REBELII SCARLETT & BROWNE

O RELATARE A ISPRĂVILOR CURAJOASE
ȘI A FĂRĂDELEGILOR ÎNDRĂZNEȚE

ÎN CURÂND PE AMAZON PRIME

JONATHAN STROUD

AUTORUL SERIEI LOCKWOOD&CO.

Anglia a fost schimbată radical de o serie de catastrofe – oraşele mari au dispărut, iar Londra a fost înlocuită cu o lagună. Populaţia supravieţuitoare trăieşte în oraşe fortificate, unde se agaţă de modalităţile de supravieţuire tradiţionale, în timp ce fiarele evoluate ciudat se plimbă prin sălbăticia de dincolo. Conformitatea este impusă cu rigiditate, iar cei care încalcă regulile sunt persecutaţi: unii sunt ucişi, alţii sunt alungaţi în sălbăticie. Doar câţiva ripostează – iar doi dintre aceşti rebeli, Scarlett McCain şi Albert Browne, manifestă o îndrăzneală şi un talent care îi fac legende.

Jonathan Stroud

Rebelii Scarlett & Browne

O relatare a isprăvilor curajoase şi a fărădelegilor îndrăzneţe

Pentru Kelsey, Naomi şi Alex, cu dragoste

CELE ȘAPTE REGATE

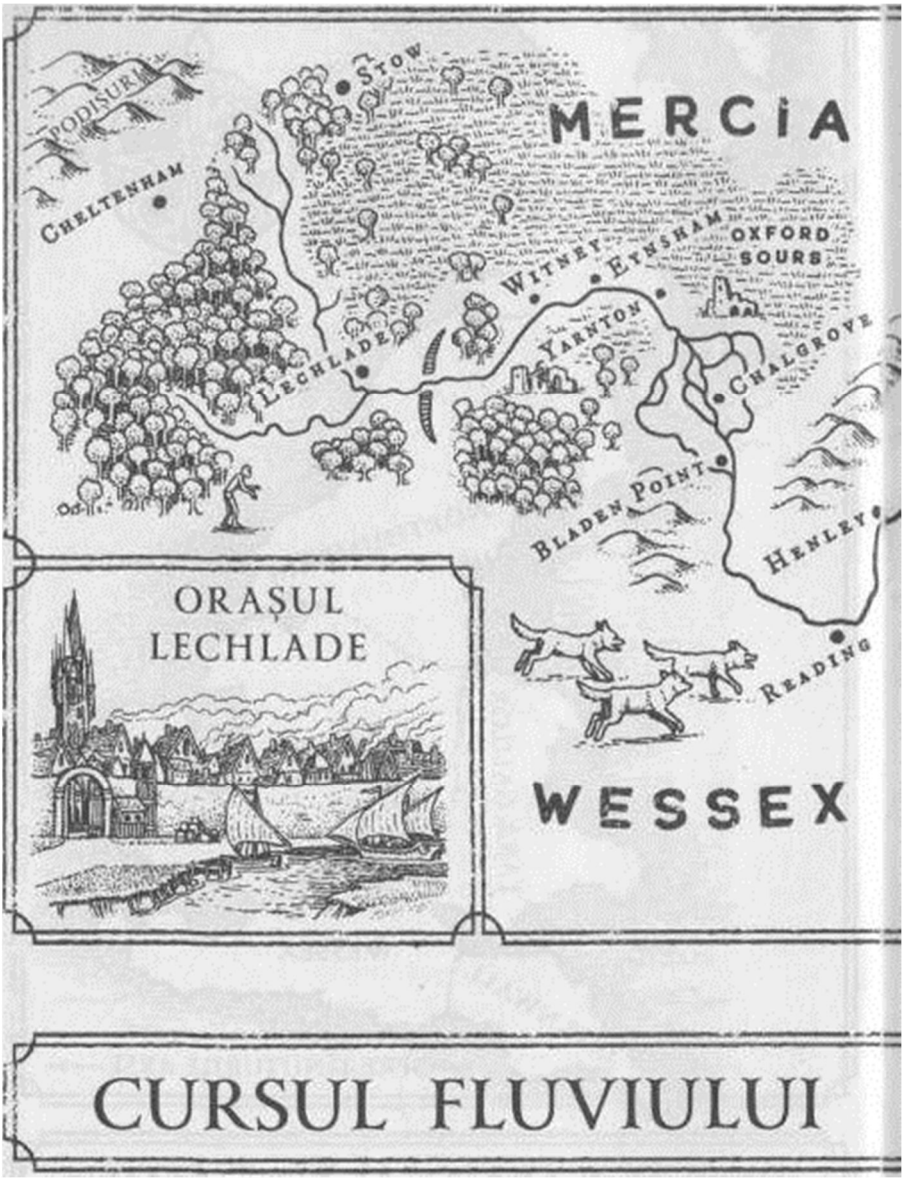
PODISUR
STOW
MERCIA
CHELTENHAM
WITNEY
EYNSHAM
OXFORD
SOURS
LECHLADE
YARNTON
CHALGROVE
BLADEN POINT
HENLEY
READING
ORAȘUL
LECHLADE
WESSEX
CURSUL FLUVIULUI

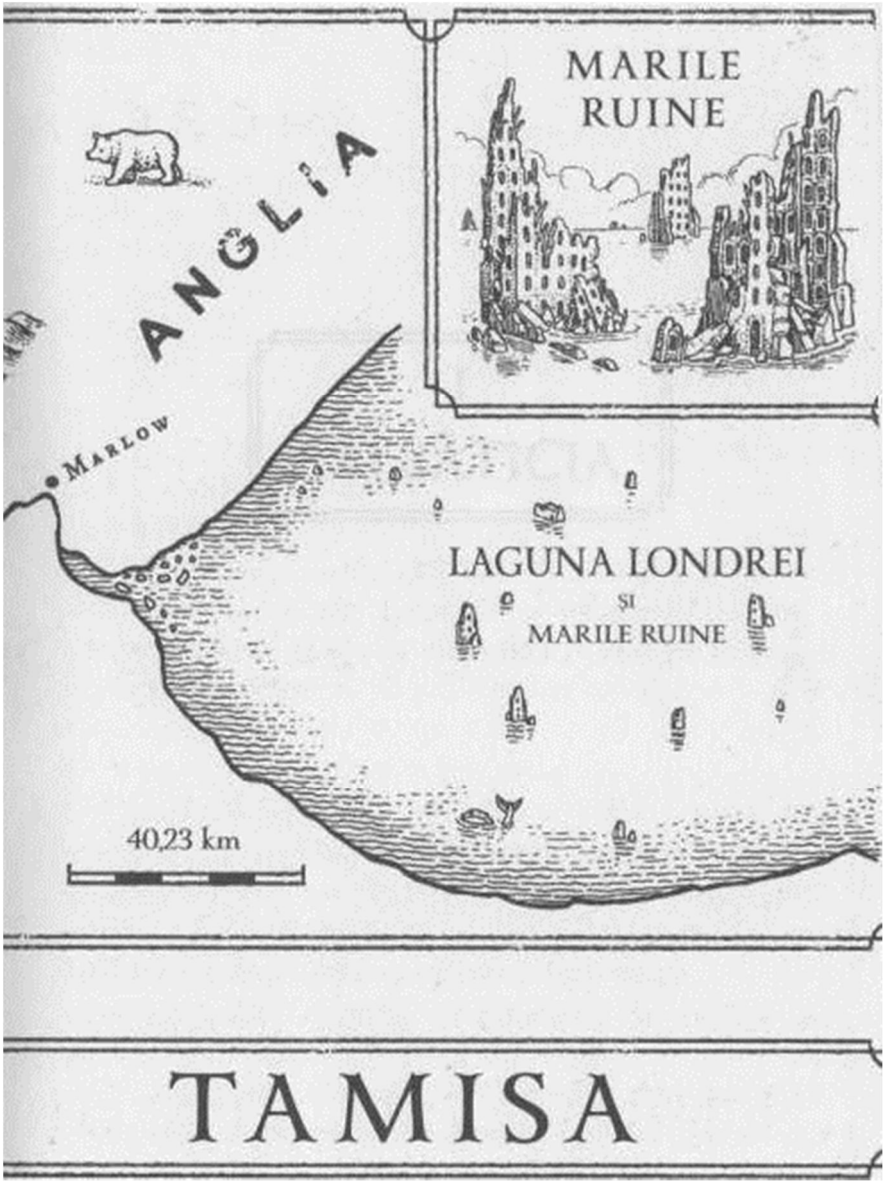
MARILE
RUINE
ANGLIA
MARLOW
LAGUNA LONDREI
ȘI
MARILE RUINE
40,23 km
TAMISA

I
Sălbăticia

1

În acea dimineaţă umedă şi palidă, cu zorii plutind deasupra mlaştinilor, Scarlett McCain s-a trezit lângă patru bărbaţi morţi. Patru! Nu îşi dăduse seama că fuseseră atât de mulţi. Nu era de mirare că se simţea înţepenită.

Ea şi-a scos covoraşul de rugăciune din tubul lui şi l-a derulat pe pământ. Stând cu picioarele încrucişate pe covor, a încercat să mediteze. Fără succes, nu cu patru cadavre holbându-se la ea şi o rană de cuţit pulsându-i în braţ. O fată nu se putea concentra în aceste condiţii. Avea nevoie de mâncare şi cafea.

S-a ridicat în picioare şi a privit în jos, la cel mai apropiat corp. Era un bărbat corpolent, cu barbă neagră din zona Podişurilor, îmbrăcat într-o cămaşă din dril şi jeanşi. Părea destul de bătrân pentru a-i fi tată. Poate chiar *era* tatăl ei. Faţa lui, care se odihnea pe jumătate în noroi şi pietre, avea o expresie îndurerată.

— Da, cu toţii avem probleme, a spus Scarlett. Asta primeşti dacă încerci să mă jefuieşti.

Ea a păşit peste bărbat şi a coborât la lac să inspecteze capcanele pentru animale. Din nou, avea ghinion.

Capcanele erau distruse, laţurile din sfoară – sfâşiate. La capătul unei pete de sânge, capul unui iepure zăcea înclinat în iarba culcată şi udă. Urechile lungi, brun-ruginii erau înclinate ca şi cum i-ar fi dat un salut blănos cu două degete. Era ca şi cum şobolanii de mlaştină îl lăsaseră intenţionat în această poziţie.

Scarlett McCain a blestemat îndârjit în direcţia pădurii. Apoi a scos din buzunar un bănuţ şi l-a transferat în cutia pentru blesteme. Era deja plină! Iar ea nici măcar nu îşi luase micul dejun.

Întoarsă în tabără, şi-a preparat cafeaua în rămăşiţele focului din timpul nopţii. A băut-o în picioare, strecurându-şi ultimele resturi printre dinţi şi scuipând nisipul negru în apa pârâului. Va fi o zi senină; rece la început, dar fără ploaie. Culmile dealurilor din Wolds aveau culoarea untului, în timp ce flancul vestic era încă întunecat şi albastru. Mult mai departe, dincolo de marginea mlaştinii, Scarlett vedea luminile din Cheltenham în spatele fortificaţiilor. În timp ce fata privea, generatorul oraşului a fost oprit, iar luminile s-au stins. După altă jumătate de oră se vor deschide porţile, iar ea va putea intra.

Şi-a rulat pătura şi a introdus-o în tubul său, apoi a mers să îşi ridice beţele cu sulf. Două fuseseră strivite în încăierare, dar trei erau OK: în timpul nopţii, mirosul ţinuse la distanţă şobolanii. Scarlett a clătinat din cap.

Nu mai puteai trage un pui de somn fără ca unul dintre aceşti ticăloşi zburliţi să se furişeze dintr-un tufiş şi să te muşte de nas. Cei mai mari şobolani puteau să facă acest lucru. Li se întâmplase unor persoane pe care Scarlett le cunoştea.

Fata s-a aplecat deasupra rucsacului, a desfăcut cele două sticle goale şi le-a dus la izvor. Unul dintre bărbaţii pe care îi omorâse zăcea pe jumătate în apă cu faţa în sus, cu părul blond agitându-se printre buruienile pârâului, cu o mână albă plutind ca o stea de mare ondulată deasupra pietricelelor. Scarlett a mers în amonte de blocaj. Nu voia să se molipsească de ceva.

În timp ce intra câţiva paşi în apă şi umplea din nou sticlele, haina de piele i se lovea de tulpinile de trestie. Noroiul şi apa îi ajungeau la jumătatea ghetelor. Şi-a zărit faţa palidă, rotundă atârnând distorsionată deasupra undelor. Scarlett s-a încruntat la această imagine, iar faţa s-a încruntat înapoi la ea. Părul său lung, roşcat era mai încurcat decât ierburile ce pluteau în apă. Trebuia să rezolve această problemă înainte de a intra în oraş.

Strângea dopurile sticlelor când a simţit înţepături în ceafă. Brusc în alertă, s-a uitat în spate, simţurile lucrându-i la o nouă intensitate.

Soarele se ridicase deasupra Wessex Wilds; totul era luminat de un auriu aprins, optimist. Aproape că nu

exista nicio adiere. Afară pe lac, apa se lipea de tulpinile trestiilor, la fel de netedă şi curată ca sticla.

Scarlett a rămas locului, cu o sticlă în fiecare mână, încercând să îşi golească mintea astfel încât fiecare senzaţie disponibilă să o poată inunda. Ochii i se roteau încet.

Nu se vedea niciun pericol, dar acest lucru nu a înşelat-o. Ceva ieşise din pădure, atras de mirosul sângelui vărsat.

Deci unde putea fi?

La mică distanţă de mal, cam la jumătate între lac şi copaci, din iarba ridicată ieşeau rămăşiţele unor clădiri străvechi. Zidurile măcinate erau acum colţuri mai dure ca piatra şi contopite în contururi întunecate. Un stol de păsări răsucit ca un filament s-a rotit şi a ţâşnit spre înălţimi, apoi a gonit deasupra pădurii. Nu putea vedea nimic altceva, şi nu se auzea niciun sunet.

Scarlett s-a întors spre rucsacul ei, a fixat sticlele, haina şi tubul la locul lor şi şi-a ridicat bagajul pe umeri. Cu piciorul, a aruncat pământ peste foc, rotindu-se încet astfel încât să scaneze peisajul în toate direcţiile. Dacă timpul i-ar fi permis, ar fi cercetat trupurile rebelilor în căutare de provizii, însă acum îşi dorea doar să plece. L-a controlat simbolic pe bărbatul bărbos; doar un alt fermier ratat care a crezut că, dacă era posesorul unui cuţit, al unei burţi şi al unei

atitudini agresive, era capabil să atace o fată singură care stătea lângă focul ei de tabără. Cuţitul nu era atât de ascuţit ca acela pe care îl avea Scarlett la brâu, însă bărbatul avea în buzunarul hainei un pachet de sendvişuri învelit în pergament. Şi astfel problema prânzului lui Scarlett a fost rezolvată.

Fata a părăsit tabăra şi a început să îşi croiască drum prin ierburile înalte, umede. Spre vest, norii se concentrau pe culmi înalte, munţi de roz şi albi înălţându-se deasupra frontierei Ţării Galilor. Scarlett s-a îndepărtat de lac şi s-a îndreptat direct către stânci. Era mai bine să înfrunte creatura acum, în spaţiu deschis, cu soarele în spate, decât să fie hărţuită prin mlaştini. De-a v-aţi ascunselea nu era genul ei.

Când a ajuns la aproape cincizeci de metri de ziduri, s-a oprit şi a aşteptat. În acel moment, o formă întunecată, lungă şi joasă s-a desprins de margine şi a înaintat în salturi în lumină. Era un lup gri cu negru, tigrat, un adult matur de două ori mai lung decât înălţimea lui Scarlett. Capul îl ţinea plecat, însă omoplaţii care se legănau leneş se ridicau aproape la fel de sus ca pieptul ei. Ochii de chihlimbar erau aţintiţi asupra lui Scarlett. Lupul a înaintat fără grabă, cu aroganţa unui negustor pe cale să încheie o afacere. Fără bătăi de cap, fără zarvă. Şi el era nerăbdător să îşi termine treaba.

Mâna lui Scarlett s-a mişcat încet către brâu. În rest, fata a rămas acolo unde era, o siluetă zveltă, subţire, într-o haină cafenie ponosită, împovărată cu un rucsac, un tub, sticle şi toate lucrurile unei fete care umblă în sălbăticie.

Lupul şi-a încetinit ritmul. La şase metri distanţă, s-a oprit. Şi-a ridicat capul la nivelul lui Scarlett, iar ea şi animalul s-au cântărit din priviri. Scarlett a observat colţii umezi, botul negru, inteligenţa care ardea în privirea lui. Poate că lupul a observat şi el ceva în Scarlett. Şi-a întors capul; brusc, a tropăit pe lângă ea şi s-a îndepărtat. Mirosul înţepător al animalului i-a biciuit faţa, iar el a dispărut.

Fata şi fiara s-au despărţit. Lupul s-a îndreptat alene către lac, luând urma cadavrelor. Scarlett a scos din buzunar un pieptăn şi şi l-a trecut prin şuviţele cele mai încâlcite. Apoi a găsit o gumă de mestecat, şi-a strâns curelele rucsacului, şi-a ajustat centura şi s-a îndreptat către oraşul îndepărtat.

Destul cu pierderea de vreme. Era timpul să treacă la afaceri. Era timpul să demonstreze cum ar trebui să decurgă un jaf.

2

Ca de obicei, mr. H.J. Appleby, managerul

Cooperative Bank, îşi savura ceaşca de ceai la prânz. Îşi mâncase deja sendvişurile. Din fericire, biscuiţii, din ovăz grosier şi ghimbir, cei mai buni de la Mrs. Simpson, abia acum urmau să vină. Vesta îi era strâmtă, şi perspectiva de a o face să fie încă şi mai strâmtă îi dădea lui Mr. Appleby un sentiment familiar de bunăstare.

În colţul camerei, ceasul bunicului – cunoscut de patru generaţii ale familiei sale ca Old Glory[1] – îşi continua, puternic şi liniştitor, numărătoarea secundelor. Banca de dedesubt era închisă, toţi casierii fiind plecaţi să se bucure în soarele de primăvară târzie de ora lor de prânz. Dacă îşi rotea scaunul, Mr. Appleby putea să îi vadă; de fapt, el putea să vadă pe strada principală de sub fereastra sa mulţi oameni cumsecade din Cheltenham. Pe angajaţii magazinului bârfind, pe fetele de la poştă terminându-şi turele, pe casierii lui stând la coadă la Simpson brutarul... Lumina soarelui strălucea pe asfaltul curat şi pe ghidoanele cromate ale bicicletelor aflate în rastelele lor. Totul era plăcut şi organizat, calm şi tăcut. Exact aşa, a reflectat Mr. Appleby, cum ar trebui să fie lucrurile.

---

[1] Old Glory - apelativ pentru steagul american (n. tr.)

El a studiat fără grabă hârtiile de pe biroul său. Acestea fuseseră atent stivuite şi etichetate de Miss Petersen. Datorită filelor colorate, el ştia că acolo erau nişte documente primite de la Casa Credinţei care trebuiau studiate, plăţi de autorizat, scrisori de semnat. Nimic copleşitor, şi cu siguranţă nimic la fel de important ca biscuiţii. Bărbatul a chicotit în sinea lui, a întins mâna spre farfurie – şi s-a oprit. Nu se auzise niciun zgomot, însă ceva se schimbase în încăpere.

El şi-a ridicat brusc privirea.

O fată stătea în pragul uşii.

— Este ora prânzului, a spus Mr. Appleby.

El şi-a retras mâna întinsă spre farfurie.

— Banca este închisă.

— Ştiu, a spus fata. Cam asta e ideea.

O parte a gurii i s-a ridicat într-o jumătate de zâmbet care nu i-a atins şi ochii. Spre marea neplăcere a lui Mr. Appleby, ea a intrat în cameră.

Fata avea părut lung şi roşu, ţinut departe de faţa palidă şi pistruiată de o clemă neagră de os. Jeanşi, ghete, un fel de pulover alb, vechi. Mâinile îi erau îndesate adânc în buzunarele laterale ale unui pardesiu lung, cafeniu. Mr. Appleby avea o fiică adolescentă, însă rareori observa cu ce se îmbrăca. Totuşi, chiar şi el putea să îşi dea seama că aceasta nu era moda obişnuită din Cheltenham.

— Cum ai intrat? a întrebat el.

Fata nu a răspuns. Ochii ei mari şi întunecaţi aveau o culoare verde stranie. Aceştia îl priveau netulburaţi. Nu arăta prea mult respect, s-a gândit Mr. Appleby. Deloc, de fapt. Şi mesteca ceva. Un fel de gumă. Maxilarul ei lucra în mod constant. Şi fiica sa făcea acest lucru. Lui îi displăcea profund obiceiul.

Trebuie să insist să îmi răspunzi, a spus el.

Fata a făcut un pas sau doi spre el, a trecut de ceas, de colecţia de fotografii a lui Mr. Appleby, aranjate pe tapetul în dungi al peretelui.

A privit relaxată spre fotografia soţiei lui la sărbătoarea clubului de crichet, aceea în care purta o rochie înflorată şi o pălărie de paie cu boruri largi.

— Pe toţi zeii, le fac atât de mari aici, a zis ea. Nu este penurie de alimente prin părţile acestea, cu siguranţă.

Managerul băncii a strâns din buze. S-a ridicat pe jumătate din scaun.

— Tânără doamnă, va trebui să îţi cer să pleci.

Fata a înaintat cu o viteză neaşteptată, apoi a tras scaunul de piele din faţa biroului. Ca majoritatea mobilierului din camera de lucru, acesta aparţinuse tatălui lui Mr. Appleby când era manager aici, şi înainte de asta tatălui lui. Ea a răsucit scaunul, s-a aşezat şi s-a lăsat pe spate, cu mâinile încă în buzunare.

— Hei, se reglează, a spus ea. Şic.

Încet, Mr. Appleby şi-a lăsat din nou greutatea în propriul scaun. La urma urmei, poate că cel mai bine era să nu facă o scenă. El şi-a trecut degetele întunecate prin buclele negre, strânse în creştetul capului.

— Ei bine, atunci, a întrebat el, cu ce te pot ajuta?

— O, îţi vreau banii, a răspuns fata.

Maxilarele ei au mai făcut câteva rotaţii. I-a aruncat jumătatea ei de zâmbet.

— Am venit să jefuiesc banca.

Mr. Appleby a scos un sunet involuntar din străfundul gâtului. Era nebună? Era incredibil cum, chiar şi cu toate verificările, supravegherea, excluderile încă din perioada copilăriei, continuau totuşi să se strecoare câţiva anormali. Părul roşu şi pielea palidă ar fi trebuit să o dea de gol. Sau ochii ei stranii.

— Într-adevăr? a zis el. Acesta este motivul pentru care ai venit, Miss... îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele.

— Asta pentru că nu l-am spus, nu-i aşa? a întrebat fata. Bine, există un seif în peretele din spatele tău. Ai şaizeci de secunde să îl deschizi, Mr...

Ea a aruncat o privire spre plăcuţa argintie de pe biroul lui.

— Mr. Horace Appleby. Ooo, deci eu îţi cunosc numele. Nu e bine să poţi să citeşti? Şaizeci de secunde, Horace, începând de acum.

— Poate putem discuta despre asta, a spus Mr. Appleby. Ai dori o cană de ceai?

— Nu beau mizerii.

Fata şi-a încrucişat picioarele şi şi-a verificat ceasul.

— Au trecut cinci secunde şi au mai rămas cincizeci şi cinci.

I-a făcut cu ochiul.

— Fac şi calcule.

— Un biscuit, atunci?

Bărbatul a împins farfuria către ea. Cu cealaltă mână a apăsat butonul de sub birou. Eric se va ocupa de ea. Eric era calm, mare şi tiu foarte amabil. Făcea ce i se spunea. O va lua cu el în curtea liniştită din spate. Nimic care să perturbe liniştea publică. Doar câteva palme, lovituri în locuri moi care să o trimită plângând pe drumul ei. El i-a zâmbit fetei. Şi-a aruncat ochii spre uşă. Eric nu apărea.

Cincisprezece secunde, a spus fata. Dacă îl aştepţi pe tipul acela mare instalat în hol, mă tem că nu va veni. Este puţin... prins[2] în momentul acesta.

Mr. Appleby a clipit spre ea; surprinderea i-a fost mai mare decât prudenţa.

— L-ai legat?

Acum, fata chiar a zâmbit, ambele părţi ale feţei

---

[2] Joc de cuvinte - în original *„tied up“* - înseamnă şi „legat“ (n. tr.)

încreţindu-i-se, ca ale unui drăcuşor.

Desigur că nu. Ce idee!

Zâmbetul a dispărut.

— L-am lăsat inconştient. Iar dacă tu nu deschizi seiful, a adăugat ea, îţi voi face şi ţie acelaşi lucru.

Mr. Appleby nu a crezut-o în legătură cu Eric, însă, cu toate acestea, ea era acolo, iar Eric nu era. Bărbatul s-a tras mai în faţă, şi-a împletit degetele şi şi-a pus coatele pe birou. În sertar avea o armă, un revolver drăguţ fabricat în Cheltenham. Cumpărat de la armurier, două case mai încolo. Însă ar trebui să îl scoată, repede poate, iar sertarul era înţepenit.

— Dacă mă laşi inconştient, a spus el păstrându-şi vocea veselă, atunci nu voi deschide seiful. Nu-i aşa? Este logic, corect?

— Desigur, a răspuns fata. Dacă le-aş face în această ordine. Patruzeci de secunde.

Acum, că o privea cu atenţie, el a observat petele de noroi de pe jeanşii şi ghetele ei, zgârieturile şi peticele de pe haină, semne care indicau o viaţă dusă în afara oraşului. Exista şi un cilindru ciudat de piele care îi atârna la gât, legat cu un şnur murdar. O cutie de penitenţă, poate. Deci ea era nebună. Un fel de fanatică. Nebună şi rea. El fusese înşelat de tinereţea fetei, când ea era doar un alt bandit murdar care se furişa din sălbăticia din Wessex.

Putea să o facă, totuşi. Să ia arma. El obişnuia să tragă în păsările de pe blocuri, să le elimine atunci când hăitaşii suflau din corn. Făcea acest lucru aproape înainte ca păsările să se ridice în aer. Acum era mai bătrân, însă nu era chiar atât de lent. Putea să o facă. Întrebarea era când. Şi-a dat seama că mâinile îi tremurau.

Poate că era mai bine să o ţină de vorbă.

— În mod clar, eşti o persoană nefericită, draga mea, a spus el. Ai nevoie de îndrumare. Putem merge la Casa Credinţei să găsim un Mentor care să te ajute să te simţi mai bine.

— O, nu prea cred, a răspuns fata. Treizeci şi cinci de secunde.

Mr. Appleby s-a uitat la Old Glory. Cadranul înnegrit de timp al ceasului arăta ora douăsprezece şi douăzeci şi şapte de minute. Miss Petersen nu stătea niciodată prea mult afară. Da, personalul lui avea să se întoarcă curând, să îl găsească pe Eric, să îşi dea seama că ceva nu era în regulă...

— Înţeleg că nu eşti de pe aici, a spus el. Poate că nu ai văzut cuştile din piaţă? Chiar vizavi de magazinul de ceai?

— Încă treizeci de secunde, a zis fata. Sigur, le-am văzut.

— În acele cuşti îi punem pe infractorii mărunţi de

aici din Cheltenham, a continuat Mr. Appleby. Renunţă la prostiile astea acum şi vei scăpa cu o zi sau două în cuşcă. Nimic prea dureros – poate doar un pic de batjocură în public sau nişte îndemnuri din partea stâlpilor justiţiei. Apoi eşti alungată din oraş. Dar dacă nu renunţi...

El a încercat să vorbească lent, să accentueze fiecare cuvânt.

— Dacă nu renunţi, la celălalt capăt la câmpurilor avem stâlpi de fier. Te vom lega acolo şi te vom lăsa fiarelor. Sau, cine ştie, poate că Pătaţii vor ieşi din pădure şi te vor lua de acolo în viaţă. Asta vrei, draga mea? Eu sunt un Appleby, membrul uneia dintre familiile conducătoare din acest oraş. Pot aranja acest lucru cât ai clipi. Hoţi, devianţi, jefuitori de bănci: asta le facem.

— Aşa?

Ochii verzi ai fetei îl priveau fără să clipească.

— Se pare că eşti destul de dur. Dar şi eu fac câte ceva. Întreabă-l pe uriaşul din holul de la parter. Întreabă-i pe cei patru rebeli morţi acolo, în mlaştini.

Ea a făcut un balon micuţ de gumă roz.

Singurul lucru pe care nu îl voi face, a adăugat ea, este să pierd timp când viaţa îmi este în pericol. Discursul tău a ţinut paisprezece secunde. Eu am folosit alte şase. Au mai rămas zece să deschizi seiful,

să îţi reaminteşti combinaţia şi să roteşti butonul exact cât trebuie. Cu acele biete mâini bătrâne şi tremurânde.

Mr. Appleby a înghiţit în sec.

Nu deschid seiful, a spus el.

Opt secunde.

El ar fi avut nevoie doar de o mişcare rapidă. Să îi distragă atenţia, să smulgă sertarul, să scoată arma...

— Eu chiar cred, a spus el, că ar trebui să vorbim despre asta.

„Vorbeşti ca o moară stricată acum. Calmează-te. Ea nu are de gând să facă nimic."

— Şase.

Bărbatul a privit către fereastră.

— Cinci, a spus fata. Patru.

— Este prea târziu.

Mr. Appleby a arătat cu degetul spre stradă.

— Miliţia este aici.

Fata şi-a dat ochii peste cap, dar şi-a întors capul să se uite, iar Mr. Appleby a tras de sertarul pistolului. Înţepenit, da – însă îl deschisese! Fir-ar să fie, pistolul era înfăşurat într-o batistă! De ce făcuse asta? La ce se gândise? Cine îşi înveleşte arma ca un cadou de aniversare? A aruncat cârpa, îl ţinea în mână. Şi-a smucit braţul în sus, a armat pistolul – şi a constatat că fata avea deja propriul ei revolver îndreptat spre inima lui. Părea plictisită de moarte. Din centrul gurii i-a ieşit

încet, insolent, încă un balon. Şi-a îndepărtat de pe faţă o şuviţă de păr.

Bang! Balonul s-a spart. Cu un geamăt de frică, Mr. Appleby a tresărit din nou în scaunul lui. El a aruncat pistolul pe birou, cu o bufnitură.

— Trei, doi, unu, a spus fata. Timpul a expirat, Horace. Acum, deschide nenorocitul de seif.

— Bine!

Mr. Appleby s-a ridicat; într-o avalanşă de mişcări frenetice, a întors cadranul circular, a introdus codul bunicului său şi a deschis uşa seifului. Apoi a ridicat cutia şi a aruncat-o între revolver şi farfuria cu biscuiţi.

— Uite, a zis fata. Nu a fost aşa greu, nu-i aşa?

Ea i-a făcut semn cu pistolul.

— Acum, scoate capacul.

El s-a supus. Înăuntru, aşa cum fusese pregătită cu dragoste de însuşi Mr. Appleby, se afla rezerva de numerar a băncii; teancuri frumos împachetate de câte cincizeci de lire sterline, emise în Wessex, stivuite, curate şi vulnerabile. Pe Mr. Appleby îl durea inima să le vadă astfel, atât de golaşe şi de expuse. Le-a privit nefericit.

Fata a luat de undeva un sac de sfoară împletită şi l-a scuturat.

— Pune bancnotele, te rog.

Ochii ei s-au îndreptat către uşă.

În timp ce făcea ce i se ceruse, în Mr. Appleby creştea o mare ură. Era ură pentru haosul care domnea dincolo de zidurile Oraşelor Supravieţuitoare, în nesfârşitele mlaştini şi păduri; haos care avea obrăznicia să intre în biroul lui purtând ghete murdare şi o haină de piele.

— Vedea-te-aş moartă, a spus el. Unde ai de gând să fugi? Mercia? Sălbăticia? Avem echipaje de urmărire.

— Mda. Dar nu sunt bune.

Privindu-şi ceasul, ea şi-a pregătit sacul.

— Am prieteni în fiecare oraş.

— Prieteni? Cu personalitatea ta? Mă îndoiesc serios de acest lucru. Furi banii Casei Credinţei. Înţelegi că ei au agenţi? Aceştia te vor vâna.

Fata a ridicat sacul într-o mână.

— Mă vor vâna? Mr. Appleby, ai auzit de Jane Oakley?

— Nu.

— Jenny Blackwood?

El a scuturat din cap.

Zâmbetul i s-a transformat într-o privire duşmănoasă.

— Doamne. Tu nu citeşti niciodată ştirile?

Presupun că sunt rebeli şi tâlhari. Femele malefice care iau cu asalt oraşele.

S-a aplecat spre ea peste birou, tremurând de toată

furia îndreptăţită a unui bărbat bogat, respectabil.

— Sunt asociaţii tăi, presupun?

Fata s-a aplecat mai aproape. El a simţit mirosul pădurii, şi al apei, şi al unui pulover de lână nu prea parfumat.

— Ei nu sunt asociaţii mei, Mr. Appleby. Ei sunt *eu.*

Din prag s-a auzit un geamăt înăbuşit. Mr. Appleby şi fata şi-au ridicat privirile. Acolo stătea Miss Petersen, cu gura deschisă şi îndurerată, şi cu ea – slavă Shivei! – un miliţian, cu melonul său verde-închis.

Pentru o clipă, nimeni nu s-a mişcat.

Spre propria surprindere, Mr. Appleby a reacţionat primul. A înhăţat sacul, smucindu-l spre el. Fata a venit odată cu sacul; bărbatul a atacat-o cu sălbăticie, însă ea a evitat lovitura, pivotând şi ripostând cu o lovitură de pumn a unui braţ puternic, subţire. Durerea a explodat în abdomenul lui Mr. Appleby, în zona unde se aflau ceaiul şi sendvişurile. El a dat drumul sacului şi s-a răsturnat înapoi în scaun. Gemând, printre spasme şi lacrimile care îi curgeau, l-a văzut pe miliţian începând să se mişte. Dar unde era fata? Deasupra lui, pe birou! Sărise atât de repede încât abia dacă o văzuse. Ea i-a prins privirea şi a zâmbit. Înclinându-se, şi-a încleştat mâna pe sacul cu bancnote, apoi a ţâşnit direct spre Mr. Appleby şi afară prin fereastră, trăgându-l cu ea într-un con de cioburi sclipitoare.

Dusă.

Cer albastru. Lumina soarelui. O clipă de tăcere.

Un strigăt brusc de dedesubt.

Moartă, cu siguranţă! Mr. Appleby s-a ridicat ţinându-se de stomac. A făcut un pas împleticit şi s-a aplecat pe fereastră, uitându-se în jos spre un tărâm magic cu cioburi împrăştiate şi trecători dispersaţi.

Unde era cadavrul? El s-a frecat la ochi.

Undeva în apropiere, un clopoţel a scos un clinchet vesel. Mr. Appleby şi-a ridicat privirea spre drum.

Acolo – o bicicletă! Fata era pe ea, pedalând ca un demon cu sacul din sfoară săltându-i pe umăr. A privit o dată în urmă, l-a văzut uitându-se şi a făcut un gest insultător. Apoi a ocolit un copil mic, a răsturnat o bătrână în şanţ şi a pedalat mai departe.

Mr. Appleby o putea auzi pe Miss Petersen în spatele lui croncănind ca o cioară. L-a auzit pe miliţian suflând în fluier în timp ce cobora neîndemânatic la parter. A ignorat aceste distrageri, şi-a scos capul pe fereastra spartă şi a privit cum banii lui se îndepărtau în susul străzii. În scurt timp, nu a mai putut să vadă sacul, ci doar un fulger de păr roşu aprins dansând, care părea să fluture vesel spre el în timp ce trecea de oficiul poştal, de iazul raţelor şi de staţia de autobuz, şi astfel a dispărut, în cele din urmă, prin porţile oraşului Cheltenham, afară, în Sălbăticie.

3

Pentru a fi un proscris de succes, secretul consta în a te mişca rapid şi a fi mereu activ. Fără legături, fără apartenenţă. Jefuieşte un oraş, îndreaptă-te spre următorul; aruncă-te de bunăvoie în pustiurile dintre ele. Nu privi niciodată în urmă. Asta te deosebea de proştii din casele lor micuţe, care se ascundeau în siguranţa conferită de zidurile acestora. În pădure existau prea multe pericole. Ei nu voiau niciodată să te urmărească prea departe.

Chiar şi aşa, urmăritorii din Cheltenham s-au dovedit mai capabili decât se aşteptase Scarlett McCain.

Ea s-a adăpostit la marginea copacilor, uitându-se prin binoclu la activitatea de pe drumul ce trecea prin mlaştină. Echipele de căutare ieşeau din camionul parcat sub diguri. Urmăritori cu puşti; membri ai miliţiei, cu meloanele lor verzi; indivizi cu câini mari negri care se agitau. Scarlett nu ştia cum puteau aceşti câini să urmărească mirosul bicicletei, dar făceau o treabă bună. Toată lumea se mişca rapid, eficient, cu un aer sumbru şi hotărât. Cooperativa Cheltenham era banca *lor,* iar ea avea în sac banii *lor.* Cu siguranţă vor risca să intre în pădure înainte să se întunece.

Scarlett a strâmbat din nas. Acesta era neajunsul de a face o treabă la prânz. Urmărirea va dura puţin mai mult decât de obicei.

Dar era OK. Bicicleta se afla într-un şanţ, sub apă. Banii erau în rucsac, iar rucsacul era iarăşi pe spatele ei. Avea tot ce îi trebuia, nimic care să o încetinească. Punând deoparte binoclul şi ţinându-şi capul jos, s-a retras printre ferigi, în umbra copacilor.

În primul rând, pădurile erau sporadice şi pe jumătate îmblânzite. Scarlett a trecut pe lângă barăci ale tăietorilor de lemne, păşuni întinse pe câmpuri ondulate, livezi de meri năpădite de buruieni, şiruri de stupi de albine. Paznici înarmaţi vegheau asupra porcilor care scurmau prin livezi în timp ce păstorii mergeau aproape de turmele de oi, stând cu ochii pe desişurile din apropiere. Scarlett s-a strecurat nevăzută pe lângă ei toţi, şi astfel a ajuns la o pajişte îndepărtată şi scăldată de razele soarelui, unde stâlpii de penitenţă ai oraşului stăteau pe o străveche platformă de beton. Lanţurile atârnau goale. Lumina străpungea norii; copacii din jur erau catifelaţi şi aurii. În poiană era o atmosferă de melancolie. Scarlett a simţit în burtă o înţepătură, o durere familiară profundă, delicată, pe care nu dorea să o recunoască. De departe se auzea zarva câinilor. Fata s-a avântat mai adânc în Sălbăticie, lăsând în urmă potecile din Cheltenham.

Mergea într-un ritm alert, iar ghetele sale zgâriau pământul nisipos pe lângă tulpini umbrite şi ramuri căzute, fără să se obosească să îşi ascundă urmele. Din când în când, îşi verifica busola fixată cu lanţ de centură, menţinând direcţia spre nord prin est, în direcţia oraşului mercian de graniţă Stow. Dacă va evita drumurile, va ajunge în zona sigură a oraşului Stow devreme în după-amiaza următoare. Însemna o noapte petrecută sub copaci, însă asta nu o deranja pe Scarlett. Făcuse multe astfel de călătorii, şi nimic nu o ucisese încă.

După o oră în pădure, a ajuns într-o zonă moartă, unde mucegai negru acoperea copacii şi un miros acru de cenuşă persista în aer. Aici a văzut pe stânci simboluri rudimentare, cranii de animale înţepenite în crăpături, crestături albastru-închis mâzgălite pe ramuri. Semnele erau vechi şi estompate, însă era un loc unde trebuia să calci cu prudenţă. Scarlett a ascultat, şi a auzit zgomotele animalelor din desişuri şi păsările strigând în înalturi. Mişcările ei au devenit mai uşoare. Dacă fauna sălbatică era relaxată, era puţin probabil ca Pătaţii să fie aproape.

După o altă oră printre copacii din nou înverziţi şi în aer curat, ritmul îi încetinise. Scarlett a început să se gândească la atracţiile din Stow: puburi, mese de joc şi mâncare caldă. Când va ajunge acolo, îşi va plăti mai

întâi datoria către Fraţii Mâinii, apoi va începe să se distreze. Între timp, era pe cont propriu în pustietate, exact aşa cum îi plăcea lui Scarlett McCain. Nu auzea câinii. Cu siguranţă, echipele de căutare erau mult în urmă. Cu condiţia să fie ferită de lupi şi alte pericole, nu avea de ce să îşi facă griji.

Atunci a găsit autobuzul.

Ieşind dintr-o râpă sufocată de ferigi, a văzut în faţa sa terasamentul unei străzi pavate cu piatră cubică croindu-şi drum prin pădure. Probabil era cel care unea Cheltenham cu Evesham, din nord. Panta se ridica abrupt, aproape la fel de înaltă precum coronamentul copacilor, dar ochii lui Scarlett erau fixaţi la baza acesteia, unde zăcea răsturnat un autobuz avariat şi distrus, cu partea afectată spre cer.

Ea a văzut locul unde acesta se înclinase pe drum, despicând stâlpii gardului de protecţie înainte de a se răsturna pe acoperiş şi de a aluneca în jos cea mai mare parte a traiectoriei. O pată mare neagră fusese scobită în vegetaţie, cu multe pietre desprinse de furia căderii. La baza dealului, autobuzul lovise stânci şi se răsturnase din nou, ajungând să se odihnească pe o parte, de-a curmezişul mijlocului unui mic pârâu. Şasiul o privea, negru, strălucitor, expus indecent. Roţile erau nemişcate; mica vale împădurită era tăcută.

Ieşind de sub autobuz, o dâră subţire de ulei dansa şi se răsucea în apă, sclipind în soare până departe. O companie de muşte se mişca în aer de fiecare parte a carcasei de metal, ca perdelele negre de dantelă fremătând în adierea vântului. Însă nu era vânt, şi în afară de muşte, niciun semn de viaţă. Chiar şi aşa, din umbra ferigilor, Scarlett McCain nu şi-a schimbat poziţia, ci a rămas nemişcată, privind dansul muştelor.

Ceva rapid şi albastru a străfulgerat deasupra apei. Un pescăruş a făcut o buclă şi s-a îndepărtat spre copaci. Scarlett a ieşit din desiş. A mers la locul unde zăcea autobuzul ca o fiară rănită: un obiect imens, stupid în neputinţa lui.

O spărtură mare se întindea în partea care înfrunta cerut. Metalul din jurul spărturii fusese sfâşiat, orientat în sus şi în exterior ca petalele unei flori de fier.

Se simţea un miros de benzină şi de sânge.

Cu bombeul ghetelor în apa uleioasă, Scarlett s-a oprit şi a ascultat din nou. Se auzea doar bâzâitul insectelor şi curgerea indiferentă a pârâului. Fragmente de haine însângerate erau împrăştiate peste pietrele de pe ambele maluri, unde pământul moale fusese răscolit de labe gigantice. Le vedea amprentele în noroi şi dâre de sânge sclipind sub peliculele de muşte. Urmele coteau îndepărtându-se de terasament şi intrând în pădure.

Fusese un autobuz al companiei Wessex Countryman, unul dintre serviciile de transport care legau oraşele fortificate. Sângele de pe pământ nu mai era proaspăt. Accidentul se produsese cu cel puţin o zi înainte. Probabil unii supravieţuitori fugiseră înainte ca fiarele să iasă din pădure; însă cu siguranţă nu scăpaseră *toţi.*

În oricare din cazuri, ei erau acum plecaţi, lăsându-şi în urmă bunurile.

Scarlett şi-a dus mâna sub păr şi s-a scărpinat la ceafa. Apoi a studiat poziţia soarelui. Cel mai probabil, creaturile care răscoliseră autobuzul nu se vor întoarce înainte de lăsarea întunericului. Era doar jumătatea amiezii.

Fata a sărit pe partea expusă şi a mers de-a lungul acesteia către marea spărtură sfâşiată. Prin geamurile de sub picioarele sale vedea scaune rupte, cutii, haine împrăştiate – o mulţime de rămăşiţe însângerate. Unele creaturi se înfruptaseră în interiorul autobuzului. Urşi sau lupi, poate, care au ascultat urgenţa foamei. Doar după ce s-au săturat fiarele au tras deoparte rămăşiţele cadavrelor.

Când a ajuns în dreptul craterului, Scarlett s-a oprit din nou o vreme, reflectând la implicaţiile ondulării metalului spre *exterior,* la modul în care spărtura fusese iniţiată din interior... Dar nimic nu se mişca în interior,

aşa că a coborât cu grijă peste margine, balansându-se o clipă ca un pendul, apoi sărind în spaţiul de dedesubt.

Fata a aterizat uşor, cu genunchii flexaţi şi haina ondulându-se ţeapăn în jurul ei. Din şirul de ferestre de deasupra curgea lumina blândă şi galbenă a zilei, saturată de praf şi de moarte. În autobuz, totul era întors la nouăzeci de grade de realitate. Rânduri duble de scaune proiectate din lateral către ea, formând locaşuri adânci ca celulele unui stup monstruos. Un set de scaune era jos; celălalt atârna deasupra capului ei. Totul era presărat cu un haos de pantofi, haine şi bagaje uşoare, care fuseseră aruncate în interiorul autobuzului care se rostogolea, şi mai târziu sfâşiate de gheare.

Scarlett a văzut puţine lucruri de interes imediat, însă, după zece minute de inspecţie atentă, deschisese forţat mai multe genţi şi adunase anumite articole utile: trei cutii de carne, una de budincă de ciocolată; o lanternă cu acumulator reîncărcabil; şi două cărţi, foarte deteriorate, dar totuşi în stare bună. Scarlett ştia să citească şi cunoştea valoarea cărţilor. Va lua un preţ bun pe ele în târgurile merciene.

Mai era şi o servietă mică metalică, asigurată cu un lacăt pe care Scarlett nu l-a putut sparge. Nu s-a obosit să caute cheia. Aceasta se afla probabil în buzunarul cuiva, ceea ce însemna că, acum, era în burta unui lup. Dar valiza era suficient de grea pentru a fi interesantă,

iar fata a luat-o şi pe aceasta.

S-a întors la punctul de pornire de sub spărtură, şi-a împachetat premiile în rucsac şi a agăţat ferm valiza lângă tubul covoraşului de rugăciune. Tocmai contempla cerut şi norii pregătindu-se să iasă, când a auzit zgomotul.

Să îngheţe a fost uşor; partea dificilă a fost să deruleze informaţia din creier suficient pentru a descifra ce *auzise,* de fapt. Nu un sunet, s-a gândit ea, ci *sunete* – o bufnitură, o bătaie, o înşiruire de cuvinte şoptite. Fata s-a uitat în spate şi a observat pentru prima dată structura largă, asemănătoare unei cutii care ieşea din tavan. Era o facilitate pe care o aveau toate autobuzele: cabina de toaletă. Uşa acesteia era închisă.

Totul era nemişcat. Prin spărtură, Scarlett şi-a ridicat privirea la norii rătăcitori, la cerut liber. Cu muşchii braţelor încordaţi, şi-a ridicat mâinile gata să sară afară...

Şi a oftat. A părăsit spărtura cu paşi silenţioşi şi s-a apropiat din nou de cabină.

Când a ajuns lângă uşă, astfel încât se afla aproape sub aceasta, Scarlett a observat o bară roşie lângă mânerul metalic. Pe ea era un cuvânt:

OCUPAT

Existau, de asemenea, multe zgârieturi lungi marcate adânc în lemnul lăcuit, indicând locul unde o fiară încercase frenetic să ajungă înăuntru.

Scarlett a ascultat. Din cabină nu se auzea niciun sunet.

S-a apropiat. Uşa era la câţiva centimetri deasupra capului ei. După aspectul balamalelor, se deschidea în jos.

Fata a simţit un impuls ciudat de a bate politicos la uşă, însă, la fel de absurd, i-a rezistat. În schimb, şi-a dres glasul; nu vorbise de când plecase de la bancă, în urmă cu trei ore.

— Bună ziua?

Era ciudat să îşi audă vocea în acea epavă. Părea falsă şi puternică. Din spatele uşii nu a venit niciun răspuns.

— E cineva acolo?

A aşteptat. Nicio mişcare, niciun foşnet.

Scarlett s-a sprijinit de acoperişul autobuzului, şi-a scărpinat nasul şi a expirat cu putere. De această dată, ridicat mâna şi a bătut uşor în partea laterală a cabinei.

— Este aproape ora patru, a spus ea. În curând, soarele se va muta în spatele copacilor, iar poiana va fi în umbră. Creaturile se vor întoarce. Te vor mirosi şi vor ataca uşa. În cele din urmă, o vor dărâma. Eu sunt un călător, un simplu pelerin şi o fiică a lui Dumnezeu.

Sunt aici acum, însă curând voi pleca. La tine nu va mai ajunge nici un alt ajutor. Dacă eşti rănit, eu am medicamente. Pot să te ajut să urci pe drum. Dar trebuie să ieşi, a zis Scarlett, în douăzeci de secunde. Asta este înţelegerea. Altfel, plec.

Urechile ei au prins o conversaţie şoptită. Nu era un spaţiu suficient de mare încât să poată fi captivi doi oameni. Şi-a imaginat căldura înăbuşitoare şi întunericul. Şi-a imaginat că se afla acolo înăuntru în timp ce autobuzul se rostogolea în jos pe pantă. Şi-a imaginat că era înăuntru în timp ce fiarele îi mâncau pe ceilalţi pasageri; în timp ce lupii urlau, şi salivau, şi zgâriau uşa din furnir. Scarlett McCain avea multă imaginaţie. Prea multă, de fapt: era ceva ce nu putea mânca, nu putea folosi în luptă, nu putea vinde pentru a primi un beneficiu palpabil, şi regreta că o are.

— Zece secunde, a spus ea. în interiorul cabinei, cineva a zis ceva; aproape în acelaşi moment, o suită de impacturi rapide a lovit lemnul aproape deasupra capului lui Scarlett. Ea a păşit înapoi – dar nu suficient de repede. Uşa s-a deschis izbind-o puternic în partea laterală a craniului. În timp ce fata se trăgea înapoi şi stele îi scânteiau în faţa ochilor, cabina şi-a eliberat ocupantul. Acesta a căzut la picioarele ei şi s-a rostogolit peste rămăşiţe.

Cu dinţii clănţănind, ţinând strâns scaunele cele mai

apropiate, Scarlett McCain s-a ridicat în picioare.

Fără să rostească niciun cuvânt, a privit în jos la singura persoană tolănită acolo.

Era un tânăr palid şi slab, care avea ochi enormi, ficşi şi o coamă de păr negru sălbatic care creştea ca o fântână a cărei apă fusese prinsă brusc de un îngheţ. Doar o buclă îi căzuse pe faţă, ca şi cum cineva l-ar fi pălmuit din spate. Tânărul a ridicat o mână subţire şi şi-a împins şuviţa de pe ochi, apoi a revenit la poziţia iniţială.

Un băiat, uitându-se în sus la ea.

— Măi să fie, a spus Scarlett.

Cu degete neîndemânatice, fata a luat din buzunar o monedă şi a transferat-o în cutia pentru blesteme.

4

În toate călătoriile sale pe pământurile distruse ale Britaniei, Scarlett fusese rareori atât de nesigură în legătură cu ce trebuia să facă. Cu rebelii bărboşi se putea descurca, după cum se putea descurca şi cu fiare, şi cu manageri de bănci. Acestea erau lucruri pe care le putea depăşi, de care putea fugi sau, ca ultimă soluţie, trage. Pentru a scăpa de ele, se putea baza pe viteza, pe rezistenţa ei şi pe o gamă largă de talente antisociale.

Dar avusese puţine experienţe cu băieţii care păreau

neajutoraţi.

El stătea pe podea uitându-se în sus la ea ca un căţeluş. Scarlett McCain i-a întors privirea.

— Cine eşti? a întrebat ea.

Nu-şi putea da seama câţi ani avea băiatul. Părul lui lung fusese tăiat foarte neregulat, poate cu un cuţit. Acesta îi sublinia trăsăturile ciolănoase. Ochii îi erau mari şi nefiresc de strălucitori. Părea puţin mai tânăr decât Scarlett – la mijlocul adolescenţei, poate? –, însă şi el părea subnutrit, ceea ce însemna că putea avea orice vârstă. Purta un tricou alb, un pulover tricotat aspru, fără formă şi foarte murdar, şi pantaloni de bumbac. Şi o pereche enormă de pantofi sport în picioare.

— Cine eşti? a repetat Scarlett. Haide – vorbeşte.

Băiatul şi-a schimbat poziţia, murmurând ceva ce Scarlett nu a putut să audă.

Ea s-a încruntat:

— Poftim?

De data aceasta, vocea lui a fost surprinzător de puternică:

— Am spus – eşti unul dintre Pătaţi?

Scarlett a mormăit:

— Dacă eram, ai fi fost mort deja.

Ea a aruncat o privire de-a lungul autobuzului, la planul înclinat al razelor de soare care se revărsau prin ferestrele răsturnate. Nu aveau nicio clipă de pierdut.

În timp ce ea se afla înăuntru, unghiul se schimbase. Fata a împins cu un deget uşa batantă a cabinei.

— Ai fost singur în chestia aceea?

Băiatul şi-a ridicat privirea. Din interiorul cabinei cădeau mici picături de apă. Era un miros slab de dezinfectant şi alte miresme.

— Da, a răspuns el încet, am fost singur.

— Mi s-a părut că te-am auzit vorbind cu cineva.

— Nu.

— Cu siguranţă te-am auzit vorbind.

El s-a gândit la acest lucru, ţinându-şi capul uşor pe o parte.

— Poate vorbeam cu mine însumi.

— Uh-huh...

Scarlett şi-a frecat bărbia.

— Ei bine, asta nu este grozav, dar hai să o trecem cu vederea. De cât timp stai acolo? Ore? Zile?

— N-aş putea să îţi spun, a răspuns băiatul. Am fost acolo de la accident. Înainte de a începe urletele, înainte să vină acele creaturi.

Privirea lui s-a schimbat, îndepărtându-se pentru o clipă. Apoi i-a zâmbit, a zâmbit larg, cu mâinile încrucişate peste genunchii osoşi.

Zeilor, ochii lui erau prea strălucitori. Era bolnav sau ceva. Scarlett a văzut imediat că trebuia să îl părăsească şi să dispară. Arătând aşa şi vorbind singur... Indiferent

dacă avea febră sau era nebun, oricum nu îi va purta noroc.

Maxilarul i s-a încleştat. Ea a privit în spate spre razele soarelui, dorindu-şi cu disperare să fi plecat.

— S-a făcut târziu, a spus ea. Acum, trebuie să ieşi de aici.

Băiatul a dat din umeri.

— Presupun. Eşti din Stonemoor?

— Nu ştiu ce este. Poţi să mergi?

— Ei bine, a zis el, mă aştept să fiu un pic înţepenit. Vezi tu, era înghesuit acolo, oarecum, blocat lângă toaletă. Nu am putut sta pe aceasta din cauza înclinării, şi toată apa şi celelalte lucruri s-au prăvălit peste mine mai devreme când ne rostogoleam pe deal, aşa că a fost foarte incomod. În plus, nu am vrut să îmi las greutatea pe uşă în cazul în care aceasta se deschidea, sau chestiile de afară mă auzeau. Desigur, când toate ţipetele s-au sfârşit, chiar m-au auzit – sau m-au mirosit, mai degrabă. Apoi au fost probleme. Muşcau uşa, o zgâriau urlând, urlând cea mai mare parte a timpului...

Ochii lui s-au îndepărtat din nou, concentrându-se asupra ceva ce Scarlett nu putea vedea. Apoi a clipit.

— Scuze, care era întrebarea ta?

Scarlett s-a uitat urât la el.

— Eu însămi am uitat-o, a trecut atât de mult timp.

Am întrebat dacă poţi să mergi. Cel puţin ştim că fălcile îţi funcţionează bine. Ridică-te.

Stânjenit, băiatul a făcut ce i s-a cerut în tăcere, însă având, în mod evident, dureri, sprijinindu-se de acoperişul răsturnat al autobuzului. Era mai înalt decât crezuse Scarlett, aproape de aceeaşi înălţime ca ea – dar numai oase şi cartilaje, niciun muşchi pe el, şi, de asemenea, tremura foarte tare. Radia slăbiciune. Scarlett a simţit un val de iritare.

— Am furnicături şi înţepături în unele zone destul de ciudate, a spus băiatul.

Scarlett se întorsese deja şi mergea pe culoar. Când a ajuns sub golul din metal, s-a uitat în urmă şi a văzut cu iritare că băiatul nu o urmase. Era încă rezemat de acoperiş, într-o stare de epuizare neputincioasă.

— Grăbeşte-te! a strigat ea. Poţi să te caţeri pe aici.

La început, băiatul nu a răspuns. Apoi a întrebat:

— Mai este cineva afară?

— Nu. Toţi sunt morţi.

— E acolo un bărbat care şchioapătă? O femeie cu ochi negri?

— Nu. Niciunul din ei. Din cauză că toţi sunt morţi, aşa cum spuneam.

— Nu vreau să o întâlnesc pe femeia aceea.

Scarlett l-a privit.

— Este în regulă. Nu o vei întâlni. Ce vei întâlni

curând, dacă mai stai acolo ca un prost, este un lup, un urs sau o vulpe îngrozitoare, pentru că probabil au să apară în acest autobuz după lăsarea întunericului. Sau Pătaţii, ceea ce este chiar mai rău. Pe o rază de zece kilometri, nu există niciun bărbat şi femeie normali în afară de mine, a adăugat Scarlett, iar eu o şterg de aici. Pot să te ajut înainte de a pleca, sau pot să te las să fii mâncat. Alege acum, amice. Pentru mine e totuna.

A ridicat un braţ spre spărtură, mijind ochii în lumină. O flexare, o săritură şi ar fi dispărut. A simţit o tentaţie puternică să facă exact acest lucru. Poate asta îşi dorea băiatul. Poate, el voia ca ea să îl părăsească. Vă rog, zei, să fie aşa. Să îi ceară doar să plece.

— Nu pleca, a spus băiatul cu o voce slabă. Aşteaptă. Vin...

El a sărit în picioare şi a început să se târâie pe culoar.

Scarlett a expirat prelung şi puternic. Bine. Putea să îl ajute să urce până la drum şi să îl lase acolo. Până la urmă, va veni cineva. Un camion de aprovizionare, un alt autobuz. Ea şi-a ridicat privirea spre albastrul tot mai întunecat al cerului. Dar probabil că nu în astă-seară... însă aceea nu era problema ei.

A aruncat o privire în jur. Băiatul încă se clătina apatic printre rămăşiţe.

— Nu poţi merge mai repede decât atât? Un cadavru ar fi reuşit până acum.

Băiatul părea să aibă dureri.

— Încerc. Mi-a amorţit şezutul.

— Ce legătură are asta?

— Îmi face picioarele rigide. Chiar aici, vezi, în spatele coapselor. Oooh, fesele mele sunt ca betonul. Dacă le-ai înţepa nu aş simţi nimic.

— Ei bine, nu vom şti niciodată.

Scarlett a aşteptat, bătând cu subînţeles în acoperiş cu unghiile. Băiatul a ajuns la ea. Fata i-a arătat spărtura.

— Bine. Aceasta este calea de ieşire.

Băiatul şi-a îndepărtat de pe faţă părul negru lung şi a examinat decalajul. Pielea îi era fină şi netedă şi avea o expresie de contemplare calmă. Părea că nu era interesat de hainele pline de sânge pe care stăteau, nici nu înţelegea cu adevărat pericolul situaţiei în care se aflau. Era aproape ca şi cum nu se afla cu adevărat acolo.

— Ei bine? l-a trezit Scarlett. Poţi să te caţeri până la spărtură?

— Nu.

Ea a pufnit.

— Previzibil. Bine, stai acolo. Te voi ajuta.

Şi aşa a făcut, susţinându-i greutatea în mâini în timp ce el se căţăra spre lumină. Pantofii băiatului erau mari, mişcările sacadate şi stângace, dar nu cântărea mai nimic. Scarlett a avut o scurtă fantezie în care l-a

propulsat în sus cu o puternică încordare a braţelor aşa încât el a dispărut deasupra copacilor şi nu a mai fost văzut niciodată. Cumva, a rezistat tentaţiei. Cu o mulţime de gâfâieli şi mult zbucium, el s-a căţărat pe marginea spărturii şi pe partea superioară a autobuzului. Cu o singură mişcare rapidă, fata s-a tras sus, lângă el.

S-au ghemuit împreună pe metalul cald, deasupra stâncilor şi a pârâului. Aerul era plăcut şi proaspăt după izolarea sângeroasă din interior, însă chipul băiatului era schimonosit de durere din cauza luminii zilei. El şi-a îndoit un braţ peste ochi. Scarlett l-a ignorat şi a sărit pe pământ, într-un loc uscat, lângă apă. Peste tot în jurul ei, trunchiuri de ulmi şi mesteceni albi erau suspendaţi într-o umbră neagră. A ascultat muştele bâzâind pe sângele uscat şi liniştea care se întindea peste pădurea de dincolo. Era o tăcere profundă.

Probabil prea profundă. Nu auzea chemarea păsărilor.

Fata s-a rotit încet, mâna ei făcând o mişcare involuntară spre cuţitul de la brâu.

Cu siguranţă nu erau Pătaţii. În mare parte, ei erau dincolo de ţinuturile de graniţă.

Nu erau echipele de căutare din Cheltenham. Ei se întorseseră de mult.

Altceva?

În ferigi, nimic nu se mişca. Mult deasupra lor, unde căzuse autobuzul, valuri de căldură înotau pe terasamentul drumului.

Poate nu... Mâinile i s-au relaxat. Chiar şi aşa, cel mai bine era să rămână atentă, rapidă şi tăcută.

— MULŢUMESC!

Strigătul de bucurie venea din vârful autobuzului, unde băiatul se ridicase în picioare. Se pregătea să coboare stând pe margine, uitându-se în jos în timp ce îi zâmbea şi îi făcea semn cu mâna. Braţele lui erau scheletice, iar mânecile enormului pulover îi fluturau în timp ce făcea cu mâna; părea o pasăre uriaşă, pe cale să îşi ia zborul.

— Mulţumesc! a spus el din nou. E aşa de bine să fii afară!

Mişcându-se foarte rigid, a încercat să coboare, şi-a pierdut echilibrul, s-a răsturnat pe spate şi a căzut pe metal cu un zgomot surd care a răsunat în luminiş. O clipă, a rămas întins acolo, cu picioarele atârnând peste margine, apoi s-a scurs înainte şi a căzut grămadă la pământ.

Scarlett şi-a dat ochii peste cap. Întorcându-se, a desprins o sticlă şi a luat o înghiţitură de apă. După ceasul ei, trecuse de mult de patru. În câteva ore se va întuneca, iar ea ar fi trebuit să găsească adăpost. Fata şi-a luat rucsacul de pe umeri, a strâns chingile care

fixau tubul şi mica valiză metalică. O va deschide la Stow. Cu siguranţă, aceasta conţinea ceva de valoare. Bani? Arme? Poate.

Băiatul se ridicase de la pământ. Printre copaci încă mai răsunau slab reverberaţiile impactului lui cu autobuzul.

— Nu ar trebui să trăncăneşti astfel, a remarcat Scarlett. Zgomotul nu este binevenit aici.

— Îmi pare rău, a spus băiatul. Doar că sunt atât de...

— Dacă pomeneşti din nou de şezutul tău înţepenit, te voi lovi.

El a tăcut.

— Doar un mic pont, acolo, a spus Scarlett.

El s-a uitat chiorâş la ea. Apoi soarele i-a cuprins părul negru, făcându-l să strălucească precum o flacără întunecată. Fata a observat pentru prima dată o vânătaie purpurie pe fruntea băiatului şi o urmă subţire, roşie de-a lungul gâtului. Corpul îi tremura uşor; şi-a întors privirea şi s-a uitat distras spre copaci şi pârâu.

Scarlett i-a făcut semn.

— Deci, dacă eşti gata, a spus ea, te voi duce până la drum, unde poţi aştepta ajutor. Apoi voi pleca.

Ea a intrat în pârâu, mişcându-se cu uşurinţă din piatră în piatră în direcţia terasamentului. La jumătatea traversării, s-a uitat înapoi. Băiatul nu se mişcase.

— Este un loc atât de frumos, a zis el.

— În afară de toate muştele şi petele de sânge, vrei să spui? Chiar nu este. Haide.

— Bănuiesc că ai dreptate. Nu am fost niciodată într-un loc ca acesta.

A pornit după ea încet, timid, poticnindu-se pe pietre.

— Mulţumesc că m-ai salvat. Eşti un om bun.

Era un comentariu absurd, la care Scarlett nu a răspuns.

— Îţi dai seama că, de fapt, nu ai avut nevoie de mine, a spus ea. Puteai să ieşi din cabina aceea în orice moment.

— Eram prea înspăimântat. Şi prea slăbit. Ai ceva de mâncare?

— Nu.

— Nu am mai mâncat de ceva vreme.

Ea a mai făcut câţiva paşi, apoi s-a oprit.

— Cred că am apă. Bea ceva din una din aceste sticle. Sau foloseşte pârâul.

— A, nu, nu am nevoie de apă, mulţumesc. Era un robinet în cabină. Am băut de acolo.

— Mda? Deci eşti bine.

A cuprins-o nerăbdarea. A mers mai departe, a ocolit carcasa autobuzului şi a început să se caţere pe terasament.

— Nu era mare lucru de făcut în afară de băut, a adăugat băiatul cu o voce şoptită. Am stat acolo, ascultând ce se întâmpla afară...

Desigur, se referea la fiarele care mâncau pasagerii. Scarlett nu era interesată de acest lucru. Era ceva ce se întâmplase deja, şi se întâmplase altcuiva, nu ei, ceea ce îl făcea de două ori irelevant. Singura ei preocupare era ce se va întâmpla cu ea în pădure – şi cum avea să ajungă în siguranţă la Stow. Totuşi, prezenţa băiatului îi distrăgea atenţia, iar soarta autobuzului era ciudată. Ar fi putut să îl întrebe despre acest lucru, iar el ar fi putut să îi răspundă. Dar nerăbdarea şi iritarea îi erau prea mari, şi tot ce îşi dorea era să scape de el. Iar treizeci de secunde mai târziu era prea târziu.

Soarele ajunsese în vârful terasamentului; dansa în spatele parapetului sfărâmat, aruncând umbre ca nişte gratii care dungau panta în faţa lor. Terenul era abrupt, iarba înaltă era presărată cu bulgări negri de pământ, dislocaţi de alunecarea autobuzului. Nu era uşor de mers, chiar şi pentru Scarlett. Îl auzea pe băiat respirând şuierător şi gâfâind în spatele ei. Ajungi în vârf, scapă de el şi mergi mai departe. Ea s-a întors să îl grăbească şi l-a văzut luminat, clar şi auriu, o sperietoare într-un pulover verde strălucitor, chinuit, dar zâmbitor, iar ochii lui s-au fixat asupra lui Scarlett cu o expresie de recunoştinţă stupidă; iar mai departe,

ridicându-se lângă autobuz, unde stătuse ascunsă în timp ce treceau pe lângă ea, era o formă mare cât o stâncă în picioare, însă cu blană roşie-maronie; un monolit cu gât şi labe negre care s-a lăsat pe membrele anterioare şi urca grăbit panta către ei, cu salturi mari.

În clipa aceea, Scarlett a ştiut că nu avea suficient timp. Ursul era prea rapid; băiatul prea aproape, prea neştiutor, prea de-a dreptul fără speranţă în zeci de feluri. El vorbea din nou – probabil oferind mai multe mulţumiri nefolositoare –, complet insensibil la moartea care dădea năvală cu burta balansându-se şi care zdruncina pământul în spatele lui. Ea nu avea timp. Ştia că aşa era, chiar dacă a făcut trei paşi mari în josul pantei – şi a sărit. Ştia acest lucru în timp ce se lovea de băiat, un braţ împingându-l într-o parte, celălalt întinzându-se spre brâu... Ştia acest lucru în timp ce se grăbea să îşi ia cuţitul. Apoi ursul s-a izbit în ea, iar impactul, durerea şi apariţia dinţilor, a ghearelor şi a respiraţiei fierbinţi, urât mirositoare, i-au dovedit că avusese dreptate.

5

Băiatul s-a rostogolit pe spate în iarbă, s-a oprit, şi-a înălţat capul şi a văzut ursul ridicându-se şi luptându-se la câţiva metri distanţă. Ce mârâit

îngrozitor scotea! Sunetul a crescut, iar spatele ursului cobora şi se ridica într-o frenezie, până când – dintr-odată, ca şi cum ar fi conştientizat cu întârziere proprietăţile masivităţii sale – s-a domolit într-o singură mişcare tremurătoare. Mârâitul a scăzut şi s-a stins. Lateralele păroase s-au relaxat; ursul zăcea nemişcat, întins pe pământul însorit.

Pentru câteva clipe, băiatul l-a privit pe furiş. Părul îi căzuse pe faţă. L-a îndepărtat de pe frunte şi s-a ridicat cu grijă cu picioarele tremurând, uşoare ca apa, şi a rămas uitându-se la forma uriaşă care zăcea acolo ca un afloriment roşu-brun al pământului. Labele negre cu gheare translucide aveau colţuri evazate, ca suporturile pentru picioare sculptate de pe biroul doctorului, în cabinetul său din Stonemoor. Băiatul s-a gândit la acel birou, la momentele în care stătea în faţa lui pe covorul în formă de semilună aşteptând orice necazuri urmau să vină, inevitabil, spre el; şi, pentru câteva clipe, nu s-a mai aflat pe versantul din pădure. Apoi s-a reîntors în prezent şi şi-a amintit de existenţa fetei.

Aceasta nu putea fi văzută nicăieri.

El s-a uitat în tăcere în jur.

Nu, ea plecase. Devorată sau strivită de urs. Un uşor regret l-a tulburat pe băiat, o emoţie pe care voia să o recunoască cu voce tare.

— Fată sau femeie necunoscută, a spus el încet, îţi

mulţumesc pentru tovărăşia ta, oricât de scurtă a fost, şi îţi doresc numai bine în orice viaţă de apoi te-ai afla. Îmi voi aminti mereu de tine – de părul tău, de privirea ta încruntată, de modul în care îţi dădeai ochii peste cap. Îmi pare rău doar că nu ţi-am aflat numele.

Dinspre urs s-a auzit o voce, un mârâit înfundat ca dintr-o groapă în pământ.

— Vrei să încetezi cu trilurile astea şi să mă ajuţi? a strigat vocea. Nu sunt moartă!

Băiatul făcuse un pas înapoi, şocat; acum, se uita la forma păroasă într-o stare de incertitudine sumbră.

— Domnule Urs, cred că ai încercat să mă omori. Cu siguranţă, ai omorât singura persoană care a fost vreodată bună cu mine, şi, prin urmare, nu îţi datorez nimic. Desigur, nu îţi doresc răul – dar mă tem că va trebui să te descurci singur.

Un val de blesteme a ieşit de undeva de sub urs.

— Îţi baţi joc de mine? Sunt aici jos! Scoate-mă!

Băiatul s-a apropiat, s-a aplecat şi, cu oarecare dificultate, a mutat deoparte piciorul din faţă umed, cald, dezvăluind o frântură din faţa fetei, oarecum presată şi transpirată, şi înconjurată de o încâlceală de blana lungă, gri, de la subraţul ursului. A ieşit o mână şi a făcut o serie de gesturi energice dintre care unele erau practice, altele, pur şi simplu, expresive. Au urmat instrucţiuni verbale concise. Prin aceste mijloace,

băiatul a înţeles ce i se cerea. A mers cu paşi repezi înapoi la lizieră şi s-a întors cu un băţ lung; folosindu-l ca o pârghie, a reuşit să ridice o porţiune a umărului ursului, oferindu-i fetei spaţiu să se elibereze.

Aceasta a ieşit într-o oarecare dezordine, cu părul încâlcit şi ochii aprinşi. Spre groaza băiatului, şi ea era mânjită cu roşu, de la gât până la talie. Fruntea îi era îmbibată şi picura.

— Eşti plină de sânge, a şoptit el.

— Mda, a răspuns fata, ţinând un cuţit. Pentru că am ucis ursul, vezi? L-am ucis când a făcut saltul spre mine. În schimb, am fost aproape turtită sub el. Şi un idiot ar fi înţeles situaţia. Un copil ar fi priceput dintr-o privire. Tu nu. A trebuit să stau întinsă sub dosul unui urs în timp ce tu ţineai un mic discurs.

Era mânioasă din nou; părea să fie modul ei de a reacţiona atunci când se simţea vinovată. Zumzetul gândurilor ei îl asalta. Însă băiatul, care fusese în puterea oamenilor care nu erau niciodată mânioşi şi totuşi îi făcuseră lucruri îngrozitoare, nu era intimidat, ci chiar liniştit. I-a oferit fetei un zâmbet larg.

— Pentru o clipă, a spus el, *chiar* am crezut că ursul este cel care vorbeşte. Trebuie să recunoşti că aparenţele au fost înşelătoare. Dar sunt nespus de bucuros că am greşit şi că eşti în viaţă! Şi că m-ai salvat din nou. Dar eşti bine? Cred că sângerezi.

Ea şi-a controlat nişte răni pe umăr, loc în care haina îi atârna în fâşii. Carnea de dedesubt era moale şi sfâşiată.

— Mda, am câteva zgârieturi – şi, de asemenea, sunt puţin mai slabă decât eram înainte.

Fata l-a privit cu subînţeles.

— Da.

Băiatul a încuviinţat posomorât.

— Ei bine, acest lucru pune fundul meu ţeapăn într-o altă lumină. Nu voi mai menţiona acest lucru. Acum, avem de făcut ceva foarte important. Mi-am dat seama de acest lucru când am crezut că ai murit. Nu ne-am prezentat, şi nu voi mai aştepta nicio clipă în plus pentru a remedia această omisiune.

El a aşteptat, zâmbindu-i.

Ea se ghemuise şi ştergea sângele de pe lama cuţitului într-un smoc de iarbă. În momentul acela, a ridicat privirea spre el, protejându-şi ochii cu mâna.

— Numele noastre? Contează?

— Cum să nu, cu siguranţă contează. Îl voi oferi întâi pe al meu, pentru că îţi sunt îndatorat. Mă numesc Albert Browne.

Ea s-a încruntat.

— Eu sunt Scarlett McCain, deşi asta nu o să te ajute prea mult. Deci, ne cunoaştem. Iar acum trebuie să ne luăm rămas-bun.

Băiatul a avut un mic spasm, iar faţa i-a devenit deodată mohorâtă. Era ca şi cum ea îl înţepase în inimă cu vârful cuţitului.

— Să ne spunem rămas-bun? a întrebat el. De ce?

— Pentru că tu mergi până la drum, unde poţi să aştepţi să vină alt autobuz. Eu mă curăţ, apoi mă îndrept spre pădure.

Ea îşi luase rucsacul din spate şi îl inspecta necăjită, pentru a găsi stricăciuni. Albert a observat că fata acorda deosebită atenţie unui tub lung căruia îi verifica sistemul de închidere, şi pe care îl ştergea de petele de sânge de urs. Un binoclu spart a fost scos afară şi abandonat cu un blestem. Ea nu s-a uitat spre băiat.

— Pot să vin cu tine?

— Nu.

— Trebuie să aştept aici?

— Cam aşa ceva.

— Pot fi mai mulţi urşi pe aici.

Ea a dat din umeri fără să răspundă.

— Şi creaturile care au mâncat cadavrele din autobuz, a adăugat el. Se vor întoarce cu siguranţă. Tu ai spus-o.

Ea a strâns o curea.

— Mai întâi va trece cineva pe lângă tine. Este un drum circulat.

— Când vor veni? Înainte să se întunece?

— Înainte de a se întuneca, da.

Ezitarea ei fusese foarte mică, dar el o observase. Citise în mintea ei încercarea de a ocoli răspunsul.

— Şi dacă nu vin? Mă vor mânca.

— Vei fi bine.

Ea s-a îndreptat şi şi-a ridicat rucsacul.

— Oricum, nu poţi să vii cu mine.

— De ce nu? Nu am să îţi fac probleme.

— Pur şi simplu, nu poţi, asta-i tot.

— Dar mă vor face bucăţi. Îmi vor smulge picioarele. Mă vei auzi urlând.

— Nu te voi auzi. Voi fi mult prea departe. Şi, oricum, a adăugat ea, sunt sigură că nu te vor mânca. Nu e deloc probabil. Vor mânca întâi ursul, şi acolo este o mulţime de carne. Îi va ţine ocupaţi o jumătate de noapte.

— Pe mine mă îngrijorează ce se întâmplă în cealaltă jumătate.

Expresia lui Albert era disperată.

— Vei auzi când îmi vor fi smulse braţele, să ştii. Va fi această pocnitură îndepărtată. Poc, poc, poc şi gata. Ăsta voi fi eu.

— Nu, nu va fi astfel. Şi câte braţe ai? Trei? Nu, şi probabilitatea ca eu să fiu mâncată este la fel de mare, a spus fata. Mă îndrept spre adâncul pădurii. Acolo este mult mai rău. Acolo trăiesc Pătaţii...

— Dacă este atât de rău, mai bine să fim doi decât unu.

El i-a oferit un zâmbet strălucitor.

— Aş putea să am grijă de tine.

Pentru Albert, primul indiciu că acest comentariu era o greşeală a fost când o mână însângerată s-a întins şi s-a încleştat în jurul gâtului său. I-a tras corpul înainte, pantofii sport zgâriind pământul; l-a tras aproape de faţa ei, acoperită parţial de şuviţe cârlionţate roşii, umede. Buzele fetei erau strânse; ochii verzi îl priveau mânioşi.

— Îmi pare rău, a zis ea. Ce spuneai?

Calitatea furiei ei se schimbase; vocea îi era mai liniştită, mai periculoasă. Albert Browne, care ştia un lucru, două despre debutul iminent al violenţei, a vorbit rapid:

— Îmi pare rău dacă te-am jignit, Scarlett. Te numeşti Scarlett, nu-i aşa? Acum, sunt puţin ameţit, şi nu am mâncat de două zile. Gândul a ieşit oarecum greşit. Ce am vrut să spun a fost nu că „aş avea grijă de tine", evident – aceasta este o idee stupidă. Ci că aş. Putea da o mână de ajutor. Să fiu atent la lucruri. Să mă fac util...

Albert s-a oprit. Şi-a simţit cuvintele căzând fără viaţă pe pământ. Fata l-a privit lung.

— Te-am scos de sub urs, nu-i aşa? a adăugat el.

Scarlett a scos o înjurătură, dându-l la o parte.

— Da! a spus ea. Dar numai după ce te salvasem de la a fi înghiţit întreg! Şi nu aş fi fost în această încurcătură dacă nu erai tu!

Albert a reuşit cu greu să nu se prăbuşească.

— A, a spus el, dar tu te-ai întors şi ai văzut ursul doar pentru că eu vorbeam. Fără mine, el s-ar fi strecurat şi ne-ar fi prins pe amândoi. Aşadar, iată un exemplu al muncii noastre perfecte în echipă! Ne-am ajutat unul pe celălalt.

Fata şi-a trecut mâna prin părul ciufulit şi l-a privit.

— Zei atotputernici, a spus ea.

Şi-a scuturat capul dezgustată, deşi băiatul nu şi-a putut da seama dacă era dezgustată de ea sau de el. Apoi a scotocit în haină, a scos o monedă şi a introdus-o în cutia pentru blesteme. După un moment de reflecţie, a mai adăugat câteva.

— Am fugit de aici, a mârâit ea. Datorită ţie am înjurat toată după-amiaza...

Ea şi-a încrucişat braţele, a privit în gol, apoi din nou la el.

— Voi spune trei lucruri, a zis ea. Unu. Nu îmi încetinesc ritmul pentru tine. Dacă rămâi în urmă sau îţi prinzi spatele într-un tufiş ţepos – ei bine, ghinion, dragă: te voi părăsi fără o privire de adio. Doi. Faci ce spun eu, fără comentarii şi fără discuţii. Trei.

Străbatem Sălbăticia, ajungem într-un oraş – *finito,*

atunci ne despărţim. Aceasta este înţelegerea. De acord?

— Ei bine...

— Fără comentarii şi fără discuţii, am spus! Regulile mele încep acum!

Ea şi-a aşezat confortabil rucsacul în spate şi, cu degetul mare, a făcut senină un semn în direcţia dealului.

— Dacă nu-ţi place, bine. Drumul e acolo, sus.

Cu aceste cuvinte, s-a întors şi a început să coboare spre pârâu.

Albert Browne nu a urmat-o imediat. Simţea că noua lui însoţitoare avea nevoie de un pic de spaţiu. Dar nici nu prea s-a lungit. Era slăbit şi îi era foame, şi dacă avea de gând să îşi atingă obiectivul în viaţă, avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea obţine. Deocamdată, asta însemna că trebuia să rămână cu Scarlett McCain. Dar era bine. Totul mergea cum voia el. Soarele strălucea, copacii erau verzi şi era liber să se plimbe prin lume. Punându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor de puşcăriaş şi fluierând răguşit printre dinţi, a pornit după fată.

Au lăsat în urmă vechiul drum şi s-au mişcat constant spre est şi nord. Din când în când, auzeau sub ei câte o apă curgătoare, dar hăţişurile de mărăcini şi

ilice erau prea dese pentru ca pâraiele să fie văzute. Traseul pe care au luat-o nu era un drum; cel puţin nu unul făcut de piciorul omului. Mai degrabă era o cărare, o şosea pentru fiarele pădurilor din Wessex în timp ce îşi croiau drum printre trunchiuri de copaci şi ruine îngropate, urmărind contururile ascunse ale văilor. Pământul moale al potecii era presărat cu semne făcute de gheare în timpul alergării.

Au traversat un pinten al Podişurilor unde dealuri joase, rotunjite se împrăştiau din pădure ca o mulţime de înotători graşi, chei ieşind la suprafaţă pentru aer. Cândva, aceasta fusese o regiune populată. Printre copaci se ridicau cioturi de poduri străvechi din beton. De-a lungul secolelor, râurile se deplasaseră şi pământul se ridicase înghiţind podurile, oraşele, drumurile care le deserveau. În unele locuri erau vizibile bucăţi de acoperişuri îngropate, ţiglele lor zăcând ca nişte piese de puzzle împrăştiate în mijlocul covoarelor de flori galbene.

Se apropia seara. Scarlett ştia că nu era înţelept ca întunericul să îi prindă în adâncul pădurii. Trebuia găsit un loc sigur. Iar asta însemna o peşteră, o ruină, un copac înalt care puteau fi apărate. În timp ce mergeau, fusese foarte atentă şi făcuse tot posibilul să îl ignore pe tânărul care fugea în spatele ei, picioarele lui subţiri, cu pantofii sport, târându-i-se prin praf şi

frunze.

Nu a încercat să înţeleagă *de ce* anume îi permisese să vină cu ea. Cu siguranţă nu din cauză că îşi dorea companie! Poate că era ceva ce avea legătură cu zbuciumul covoraşului de rugăciune din tubul aflat pe umărul ei; recunoaşterea vinovăţiei pe care ar fi putut-o simţi dacă l-ar fi lăsat să moară pe drum. Dar o astfel de introspecţie o irita; mai rău, o încetinea. Era mai preocupată să ajungă la Stow şi să îşi regleze conturile cu Fraţii, înainte să joace la mesele din The Bull[3] cu orice profit îi rămânea. S-ar putea să fi fost deschise şi târgurile, pentru a se distra: roţi cu abur, alei pentru puşti, clarvăzători şi dulciuri – şi, de asemenea, pieţele oraşului, unde tinerii sănătoşi erau cumpăraţi şi vânduţi. Acest ultim detaliu a zăbovit în creierul ei. L-a privit în tăcere pe băiat în timp ce se străduia să ţină pasul cu ea.

Poteca urcase de ceva vreme. În cele din urmă, s-a desprins de copaci, iar ei s-au pomenit în vârful unui deal masiv, cu calcar sub picioare şi un teren domol, cu păduri şi apă întinzându-se către orizonturi albastre. Departe, o aglomerare de lumini electrice gălbui marcau poziţia unei localităţi unde generatorul fusese deja pornit pentru seară. Restul provinciei era tăcut şi

---

[3] The Bull - Taurul (n. tr.)

rece. Scarlett a simţit un val imens de singurătate rostogolindu-se dinspre peisajul din faţa lor, dinspre crestele pantelor dealului şi spărgându-se de ea. Acest sentiment o lovea întotdeauna în astfel de locuri: deşertăciunea Angliei.

Lângă ea, băiatul tremura, deşi lumina soarelui de după-amiază încă strălucea pe ierburile care fluturau şi îşi întindeau umbrele cu mult înaintea lor.

— Ce sunt acele forme întunecate? a întrebat el.

Se referea la turnurile şi turlele care răsăreau ici şi colo în povârnişurile abrupte ale panoramei, deasupra liniei copacilor.

— Sate pustii. Oraşe, poate.

Ea i-a aruncat o privire piezişă.

— Cele obişnuite.

— Am citit despre astfel de lucruri.

Era un comentariu ciudat şi Scarlett şi-a dat seama că nu îl întrebase pe băiat nimic despre el... Ei bine, ghinion. Nu avea de gând să înceapă acum.

El privea spre est, iar părul negru îi strălucea în soare. Dacă cineva l-ar fi hrănit corespunzător, s-a gândit Scarlett, dacă nu ar mai fi atât de naiv şi aşa o pacoste tot timpul, ar fi, într-adevăr, uşor de vândut. Era mai uşor să observi acest lucru afară decât în lumina verde a copacilor. Adevărat, era stângaci, slăbănog şi gură-spartă, ca un schelet înspăimântat, dar

era destul de drăguţ, într-un fel. Nu lipseau membre, nu existau diformităţi evidente... Şi pielea îi era sănătoasă, ceea ce reprezenta un bonus. Negustorii din Stow ar aprecia acest lucru. Ea le-ar putea atrage atenţia asupra acestor calităţi.

— Este o privelişte foarte frumoasă... a spus el.

Scarlett La privit cu uimire. Ea nu socotise niciodată că Sălbăticia era frumoasă, nici nu auzise pe nimeni altcineva să spună acest lucru. Era pustie şi periculoasă. Oamenii dispăreau cu uşurinţă acolo. Le văzuse oasele.

— Nu prea, a răspuns fata. Nu vezi lucrurile corect. Ţi s-a părut frumoasă şi văgăuna cu autobuzul, iar acolo atârnau din copaci fragmente de organe.

— Presupun. În ce regat suntem?

— Wessex. Cum de nu ştii? Suntem aproape de frontiera cu Mercia. Acolo este Valea Oxfordului. Cu mult timp în urmă, în zona aceea a fost un oraş important, totuşi nu poţi vedea ruinele de aici. Sunt încă patru zile de mers, şi o mare parte din câmpie este inundată.

El a dat încet din cap.

— Mi-ar plăcea să îi vizitez ruinele.

— Nu ţi-ar plăcea. Sunt înconjurate de mlaştini întunecate unde nu creşte nimic, iar aerul te îmbolnăveşte. În plus, în ţinuturile de graniţă trăiesc Pătaţii, care îţi vor jupui pielea şi o vor mânca în timp

ce tu priveşti. Aş spune că oraşul Stow, spre care ne îndreptăm, este o alegere ceva mai bună.

— Pare sigur.

— Da.

— Ai de gând să mă vinzi la târguri?

Fata s-a încruntat la el. Înţepătura pe care a resimţit-o în interiorul ei a fost mai mult una de enervare.

— Bineînţeles că nu. De ce spui asta? Te voi lăsa în Stow aşa cum am convenit. Dacă nu mai întâlnim alţi urşi, vom fi acolo mâine după-amiază.

— Atât de mult timp?

Băiatul a părut descumpănit.

— Trebuie să petrecem o noapte aici?

Scarlett a ridicat din umeri.

— Nu suntem încă nici la jumătatea pădurii. Priveşte în spatele nostru. Poţi urmări ruta pe unde am venit.

Ea s-a întors şi a arătat spre vest, aproape direct în lumina soarelui.

— Vezi acel petic de deal gol de peste vale? Este chiar deasupra locului unde te-am găsit. Noi am fost acolo acum o oră...

Vocea i s-a stins. S-a întins după binoclu, dar acesta dispăruse; în schimb, şi-a pus mâna deasupra sprâncenelor, încruntându-se. Soarele făcea dificilă distingerea detaliilor, dar cu siguranţă... A aruncat o privire spre tânăr. Care era numele lui? Albert...

— Albert, a spus ea, vezi locul despre care vorbesc? Unde copacii se retrag?

— Desigur, Scarlett. Îl văd.

— Aruncă o privire acolo, pentru mine. Sunt oameni care se mişcă?

El s-a uitat. Tonul lui era plat şi neinteresat.

— Da...

Da. Ca furnicile negre, mişcându-se în linie. Cel puţin şase dintre ei, în haine întunecate, avansând într-un ritm constant. Aveau cu ei câini. În timp ce ea privea, ei s-au oprit. O siluetă s-a aplecat spre pământ, cercetând terenul. Veneau din nou. Chiar şi de atât de departe, ea le simţea ritmul şi scopul. În numai câteva secunde, atât câinii, cât şi oamenii dispăruseră între copaci.

Băiatul o privea.

— De ce eşti înspăimântată de oamenii aceia?

— Nu sunt înspăimântată.

— Probabil sunt vânători – sau poate fermieri.

— Nu sunt nici una, nici alta. Trebuie să ne grăbim. Trebuie să mărim viteza acum.

Ea mergea în timp ce vorbea, deplasându-se într-un ritm rapid pe creasta dealului. Nu era destul. Anxietatea o împingea, o forţa să continue. În doar câteva secunde, mersul ei a devenit alergare, iar alergarea i s-a transformat în goană.

Scurt timp după aceea, a început să se întunece. El coborâseră către nivelul pădurii, părăsind lumina zilei şi pierzându-se în umbra de seară a dealului. Au ajuns curând într-o zonă cu teren accidentat, plină de gropi şi de rânduri de cărămidă prăbuşită. Odinioară, acolo fusese o aşezare. Deasupra lor, în semiîntuneric, se ridicau fragmente triunghiulare de ziduri de beton înnegrite de foc, subţiri şi ascuţite ca nişte înotătoare de rechini. Totul era sufocat de trestii uriaşe, lungi şi gălbui şi încâlcite ca părut de pe pieptul unui căpcăun.

Scarlett era în continuare în frunte, privind des peste umăr, spre dealul de deasupra. La un moment dat, a văzut mişcare sus, aproape de creastă, şi inima i s-a strâns, însă era doar o pasăre care plutea în aer. Au auzit vag croncănitul ei în vânt.

Descoperirea autobuzului îi alungase din minte incursiunea la banca din Cheltenham. Aproape uitase de echipele de căutare; cu siguranţă, nu îi trecuse prin minte că o vor urmări atât de departe, atât de adânc în pădure. Însă ei o urmăriseră. În acel moment, cu o neplăcută claritate, şi-a amintit ameninţările intense ale managerului băncii; de asemenea, stâlpii de pedeapsă cu lanţurile lor strălucitoare stând în lumina soarelui la marginea câmpurilor. Înaintând printre trestii cât mai

rapid, a simţit o greutate densă, ascuţită, crescând în adâncul măruntaielor.

Urmăritorii erau aproape, la mai puţin de o oră în spate.

Singurul său aliat era noaptea care se apropia. În mijlocul ruinelor, au descoperit o fermă dărăpănată dintr-o epocă mai târzie, gri, înclinată şi uşor acoperită cu mărăcini. Trestiile crescuseră aici nestingherite de ani de zile, dobândind pe alocuri grosimea taliei unui copil. Se arcuiseră prin orbitele clădirilor, peste scheletele de cărămidă roşie, împingând uşile până când panourile se rupseseră şi fuseseră ridicate spre cer. În momentul acela, erau acolo, mai înalte decât Scarlett. Printre florile de culoarea laptelui zburau păsări, iar în mireasma aerului se puteau simţi plantele şi sporii. Aceştia l-au făcut pe Albert Browne să strănute, iar Scarlett a început să simtă o mâncărime.

Ea a luat o decizie.

— Ne vom opri aici.

— Să ne petrecem noaptea?

El s-a uitat în jur, la întunericul care şerpuia printre ierburi.

— Este uşor de apărat. Putem ţine animalele la distanţă.

— Şi bărbaţii din spatele nostru?

Băiatul nu mai pomenise de ei de când erau în vârful

dealului, şi nu întrebase niciodată de ce era urmărită. Dar, în tot acest timp, o observase.

— Se vor opri pe deal. Este noapte. Nimeni nu trece prin pădure noaptea.

Ea a vorbit cu un aer de încredere pe care nu prea o simţea. De asemenea, nimeni nu urmărise rebeli atât de adânc în Sălbăticie.

Însă trebuia să se oprească. Era întuneric, băiatul era cenuşiu de oboseală şi avea şi ea nevoie de odihnă.

Au cercetat ruinele până au găsit o încăpere unde acoperişul nu se prăbuşise încă, iar podeaua de piatră era acoperită cu muşchi uscat şi frunze. Era un loc bun pentru dormit. Singurele urme de animale erau nesemnificative – tuneluri strâmte, întortocheate printre frunze, schelete de insecte abandonate şi păstăi uscate care fuseseră îngrămădite în colţuri pentru a deveni refugii de iarnă pentru şoareci. Într-un colţ al unei camere învecinate, Scarlett a descoperit un cuib de fazan, cu o pasăre-mamă grasă aşezată pe un cuibar cu ouă albastru-deschis. Aceasta a plesnit din cioc spre fată, însă nu cunoştea oamenii şi nu ştia destule pentru a se teme. Scarlett i-a sucit gâtul şi a pus ouăle în buzunar, apoi a mers să găsească nişte vreascuri.

Când s-a întors în încăperea cu acoperiş l-a găsit pe Albert Browne stând cu picioarele încrucişate pe podea în lumina muribundă, examinând o colecţie de păstăi

roşu-aprins şi frunze galbene. Le privea cu admiraţie concentrată.

Scarlett a rămas în picioare şi s-a încruntat spre el.

— Nu-mi spune: le găseşti frumoase.

El i-a oferit un zâmbet fericit.

— Nu-i aşa că sunt?

Le aranja într-un şir.

— Atât de delicate, atât de complex texturate...

Fata a trântit lemnele pe podea.

— Da – ei bine, nu vreau să te deranjez. Doar voi face un foc... Voi găti această pasăre moartă... Voi asigura paza... Nu-mi va lua mai mult de o oră. Anunţă-mă dacă îţi stau în cale.

— OK.

El s-a întors la studiul păstăilor. Fără să rostească niciun cuvânt, Scarlett s-a uitat la capul lui aplecat. Lângă mâna ei era un lemn lat. A fost treabă de o clipă şi de o singură lovitură scurtă, puternică. Băiatul a făcut un salt înapoi şi s-a oprit cu puloverul peste faţă şi posteriorul în aer.

Şi-a aranjat ţinuta indignat.

— Pentru ce m-ai lovit?

— Pentru obrăznicie şi lene! Pentru că m-ai lăsat să fac toată treaba!

— Dar, Scarlett, tu mi-ai zis să fac tot ce îmi spui! Fără comentarii! Fără discuţii! Acestea au fost exact

cuvintele pe care le-ai folosit! Şi chiar acum mi-ai zis să te las în pace în timp ce faci acele treburi.

El şi-a masat ceafa cu tristeţe.

— Nu înţeleg cu ce te-am supărat.

— Principalul tău defect este o ignoranţă îngrozitoare în ceea ce priveşte sarcasmul.

Scarlett a aruncat lemnul înapoi în grămadă.

— Să fiu mai clară: eu fac focul; tu jumuleşti pasărea. Apoi tu o prăjeşti, în timp ce eu aranjez beţele cu sulf. Este destul de clar?

— Cu siguranţă. Deşi puteai să spui asta de la început.

El a ridicat fazanul.

— O, uită-te ce frumoase sunt penele astea pestriţe... Bine, bine, nu trebuie să mă loveşti din nou.

După aceea, pregătirile au decurs în tăcere.

Lumina focului a aprins culoarea cărămizilor străvechi. Fazanul se prăjea într-o ţepuşă deasupra unei flăcări care trosnea. Scarlett tăcuse focul în colţul cel mai îndepărtat, astfel încât din încăpere să iasă cât mai puţină lumină posibil. Exista riscul să fie văzută, însă acest lucru nu putea fi evitat. Trebuiau să mănânce. În timp ce băiatul avea grijă de fazan, ea a desfăcut batoanele de sulf cu miros înţepător şi le-a aprins lângă uşă şi fereastră pentru a ţine deoparte

şobolanii şi alţi prădători mai mici. După ce a terminat, a ieşit în curtea fermei. Era năpădită de vegetaţie, un loc cu tufişuri şi mărăcini. Soarele dispăruse; spre vest, deasupra dealului, strălucea o lumină roşie slabă.

Un animal urla în pădure; când a încetat brusc, s-a aşternut o linişte intensă. Simţurile lui Scarlett s-au încordat, încercând să distingă paşi...

Nimic. Desigur cu nu era nimic. Era noapte. Ea s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în cameră.

Băiatul învârtea apatic frigăruia, iar chipul său pasiv şi senin strălucea întunecat în lumina focului. Ar fi putut fi plămădit din lemn fosilizat sau din piatră. Nu făcea nimic enervant, însă colecţia de frunze colorate şi păstăi se afla lângă el pe podea. Le aranjase în ordinea mărimii. Vederea acestora – de fapt, simpla prezenţă a colecţiei – a umplut-o brusc de furie pe Scarlett.

A respirat lung şi încet pentru a se calma. În ultimele douăzeci şi patru de ore, omorâse patru bărbaţi, comisese un jaf bancar, străbătuse mulţi kilometri pe un teren dificil, fusese strivită de un urs şi se alesese cu compania nedorită a unui idiot. După orice standarde, fusese o zi lungă. Dar cel mai rău dintre toate, nu reuşise să se roage în dimineaţa aceea. Ştia că toată furia şi agitaţia ei reprimată se acutizau din cauza acestei omisiuni. Trebuia să elibereze presiunea – şi să facă acest lucru curând. Imediat după masă ar fi bine.

Fata a mers către rucsac şi a desprins tubul de plastic. Trăgând afară covoraşul, ea l-a întins pe jos la distanţă de foc, bătându-i şi netezindu-i cutele şi încreţiturile.

Băiatul o privea.

— De ce faci asta? Ce este chestia aceea?

— Îmi pregătesc covoraşul de rugăciune. Vreau să mă rog.

El a dat din cap.

— Rugăciune? Am auzit despre acest lucru. Deci te vei ruga pe zdreanţa aceea veche?

Scarlett s-a oprit.

— Da, folosesc această pânză fragilă, sacră. Şi, apropo, odată ce stau pe ea, există reguli. Nu mă deranjezi, nu mă provoci, nu îmi vorbeşti, nu tropăi la urechile mele. Mă laşi în pace şi aştepţi să termin.

Albert Browne a examinat problema.

— Deci este ca o toaletă, atunci? Bătrânul Michael de la Stonemoor obişnuia să se exprime în termeni similari.

Scarlett şi-a încleştat mâinile preventiv pe cutia pentru blesteme, apoi a respirat din nou adânc şi încet.

— Nu te voi lovi... Evident că eşti un neghiob şi ai capul plin cu lut. Nu, Albert, nu seamănă cu o toaletă. Chiar invers! Când este derulat, acest covor reprezintă pământ sfânt.

— Totuşi, tu îţi aşezi pe el posteriorul, a observat

băiatul. Acesta este un act regretabil şi cu siguranţă lipsit de respect faţă de „pânza sacră”.

Scarlett a zâmbit pe jumătate, cu tristeţe.

— Nu este chiar atât de ciudat. Când stau pe el, mă aflu într-o stare de graţie.

— Deci dacă m-aş aşeza pe el, aş fi şi eu într-o stare de graţie?

— Nu. Ai fi într-o stare de disconfort, pentru că te-aş bate cu un băţ gros. Ascultă-mă cu atenţie. Îţi interzic să atingi vreodată această pânză cu degetele tale murdare, darămite cu fundul tău zdrenţăros, sau va fi foarte rău pentru tine. Este covoraşul meu, şi numai al meu. Înţelegi?

— Înţeleg, Scarlett, înţeleg.

Băiatul a dat din cap energic, legănându-se înainte şi înapoi cu braţele lui subţiri înfăşurate strâns în jurul picioarelor ciolănoase, dar Scarlett a remarcat că nu îşi putea lua ochii de la covoraş şi că acesta continua să exercite pentru el o puternică fascinaţie. Nici măcar o pulpă de fazan fript nu i-a putut distrage pe deplin atenţia băiatului, iar ochii lui luminoşi străluceau în lumina focului în timp ce, după masă, ea s-a aşezat, în cele din urmă, pe covoraş pentru a începe să mediteze.

Covoraşul de rugăciune era făcut din pânză aspră ţesută neregulat din fire galbene şi roşii. Nu avea nicio valoare ca obiect fizic; într-adevăr, valoarea sa

materială era neglijabilă, căci era murdar şi urât mirositor. Însă pentru Scarlett era simbolul refugiului zilnic în f aţa lumii şi îndeosebi a ei însăşi. Reprezenta abilitatea ei de a evada. Acum, fata stătea cu spatele drept şi cu mâinile împreunate, închizând pe jumătate ochii, a lăsat lumina focului să înoate şi să danseze în faţa genelor sale, în timp ce mintea i s-a desprins şi s-a înălţat într-o serie de salturi energice.

Ea s-a gândit la cei patru rebeli din dimineaţa aceea. Ei bine, morţile lor nu fuseseră din vina ei. Ei o atacaseră pe *ea,* iar autoapărarea era dreptul tuturor. Ei ar fi trebuit să intuiască ce fel de persoană era ea, să îşi folosească bunul-simţ şi să o lase în pace. Cine le va simţi lipsa? Nici măcar mamele lor. Erau netrebnici şi incompetenţi, şi ucigându-i făcuse lumii un serviciu. Da, în mod sigur, putea să şi-i şteargă din minte.

Scarlett s-a gândit apoi la treaba de la banca din Cheltenham. Aceasta se desfăşurase eficient şi bine, şi fără să provoace nicio vătămare nejustificată – făcând abstracţie de paznicul băncii, iar ea se asigurase că acesta nu era mort. Prada era de ajuns să îşi plătească datoria Fraţilor Mâinii, apoi îi va permite să trăiască precum o regină măcar o lună sau două. Nu numai atât, a fost o altă lovitură de succes asupra Caselor Credinţei şi Oraşelor Supravieţuitoare, motiv de sărbătoare pentru oricine avea o conştiinţă. În

concluzie, era o faptă care făcea ca o fată să se simtă mai degrabă mândră decât ruşinată. Deci nici acolo nu era vorba despre vinovăţie.

În momentul acela, Scarlett s-a bucurat de un sentiment de satisfacţie caldă. Adevărat, miliţienii o urmăreau cu încăpăţânare, dar a doua zi putea să le scape. Ştia că în câmpiile din faţa lor erau râuri – undeva în apropiere îşi avea izvoarele chiar străvechea Tamisă – şi era o treabă uşoară să înoate în acestea astfel încât câinii să le piardă urma. Un somn bun, trezirea devreme – curând, bărbaţii din Cheltenham vor fi lăsaţi în urmă. De ce era îngrijorată? Avea totul sub control.

Astfel au continuat meditaţiile lui Scarlett. A încheiat aşa cum făcea întotdeauna, mulţumind celor Şapte Regate. Şi-a imaginat că le priveşte de la o mare înălţime – pustiurile, pădurile şi munţii, micile oraşe şi sate cuibărite printre ele. Întotdeauna îi făcea bine să îşi reamintească neînsemnătatea fărădelegilor sale în faţa catastrofelor trecutului, a nenorocirilor umanităţii, a pustietăţii colosale a peisajului, a vastei indiferenţe a cerului de deasupra...

Mintea lui Scarlett a revenit în prezent. Se simţea liniştită şi împăcată. Covoraşul îşi făcuse treaba. Era ca şi cum scăpase de o mare greutate, lăsând-o strălucitoare şi renăscută.

Fata a deschis un ochi. Focul se stingea încet într-un colţ al încăperii. Băiatul stătea la fereastră, privind afară, în întuneric.

— Ce este? a întrebat ea. Ce s-a întâmplat?

— Am crezut că am auzit ceva.

— Ce fel de „ceva”?

— Un fluierat lung, uşor.

Ea era deja în picioare, rulând covoraşul de rugăciune. Calmul îi dispăruse; totuşi, era rece şi hotărâtă.

— Tipul de fluierat pe care l-ai folosi pentru a chema un câine ascultător?

— Poate.

— Cât de aproape?

— E greu de spus. Am crezut că era destul de aproape, însă s-a întâmplat acum cinci minute şi de atunci nu am mai auzit nimic.

— *Cinci minute*?

Scarlett a scrâşnit din dinţi.

— Nu te-ai gândit să mă strigi?

— Ei bine, erai într-o stare de graţie. Mi-ai spus să nu te deranjez.

— Hristoase. Unde îmi este tubul? Unde mi-e bagajul?

— Aici, la fereastră. Le-am împachetat deja. M-am gândit că am putea schimba camerele.

— Va trebui să facem mai mult de atât.

Scarlett era deja lângă el mişcându-se în mare viteză, pliind covoraşul, punându-şi pe umăr rucsacul, încruntându-se prin colţul ferestrei la noaptea neagră. Nu putea vedea nimic, dar a auzit totuşi zgomote slabe, cel mai delicat foşnet, cei mai uşori paşi. Ar fi putut veni din orice direcţie – sau de oriunde din jur.

Urmăritorii *nu* se opriseră. Ei continuaseră să meargă după lăsarea întunericului. Scarlett şi-a muşcat buza de jos. Nu avea sens: pur şi simplu, nu aşa procedau urmăritorii obişnuiţi ai miliţiei.

— Nu putem fi prinşi aici, a spus ea. Va trebui să fugim. Deci – ţâşnim pe uşă, alergăm până la volbura din stânga. Ei vor trage; noi vom supravieţui. Pariez zece la unu că nu ne vor lovi pe niciunul din noi. Dacă suntem ghinionişti şi alergăm direct în ei, va trebui să luptăm corp la corp, să ne forţăm trecerea în pădurea de dincolo. În regulă? Este uşor.

Ea s-a uitat la el. Era uşor pentru ea. Fără îndoială, băiatul urma să moară.

Albert Browne a încuviinţat.

— Da. Sau am putea să fugim pe acolo.

El a arătat spre un perete lateral. În lumina focului care se stingea, Scarlett a văzut că o parte din cărămizile din partea de sus se prăbuşise, creând un gol care ducea în camera vecină.

— Nu ne vor vedea dacă o luăm pe acolo.

Între trestii s-a auzit un zgomot, un zgomot scăzut, răguşit, un tril repetat care ar fi putut fi ciripitul păsărilor, însă nu era. Scarlett s-a îndepărtat de fereastră.

— Acesta este probabil primul lucru înţelept pe care l-ai spus în viaţa ta, Albert, a zis ea. Haide.

Încercările băiatului de a escalada zidul au fost haotice, şi de două ori Scarlett a trebuit să întindă o mână să îl sprijine când el a alunecat. Dar a ajuns la deschidere, unde s-a înclinat pe o parte ca un crab şi a dispărut. Scarlett şi-a scos rucsacul, l-a aruncat în spaţiul gol din zid şi l-a urmat. A dispărut.

De cealaltă parte a zidului era o încăpere fără acoperiş, luminată de stele, înconjurată de zidărie spartă. Era năpădită de ferigi, de iarbă şi de flori de noapte fosforescente care străluceau straniu în întuneric. În licăririle lor, Scarlett l-a văzut pe băiat mişcându-se ezitant de-a lungul încăperii, făcând mici zgomote la fiecare pas. Fata a gemut în sinea ei. Era atât de lipsit de speranţă; un om cu un singur picior ar fi înaintat cu mai multă fineţe.

Coborând fără niciun zgomot, a alergat lângă el şi l-a apucat rapid de ureche.

— Nu mai face atâta gălăgie, a şoptit ea. Te vor auzi.

Băiatul a clătinat din cap, arătând spre camera de

unde plecaseră.

— Este OK. Ei cred că suntem încă lângă foc.

Zidul din faţa lor se prăbuşise; printr-un spaţiu gol între dărâmături au văzut curtea plină de vegetaţie din faţa casei. Lumina focului licărea prin uşa deschisă a camerei pe care abia o părăsiseră. Pe fundalul stelelor, acoperişul părea negru.

Afară, în pădurea de trestii, întunericul atârna ca un giulgiu. Şi în acest întuneric se mişcau umbre: siluete cu meloane îndreptându-se spre curte.

Miliţienii nu erau proşti. Bărbaţii din Cheltenham ştiau cine era ea. Ei nu ar fi riscat să o abordeze unu contra unu. Încercau să o copleşească, cinci sau şase deodată...

Scarlett s-a aplecat mai aproape de băiat.

— S-ar putea să avem o şansă aici, a murmurat ea. Ei se vor grăbi să ajungă cu toţii în camera aceea. Când vor face acest lucru, noi ne căţărăm pe zid şi ne îndreptăm spre pădure.

— Vor intra împreună acolo? Crezi că asta se va întâmpla?

— Da. Garantat.

Un fulger de lumină roşie printre trestii. Sfârâitul unui fitil. O siluetă a dansat înainte, a aruncat un cilindru prin uşa cabanei, apoi s a repezit înapoi.

Încăperea a explodat. Limbi de flăcări alb-gălbui au

ieşit şerpuind pe uşă, înălţându-se printre grinzile acoperişului. Lemnele au crăpat, zidăria s-a prăbuşit. În camera de alături, Scarlett şi Albert Browne au fost aruncaţi în lateral de forţa exploziei.

Ecourile erupţiei au ricoşat din dealurile de deasupra şi afară în Sălbăticie. De pe peretele de lângă ei s-a desprins o grindă şi a căzut printre ferigi.

Scarlett s-a ridicat şi şi-a suflat părul din ochi.

— Bineînţeles, a spus ea, s-ar putea să mă fi înşelat.

7

Pe partea laterală a feţei lui Scarlett era sânge, acolo unde o lovise o piatră în cădere. În afară de asta, era întreagă. Mai avea şi rucsacul, cu covoraşul pentru rugăciune şi banii. Tot ce era esenţial a fost contabilizat. Fata s-a târât printre ferigi şi resturi până în locul unde o siluetă scotea gemete slabe.

— Mai încet, a şuierat ea. Dacă mori, măcar fă-o în linişte. Eşti teafăr?

Albert Browne s-a ridicat. Părul îi era acoperit de praf de cărămidă.

— Am o vânătaie mare. În plus, cred că am aterizat pe un ciulin.

— Pe scurt, eşti bine. Nu te mai plânge şi urmează-mă. Vreau să văd ce fac ei.

Cu infinită precauţie, s-au întors la punctul de observaţie cu vedere la curte. Zidul era intact, însă camera vecină, unde fusese locul lor de tabără, era un morman de pietre de-a valma. Limbi mici de flăcări pâlpâiau printre dărâmături, şi un val de fum se ridica către stele. La lumina acestuia au putut vedea conturul a şase siluete adunate laolaltă la scurtă distanţă de fermă. Toate purtau haine de tweed şi meloane. Un bărbat ţinea în lanţuri doi câini; alţii aveau în mâini revolvere. Domnea o atmosferă tensionată; bărbaţii priveau fumul în tăcere, fără să se apropie.

Scarlett s-a strecurat înapoi în spatele zidului, încruntându-se în întuneric. OK, deci ei credeau că era moartă. Vor aştepta, să se asigure. Poate că era destul de rezonabil, dar acest lucru nu explica de ce erau atât de al naibii de fricoşi. Din câte ştiau ei, ea zăcea zdrobită sub o grămadă de pietre. Ceva nu era în regulă. Ceva nu avea logică.

Băiatul a tras-o de braţ; vocea lui s-a auzit aproape de ea:

— Explozia aceea, Scarlett – ce a provocat-o?

— Un cartuş de exploziv.

Ea a clătinat din cap necăjită.

— E o nebunie. De ce să aleagă să arunce în aer bancnotele?

— Bancnote?

Deşi fusese doar o şoaptă, fata a putut distinge interesul din vocea lui.

— Nu are importanţă.

Dar *avea* importanţă. Ea nu mai trăise o asemenea urmărire înainte, nici măcar după lovitura de la Norwich, când bărbaţi înarmaţi cu harpoane, în bărci cu motor, i-au urmărit barca în susul şi în josul ţinuturilor inundate ale Angliei. Nici măcar după jaful de la Frome, când au încolţit-o pe marginea carierei înecate – cinci bărbaţi, înarmaţi cu cuţite şi topoare, nerăbdători să îi arunce cadavrul în apa întunecată. Situaţii-limită: Scarlett era obişnuită cu ele. Aceasta era diferită. Urmărirea nemiloasă prin Sălbăticie... Explozibilul... Nu era stilul urmăritorilor obişnuiţi.

Nu avea rost să insiste asupra acestui gând. Cel mai important lucru era să scape.

Făcându-i semn băiatului să tacă, a privit din nou peste zid. Urmăritorii păreau să fi câştigat încredere. S-au apropiat de mormanul de moloz care fumega. Câinii adulmecau ici şi colo. Cineva a râs. S-a dat un ordin dur. Un bărbat cu un băţ a început să caute printre pietre. Îi căutau cadavrul sau poate banii. Oricum, era timpul să plece. Scarlett s-a retras fără zgomot printre ruine, cu Albert în spatele ei. În doar câteva secunde, au escaladat un zid prăbuşit, au „zburat” printr-un spaţiu deschis şi au dispărut în

întunericul pădurii. Nu era uşor să mergi prin beznă, dar au înaintat orbeşte, simţind o cărare printre trestii, până când epuizarea l-a învins, în cele din urmă, pe Albert. Scarlett l-a auzit căzând la pământ. S-a ghemuit lângă el, încercând să gândească. Se depărtaseră destul de mult de cabană. Dacă miliţia venea din nou după ei, ea nu putea face nimic. Cu siguranţă, Albert nu mergea mai departe. Chiar şi membrele ei erau grele ca marmura; pământul dur părea un pat cu puf de gâscă...

— Bine, ne odihnim aici, a spus ea. În zori pornim mai departe.

Ea a aşteptat; Albert nu a răspuns. După câteva clipe, când propriile gânduri pluteau, Scarlett şi-a dat seama că el adormise.

S-au trezit în zorii cenuşii. Ceaţa se înfăşura ca o creatură compactă printre trestiile arcuite. Pădurea din jur era tăcută.

— Sunt lihnit în această dimineaţă, a spus băiatul. Stomacul mi s-a micşorat cât o alună. Crezi că putem merge să căutăm ceva de mâncare? Poate vom găsi nişte alune. Sau ciuperci. Ciupercile cresc în păduri, nu-i aşa? Nu am văzut niciodată o ciupercă. Mi-aş dori să experimentez asta.

El şi-a masat cu tristeţe stomacul.

— În primul rând, eu vreau, pur şi simplu, mâncare.

Scarlett a încercat din răsputeri să nu îl asculte. Îşi scosese busola de la brâu şi se gândea la ruine şi la trestiile din jur, încercând să îşi reamintească configuraţia zonei de est a Podişurilor. Din câte îşi amintea, erau mai ales păduri şi râuri. Ce căutau ei se afla la jumătatea distanţei între nord şi nord-est, dar, sub presiunea urmăririi din noaptea precedentă, ea scăpase din vedere poziţia exactă a locului în care se aflau. Iar miliţienii nu erau departe. Fata s-a scărpinat la ceafă. Îi era greu să se concentreze pentru că băiatul încă bolborosea despre cât de foame îi era. Scarlett uitase că existau atât de multe cuvinte. Pentru a-l face să tacă, a scotocit în rucsac şi a găsit pachetul învelit în pergament pe care îl luase de la banditul mort de pe malul lacului cu o dimineaţă înainte.

— Oh, Scarlett, sendvişuri pentru mine? Eşti atât de generoasă! Ce fel de sendvişuri sunt?

— Cu brânză şi murături. Ignoră petele roşii de pe ambalaj.

— Minunat! Eşti sigură că nu vrei o bucată? Nu? Atunci, eu, pur şi simplu, mă voi înfige în ele.

Ceea ce a şi făcut. Scarlett nu mai văzuse niciodată o gură atât de mare. Semăna cu gura acelor broaşte uriaşe care mănâncă oameni pe care le întâlneai în Anglia, care ajungeau la tine pe sub barcă. Broaştele acelea ar fi fost mândre să aibă o gură atât de largă.

Fără să aştepte ca el să termine, fata şi-a luat rucsacul pe umeri şi a pornit sprintenă spre nord. Era de mult timpul ca ei să fi fost deja pe drum.

Au mers în zigzag printre trestii, ceţuri şi ciudatele lor penumbre, coborând încetul cu încetul. Au trecut minute, apoi un interval de timp necunoscut. Au ocolit alte ziduri de piatră acoperite cu muşchi. Totul era bine protejat – paşii, atingerea uşoară a hainelor de tulpinile buruienilor, respiraţia lor sacadată.

— De ce sunt atât de multe ruine aici? a întrebat băiatul. Par atât de vechi şi de triste.

Scarlett a gemut.

— Ei bine, cu siguranţă sunt vechi. Probabil au fost abandonate în timpul Marii Morţi. Sau poate în timpul Războaielor de Frontieră. Presupunerea ta este la fel de bună ca a mea.

— Nu este cu adevărat la fel de bună ca a ta, a spus Albert. Eu nu ştiu nimic despre niciunul din aceste evenimente.

El părea să nu ştie nimic. Scarlett l-a privit pieziş. Se poticnea în timp ce mergea şi avea inele întunecate sub ochi.

— Pariez că ţi-ai dori să fi rămas lângă staţia de autobuz, a zis ea. Ai fi putut urca în unul până acum.

El i-a aruncat zâmbetul cu ochi strălucitori.

— O, nu, Scarlett, prefer să fiu aici cu tine. Spune-mi

– am vrut să întreb ieri, dar atunci abia te cunoşteam, iar acum că am trecut prin atât de multe împreună, simt că suntem pe un teren mai solid –, cu ce te ocupi? De ce eşti singură în acest loc sălbatic?

Scarlett a ridicat din umeri evaziv.

— Sunt o călătoare, un pelerin. Merg acolo unde mă duc rugăciunile mele.

— Şi unde este acest loc?

Băiatul o privea cu ochii lui mari, întunecaţi.

— Unde mergi?

— Vând relicve sacre în Oraşele Supravieţuitoare din Wessex, a spus Scarlett. Întâmplarea face că am în această geantă o serie de astfel de obiecte. De asemenea, fac fapte bune, acte de caritate întâmplătoare... genul acesta de lucruri. Mă ţin ocupată. Autobuzul tău, de exemplu. L-am văzut ieri şi am intrat înăuntru să ajut.

Terenul a devenit, dintr-odată, mai abrupt. În jurul lor, trestiile s-au rărit, şi călcau pe pietre şi ace de pin. Drept în faţă au văzut o coastă cu pini, care se înclina abrupt în jos. Deasupra vârfurilor acestora era un vârtej de aer. Scarlett şi-a consultat din nou busola.

— A, autobuzul a spus Albert. Ai fost destul de amabilă să urci la bord să mă salvezi.

— Da...

— Şi să îl jefuieşti. Dacă nu mă înşel prea mult,

servieta din spatele tău era purtată de unul dintre tovarăşii mei de călătorie.

Scarlett uitase de mica servietă metalică ce atârna încă de rucsacul ei. S-a încruntat la băiat:

— Nu am jefuit. Am recuperat. Sper să o înapoiez moştenitorilor sau rudelor acelei victime.

— O, da. Desigur. Probabil eşti o sfântă.

Forma unuia dintre pomii din apropierea lor s-a schimbat. Capul lui Scarlett s-a smucit în sus; ea a văzut un bărbat cu o haină din tweed şi un melon gri ieşind din umbra trunchiului. Bărbatul a ridicat spre ei un pistol. Fata a scos de sub haină un revolver şi a tras. Bărbatul s-a învârtit pe călcâie şi a căzut pe spate fără niciun sunet.

— Nu tocmai o sfântă, a spus Scarlett. Nu aş putea pretinde acest lucru. Haide, trebuie să fugim.

A alergat în jos pe pantă, iar băiatul a urmat-o. La marginea câmpului său vizual, fata a întrezărit alte siluete venind printre copaci. Câinii lătrau. Se trăgeau focuri de armă. Zgomotul era monoton şi lipsit de viaţă, de parcă ar fi fost într-o cameră încuiată.

Era o coborâre precipitată. Cele mai joase crengi ale pinilor erau uscate şi golaşe; trunchiurile lor gri se înălţau dintr-o masă densă, unduitoare de crengi fără ace şi îngheţate în valuri, întinzându-se până departe. Covorul de ace avea o adâncime de ani de zile, iar

Scarlett a descoperit că ghetele îi derapau şi alunecau, „arând” la fiecare pas o aversă de ace în formă de „V”. În spatele ei, Albert Browne se mişca într-un ritm smucit, poticnit, care sugera un colaps iminent. După cum ştia deja Scarlett, băiatul nu avea nici carne pe el, nici zvâc în picioare pentru a diminua impactul. Ea ar fi putut alerga de două ori mai repede, însă Albert avea deja dificultăţi.

Un val de ace de pin pulverizate; privind înapoi, Scarlett a văzut câţiva bărbaţi din echipa de urmărire care coborau panta. Un glonţ a şuierat între ea şi băiat. Copacii erau din ce în ce mai rari. Lumina soarelui strălucea mult înainte; ei alergau pe grohotişul dintre trunchiuri către o linie de verde şi albastru.

Un râu. Unul dintre râuri era acolo.

Scarlett blestemă; ea putea să accelereze cu uşurinţă. Să ajungă la apă şi să dispară. Dar băiatul urma să fie împuşcat în spate. Fata s-a oprit din alergat.

— Albert.

— Ce este, Scarlett?

El a ajuns-o din urmă, cu mânecile puloverului fluturând în jurul braţelor lui subţiri. Respiraţia îi scârţâia ca un burduf ruginit, dar faţa îi era calmă.

— Mergi înainte, a spus Scarlett. Urmează panta în jos până la râu. Când ajungi acolo, sari în apă. Las-o să te poarte în aval. Ştii să înoţi?

— Nu.

— *Bineînţeles* că nu ştii. De ce am mai întrebat? Ei bine, găseşte o ramură, un buştean sau ceva; ţine-te de el. Încearcă să nu te îneci.

Fata s-a uitat la el.

— Însă înecul este probabil mai bun decât să fii prins de aceşti indivizi, aşa că nu te juca – sari în apă.

Băiatul s-a uitat chiorâş la ea.

— Cum rămâne cu tine?

— Te voi urma. Am de gând să îi întârzii.

Pe chipul lui a apărut un zâmbet fermecător.

— Mulţumesc, Scarlett.

— Pentru ce? Am nevoie să nu îmi stai în cale. Este un avantaj, atâta tot.

— Eşti o persoană atât de nobilă şi atentă.

— O, chiar nu sunt.

Fata s-a uitat urât la el.

— Acum, du-te. Pleacă! *Acum* ar fi drăguţ.

Siluetele au apărut în raza lor vizuală, printre pini. Chiar şi atunci, Albert Browne părea tentat să continue conversaţia, ca un orăşean neghiob care bârfeşte pe o stradă principală. În câteva secunde, ea i-ar avea în punctul de tragere. Scarlett a tras descurajator un glonţ în aer, făcându-i pe urmăritori să se pună la adăpost. (iestul ei a părut să aprindă ceva în băiat. Dintr-odată, s-a aruncat departe de ea, în jos pe pantă, poticnindu-se

şi derapând.

În apropiere se afla un pin bătrân, al cărui trunchi amplu asigura o umbră deasă. Scarlett s-a adăpostit acolo, lipindu-şi spatele de acesta. Şi-a deschis revolverul, a verificat butoiaşul şi l-a închis din nou. Rămăseseră patru gloanţe. Suficiente pentru a continua.

Trunchiul mirosea a răşină şi a praf, iar în onduleurile scoarţei erau pânze de păianjeni. Fata şi-a scos capul din spatele copacului şi a privit în sus pe pantă. A urmat o furtună de focuri de armă. Lângă picioarele ei au erupt gheizere mici de ace de pin. S-a retras din nou în spatele copacului, amplasarea celor trei bărbaţi fixându-i-se în minte. Doi erau bine ascunşi după un ciot de copac; al treilea avea o poziţie mai puţin favorabilă, în umbra unui jgheab pentru cai din ciment acoperit cu muşchi.

Fata şi-a frecat faţa, a făcut o alegere, a ţinut arma pregătită, a făcut o diversiune cu un braţ astfel încât acesta s-a arătat pentru scurt timp de după copac.

Altă rundă de împuşcături. Acele săreau şi dansau. O bucată a trunchiului de pin a explodat, trimiţându-i aşchii parfumate în faţă. Scarlett a aşteptat până când focurile de armă au scăzut în intensitate. Apoi a ieşit de după copac, a ridicat revolverul şi La împuşcat pe bărbatul ghemuit în spatele jgheabului de beton.

Înainte ca acesta să îşi înceapă căderea într-o parte, înainte chiar să îşi dea seama că era mort, ea păşise înapoi la adăpostul copacului.

Următoarea salvă de gloanţe a fost mai uşoară şi mai neregulată, aşa cum era de aşteptat de la două ţevi de armă în loc de trei. A aşteptat ca şi această salvă să ia sfârşit, urmărind conturul băiatului mult în josul pantei. Acum ajunsese în lumina soarelui... Acum ieşise din raza ei vizuală. Avea să fie în apă într-o clipă. Făcuse ce s-a putut pentru Albert; nu trebuia să mai amâne, în caz că soseau întăriri.

Ieşind a doua oară din umbra copacului, a ales urmăritorul ascuns în spatele zidului sfărâmat. Fie că el se mişcase uşor, fie memoria ei se înşelase: prima împuşcătură a lovit buza zidăriei, scânteind în întuneric cu doi centimetri la dreapta pălăriei care o spiona. Şi-a reglat ţinta şi a tras din nou, având satisfacţia să vadă pălăria săltând sus şi în spate, chiar dacă nu şi-a putut da seama dacă îl lovise sau nu pe proprietarul acesteia. Şi nu avea timp să afle; plonja deja în josul pantei, navigând printre acele de pin cu salturi uriaşe. Gloanţele gemeau pe lângă ea – fata a simţit unul lovindu-i rucsacul apoi s-a ferit printre copaci, ascunzându-se sub ramuri, plonjând nebuneşte de la un pas la altul jos, mereu în jos... Iar în acel moment, în spatele ei era linişte, iar în faţă fâşia de

lumină a soarelui devenea din ce în ce mai puternică.

Într-o ploaie de ace, Scarlett a fost expulzată pe un mal ridicat şi a aterizat în iarba înaltă. Lumina soarelui îi înţepa ochii. Ieşise dintre pini. Drept în faţa ei, panta continua vertiginos până la o margine abruptă şi neaşteptată. Râul se arăta mult mai jos, cu zone scânteietoare şi porţiuni în umbră albastru-intens. Aici, la marginea Podişurilor, se crease un defileu mic, adânc şi rapid. La stânga şi la dreapta, acesta se curba, pierzându-se printre faldurile dealurilor. Scarlett a observat toate acestea în timp ce continua să alerge.

Înainte de toate, l-a remarcat pe băiat.

El era încă acolo. Stând foarte puţin vizibil pe margine. Era ca şi cum cuvintele „fără vlagă" şi „incapabil" luaseră forma unei fiinţe umane. Era aplecat în exterior privind râul, iar părul lui negru şi puloverul imens fluturau în vântul care gonea prin defileu.

Scarlett a scos un icnet de furie.

— Idiotule! Ţi-am spus să sari în apă.

— Am crezut că va fi un mal mic, lin! Poate nişte stuf şi nişte pietricele şi ceva de genul acesta! Nu mi-ai spus că va fi o prăpastie!

— Ce prăpastie? Sunt doar vreo şase metri până sus. Poate nouă.

— Nu pot să fac asta. Este prea departe. Îmi voi rupe

spatele în cădere.

— Este doar o mică şansă să se întâmple acest lucru. Un procent cu adevărat scăzut.

Fata s-a întors cu spatele la el, privind zidul întunecat de pini. Deja acolo era mişcare. Veneau unu... nu, doi bărbaţi. Vor sta la adăpost şi vor trage de acolo. Va fi prea uşor pentru ei.

— Albert, trebuie să sari în apă acum.

— Nu pot. Sunt prea speriat.

— Eşti mai speriat de o moarte *sigură* decât de o moarte *posibilă*! Care e mai rea?

— Nu mă atrage niciuna.

— Ei bine, ceva ar trebui să înceapă să te atragă rapid, a spus Scarlett. Îţi dau cinci secunde, apoi sar fără tine.

Ea a ridicat pistolul şi a tras în una din siluetele care înaintau pe sub copaci. Cu un geamăt, bărbatul s-a înclinat în faţă, pe acele de pin, apoi s-a întins cu faţa la pământ alunecând încet pe pantă într-o călătorie finală de câţiva centimetri în plus. S-a oprit chiar la marginea copacului cu un braţ extinzându-se în lumină.

Era ultimul glonţ al lui Scarlett; parcă simţind acest lucru, celălalt urmăritor a profitat. Pe iarbă, a ieşit în fugă un bărbat cu barbă. Purta o jachetă maronie în carouri şi pantaloni roşii; avea aşezat pe cap un melon gri. În mână ţinea un cuţit lung şi subţire.

Scarlett şi-a pus revolverul înapoi la centură şi şi-a scos cuţitul de vânătoare. A privit înapoi la băiat, apoi la apele învolburate de dedesubt. Da, se putea face. Nu erau prea multe pietre. Câteva crengi mari de copac, înghesuite pe partea laterală a peretelui stâncii. Va trebui să evite să le lovească. Însă se putea face. *Ea* putea face acest lucru, oricum.

— Albert.

— Ce este?

— Ai de gând să sari?

— Nu.

— Eşti îngrozitor.

S-a uitat în urmă la bărbatul care se apropia. Deodată, era foarte aproape. Acesta i-a zâmbit, dinţii lui sclipind albi în spatele bărbii. Era mai tânăr decât crezuse ea şi se mişca fluid, cu mersul unui dansator. Părea rapid şi competent, nu chiar ca un miliţian normal. Lumina soarelui strălucea pe lama metalică.

— Nu mai am gloanţe, a spus bărbatul. Dar cuţitul va merge.

— Sigur, a răspuns Scarlett. Cam aşa gândesc şi eu.

Şi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă şi şi-a ridicat cuţitul, în aşteptare. Scarlett ştia că bărbatul se va mişca repede şi bănuia că va încerca să îi distragă atenţia vorbind sau făcând cu mâna liberă vreun semn fără sens. A aşteptat până când el s-a angajat în luptă, şi-a

lăsat greutatea pe vârfurile picioarelor pentru atac – apoi s-a rostogolit într-o parte şi cu o mişcare de şarpe şi-a împins braţul în sus. Aşa cum era, el era norocos. Balansul ei nu a fost cum trebuia; bărbatul a reuşit să se aplece într-o parte, astfel încât lama a şuierat pe lângă el, tăindu-i partea din faţă a jachetei. A încercat din nou, însă de această dată el a parat întâlnind cuţitul fetei cu tăişul lui, izbindu-i braţul astfel încât ea aproape a scăpat cuţitul. Nu, el nu era un miliţian normal. Scarlett s-a îndepărtat încruntată.

S-au înfruntat unul pe celălalt, rotindu-se încet.

— Eşti bună, scumpo, a spus tânărul, cu un zâmbet. Dar mai vin şi alţii. Ei vor avea şi mai multe arme.

Scarlett l-a privit pe Albert Browne stând pe marginea stâncii. Cu un sentiment de irealitate, a văzut că băiatul avea mâinile strânse lejer la spate. Se uita peste margine cu chipul lipsit de expresie, de parcă era pierdut în gânduri, semănând mai mult cu un învăţător miop vânând pe afară gândaci decât cu un băiat care încerca să scape de cineva cu un cuţit impresionant.

Fata s-a întors spre bărbatul cu barbă.

— Ştii că el nu are nimic de-a face cu asta? a spus ea. Este doar un idiot care m-a însoţit. Poţi spune asta, corect? Orice se întâmplă, poţi să îl laşi să plece.

Umbre se mişcau în copacii din spate. Acest lucru i-a distras atenţia; când s-a uitat înapoi la bărbat, acesta

avea pe chip o expresie de confuzie, care s-a transformat repede în amuzament şi neîncredere. Dinţii albi s-au despărţit. A râs. Era acelaşi râs pe care îl auzise la cabană cu o noapte înainte.

Scarlett s-a uitat urât la el.

— Şi ce înseamnă chicotul acesta?

— Doar că eşti atât de amuzantă, a spus bărbatul. Este doar – el a râs din nou ce te face să crezi că te urmărim *pe tine*?

Ei i-a luat un moment să „digere" cuvintele, să se adapteze la implicaţiile acestora.

Şi totul s-a schimbat.

Jaful băncii din Cheltenham a căzut de pe primul loc al minţii sale. În schimb a văzut autobuzul răsturnat la baza terasamentului, cu spărtura în lateral. A văzut un prim-plan al acestei găuri, metalul zdrenţuit cojindu-se în sus şi în exterior, distrus de o forţă violentă din interior. L-a văzut pe Albert Browne aşa cum îl văzuse pentru prima dată pe podeaua autobuzului, singurul supravieţuitor, aproape nevătămat şi toţi ceilalţi pasageri oale şi ulcele...

Revelaţia a izbit-o.

Ce te face să crezi că te urmărim pe tine?

Şi în timp ce ea ezita, bărbatul cu barbă s-a mişcat. Şi el era rapid – Scarlett nu a putut evita sau devia lovitura. Cu toate acestea, braţul ei stâng s-a ridicat

într-un gest protector, apărându-i inima – iar lama cuţitului i-a trecut drept prin palmă. I-a ieşit opt centimetri prin cealaltă parte. Scarlett McCain a simţit o explozie de durere. A străpuns braţul bărbatului, aşa încât acesta a dat drumul mânerului cuţitului. Fata şi-a scăpat arma şi şi-a ţinut strâns încheietura mâinii, blestemând.

Încă zâmbind, bărbatul a dat înapoi. A arătat spre pădurea din spatele lui. Dinspre copaci a răsunat o împuşcătură.

Scarlett a strâns din dinţi. Cu mâna liberă, şi-a scos cuţitul din palmă şi l-a aruncat deoparte. Şi-a îndoit degetele, de probă.

Albert Browne a scos un strigăt de groază, înăbuşit:

— Scarlett! Mâna ta – sângerează!

— Da – nu-i aşa? Dar nu-ţi face griji. Încă mai pot face acest lucru.

Scarlett s-a apropiat şi l-a împins cu răutate în defileu. El a dispărut cu un ţipăt ascuţit.

Oamenii dintre pini trăgeau acum în mod repetat. Scarlett nu a mai zăbovit. Le-a făcut un ultim gest pentru a-şi aminti de ea, apoi a păşit, cu spatele, peste margine.

II
Oraşul

Bună dimineaţa, Albert, spuse dr. Calloway.

Albert şi-o imagină de cealaltă parte a peretelui despărţitor, cu hainele negre elegante, cu părul blond adunat sub bentiţa de catifea. Cu stiloul pregătit. Degetele pe buton. Urme de ruj pe faţa netedă şi palidă. El o vizualiza perfect întotdeauna. Problema era că el nu putea face niciodată nimic în legătură cu acest lucru. Peretele despărţitor de fier avea grijă de asta.

— Mă auzi? întrebă dr. Calloway.

— Te aud.

— Bine. Şi îţi poţi mişca mâinile sau picioarele?

El ştia întrebările înainte ca ele să fie puse, ordinea şi formularea exactă; ar fi putut răspunde la toate, rat-a-tat-tat, ca tot atât de multe focuri de armă, şi să treacă direct la test. Însă ei îi plăcea ca el să răspundă complet, ca şi cum ar fi fost prima oară. Fără superficialitate, fără scurtături. Numai pedeapsa necesară. Aceasta era metoda ştiinţifică.

Albert s-a încordat în curelele care îi legau încheieturile şi gleznele.

— Nu, nu le pot mişca.

— Ai masca pe faţă?

— Da.

Ea fusese cea care i-o aşezase pe faţă. Ajustarea măştii era întotdeauna ultima treabă, după legarea lui de scaun şi fixarea firelor pe şolduri şi frunte. El îi putea mirosi parfumul rămas pe pânza măştii.

— Şi poţi să vezi ceva?

— Nu văd nimic.

Doar o întunecime moale care îi apăsa ochii şi pe nasul.

— Îţi aminteşti masa din faţa ta?

— Da, dr. Calloway.

— Ce se afla pe ea?

— O sticlă verde astupată. O floare într-un borcan cu apă. Două lumânări, una din ele aprinsă. O garnitură de orez. Un vas din piatră. O pasăre maro într-o colivie.

— Bine.

Aceasta era singura parte a preliminariilor unde răspunsul lui varia, şi chiar şi aici gama de opţiuni posibile nu era largă. Uneori, în cuşcă era un şoarece, din când în când, un şobolan. Floarea era neobişnuită; i se dăduse doar de douăzeci sau de treizeci de ori. Cel mai adesea, borcanul conţinea doar apă, chiar până la margine. Erau întotdeauna două lumânări, întotdeauna şapte obiecte pe masă – acest lucru nu se modifica niciodată. Ceea ce se schimba era distanţa dintre masă şi scaunul pe care stătea. Uneori, acesta aproape îi atingea genunchii. Uneori, era departe în camera cu

gresie. În ziua aceea, era aproximativ la jumătatea distanţei, ceea ce însemna că nu varietatea era cea pe care o testau, ci gradul de stimulare. El simţi atingerea delicată a firelor care îi coborau pe partea laterală a capului. Sudoarea i se adună sub braţe. Urma să fie rău.

— Eşti bine astăzi, Albert? întrebă Calloway.

— Sunt bine.

— Te supără sau te îngrijorează ceva?

— Nu.

— Ai ceva în minte? La ce te gândeşti chiar acum?

— Mă gândesc la tine.

Acesta era întotdeauna răspunsul lui. Şi întotdeauna ea îl ignora, tonul vocii sale nu varia, nu devenea nici mai alert, nici mai lent, pur şi simplu, trecea la întrebarea următoare.

— Vreau să îţi goleşti mintea, Albert. Goleşte-ţi mintea de orice altceva şi concentrează-te asupra obiectelor de pe masă. Le poţi vizualiza?

— Da.

— Alege unul. Oricare este cel mai clar pentru tine.

— În regulă.

El alese, la întâmplare, floarea din borcanul cu apă. Nu din cauză că era mai clară decât restul obiectelor; poate pentru că era mai dificilă decât celelalte, sau mai neobişnuită. Nu îi păsa cu adevărat. Nu alegea niciodată animalul aflat în cuşcă, şi alegea rareori sticla

cu dop. Fără îndoială, aceasta era parte a experimentului, construindu-i un portret psihologic. El se întrebă dacă în toţi aceşti ani ei descoperiseră ceva folositor.

— Ai ales?

— Am ales.

Se auzi un clic uşor, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Albert fusese mult timp derutat de acel clic, gândindu-se că era, poate, circuitul electric care se alimenta, sau un dispozitiv de siguranţă care era îndepărtat. În ultimul timp, bănuise că era ceva care avea de-a face cu modificarea luminilor din încăpere. Pentru că, după teste, când ea îi scotea masca şi îl resuscita cu apă, camera părea aceeaşi.

— Foarte bine. Albert, acum aş vrea să te concentrezi asupra obiectului.

Aşa începea întotdeauna: fără fanfară, fără o creştere treptată, fără niciun indiciu despre cât timp i se acorda înainte ca ea să aplice durerea. Desigur, aceasta era parte a provocării – depăşirea incertitudinii şi frica. Până când ea pornea curentul, puteau trece cinci minute sau puteau fi treizeci de secunde. Uneori, el putea face ceva în acest timp, iar uneori nu putea. Acest lucru nu o oprea niciodată să rotească butonul.

Sub mască, Albert închise ochii şi îşi proiectă voinţa asupra imaginii estompate a florii pe care o vedea

plutind alb şi fantomatic prin întuneric. Vizualiză destul de uşor tulpina ei îndoită, cele cinci petale franjurate, principalele linii ale borcanului din imediata vecinătate; îi era greu să îşi invoce energia pentru a face orice. În ziua aceea se simţea apatic, plictisit de monotonia rutinei. Ceea ce voia el era să iasă afară în grădină şi să vorbească din nou cu puştiul cu tunsoarea *quiff*[4].

Dr. Calloway era tăcută. Rareori mai spunea ceva până la sfârşitul testului. Însă băiatul auzi un râcâit slab, care ştia că provine de la ciocul zimţat al păsării în timp ce încerca să îşi vadă de drum printre zăbrelele coliviei sale. Un zgomot iritant, dar mai bine decât pălăvrăgeala pe jumătate umană a şobolanului pe care ei îl băgaseră odată în cuşcă. Tuturor li se păruse că şobolanul acela, un specimen roz, fără păr, pe care îl găsiseră în mlaştini, încerca să vorbească. Albert nu se putuse concentra din cauza îngrozitorului chiţăit denaturat pe care îl scotea acesta. În ziua aceea, el nu făcuse nimic, oricât îl chinuiseră.

Iar acum – o, nu, sigur că nu încă –, Albert simţi cum începeau înţepăturile în tâmple, ştiu că degetele ei palide erau pe buton, pornind curentul. Nu, era prea

---

[4] În original – tunsoare apărută în perioada postbelică drept reacţie la obligativitatea purtării părului scurt, la bărbaţi; include de obicei un smoc de păr periat în sus, deasupra frunţii (n. tr.).

curând. Nu avea de gând să îi acorde un timp corect?

— Te rog, a spus el. Nu sunt pregătit.

Problema era că pentru a ajunge undeva trebuia să se concentreze. Să îndepărteze înţepăturile odioase care se împrăştiau pe pielea sa ca nişte păianjeni în goană. Să elimine sunetul produs de pasăre, să elimine mirosul parfumului femeii, atingerea firelor, transpiraţia care îi curgea pe sub mască...

Să îndepărteze gândul despre copilul cu tunsoarea ciudată – şi ce îi spusese acesta.

Acest lucru era mai uşor de spus decât de făcut.

Albert strânse din dinţi, încercând să îşi recapete controlul. Însă imaginea florii se dispersă ca dârele de cerneală în apă. În schimb, văzu în depărtare o insulă verde. Panica crescu în el ca fierea.

— Îmi pare rău, a spus băiatul. Nu pot să o fac. Nu astăzi. Te rog, am putea încerca din nou mai târziu, când...

Şocul, îngrozitor de familiar, fu mai puternic decât de obicei. Trebuie să fi fost o jumătate de rotaţie a butonului. Dacă ar mai fi durat, Albert crezu că ar fi rupt curelele. El se mai potoli în scaun cu corpul tremurând, cu mintea golită, cu lacrimile curgându-i din ochi. Auzi sunetul slab al stiloului care zgâria imperturbabil hârtia.

— De ce faci asta? şopti el.

Ea nu răspunse. Ceea ce nu era de mirare; cu greu îşi putea înţelege el însuşi propria întrebare. Avea prea mult sânge în gură – îşi muşcase limba.

— Te rog, concentrează-te, Albert, spuse vocea cea calmă. Avem multe de terminat în această dimineaţă.

Multe de terminat. Ochii băiatului se deschiseră, în timp ce, sub pânză, faţa îi era udă.

— Da, zise el. Îmi pare rău. Voi face tot posibilul, dr. Calloway. Voi face tot ce pot pentru tine, acum.

8

Dincolo de sălbăticie, peisajul se aplatiza şi pădurile dispăreau. Râul se răsucea spre sud printr-o regiune umedă acoperită de arbuşti, care se întindeau în nuanţe de verde şi maro spre orizont. Soarele strălucea; mii de bălţi sclipeau prin stuful proaspăt treierat. Râuri de sălcii se aplecau deasupra apei ca nişte femei care îşi spălau părut încâlcit.

O ramură mare de copac a ajuns încet în centrul curentului, un mic punct într-o imensitate. Pe ea zăceau întinse două siluete, cu membrele atârnând în apă. Nu se mişcaseră de mult timp. Mult deasupra, păsări necrofage trasau printre nori cercuri răbdătoare.

Scarlett nu intenţionase să doarmă. Însă căldura soarelui, tăcerea şi liniştea apei au învăluit-o şi au

dus-o departe, într-un loc fără vise. S-a trezit brusc, la soare şi durere; şi, de asemenea, cu senzaţia foarte clară că ceva i se plimba pe spate.

Fata a deschis un ochi şi a descoperit că pe umăr îi stătea un corb mare, negru-violet. Acesta privea gânditor de-a lungul apei ca un căpitan de vapor cărunt care căuta semnele unei ambuscade. În timp ce ea se uita, corbul şi-a zburlit penele şi a muşcat-o gânditor de lobul urechii. Scarlett şi-a tras capul şi a ţipat. Corbul şi-a luat zborul. Ramura se agita nebuneşte la jumătatea curentului.

Lumina era prea strălucitoare; ea şi-a mai închis o dată ochii. Pentru o clipă se afla în altă parte, căzând din nou de pe stâncă, cu haina înălţându-se ţeapănă în jurul ei ca nişte aripi întinse...

A văzut restul în fragmente. Lovise apa cu o pocnitură ca o fracturare a coloanei vertebrale; se scufundase în întunericul rece; rămăsese suspendată în adâncuri înainte de a lovi cu picioarele apa pentru a ajunge la aer. La suprafaţă fusese sânge, propriul ei sânge. Bagajul îi atârna prea greu pe spate. Începuse să se scufunde din nou...

O mână o ţinuse strâns – era mâna băiatului. Acesta se agăţase de o creangă care plutea şi se străduia să o tragă pe fată către el. Rucsacul i s-a agăţat de ceva. O lovitură, o smucitură – lateralul genţii s-a sfâşiat. Apoi

– cumva – ea se afla pe ramură gâfâind, sângerând.

Acolo sus îşi amintise zgomotul şi strigătele, împuşcăturile şi agitaţia. Privind înapoi către stâncă, zărise mai multe siluete care se uitau spre ei; una dintre acestea, s-a gândit Scarlett, era o femeie. Soarele s-a aprins; ei au dispărut după un cot în interiorul defileului. Apoi nu a mai fost nimic decât pini şi stânci, şi curgerea lină a apei. Râul îi dusese departe...

Scarlett a redevenit pe deplin conştientă. Şi-a deschis ambii ochi şi a evaluat situaţia în care se afla.

Nu era atât de favorabilă cum şi-ar fi dorit ea. Mâna stângă îi era neagră, curbată rigid ca o gheară. Sângele se lipise de creangă; palma îi era un ghem pulsând de durere. Braţul însuşi era prins strâns în jurul unei ramificaţii a lemnului. Altfel probabil că ar fi căzut în râu şi s-ar fi înecat.

Aşa cum era, se afla jumătate pe ramură şi jumătate în afara acesteia, cu unul din picioare parţial scufundat. În piciorul acela nu simţea nimic; probabil că era, pur şi simplu, amorţit.

O durea tot corpul; tânjea să îşi schimbe poziţia, dar orice mişcare ameninţa să rotească creanga şi să o arunce în apă. Mai rău decât toate, avea o vedere perfectă a somnului fericit al lui Albert, care părea încovoiat într-o poziţie de maxim confort. El era uscat, avea picioarele ridicate şi mâinile împreunate sub cap

ca un prunc adormit. Un zâmbet slab îi juca pe buze; respiraţia îi era uşoară şi delicată. O adiere i-a mişcat şuviţele negre de păr.

— Trezeşte-te!

Gura lui Scarlett era uscată şi acoperită de o crustă, şi oricum vorbea cu dificultate, din cauza furiei. Sunetul care a ieşit era doar puţin mai mult decât o gargară guturală, iar băiatul nu s-a agitat. O rafală de blesteme mârâite nu au obţinut un rezultat mai bun. În cele din urmă, balansându-se nesigur, a întins pumnul care nu era rănit şi l-a lovit pe Albert cu putere în cap.

— Îmi pare rău, dr. Calloway, îmi pare rău!

El s-a trezit cu o tresărire, cu ochii mari şi luptându-se furios să se aşeze într-o poziţie şezând. Ramura s-a rotit şi s-a răsturnat şi Scarlett a dispărut şi mai mult sub apă.

Pentru câteva clipe, Albert a privit în gol, cu corpul tremurând. Încet, s-a relaxat.

— Bună, Scarlett, a spus el. Îmi pare rău – nu ştiam unde eram... Pentru un moment, am crezut... Am crezut că eram în pericol. Însă este bine. Nu este nimic grav... Suntem teferi.

Scarlett s-a uitat urât la el, în apă până la talie, ţinându-se strâns de creangă cu degetele însângerate.

— Ce anume? a întrebat ea cu voce guturală. Spui că suntem teferi?

— Da. Doi prieteni împreună, doi camarazi umblând liberi prin lume.

El şi-a trecut încet mâna prin păr.

— Este un râu limpede şi frumos. Ce bucurie să îi aud clipocitul fericit, să văd lumina soarelui strălucind la suprafaţa lui de parcă ar fi făcută din aur lichid... Aceasta este o viaţă de departe mai bună decât cea din pădure. Crezi că am putea pluti astfel până la Londra şi apoi la mare?

Băiatul era imposibil de atins acum, şi Scarlett nu îl putea lovi din nou. A făcut tot posibilul să zâmbească.

— Ajută-mă să ies din apă, a zis ea dulce. Ajută-mă să ies şi îţi voi spune.

El a privit-o.

— Să te ajut să te urci aici? Nu sunt sigur că avem loc.

— Avem loc, şi ceva din adâncurile râului îmi roade ghetele. Ar putea fi o ştiucă uriaşă. Albert, ajută-mă să ies, te rog.

— Vorbeşti cu un calm straniu, dar faţa ta promite violenţă. Sunt puţin speriat.

— O, nu te mai purta aşa. Probabil că trauma serioasă pe care am suferit-o îmi distorsionează astfel expresia.

Ea a întins mâna bună.

— Haide, prietene, ridică-mă.

El încă ezita.

— Nu sunt sigur...

— Doar o singură smucitură rapidă, asta-i tot.

— Ei bine...

Cu oarecare reţinere, el a întins mâna. Scarlett l-a înşfăcat de mână şi, cu o mişcare bruscă, l-a tras în apă. Un ţipăt, un pleoscăit; el s-a scufundat. Scarlett a făcut un efort susţinut să se caţere pe ramură în locul lui, însă aceasta s-a rotit şi s-a înclinat lipsită de contragreutatea lui Albert, iar ea s-a scufundat din nou în apă. Capul lui Albert a apărut lângă ea, ameţit şi ţipând cuprins de panică; braţele lui subţiri se zbăteau spre ea cu disperare, îngreunându-i şi mai mult eforturile. Ea l-a lovit cu piciorul. Pentru câteva secunde, a fost o frenezie de palme, stropi şi blesteme; când acestea au încetat, atât Albert, cât şi Scarlett erau agăţaţi de marginea ramurii, atârnând posomorâţi unul lângă altul.

Albert avea o expresie de reproş.

— A fost urât din partea ta. Ştiai că nu pot să înot.

— Taci din gură. Doar taci. Nu-mi pasă.

— Acum ne vom îneca amândoi.

El a oftat.

— Şi îmi doream atât de mult să ajung la Londra!

Scarlett a încercat, fără să reuşească, să îşi sufle părul ud de pe faţă.

— Londra nu există. Acolo te poţi doar îneca. În orice caz, putem ajunge uşor la mal. La următorul cot,

foloseşte-ţi cei câţiva muşchi pe care îi ai în picioare şi ajută-mă să înot. Putem dirija ramura în stuf. Nu încă – aşteaptă până ne apropiem. Îţi voi spune eu când.

S-a lăsat tăcerea; nu mai era nimic decât razele soarelui şi clipocitul delicat al apei. Scarlett nu putea vedea dincolo de buştean; şi-a întors capul într-o parte încercând să estimeze curbura râului şi distanţa până la mal. Razele soarelui se jucau la suprafaţă; timpul a încetinit. Ea s-a gândit la marele peşte care bântuia râurile mai mari. Chiar în momentul acela, unul putea să se ridice prin apă către picioarele ei care atârnau... Fata a alungat ideea. În schimb, în minte i-au revenit amintirile despre urmărirea de pe coasta împădurită şi ultimele momente înainte de saltul de pe stâncă. Lupta dintre copaci, tânărul cu cuţitul... Erau imagini incomplete, aproape la fel de alunecoase ca partea laterală a ramurii. Nu le putea fixa. Zburau pe lângă ea ca rămăşiţele zdrenţuite ale unui vis.

Cu excepţia unui singur lucru.

Ce te face să crezi că pe tine te urmărim?

Dinţii lui Scarlett s-au încleştat. Să se agaţe de acea mică amintire nu avea nicio problemă. S-a uitat de-a lungul apei cu ochi arzători. Lângă ea, Albert Browne fredona în şoaptă.

Râul a cotit brusc spre est. În faţă, un desiş de stuf se înălţa ca zidul unei baricade. Scarlett a privit trestiile.

Nu avea nicio idee cât de departe ajunseseră. Soarele era sus – timp de câteva ore, în timp ce dormeau, plutiseră în derivă, şi cu siguranţă nu erau nicăieri lângă Stow, unde bărbaţi neîndurători şi nerăbdători o aşteptau să îşi plătească datoriile.

Toate la rândul lor. Trebuia să iasă din râu. Buşteanul s-a înclinat când râul şi-a schimbat direcţia. Stuful s-a conturat brusc în apropiere.

— Acum! a strigat ea. Dă din picioare!

Curentul i-a târât aproape de mal, însă se mişca rapid, purtându-i mereu mai departe în timp ce ei loveau apa cu picioarele şi stropeau, transformând suprafaţa în spumă. Era greu de apreciat distanţa, atât de adânc în apă; părea că nu au făcut niciun progres. Albert a fost curând epuizat şi atârna lângă ea gâfâind, în timp ce Scarlett continua să dea din picioare într-un acces de furie cauzat de disperare. Energia i-a scăzut; a simţit o ameţeală – a ridicat brusc capul şi a văzut profilându-se umbra unui pod rupt, aflat între trestii. Pintenii de beton îl proiectau mult deasupra râului, iar vârfurile de metal ruginite se împrăştiau ca degetele unor mâini gigantice.

Şi acolo dedesubt, aproape peste ei: desişul de stuf. Fata a simţit cum piciorul i se loveşte de ceva moale şi ferm. Malul era, dintr-odată, foarte aproape. Scarlett a lovit apa cu picioarele pentru ultima dată. Ramura a

atins o bordură de noroi aflată sub apă şi s-a oprit brusc, aşa încât atât Scarlett, cât şi Albert i-au dat drumul. S-au bălăcit în noroi tuşind, luptându-se să obţină o poziţie fermă. Nu a fost uşor: apa nu era foarte adâncă, însă nămolul de dedesubt era. Încet, cu multă zbatere neîndemânatică, au ajuns la un banc de nămol dincolo de stuf, şi au ieşit şchiopătând la ţărm.

Scarlett s-a prăbuşit pe genunchi şi şi-a scos rucsacul din spate. Şi-a făcut imediat un inventar rapid al echipamentului. Spre uşurarea sa, pistolul se afla încă în tocul lui, chiar dacă era ud şi avea nevoie să se usuce. Scarlett nu mai avea cartuşe. Îşi pierduse cuţitul pe stâncă. Una din sticlele de apă avea în ea două găuri curate, unde un glonţ intrase şi ieşise. Tubul şi servieta de metal erau neatinse. La prima vedere, rucsacul însuşi părea, de asemenea, întreg; a doua privire a dezvăluit o mare ruptură de-a lungul unui buzunar lateral, unde se agăţase de o piatră sau creangă imediat după cădere. Sângele lui Scarlett a îngheţat. A inspectat de urgenţă spărtura, numai pentru a descoperi că sacul din sfoară împletită care conţinea banii proveniţi din jaful băncii din Cheltenham se desprinsese şi fusese luat de ape.

Scarlett a scos un geamăt răguşit de furie. Ar fi înjurat, dar nu mai avea energie. Mâna îi era un dezastru, corpul îi era îmbibat de apă; se simţea ameţită

şi avea frisoane. Cu oarecare dificultate, şi-a găsit în alt buzunar trusa medicală, sigilată în punga ei de plastic. A deschis-o cu dinţii şi a scos spray-ul antiseptic, pe care şi l-a pulverizat în palmă strângând din dinţi la durerea înţepătoare.

Scarlett a aruncat sticla de apă perforată şi s-a ridicat drept, cu o nouă hemoragie la mână.

Soarele strălucea puternic prin stuf şi sălcii. Sus pe grinzile podului, o oaste gălăgioasă de berze cu picioare roşii îşi curăţau penele cu pliscul şi băteau din aripi ca o trupă de acrobaţi în mantiile lor negru şi alb, împodobite cu pene. Stâlpii de susţinere răsturnaţi erau garnisiţi cu excremente şi încununaţi cu cuiburi din oase şi beţe. Scarlett desconsidera păsările. Din experienţa ei, berzele îi atacau doar pe cei care urmau să moară.

Apropo de asta...

Nu prea departe, Albert Browne zăcea în noroi ca o meduză eşuată, cu puloverul îmbibat cu apă, pantalonii mototoliţi şi flasci, cu membrele răsfirate. Era întins pe spate, privind cerul albastru cu chipul la fel de calm şi nepăsător ca întotdeauna. Privind norii, poate, sau numărând păsările de pradă care se învârteau. Ca şi cum totul era perfect. Ca şi cum banii nimănui nu fuseseră pierduţi. De parcă nimic nu necesita explicaţii; nimic nu trebuia discutat urgent.

Scarlett s-a dus la el şi l-a împins, deloc uşor, cu o gheată.

— Ridică-te.

— Deja? Dar, Scarlett, de-abia m-am prăbuşit. Adineauri am depus eforturi mari, ajutându-te să ajungem la ţărm.

— Nu ai făcut absolut nimic. Buşteanul a dat din picioare mai tare decât tine. Ridică-te. Nu vorbesc cu tine întins acolo.

Încruntată, l-a urmărit cum se clatină pe picioare. L-a privit periindu-şi câteva bucăţi gri de noroi din râu mai întâi de pe un picior, apoi de pe celălalt. Băiatul s-a îndreptat. Înainte ca Scarlett să poată vorbi, el s-a aplecat şi a cules metodic o împletitură de buruieni de râu dintre şireturile unui pantof.

Fata s-a încruntat la el:

— Ai terminat?

— Da. Nu, aşteaptă – mai e un pic de iarbă şi aici.

— Lasă iarba. Ascultă-mă. Cine erau bărbaţii aceia?

— Care bărbaţi?

Scarlett a scos un şuierat, s-a tras mai aproape şi l-a înşfăcat de guler.

— Ştii despre care bărbaţi vorbesc! Cei care au încercat să ne omoare! Cei de care abia am scăpat sărind de pe o stâncă! Cei care mi-au băgat în mână un cuţit!

El a privit-o printre gene, cu ochii plini de inocenţă şi durere.

— Biata ta mână. Ce mai face?

Ea şi-a ridicat degetele înnegrite. În palmă îi înflorise o crustă la fel de întunecată ca zahărul ars, în timp ce vrejuri de sânge proaspăt îi curgeau pe încheietură şi pe mânecă.

— Ce crezi că face mâna mea, Albert?

El a privit-o.

— Oh. Ah. E dureros?

— La naiba, poţi vedea lumina prin centrul palmei mele! Tu ce crezi? Da, e dureros!

Scarlett s-a uitat urât la el.

— Şi este vina *ta!* Răspunde-mi la întrebare, şobolan mic de noroi, sau am să te plesnesc!

Băiatul a vorbit cu mare grijă:

— Nu cred că ar trebui să pocneşti nimic cu mâna aceea rănită.

— Nu voi lovi nimic cu mâna aceea. Sunt ambidextră. O voi folosi pe cealaltă.

Ea şi-a ridicat pumnul.

— În exact două secunde.

— Dar nu ştiu cine erau bărbaţii aceia! Nu i-am mai văzut niciodată – au!

— Aceasta a fost doar o palmă. Urmează mai multe.

— Dar jur că niciodată...

— Nu le cer prenumele şi zilele de naştere! Vreau să ştiu de ce te urmăresc! Cu ce scop! Iar acest lucru, prietene, îl ştii cu siguranţă. Vorbeşte!

Albert Browne a făcut un gest defensiv disperat. A făcut un pas în spate, şi apoi altul, alunecând şi glisând pe pietrişul negru.

— Nu ştiu! Poate... poate că erau de la Stonemoor.

— Asta nu îmi spune nimic. Ce este Stonemoor? Continuă.

— Acolo am trăit. O casă mare, gri...

Ochii i-au zburat către ea, şi din nou în depărtare.

— Nu mă trimite înapoi acolo, Scarlett. Dacă încerci, voi intra în râu şi mă voi îneca. Nu mă trimite înapoi acolo.

— Nu am de gând să te trimit înapoi. Fantoma lui Shiva! Nici măcar nu ştiu unde este acest loc. În Gloucester? În Cheltenham? Un loc ca acestea?

Fata a aşteptat, însă Albert s-a uita la ea nedumerit; era limpede că numele acelea nu însemnau nimic pentru el. Scarlett şi-a masat tâmpla, frustrată.

— Era chiar într-un oraş?

— Nu ştiu.

— Dar ştii ce este un oraş?

El a zâmbit larg.

— Vrei să spui un loc cu clădiri rămase în picioare, cu magazine, zid înconjurător, porţi şi fortificaţii pentru a

ţine afară Pătaţii şi alte fiare. În interiorul lui sunt oameni.

— Da. Acesta este un oraş. Doamne. Şi Stonemoor?

Albert a dat din cap.

— Nu ştiu dacă era într-un astfel de loc. Noi nu plecam niciodată. Dincolo de casă erau terenurile, iar dincolo de terenuri era un zid înalt, şi când stăteam la fereastră nu vedeam peste zid, cu excepţia vârfurilor verzi ale copacilor din depărtare.

Poate că nu minţea, efectiv, însă Scarlett era sigură că băiatul nu spunea tot adevărul. În primul rând, reuşise să plece şi să urce în autobuz. Scarlett s-a încruntat, dându-şi ochii peste cap. Era sigură că lipsa lui de experienţă în rânduielile lumii nu era falsă; naivitatea emana din el ca ceţurile din vârful unui munte. Dar era mai mult decât atât. Oameni periculoşi îl voiau mort.

— Povesteşte-mi despre casa aceasta, a zis ea. Cine locuia acolo?

— Eram eu, bătrânul Michael – el a ezitat – şi dr. Calloway...

— Doar trei persoane?

— O, ei bine, mai erau ceilalţi oaspeţi, şi servitorii, şi medicii, şi tehnicienii, şi erau paznici care stăteau la uşi, şi cei care se plimbau pe terenuri împuşcând păsările dacă acestea zburau prea aproape, şi erau cei care îndeplineau treburile mai ciudate, şi băiatul cu

tunsoarea *quiff care* a murit, şi alţii pe care i-am uitat. Nu era permis să vorbeşti cu vreunul dintre ei, doar dacă răspundeai la întrebări concrete. Dacă făceam acest lucru, dr. Calloway mă biciuia.

El a luat o gură de aer.

— Dar acum ea este de domeniul trecutului, iar bătrânul Michael e mort, şi nu îmi place să mă gândesc la oricare dintre ei mai mult doar ca să te pot ajuta.

El i-a zâmbit, ca şi cum acest gest ar fi încheiat discuţia.

— Scarlett, te simţi bine?

De fapt, Scarlett se simţea rău şi era ameţită. Cerul strălucea alb ca un cearşaf de fier. Mâna o durea. Era greu să te concentrezi.

— Deci ai fost ţinut închis în această casă? a întrebat ea.

— Da.

— De ce?

Zâmbetul de pe chipul lui a devenit fix şi încordat. Nu s-a uitat la ea.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată.

— Trebuie să existe un motiv, Albert, şi cred că îl cunoşti. Dar ai evadat, nu-i aşa?

— Am găsit o uşă deschisă. Am ieşit. Voiam să văd lumea.

— Înţeleg. Atât de simplu. Şi ce s-a întâmplat cu

autobuzul?

— Autobuzul?

— De ce s-a prăbuşit, Albert?

— Ştii, arăţi îngrozitor de palidă, Scarlett. Nu vrei să te aşezi?

— Nu! Vreau un răspuns la întrebare.

— Şoferul a pierdut controlul. Totul s-a întâmplat atât de repede. Mi-e greu să îmi amintesc.

Scarlett a respirat încet, întrebându-se dacă să îl pălmuiască din nou. Hainele ei reci, ude i se lipeau de trup şi simţea o durere în spatele ochilor. Nu, nu era momentul.

— Ruşine, a spus ea îndepărtându-se. Noi suntem doi camarazi. Este mare păcat că nu poţi fi sincer cu mine.

— Această insinuare doare foarte mult, a răspuns băiatul. Ţi-am povestit multe lucruri interesante şi adevărate. De asemenea... dacă este vorba de a fi sinceri unul cu altul, trebuie să spun că, pentru „un simplu pelerin şi o fată a lui Dumnezeu", pari foarte pricepută să împuşti oameni în cap.

Scarlett a ridicat din umeri.

— Fac mai multe lucruri deodată, ce pot să zic? În regulă, nu-mi spune. Dar dacă dr. Calloway ne ajunge vreodată din urmă, aş putea să văd dacă obţin un răspuns corect de la *ea.*

Fata s-a întors să îşi ia bagajul – însă înainte să îşi dea seama, Albert era lângă ea. Scarlett nu îl văzuse niciodată atât de rapid. O nevoie imperioasă pusese stăpânire pe el; ochii îi erau larg deschişi şi privirea fixă.

— Scarlett, te rog să nu vorbeşti atât de relaxat despre femeia aceea! Este periculoasă. Am văzut-o făcând lucruri cumplite!

— Aşa?

Scarlett a ezitat, fiind luată prin surprindere pentru câteva clipe.

— Şi eu am făcut lucruri.

Vocea lui a scăzut până a devenit o şoaptă.

— Dacă ne va găsi vreodată, a spus Albert, trebuie să fugi de ea, şi să tot fugi. Să nu cauţi adăpost; te va găsi. Nu încerca să negociezi; te va îngenunchea. Nu riposta; îţi va râde în faţă în timp ce tu te învârţi şi arzi. Adu-ţi aminte, dacă te apropii de ea, te aşteaptă moartea! Moartea!

Cu o ultimă cutremurare, chipul lui a devenit din nou inexpresiv şi calm.

— Dar sunt bucuros să spun că ea rareori părăseşte Stonemoor, aşa că sunt sigur că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Acum, Scarlett – este timpul să ne bucurăm de prezent. Ce vrei să facem?

Scarlett s-a gândit la forma neagră pe care o văzuse

pe stâncă în timp ce îi lua apa. Era silueta unei femei care îi privea dispărând. Şi a răspuns:

— Trebuie să mergem într-un oraş. Am nevoie să îmi tratez mâna. Iar acest lucru înseamnă un drum lung.

Băiatul s-a uitat la ea, înspăimântat.

— *Alt* drum? Dar sunt atât de obosit, Scarlett.

— Şi eu, dar dacă rămânem aici, berzele ne vor ciuguli oasele. Suntem la kilometri distanţă de orice. Va trebui să ne croim drum printre trestii şi mlaştini, să ne luptăm cu şerpii din râu, să mergem până când picioarele ne sângerează. Să mergem până ajungem într-un oraş. Altfel murim. Înţelegi ce spun, Albert? Nu avem altă opţiune.

— Adevărat. Doar dacă nu luăm barca.

Scarlett l-a privit chiorâş; apoi şi-a întors încet capul. Ca prin vis, s-a uitat acolo unde arăta el. Chiar în spatele podului, ascunsă printre sălcii şi trestii, o barcă rudimentară cu vâsle era legată de un stâlp.

— Ce-ai zice *tu* să mergi; *eu* să iau barca, a spus Albert. Şi această opţiune ar fi bună.

Însă Scarlett era deja în faţa lui împingându-se prin stuf, poticnindu-se prin noroi, ignorând strigătul clămpănit al berzelor în timp ce trecea pe lângă stâlpii de beton ai podului. Inima îi bătea repede. O barcă! Ce noroc! Ar putea pluti spre un oraş aflat pe malul râului, unde medicii...

— Şi uită-te, a spus Albert, acolo este proprietarul.

Nu departe de pod, stuful fusese tăiat. În umbra sălciilor se ridica o colibă dărăpănată. Beţişoare vechi de sulf atârnau negre şi cerate printre frunze, iar pui sprinteni scurmau ici şi colo pământul neîngrijit. Lângă malul râului, cocoşat într-un scaun vechi de sufragerie şi făcând mişcări lipsite de coordonare cu o undiţă, stătea un bărbat foarte masiv. Acesta purta o pălărie de paie cu borul zdrenţuit, o pereche de blugi decoloraţi şi o cămaşă albastră în carouri care atârna deschisă peste o vestă albă pătată. Picioarele îi erau goale. Avea părut cărunt, o barbă voluminoasă şi era bine făcut. O frunte încruntată, care ieşea în afară peste un nas cu vene proeminente, arunca în umbră adâncă doi ochi mici şi vicleni aşezaţi prea aproape unul de altul. Scarlett a înţeles imediat că era un pădurar de tipul celor întâlniţi în mod obişnuit în Oxford Sours.

Bărbatul fusese alertat de croncăniturile berzelor. În timp ce ei ieşeau din umbra podului, pădurarul a scos un mârâit de agresivitate şi surpriză. Aruncând undiţa, s-a ridicat în picioare şi a pornit înadins către ei, lovind cu piciorul un pui care îi stătea în drum.

Lângă Scarlett, Albert a ezitat.

— La urma urmei, poate ar trebui să mergem pe jos.

Scarlett l-a privit pe bărbat. Chiar dacă nu era tânăr, era mai înalt decât ea cu treizeci de centimetri sau poate

mai mult, şi mai lat decât ei amândoi puşi împreună. În cureaua din sfoară avea vârât un enorm cuţit de vânătoare zimţat. Îl măsurase pe Albert o clipă şi-acum se uita la Scarlett cu un viu interes, care se învecina cu rapacitatea lupească.

— O să vrea bani pentru barcă, a şoptit Albert. Tu ai bani, nu-i aşa, Scarlett? Te rog, spune că ai. Sau ce îi poţi da în schimb?

Scarlett şi-a strâns buzele într-o linie subţire. Începând cu ultimele câteva ore, avea mai degrabă mai puţini bani decât îşi dorea.

— Nu-ţi face griji, a spus ea. Îi voi da ceva.

Bărbatul s-a apropiat şi a deschis gura pentru a vorbi. În timp ce făcea acest lucru, Scarlett s-a aplecat în faţă şi l-a lovit în plin cu pumnul în faţă, cu toată puterea mâinii sale bune, astfel încât capul bărbatului s-a smucit înapoi, iar el s-a prăbuşit la pământ ca un copac doborât. Zăcea răstignit la pământ, cu gura fără dinţi deschisă, ochii închişi, cu degetele convulsionându-se şi barba neîngrijită îndreptată spre cer.

În timp ce fata îl lovea pe bărbat, Albert Browne scosese un strigăt:

— Bietul bătrân!

Scarlett s-a uitat la el.

— Eşti orb? Era clar un netrebnic. Iar noi avem nevoie de barca lui. Nu ne-ar fi dat-o altfel.

— Nici măcar nu l-ai întrebat!

— Nu avea rost. Nu mai sta cu gura căscată. Grăbeşte-te şi urcă la bord.

Albert a clătinat din cap mirat.

— Comportamentul tău mă surprinde. Ce urmează? Ai de gând să îl loveşti cu piciorul în timp ce e la pământ? De ce nu îl şi jefuieşti?

A urmat o pauză.

— Ştii, a spus Scarlett încet, aceasta este o idee excelentă.

9

Albert şi Scarlett nu au vorbit prea mult în timp ce îşi continuau călătoria în mica barcă cu vâsle. În mare parte, acest lucru se datora faptului că erau ocupaţi să devoreze proviziile pe care le găsiseră în coliba pădurarului bărbos. Aveau peşte afumat şi pâine neagră de secară, pungi cu mere, ceapă şi alune, şi sticle de plastic cu o bere apoasă pe care o sorbeau din căni de metal. Pâinea era veche, însă peştele şi berea erau foarte bune. Stăteau faţă în faţă, cu genunchii aproape atingându-se, mâncând şi bând cu o intensitate pătimaşă şi privind hotărâţi în direcţii opuse.

Albert era încă uşor ofensat de jaful pe care îl comiseseră, însă nu suficient de mult încât să ignore

mâncarea. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase vreodată. Când, în cele din urmă, s-a simţit plin până la refuz, şi-a şters gura cu mâneca puloverului şi a râgâit mulţumit. Apoi s-a lăsat pe spate pentru a-i citi gândurile lui Scarlett şi a privi lumea plutind în derivă.

Peisajul se schimba, stuful şi mlaştinile fiind înlocuite de pajişti. Intrau în ţinuturile sigure din jurul unei aşezări, chiar dacă Sălbăticia era încă aproape. La un cot al râului, o vidră mare, maronie, la fel de lungă ca un bărbat, stătea la soare în noroi cu burta în sus şi coada rămasă în apă, urmărind înaintarea bărcii cu ochi negri care nu clipeau. Animale de mărimea aceea puteau lesne ucide un copil – să îl tragă în adâncurile verzi şi reci ale râului şi să îl lase între rădăcinile copacilor pentru a-l devora mai târziu. Însă pentru Albert Browne ziua strălucitoare a alungat teroarea; el a admirat lumina care se juca pe blana deasă şi moale, iar barca a trecut rapid prin faţa vidrei.

Albert îşi dorise de mult să vadă astfel de lucruri. În timp ce zornăitul cărucioarelor cu medicamente răsuna pe coridor, el zăcea în celulă şi visa la animale, păduri şi oraşe şi la Insulele Libere sclipind în depărtare. Acum, experimenta totul. Da, duşmanii săi vor continua să îl urmărească, iar el nu va fi niciodată în siguranţă. Însă soarele strălucea, iar el avea un start decent şi nu simţea nici urmă de frică înlăuntrul său.

Chiar mai bine, o avea alături pe Scarlett.

Scarlett! O mare parte din norocul său era în întregime al ei. Da, era posibil ca, în momentul acela, ea să fie puţin arţăgoasă faţă de el, însă fata îi salvase viaţa de câteva ori, şi nici palmele, nici ochii daţi peste cap nu puteau schimba acest lucru. Când ea nu se uita, el îi arunca pe furiş priviri scurte, observând cum – în pofida hainelor ponosite şi a mâinii însângerate – stătea cu spatele drept, perfect echilibrată, urmărindu-şi scopul, privind drumul din faţa lor. Şuviţe din părul ei lung, castaniu-roşcat îi biciuiau faţa palidă, osoasă, care lăsa să se vadă exact aceeaşi stăpânire de sine aprigă şi pistruiată care îl fascinase încă de când căzuse din toaletă la picioarele ei. Nimic din coridoarele tăcute, camuflate de la Stonemoor nu îl pregătise pentru existenţa lui Scarlett McCain, şi pe Albert îl mâhnea gândul că doar întâmplarea fusese cea care îi adusese împreună. Cât de uşor ar fi putut să îi fie dor de ea! Dacă el se hotăra să părăsească mai devreme autobuzul distrus, sau dacă ea ar fi ales alt drum prin pădure... Albert nu suporta să se gândească deloc la această idee îngrozitoare.

Fata nu era o companie uşoară. Nu îi adresase niciun cuvânt de când urcaseră în barcă. Motivele erau evidente, iar, în realitate, el nu avea nevoie să îi citească gândurile pentru a-i înţelege tăcerea. Dar era aproape

imposibil să nu i le citească, când Scarlett stătea în felul acela, atât de aproape, iar gândurile ei se spărgeau deasupra lui în nori fierbinţi de indignare, suspiciune şi durere.

Rana o tulbura şi îl învinovăţea pe el pentru acest lucru. Aceasta era, de departe, cea mai puternică emoţie. Însă în mintea fetei se învârteau, de asemenea, şi imagini ale unor bancnote, iar când acestea au devenit centrul atenţiei sale, supărarea ei faţă de el a crescut deosebit de mult – Albert nu înţelegea prea bine de ce. Mai presus de toate, o mistuia o mare curiozitate mânioasă în legătură cu el şi cu trecutul lui. Dintr-un anumit motiv, era supărată pe el şi în această privinţă; era supărată chiar şi pe ea însăşi pentru că *era* curioasă. În opinia lui Albert, totul era un pic cam dezordonat, aşa cum se întâmpla atât de des în mintea altora. Totuşi, nu era nicio îndoială că, în timp, ea se va linişti.

— Albert, nu mai visa cu ochii deschişi!

Vocea ei l-a făcut să tresară.

— Ne apropiem.

Băiatul s-a rotit pe banca sa. Râul trecea printr-o întindere de câmpuri asemănătoare unui mozaic, cu culturi care creşteau verzi şi portocalii în soarele apusului. Fascinat, Albert a văzut un tractor vechi mişcându-se încet pe un drum desfundat. Undeva în faţă, coloane de fum de la coşurile caselor se ridicau

albastre în aerul de un galben pal.

Albert a simţit un fior de nerăbdare şi frică.

— O, Scarlett, a spus el, ţi-aş putea strânge mâna. Nu mâna rănită, desigur – asta ar fi o greşeală. Dar să vizitez un oraş adevărat... Aceasta a fost mult timp una dintre dorinţele inimii mele! Vor fi acolo hanuri şi cofetării?

Ea l-a privit.

— Da. Mai important, acest oraş va avea doctori. Presupun că nu ai bani?

— Deloc.

A recunoscut acest lucru cu tristeţe; şi-ar fi dorit să îi facă pe plac. Băiatul şi-a aruncat ochii spre rucsacul ei.

— Îmi pare rău că şi tu ţi-ai pierdut banii.

Dintr-un anumit motiv, această afirmaţie a fost o greşeală. În jurul ei a izbucnit o incandescenţă de furie, o aureolă de lumină de exasperare. Cu o jumătate de gură, a blestemat fără menajamente. Încet, uitându-se urât la el, fata a găsit un ban în buzunar şi l-a transferat în cutia din piele pe care o purta la gât.

— De unde ştii acest lucru? a întrebat ea. Din întâmplare, ai dreptate. Încă mai am nişte bani, însă doctorul îi va lua pe toţi...

Fruntea i s-a încruntat.

— Te uiţi fix la mine. De ce faci asta?

Albert a zâmbit politicos.

— Doar pentru că am observat că pui bănuţi în cutia aceea ori de câte ori foloseşti cuvinte vulgare. Mă întrebam de ce, asta este tot.

Aureola s-a estompat. Scarlett a oftat.

— Este o lume imperfectă, a răspuns ea. Eu sunt imperfectă. Cutia pentru blesteme este acolo pentru a-mi reaminti de acest fapt. Când nu mă încadrez în standardele pe care mi le-am impus singură, strecor înăuntru o monedă. Greutatea ei îmi aminteşte să fiu mai bună.

Albert a încuviinţat.

— Înţeleg. Da, ucizi, minţi, jefuieşti, loveşti bătrâni şi le furi bărcile. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că tragi linie la înjurături – altfel ar fi fost prea îngrozitor. Ce faci cu banii?

— Nu e treaba ta. Dar acum priveşte – acolo este oraşul.

Râul făcuse un cot şi curgea spre sud direct printre câmpuri, iar în depărtare se ridica un zid înalt de pământ cu steaguri colorate. O mulţime de acoperişuri se iveau de dincolo, o clopotniţă, două turnuri din cărămidă şi beton, numeroase coşuri de fum. Chiar şi de la distanţă, Albert putea vedea o poartă mare, luminoasă şi strălucitoare, deschisă în perete. Pe fiecare parte a râului erau şi diguri înverzite, cu poteci de piatră deasupra şi mulţi oameni care mergeau pe ele

ducându-şi uneltele cu care lucraseră la câmp. Pe râu se mişcau bărci cu pânze triunghiulare – pete albe crestate care reflectau lumina soarelui, plutind leneş încoace şi încolo.

Scena era la o scară diferită de orice îşi imaginase Albert.

— Este atât de mare, a spus el. Atât de magnific... Spune-mi, ce este obiectul acela cu turn ascuţit?

Fata s-a încruntat.

— Casa Credinţei, cred.

— Şi acoperişul acela ornamentat din stânga?

— Vârful unui pavilion de crichet.

— Uimitor... Câţi oameni trăiesc acolo?

Scarlett a ridicat din umeri.

— Câteva mii. Este unul dintre Oraşele Supravieţuitoare din Wessex. Lechlade, mi se pare – am venit aici cu ani în urmă.

Ea a adulmecat cu dispreţ.

— Un mic avertisment, Albert, înainte să începi să flecăreşti datorită anticipării. Nu te lăsa înşelat de toate steagurile şi podoabele. Oraşele nu sunt mai civilizate decât Sălbăticia. În unele privinţe, sunt mai periculoase. Vezi chestia neagră de pe creneluri? Acela este un tun, pentru a împuşca străinii ca tine şi ca mine. Ei vor face acest lucru dacă avem ciumă, dacă suntem diformi, dacă suntem rebeli, sau dacă ei cred că suntem

în slujba galezilor. Presupunând că ne primesc înăuntru, se aplică aceleaşi reguli. Sunt disperaţi să păstreze vechile obiceiuri. Înaltul Consiliu al Caselor Credinţei veghează asupra oricărui tip de deviaţie, fie ea fizică sau morală, şi dacă o găsesc, ne vor omorî în scurt timp. Iar populaţia îi va ajuta. Aşa este de sute de ani şi nu îşi vor schimba obiceiurile din cauza unor vizitatori zdrenţăroşi ca noi.

Ochii i s-au îngustat.

— *Mai ales* dacă ascundem secrete.

O mică parte de strălucire a dispărut din încântarea lui Albert. El a înghiţit în sec.

— Pare o filosofie cam aspră.

— Fii sigur că este. Şi acolo există un exemplu foarte potrivit.

Ea a gesticulat spre un punct dincolo de el.

Nu departe, lângă malul râului se ridica o movilă de iarbă în formă de cupolă. Pe vârful ei stătea o schelă din stâlpi de lemn, nu foarte diferită de rama unei fotografii. În centru acesteia atârna o bucată de ţesătură sau de pânză cu o formă neregulată de culoarea clătitei şi foarte deteriorată de vreme, cu multe găuri şi rupturi ciudate, porţiuni cusute şi urme albastre estompate pe alocuri. Aceasta flutura în adierea vântului, şi umbra i se întindea mult peste râu.

— Este o construcţie ciudată, a spus Albert. Pânza, cu

acele urme... Simt că arată aproape...

— Ca pielea umană, a zis Scarlett. Da, pentru că asta este. Ei bine, nu e chiar umană – este cusută din piei ale Pătaţilor, puse împreună. Familiile conducătoare jupoaie creaturile şi le atârnă la graniţe pentru intimidare. Îi încurajează pe alţii din această specie să stea departe. După aspect, aceasta este o piele veche. Chiar şi tatuajele s-au estompat în mare parte. Dar îşi face treaba.

Gura lui Albert a rămas deschisă; pentru o clipă, nu a putut să vorbească, de groază.

— Este un act sălbatic. Chiar şi Pătaţii, merită ei un astfel de tratament?

— Nu ai mai întreba dacă i-ai fi văzut.

— Şi tu i-ai văzut?

Băiatul a simţit că în mintea ei se trânteşte o uşă. Ea se retrăsese într-un loc mai îndepărtat.

— Dacă mă întrebi pe mine, a spus Scarlett, uciderea Pătaţilor este singurul lucru bun pe care l-au făcut vreodată oraşele. Dar nu vrem să încerce acelaşi lucru cu noi, aşa că mai bine ne dichisim, să ne asigurăm că paznicii ne vor lăsa să intrăm.

Ea a scos de undeva un pieptăn şi a început să şi-l treacă prin păr. Vântul a suflat din lateral. Sus pe movilă, pielea veche a trosnit şi s-a smucit, ca şi cum s-ar fi smuls din legăturile sale.

Portul oraşului era o serie complicată de platforme de lemn şi diguri, scări şi lămpi, dispuse sub zidurile înalte de pământ. Era un loc aglomerat, împodobit cu steaguri şi borne, şi presărat cu vase de multe feluri – *dhow*[5]-uri cu vele ascuţite, bărci cu motor, barje greoaie, chiar şi o plută primitivă. Barcagii cărau saci şi coşuri cu peşte, pânză şi alte bunuri spre şi dinspre poartă. Mult deasupra, paznici înarmaţi cu puşti se uitau în jos, din turnuri de pază. De undeva s-a auzit dangătul răsunător, trist al unui clopot.

Şi-au ancorat barca cu vâsle şi au pornit de-a lungul digurilor către poartă. La insistenţele lui Scarlett, Albert şi-a pieptănat părul şi şi-a îndepărtat *clincherul*[6] de noroi de râu. Ea însăşi a găsit în rucsac o mănuşă şi, strângând din dinţi, a tras-o pentru a-şi ascunde mâna rănită. Era clar că durerea îi creştea; era palidă şi avea pete, iar pielea din jurul ochilor era cenuşie. Fata a acordat puţină atenţie activităţii de peste tot din jur, însă Albert era captivat de pânze şi plase, de catarge şi parâme, de întreaga complexitate luminoasă, plină de agitaţie a scenei. În acelaşi timp, a urmărit mulţimea de

---

[5] *dhow* - nume generic al unor nave tradiţionale cu vele, cu coca lungă şi ascuţită, folosite în regiunea Mării Roşii şi a Oceanului Indian; sunt vase comerciale utilizate în principal pentru a transporta articole grele (n. tr.)

[6] *clincher* - produs intermediar obţinut la fabricarea cimentului prin încălzirea materiei prime până aproape de temperatura de vitrificare şi prin transformarea ei într-o masă compactă şi dură (n. tr.)

oameni cu oarecare nervozitate. Era pentru prima oară când fusese expus unei mulţimi de la călătoria lui cu autobuzul. Iar aceea nu se terminase bine.

S-au aşezat la o coadă care se îngusta până la un pasaj de piatră deschis care ducea la poarta râului, unde o cabină de pază se afla lângă drum. Aici, unii dintre nou-veniţi erau opriţi şi interogaţi, dar cei mai mulţi treceau fără probleme. Iar în momentul acela, aşa cum se temuse Albert, el a devenit conştient de un mare vacarm în propria sa minte care creştea în intensitate, o străfulgerare a unor imagini nedorite, izbitura unei duzini de personalităţi contopite. Ca în autobuz, tumultul era deranjant, deşi, cel puţin aici, el nu se afla în centrul atenţiei. Băiatul a încercat să îşi revină bătând din picior, fredonând însufleţit, fluierând o melodie veselă.

— Ce se întâmplă cu tine? a şuierat Scarlett.

Ea se apropiase şi l-a apucat de braţ.

— Te agiţi ca un nebun! Ştii ce le fac ei nebunilor? Îi leagă în lanţuri în pădure, să îi mănânce fiarele! Nu atrage atenţia asupra ta! Fă ce fac eu.

Aproape ajunseseră la punctul de control. Două uşi de fier atârnau deschise în meterezele înalte de pământ, cu o stradă luminată de soare sclipind dincolo. Coada se mişca într-un ritm decent – pescari ducând plase umflate, un bărbat împingând o roabă, un bătrân

purtând un copil...

Scarlett a înaintat mândră, de parcă era proprietara acelui loc. În câteva momente, era înăuntru. Albert a simţit un val de încredere. A pornit după ea...

— Hei!

Un bărbat tânăr cu pielea întunecată stătea la o fereastră deschisă în cabina de pază. Avea mâna ridicată; un deget i-a zvâcnit şi a făcut un semn. Inima lui Albert s-a lovit dureros de coaste. El s-a oprit.

— Da, tu. Băiatul cu părul neîngrijit. Treci aici.

Era de parcă se repeta povestea de la Stonemoor: fusese scos afară din formaţie, mersese spre camera de pedeapsă sub ochii gardienilor care râdeau... Albert a înaintat şovăind spre fereastră. Chipul tânărului bărbat era inexpresiv, iar ochii i s-au aţintit cu răceală asupra băiatului. Purta o cămaşă albă răcoroasă şi o cravată cu dungi roşii şi galbene. Lângă cotul său era aşezată o ceaşcă cu cafea, împreună cu câteva grămezi de hârtii stivuite ordonat. Se vedea şi ţeava unei puşti sprijinite de ghişeu.

Bărbatul s-a uitat la el.

— Cum te numeşti şi ce faci în Lechlade?

Nu era o întrebare dificilă, însă Albert a descoperit că nu putea răspunde. O imagine i-a fulgerat în faţa ochilor – o imagine a lui însuşi, distorsionată şi demnă de dispreţ, aşa cum era proiectată de mintea

gardianului. Şi nu era tocmai adevărat: pielea lui era mai palidă, trăsăturile mai puţin regulate şi mai sălbatice; proiecta şi o anumită ticăloşie şi depravare, pe care Albert nu simţea că le poseda în realitate. Nu era plăcut să vadă exact de gândea tânărul despre el. Albert s-a retras, de parcă fusese lovit.

Ei îi leagă în lanţuri în pădure, să îi mănânce fiarele.

Ochii gardianului s-au îngustat:

— Am întrebat care este numele tău?

— Numele lui este Billy Johnson.

Dintr-odată, Scarlett era alături de el.

— Este asistentul meu, a continuat ea. Este puţin timid, după cum poţi să vezi, dar destul de inofensiv. Am călătorit câteva zile prin Sălbăticie, iar el este, în mod evident, mut de încântare să fie aici. Da, Billy şi cu mine îi mulţumim lui Dumnezeu, Allah şi bunului Domn Brahma, printre alţii, că am ajuns în siguranţă în Lechlade.

Ea La împuns brusc cu cotul pe Albert.

— Nu-i aşa?

— Da, a spus Albert.

Paznicul şi-a lovit dinţii cu un pix şi a studiat-o pe Scarlett. Imaginea din mintea lui Albert s-a schimbat; versiunea distorsionată a lui însuşi a dispărut. Percepţia gardianului despre Scarlett, care a înlocuit-o, era mai mult sau mai puţin precisă, poate puţin

supraevaluată. Era cu siguranţă mai puţin ostilă decât fusese percepţia lui despre Albert.

— Are vreun defect fizic? a întrebat el.

— Nu, a spus Scarlett. Nici defecte mentale, în ciuda aparenţelor.

Fata i-a făcut cu ochiul.

— Şi care este numele tău, domnişoară?

— Alice Cardew.

Paznicul şi-a luat pixul şi a notat ceva pe un formular.

— Este un nume din Wessex, nu-i aşa?

— Da, domnule. Sunt născută şi crescută în Wessex, pe drumul spre Malmesbury. Familia scumpului meu tată a fost acolo din vremuri străvechi.

În momentul acela, era jovială. Albert a remarcat cu uimire cum toată durerea şi oboseala păreau să-i fi dispărut. Ochii verzi îi străluceau; radia de încredere de sine şi sănătate.

— Cu ce te ocupi?

Scarlett s-a aplecat în faţă, confidenţial.

— Mă bucur atât de mult că m-ai întrebat. Sunt furnizor de relicve sfinte.

În scaunul lui, bărbatul şi-a îndreptat puţin spatele.

— Relicve sfinte?

— Da, într-adevăr.

Scarlett a băgat mâna într-un buzunar din haină şi a

scos câteva cutii mici de plastic ce conţineau nişte obiecte cuibărite în vată.

— Vând fragmente luate cu un mare risc personal din locurile sacre ale Celor Şapte Regate. Vezi această bucată de rubin? Provine de la ruinele bântuite de vidre ale Catedralei Ely din *Anglian Fens*[7]. Aceste plăci albastre pătrate? Faianţă autentică, recuperată de la Moscheea înecată din Bristol, la nouă metri adâncime. A, dar observ că eşti interesat de acest mic, dar remarcabil set de oase... Da, ai o judecată excelentă. Acesta este nimic altceva decât degetul mare drept al Sfântului Silas, pustnicul din Kentish, chiar degetul cu care l-a vindecat pe cămătar.

Scarlett a mutat cutiile de pe blat într-un asemenea mod încât plasticul strălucitor scânteia în soare.

— Desigur, astfel de obiecte au puteri miraculoase. Totuşi, pot fi achiziţionate toate sau pot fi atinse, sărutate sau mângâiate pentru o sumă mai mică.

Tânărul a făcut cu mâna o mişcare involuntară spre cutii, apoi s-a controlat şi s-a încruntat.

— Este uşor să revendici miracole. Ai dovezi în acest sens?

Scarlett a gesticulat exuberantă.

— Dovada este aici, înaintea ta! Nu am vâslit noi prin

---

[7] *fen* - mlaştină (n. tr.)

Sălbăticie, complet nestingheriţi? În orice caz, pentru a-mi exprima mulţumirile pentru sosirea noastră în siguranţă, poţi, dacă vrei, să iei oasele degetului sfântului ca semn al recunoştinţei mele.

Gândurile bărbatului nu mai erau îndreptate către Albert sau Scarlett; în schimb, involuaseră într-o ceaţă de avariţie şi bucurie mistică. Expresia lui nu s-a schimbat, însă din uşoara relaxare a corpului, Albert a ştiut că Scarlett reuşise şi că ei vor putea să intre în oraş. Paznicul s-a uitat la formularul lui.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară, a spus el. Doar câteva formalităţi. Ai intrat vreodată în contact cu Pătaţii?

— Nu.

— Ai fost vreodată în Ţinuturile Arse?

— Nu.

— Eşti un anarhist, un agitator sau un agent al Ţării Galilor, Angliei sau statului Cornish?

Zâmbetul lui Scarlett era relaxat şi indulgent.

— Nu, domnule. Nu sunt nimic din toate astea.

Paznicul s-a aşezat din nou, a bifat câteva căsuţe, a marcat hârtia cu o ştampilă uriaşă cu cerneală şi şi-a pus în buzunar oasele degetului sfântului.

— Bine aţi venit în Lechlade, Miss Cardew. Şedere plăcută.

Deci se terminase. Ca într-un vis, Albert a simţit că

Scarlett îi ia braţul. Au trecut printre porţile râului – două plăci impunătoare de metal negru forjat, cu rezistenţă dovedită la gheare, dinţi şi colţi – şi sub un arc de piatră gri, sumbru. El a auzit murmurul vocilor umane şi trilul păsărilor cântătoare. Dincolo era un spaţiu verde şi luminat. A înaintat şi a intrat în acel spaţiu. Şi astfel, pentru prima dată de când îşi amintea el şi în ciuda eforturilor gardienilor de la Stonemoor care îşi sacrificaseră vieţile încercând să prevină tocmai un astfel de moment, Albert Browne a intrat într-un Oraş Supravieţuitor.

10

Aşezarea Lechlade ocupa o suprafaţă aproape ovală pe un teren fără denivelări, cu vedere la confluenţa străvechilor fluvii Tamisa şi Coln. Era înconjurată de o pătură de câmpuri cu aspect de mozaic, care se întindeau pe o suprafaţă de patruzeci de kilometri pătraţi de teritoriu bun, necontaminat. Un drum asfaltat negru trecea ca o săgeată de la porţile ţinutului către păduri şi mlaştini îndepărtate, legând oraşul cu comunităţile din Wessex, Mercia şi dincolo de acestea. Principala contribuţie a oraşului Lechlade la această reţea comercială erau lâna, oile şi articolele din piele. Deşi mică, piaţa sa de sclavi era renumită pentru

cantitatea de copii sănătoşi, majoritatea luaţi în timpul raidurilor la graniţa Ţării Galilor. Casele Credinţei menţineau standarde înalte de decenţă şi ordine. Un sistem Bazat pe rotaţie se asigura că toată lumea – chiar şi membrii familiilor conducătoare – servea pe rând la turnurile de pază, supraveghind pădurea. Ei urmăreau Pătaţii, fiarele sălbatice, bandele de galezi rătăcitori, rebelii... Cine ştia ce pericol se putea strecura din pustietate ca să provoace haos în oraş?

La câteva clipe după intrarea lui în oraş, nestingherit şi neobservat, Albert Browne fusese lăsat singur.

— Uite o bancnotă de o liră, a spus Scarlett. Dacă ţi-e foame, cumpără mâncare. Dar altminteri să nu vorbeşti cu nimeni. Aceasta este regula absolută. Fiecare oraş are propriile lui legi; ele sunt întotdeauna uşor diferite. Nu păşi pe iarbă, nu te ridica când trece un membru al familiei... ar putea fi orice. În Swindon, dacă te scobeşti în nas în public, te închid în cutie. Urmăreşte ce fac toţi ceilalţi şi copiază-i. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu intra în conversaţii inutile. Nu este deloc treaba ta. Aşteaptă pe banca aceea, vezi, între cuştile de pedeapsă şi măcelărie. Mă voi întoarce până la căderea nopţii, de îndată ce îmi voi trata mâna.

Fata s-a uitat urât la el.

— Apoi tu şi cu mine avem de terminat o discuţie.

Albert a simţit în piept o împunsătură delicată.

— Ştiu. Vorbeşti despre despărţirea noastră. Aceasta a fost înţelegerea, după ce ajungem în siguranţă într-un oraş.

— Cu siguranţă a fost. Însă înainte de a face acest lucru, am nevoie de nişte răspunsuri de la tine, amice.

Ea şi-a ridicat mâna înmănuşată, înţepenită, sângele încleiat fiind vizibil doar la încheietură.

— Vreau o explicaţie corespunzătoare în legătură cu motivul pentru care mi s-a întâmplat acest lucru.

Cu aceasta, ea s-a întors şi a intrat în mulţime.

Albert a rămas pe trotuar, cu o bancnotă mototolită între degete. Nu ştia ce să facă. Întâlnirea cu paznicul îl tulburase, iar avertismentele lui Scarlett despre oamenii din oraş îl puneau pe gânduri. Nu era de aşteptat ca oamenii lui Calloway să-l fi ajuns deja din urmă, însă, în mod evident, Lechlade nu era un loc unde se putea relaxa cum se cuvine. Cel puţin, nu singur. Cu Scarlett alături putea să fie altfel.

Dintr-odată, şi-a dat seama că plecarea însoţitoarei sale lăsase în el un gol.

Totuşi, era, în sfârşit, într-un oraş – iar acesta era plin de minunăţii. Albert stătea în raza de viraj asfaltată, mărginită de peluze de un verde strălucitor, unde marfa adusă în oraş pe râu era transferată în ricşe şi camioane alimentate cu benzină. În faţa lui, pe o stradă largă care cotea în depărtare, erau case joase cu două

etaje, cu acoperişuri roşii şi înclinate şi cu faţade plinuţe, cu ferestre ce sclipeau în soarele amiezii.

În lumina aurie înclinată, Albert putea să vadă o măcelărie, un aprozar, o brutărie, un magazin de pălării şi multe alte minunăţii care se estompau în ceaţă. Din trotuare curate, măturate se înălţau lămpi stradale pregătite pentru seară; erau decorate cu coşuri suspendate, cu flori roz.

Lângă măcelărie era o cutie poştală roşie şi elegantă şi, de asemenea, o fântână publică, unde un băieţel într-un fel de haine cenuşii mohorâte bea ceva, în timp ce o mătură era rezemată de banca de lângă el. Mai tulburător era faptul că acolo se ridicau trei stâlpi de oţel înclinaţi. Între ei atârna o cuşcă, la vreo trei metri de pământ. Soarele strălucea chiar în spatele cuştii, astfel încât era imposibil să distingă detalii despre persoana destul de subţire prăbuşită înăuntru. Nimeni altcineva nu dădea vreo atenţie cuştii. Amintindu-şi sfaturile lui Scarlett despre integrare, fără tragere de inimă, Albert a privit în altă parte.

Fără un scop bine definit, a început să meargă încet pe stradă, având grijă să nu se lovească de niciunul dintre oamenii din mulţime. Erau atât de mulţi! Atât de multe nuanţe şi culori, râsete, discuţii, intrări şi ieşiri din magazine, ca un torent. Erau acolo femei în jeanşi şi bluze colorate, domni cu meloane, băieţi şi fete cu

aspect sănătos. Oameni care trăiau corect, fără nicio diformitate fizică vizibilă. Atât de diferiţi de colegii lui, oaspeţi la Stonemoor, care abia dacă făceau altceva în afară să geamă şi să ţipe de la răsărit până la ora stingerii. Cetăţenii din Lechlade aveau o vitalitate care îl captiva pe Albert – şi care, de asemenea, îl enerva puţin. El simţea cum gândurile le intrau în coliziune în spaţiul din jurul lui, imaginile contopindu-se, ciocnindu-se, distorsionându-se... Ar fi fost o nebunie să se concentreze asupra lor; mintea lui ar fi fost întinsă într-o duzină de direcţii odată. Pentru a scăpa de tentaţie, s-a strecurat în cofetărie, de unde, spre încântarea lui, a reuşit să cumpere o bucată de tort cu cireşe congelate şi o pungă cu lemn dulce. Tortul nu era ceva ce se oferea la Stonemoor, iar dulceaţa lui a reprezentat o revelaţie. Legănându-l aproape, rupând bucăţi şi îndesându-le în gură, el şi-a continuat plimbarea pe stradă.

La mică distanţă mai încolo, a ajuns la o clădire impresionantă cu coloane, care s-a dovedit a fi Banca Municipală din Lechlade. În faţa uşilor înalte de sticlă ale băncii, urmărind cum vin şi pleacă clienţii, stătea un domn mustăcios într-un costum cu umerii ascuţiţi şi o centură care îi atârna. Gândurile lui păreau să se concentreze în primul rând la alcool; cele ale clienţilor, aşa cum se întâmplă atât de des în lumea exterioară, se

învârteau în jurul banilor. Niciunul din subiecte nu îl interesa pe Albert, care era tot mai obosit să îşi ţină percepţiile sub control. Căutând un loc departe de mulţime, a trecut strada şi a intrat într-un mic parc, un loc cu poteci şi peluze îngrijite, amplasat în mijlocul unor copaci verzi.

O bătrână stătea pe o bancă, citind un ziar în soarele după-amiezii târzii. Era o persoană întrucâtva corpolentă cu pielea roz, îmbrăcată cu o haină albastră şi o fustă gri. În timp ce Albert se aşeza lângă ea, femeia l-a privit cu ochi mici luminoşi.

Albert i-a întins punga de hârtie.

— Aţi dori nişte lemn dulce?

— Nu, mulţumesc; mă balonează.

Albert a retras punga. A luat el însuşi o bucată şi a supt-o oarecum precaut. O vreme, au rămas tăcuţi. Gândurile femeii erau liniştite şi efemere şi se risipeau rapid în aer. Albert nu a încercat să le distingă. Era prea obosit.

După o vreme, femeia a lăsat ziarul.

— Partea distractivă a zilei mele s-a încheiat. Ai citit ştirile?

— Încă nu.

Doamna a încuviinţat.

— Ei bine, nu ai pierdut prea multe. A fost o atrocitate la Cricklade, unde o femeie care lucra pe

câmp a fost luată de Pătaţi, trasă într-un şanţ şi devorată. Furtuni electrice puternice au afectat oraşe din Normandia. O proscrisă necunoscută a jefuit banca din Cheltenham. Şi una dintre Marile Ruine s-a prăbuşit în centru Lagunei Londrei, provocând un tsunami care a şters de pe mal un sat. Gândeşte-te, ultimul s-a petrecut cu o lună în urmă. A durat atât de mult să ajungă ştirea la noi, încât nu ai spune că este tocmai „proaspătă".

— Oricum, este interesant să o aud, a spus încet Albert.

Londra! La auzul numelui, s-a simţit brusc cuprins de un dor imens. Londra! Insulele Libere! A, acela era un vis. Dar acestea erau atât de departe... Băiatul a privit melancolic lumina soarelui filtrată printre frunzele copacilor.

— Este un loc frumos, a spus el.

Femeia s-a agitat.

— Da, este Primrose Park, inima oraşului. Aici avem Festivalul de întâmpinare, pentru a sărbători toţi copiii sănătoşi născuţi în anul respectiv. Toamna avem şi Târgul Electricităţii, când generatorul este curăţat şi împodobit cu flori.

Albert a suspinat. Ce bucurie să aparţii unui oraş sigur, înconjurat de ziduri!

— De cât timp eşti în Lechlade? a întrebat el.

— De şaizeci şi şase de ani, şi numărătoarea continuă, a răspuns doamna. Şi tu?

— De aproximativ douăzeci de minute.

Doamna a scos un pleoscăit trist.

— Exact cum credeam. Dar nu-ţi face griji, nu sunt unul dintre acei oameni care urăsc străinii, oricât de ciudate ar fi obiceiurile sau accentul lor. Am petrecut ceva timp chiar şi cu galezii. Familia mea locuieşte aici de cincisprezece generaţii, după cum demonstrează registrele de la Casa Credinţei, iar în zilele de sărbătoare ni se permite să purtăm panglica albastră Lechlade. Da, cunosc destul de bine oraşul. De pe banca aceasta se pot vedea cupolele şi turlele Casei Credinţei însăşi, unde sunt oferite o duzină de religii. Mentorii sunt foarte prietenoşi. Tu ce credinţă ai îmbrăţişat?

Amintindu-şi de avertismentele lui Scarlett, Albert a fost evaziv:

— Nu sunt prea sigur.

— Ei bine, dacă eşti pluralist, te poţi bucura de ritualuri în oricare combinaţie. Şi mie îmi place puţin budismul, un „vârf de cuţit” de islam. Uite, chiar acolo se află Banca Municipală Lechlade, unde este păstrată toată averea noastră. Eu însămi am fost casieră timp de mulţi ani.

— Am o prietenă care este interesată de bănci, a spus

Albert. Aceasta pare să fie excelentă. Şi foarte sigură. Am observat că în faţa băncii stă un bărbat înarmat.

Bătrâna a pleoscăit.

— Hank se află acolo mai mult pentru spectacol. Avem alte metode de apărare.

Ochii lui Albert erau luni pline de fascinaţie relaxată.

— Într-adevăr? Care sunt acestea?

— O, ceruri! Nu am libertatea să spun acest lucru.

— Desigur că nu.

Şi în momentul acela, Albert chiar a fost atent la gândurile ei, care, pentru scurt timp, au fost destul de specifice.

Bătrâna a trecut la alte subiecte; ea a expus pe larg virtuţile oraşului Lechlade şi ale comunităţii lui, astfel încât inima lui Albert s-a umplut de dor. Stând acolo în lumina soarelui, a simţit tristeţe pentru drumul singuratic pe care ştia că trebuia să îl parcurgă.

— Cât de norocoasă eşti că trăieşti într-un loc atât de liniştit, a spus el.

— În general, este liniştit, a fost de acord doamna. Desigur, din când în când, rebelii şi bandiţii pătrund în oraş să îşi ducă la îndeplinire planurile lor viclene. Dar nu este o problemă prea mare.

Ea a făcut semn către un colţ al parcului plin de verdeaţă.

— Când îi prindem, îi ducem acolo.

Albert s-a uitat în direcţia indicată.

— Ce anume, movila aceea drăguţă cu toate florile în jur?

— Da. Este Dealul Execuţiilor. Acolo îi ardem.

— Oh!

Chipul lui s-a posomorât.

— Am crezut că era o estradă.

— A trecut ceva timp de când l-am folosit.

Doamna a strâns din buze.

— Întotdeauna este un spectacol atât de vesel. Îi dezbrăcăm pe răufăcători în pielea goală, îi biciuim bine, apoi îi legăm în dispozitive de tortură de oţel şi îi rostogolim drept în mijlocul flăcărilor.

Ea a dat încet din cap, pentru sine.

— Acest spectacol bate de departe crichetul, îţi spun eu. Totuşi, nu trebuie să mă plâng. Turnurile noastre de pază sunt înalte, santinelele noastre sunt vigilente, iar aici, în Lechlade, viaţa este liniştită şi calmă. Unde stai?

— Nu ştiu încă.

— Ai două opţiuni: Broscoiul şi Inima Angliei. Broscoiul are bere mai bună, dar acolo beau cei mai mulţi dintre sclavii oraşului, iar ei sunt întotdeauna în căutarea tinerilor firavi fără prieteni, care nu vor opune multă rezistenţă. Ţine minte ce spun, te vei culca într-un pat cu puf şi te vei trezi într-o cuşcă pe Fetters Lane. Inima Angliei este condusă de Dave Minting,

care este prietenos, prezentabil şi serveşte mâncare bună. Adevărat, el angajează şi doi derbedei să se urce noaptea pe grinzile tavanului şi să îi jefuiască oaspeţii de obiectele de valoare.

Albert şi-a frecat bărbia.

— Niciun han nu pare deosebit de atrăgător.

— Ei bine, să nu dormi afară în stradă, indiferent ce faci. Miliţia te va găsi şi te va pune în cuşcă. Şi nici să nu încerci să cerşeşti. Sau să hoinăreşti. Sau să scuipi pe trotuar, cu excepţia recipientelor indicate.

— Se pare că aici există destul de multe căi de a fi pus în cuşti.

— Aşa trebuie să fie. Acesta este un loc al ordinii şi aşa trebuie să rămână.

Bătrâna s-a ridicat treptat.

— Ei bine, a fost o discuţie plăcută. Trebuie să ajung acasă la ceai. Ai grijă de tine.

Cu aceste cuvinte, ea s-a descotorosit de Albert.

Fusese o femeie drăguţă, însă toată vorbăria ei despre pedeapsă şi cuşti i-au stricat băiatului starea de spirit. L-a cuprins o panică mohorâtă, o presimţire că va fi atras în capcană. Oraşul nu era un adăpost. Era ca şi cum s-ar fi întors din nou la Stonemoor. Vechea agitaţie, frământările Fricii au revenit pentru prima dată de la ieşirea din autobuz. El a stat în tăcere pentru o vreme, privind umbrele prelungite pe gazonul

parcului. Căldura zile a scăzut; a început să simtă frigul. Nu, trebuia să se mişte. Să părăsească oraşul, să o părăsească pe Scarlett McCain, să meargă rapid mai departe. Să scape înainte ca duşmanii lui să îl prindă. Poate dacă găsea alt autobuz...

S-a întors pe strada principală şi a rătăcit de-a lungul ei cu capul plecat, cu braţele legănându-se ţeapăn pe lângă el. Aglomeraţia era la fel de intensă ca mai înainte, şi, în momentul acela, apropierea mulţimii începea să îi destrame apărarea. Gândurile lor erau prea zgomotoase, prea aspre; personalităţile lor se loveau de a lui în timp ce îşi croia cu greu drum pe trotuar. Atingerea lor îl făcea să se smucească şi să tresară, de parcă în timp ce trecea era îmboldit fizic. Adânc în interiorul lui, se târa aceeaşi senzaţie umedă şi rece, inima îi bătea mai repede, transpiraţia îi inunda palmele şi mâinile...

A, nu, asta nu era bine. A încercat să se calmeze. S-a gândit din nou la Scarlett.

O umbră s-a ivit lângă el. Era neaşteptată, mare şi umflată. Un miros floral de aftershave l-a învăluit ca o plasă. Albert a sărit înapoi speriat, cu respiraţia sacadată şi ochii bulbucaţi. S-a lipit de vitrina unui magazin în timp ce un domn într-un costum de tweed a trecut pe lângă el, urmat de un câine de vânătoare mic, alb, în lesă.

Nu, era OK. Era OK... El nu îl cunoştea pe bărbat. Dar, Doamne, bătrânul Michael avusese *exact* aceeaşi statură, aceiaşi umeri rotunzi, acelaşi parfum îngrozitor, prea dulce. Pentru o clipă, i s-a părut că bătrânul temnicer s-ar fi regrupat şi venea după el ca o fantomă răzbunătoare.

Dintr-odată, Albert a ştiut că trebuia să părăsească strada principală. Erau prea mulţi oameni şi nu avea mult timp. Era prea supărat; Frica creştea înlăuntrul lui. Devenea puternică – în curând, dacă nu era atent, avea să izbucnească. El şi-a lăsat capul în jos, mergând mai departe. Aproape imediat a văzut o cotitură şi s-a strecurat în fugă.

Strada îngustă pe care se afla era mult mai liniştită, ceea ce a fost o uşurare imediată. Nu era nimeni în jur. După o sută de metri, aceasta s-a deschis spre un spaţiu mai larg. El a încetinit şi s-a oprit, permiţându-i ritmului inimii sale să scadă, să scadă...

Tumultul din capul lui s-a stins. Frica s-a retras. Pentru moment, îi pusese capăt. Dumnezeule.

Se afla într-o grădină gri, înconjurată de un zid. Clădirile de alături erau cu spatele la el; era frig şi grădina era umbrită, în lumina începutului de seară. În crăpăturile cimentului crescuseră buruieni; bălţi întunecate se întindeau ca petele pe pielea unui bătrân. Albert nu îşi amintea să fi plouat în Lechlade; părea că

acest ciment fusese spălat recent. Era un miros de fum de ţigară, bere şi apă. Câteva bănci lungi fuseseră stivuite lângă zidul de cărămidă care bloca ieşirea din curte; pe latura adiacentă, o cuşcă de oţel stătea pe o platformă. Avea înălţimea unui om, era foarte lungă şi îngustă, şi acoperită cu o prelată neagră.

Nu exista o cale de ieşire vizibilă în faţa lui, şi lui Albert nu prea îi plăcea atmosfera din curte, aşa că s-a întors cu părere de rău. În timp ce făcea acest lucru, a observat un cort mare din pânză ridicat într-un mod discret în umbra zidului, lângă platformă. Era făcut din pânză kaki, cu o copertină largă şi deschidere frontală. Oarecum spre surprinderea lui, sub copertină, pe pământ, era întins un covor, conferindu-i astfel o semnificaţie de semipermanenţă. Cortul mai conţinea şi un birou, un felinar, câteva scaune de lemn, o casetă de bani, un raft pentru depozitare – şi trei persoane.

O femeie slabă cu pielea palidă era aşezată şi lucra în spatele biroului. Purta un melon galben, cămaşă neagră şi un sacou de tweed cu carouri. Controla un maldăr de documente, cu fruntea încruntată şi umerii aplecaţi mult, ca aripile unei păsări care se hrăneşte. În timp ce Albert privea, femeia a pufăit dintr-un trabuc care se afla lângă ea pe o farfurie de cositor.

În picioare în spatele femeii stăteau doi bărbaţi – unul bând dintr-o cană de cafea, altul jucându-se cu nişte

funii şi lanţuri care atârnau pe raftul din lemn.

Bărbatul care sorbea din cană l-a văzut primul pe Albert. A înghiontit-o pe femeie, care a ridicat privirea şi a fluturat mâna dezinteresată.

— Prea târziu, dragă. Ultima vânzare a fost ieri. Pentru următoarea va trebui să aşteptţi o săptămână.

Amintindu-şi porunca lui Scarlett, Albert a ezitat înainte să vorbească.

— Îmi cer scuze. Căutam staţia de autobuz.

— Nu e pe aici, dragă. Este pe Cheap Street, lângă porţile ţinutului. Aceasta este Fetters Lane.

— Mulţumesc. La revedere.

Albert s-a hotărât să plece.

— Cunoşti drumul spre Cheap Street? a întrebat femeia.

Profitase de ocazie să îl studieze pe Albert mai amănunţit.

— Dacă eşti nou în oraş, ţi-am putea da nişte indicaţii.

Albert nu dorea să rămână prea mult „însă era o ofertă amabilă, şi probabil ar fi fost nepoliticos să plece, aşa că s-a apropiat de cort. Lumina zilei scădea, iar felinarul de pe birou era încă la o intensitate mică, aşa că doar când a fost foarte aproape şi-a dat seama cât de uriaşi erau cei doi bărbaţi care stăteau alături de femeie. Erau musculoşi şi masivi, cu cercei de aur care

licăreau dur în întuneric. Unul avea tenul deschis, celălalt întunecat; purtau haine de piele de culoare verde şi negru, cu catarame la manşete. Aveau o atitudine vigilentă, la fel şi femeia; el le-a întrezărit gândurile, care se amestecau cu fumul trabucului în streaşina de pânză din vârful cortului.

— Presupun că trebuie să fie undeva lângă strada principală, a spus Albert în timp ce ajungea la birou. Este doar un pic mai departe, poate?

Vocea i s-a stins. Ei se gândeau la bani, cum păreau să facă atât de mulţi oameni. Lucrul cel mai curios era că se uitau la *el* şi se gândeau la bani.

— Uite ce este, nu vreau să vă deranjez. Văd că sunteţi ocupaţi.

— Sunt recunoscătoare pentru diversiune. Tocmai calculam cifrele de aseară, care, dă-mi voie să îţi spun, nu sunt aşa de bune.

Femeia avea părut încărunţit, dar o faţă netedă şi fără vârstă.

— Putem să îţi arătăm drumul, dulceaţă. Nu e mare lucru. Cum te numeşti?

— Albert.

El şi-a amintit prea târziu că Scarlett îi dăduse paznicului un nume fals.

— ...Johnson.

— Johnson?

Ea părea nedumerită.

— Atunci, sigur nu eşti un flăcău din Lechlade, Albert.

— De fapt, nu sunt.

— Nu. Nu avem niciun Johnson aici. Ei bine, încântată de cunoştinţă, oricum. Eu sunt Carrie.

— Salut, Carrie.

— Deci, atunci de unde eşti?

— Din vest.

Sus în fum, la limita viziunii lui, Albert simţea cum gândurile ei accelerau. A încercat să nu le asculte, însă ştia că era politicos să te uiţi la o persoană când îţi vorbeşte, iar ea îl fixa, drept în ochi.

— Ai o familie aici? a spus femeia. Prieteni?

— Nu.

El s-a uitat înapoi de-a lungul aleii către strada principală, unde soarele încă strălucea şi oamenii se plimbau.

— De fapt, chiar am cu mine o prietenă. Suntem doar în trecere.

— Este adevărat? câţi ani ai?

— Sincer, nu sunt sigur.

Femeia s-a lăsat pe spate în scaun, a luat trabucul de pe farfuria de cositor de unde zăcea fumegând şi a tras un fum. Şi-a deschis gura, l-a lăsat să se scurgă din nou, un balon gri care se ridica dintre buzele ei în timp ce ea

îl privea pe Albert.

— Atunci, tu eşti un hoinar, dragă, a spus ea. Fără un domiciliu stabil.

Albert a ridicat din umeri. Scarlett s-ar fi supărat dacă vedea asta. El nu intenţiona să discute în continuare. Problema era că aceşti orăşeni vor continua să îi pună întrebări.

— Ai spus că m-ai putea îndruma spre staţia autobuzului? a spus el. Probabil ar trebui să urc...

— Unde este prietena aceasta a ta? a întrebat femeia, Carrie; părea să nu îl fi auzit. Şi ea este arătoasă?

— Eu nu văd pe nimeni, a spus unul din bărbaţi.

— Mă întâlnesc cu ea mai târziu.

Albert a folosit exclamaţia bărbatului ca o scuză pentru a-şi întoarce ochii de la cei ai lui Carrie în sus, către imaginile din fum. Gândurile celor trei oameni zburau neclar, ca peştii din râurile puţin adânci, aşchii de umbre încovoindu-se în adâncuri...

Iar gândurile erau urâte. Albert a văzut copii care plângeau, spinări goale, bice şi gratii; amintiri ale unor cuvinte şi acţiuni dure, locuri întunecate, morţi violente...

Dintr-odată, a simţit prezenţa altor gânduri, slabe şi zdrobite, venind din cuşca de fier din spate.

Albert s-a uitat înapoi la Carrie.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, a spus el

nedesluşit. Mai bine plec acum.

Albert s-a îndepărtat; îşi simţea picioarele înţepenite şi slăbite, de parcă erau făcute din lemn de balsa. Oamenii din cort au rămas uitându-se fix la el, încremeniţi ca trei idoli într-o pădure; doar ochii li se mişcau, ţinând pasul cu el.

Albert a traversat curtea. Strada principală părea mult mai departe decât îşi amintea. Încă mai erau oameni pe ea, însă nu atât de mulţi ca înainte.

În spate a auzit un clinchet de lanţuri.

În momentul acela, a început să alerge. Fugea cu mânecile puloverului balansându-se, cu pantofii săi sport plesnind cu putere cimentul.

Ceva i-a lovit picioarele deasupra gleznelor, înfăşurându-se în jurul lor, apropiindu-le strâns. El a căzut stângaci şi a ţipat când umărul i s-a lovit de pământ. Apoi capul. Lumina îi strălucea puternic în ochi.

Când aceasta s-a stins, Frica s-a trezit din nou în capul lui.

Albert s-a răsucit, încercând să se ridice şi să îndepărteze funiile grele încurcate în jurul picioarelor. Cei doi bărbaţi părăsiseră cortul şi traversau curtea după el. Nu se grăbeau. Se mişcau încet, cu calm; înainte de a porni, unul din ei şi-a terminat cafeaua şi a lăsat cana pe birou. În timp ce mergeau se auzea un

zăngănit şi un clinchet, iar Albert a văzut că aveau în mâini bastoane de metal, iar la brâu cătuşe şi bucăţi de lanţuri.

Albert a vrut să le vorbească, să discute cu ei înainte de a fi prea târziu. Dar Frica era prea puternică. Lovitura la cap o pusese în mişcare şi acesta îi pulsa, se umfla, iar durerea devenea şi mai puternică, mai ascuţită în timp ce sclavii se îndreptau alene către el şi degetele sale lucrau cu disperare la încurcătura de sfori. Nu era bine; nu putea să le slăbească. Şi, în tot acest timp, presiunea din interior se aduna şi se aduna, astfel că întregul lui corp era zguduit de aceasta, şi nu putea face nimic cu degetele. Iar apoi unul din bărbaţi şi-a ridicat relaxat bastonul, şi Albert a ştiut, din gândurile omului, că avea de gând să îl lovească, iar, în cele din urmă, presiunea din capul lui a crescut atât de mult că nu a mai putut fi reţinută. Frica a izbucnit, după cum Albert ştia că se va întâmpla, iar speranţele lui de moderaţie şi reţinere s-au înecat cu totul.

11

După ce i-a fost tratată rana, primul lucru pe care l-a făcut Scarlett a fost o vizită la hanul Broscoiul, o clădire joasă cu acoperiş de ardezie pe Cheap Street, aproape de porţile ţinutului. În berărie, lumina aurie a soarelui

cădea pieziş prin geamurile murdare şi se reunea în mici bălţi sub mesele negre, zgâriate. Proprietarul lustruia pahare în spatele barului. Era un individ îndoielnic. Cardiganul mov şi ochelarii rotunzi lăsau să se întrevadă o personalitate în esenţă inofensivă; dar părul alb tuns scurt, bărbia plină de cicatrici şi umerii musculoşi sugerau altceva. Scarlett nu a pierdut timp conversând. Dintr-un buzunar al hainei, a scos un jeton metalic pătrat, imprimat cu imaginea unei mâini cu patru degete, cu degetul mic ros de la bază.

Fata a aşezat jetonul pe tejghea cu un clic.

— A trecut ceva timp de când am fost aici, a spus ea. Cu cine trebuie să vorbesc?

Bărbatul a cercetat o clipă jetonul. Fără să vorbească, a luat o sticlă de bere, a deschis-o, a pus-o în faţa lui Scarlett şi a arătat spre o masă aflată în apropiere. Apoi a părăsit încăperea.

Scarlett s-a aşezat pe un scaun cu spatele lipit de perete, astfel încât să vadă foarte bine în toate direcţiile. Şi-a aranjat haina astfel încât arma era expusă şi evidentă. Nu avea cartuşe în ea, însă Fraţii; nu trebuiau să ştie acest lucru, iar ei chiar îi cunoşteau reputaţia.

În timp ce aştepta, şi-a examinat mâna bandajată. Arăta excelent acum, în învelişul ei de tifon şi vată. Îşi putea mişca degetele liber; palma era încă dureroasă, însă era o durere curată, care îi aducea vindecarea.

Doctorii veniseră la timp. Când ajunsese la ei, mâna era un dezastru: neagră, pulsatilă, umflată ca o broască. Scarlett fusese norocoasă că niciunul dintre tendoane nu îi fusese tăiat de cuţit. Un centimetru în oricare parte, şi şi-ar fi pierdut mobilitatea degetelor. Aşa cum era, ei doar au sterilizat-o, au cusut-o, i-au luat banii şi au lăsat-o să plece.

În timp ce stătuse acolo mestecând gumă şi privindu-i lucrând cu acul şi aţa, Scarlett se gândise mult. În acele momente, capul îi era mai limpede. Din câte îşi dădea ea seama, avea două probleme majore, şi amândouă trebuiau rezolvate înainte de a pleca din Lechlade.

Prima erau banii băncii; a doua era Albert Browne.

Albert... Până în momentul acela, el reuşise să evite să îi spună cine şi ce era. Iar el era ceva, Scarlett nu se îndoia de acest lucru. Fata s-a gândit la explozia din cabana dărăpănată, la modul în care urmăritorii se apropiaseră atât de precaut de dărâmăturile aburinde. Nu făceai acest lucru cu un băiat normal, şi nici nu îl urmăreai atât de departe în sălbăticie. Cu siguranţă era important pentru cineva, iar acest lucru îl făcea valoros – o posibilitate care merita exploatată. În orice caz, în momentul acela, Albert îi era foarte îndatorat, şi primul lucru pe care i-l datora era adevărul. Scarlett avea să îl afle, imediat ce se întorcea la el.

Înainte de acest lucru însă, trebuia rezolvată chestiunea banilor din banca Cheltenham. Motiv pentru care ea se afla la hanul Broscoiul, aşteptând. Fata s-a uitat încruntată prin barul gol, a luat o înghiţitură de bere şi a lăsat sticla jos.

În timp ce ea făcea acest gest, printr-o nişă mascată cu draperii din spatele încăperii a intrat un bărbat.

Scarlett nu se deranjase să ghicească cam cum putea arăta reprezentantul Fraţilor în Lechlade. Erau de toate formele şi dimensiunile; acesta era un tânăr zvelt, cu umerii înguşti într-un costum albastru închis cu dunguliţe fine. Avea părut castaniu îngrijit, lăsat lung la ceafă. Chipul lui era atât de greu de reţinut încât pe observator îl tulbura însăşi normalitatea lui. Tânărul se mişca uşor, fără zgomot; apropiindu-se de masă, a dat din cap spre Scarlett, a luat un scaun şi s-a aşezat cu o mişcare amplă, încrezătoare, ajustându-şi manşetele la fiecare încheietură. Mirosea a violete şi a scorţişoară.

— Am auzit că ai o carte de vizită, a spus el. Te deranjează dacă o văd şi eu?

Scarlett a scos jetonul.

— Uite. Presupun că ai şi tu o autorizaţie?

Bărbatul a zâmbit.

— Am ceva.

El şi-a ridicat mâna stângă, arătând ciotul tăiat al celui mai mic deget.

— Numele eu este Ives. Cu ce te pot ajuta?

— OK.

Scarlett a pus jetonul deoparte.

— Trebuie să iau legătura cu Fraţii din Stow cu privire la o chestiune urgentă de afaceri. Contactează-i astăzi. Ai mijloace să faci acest lucru?

— Avem porumbei, a răspuns bărbatul. Se poate aranja, Miss Oakley. Eşti Miss Jane Oakley, presupun? a adăugat el. Am onoarea şi privilegiul de a mă adresa domnişoarei menţionate anterior?

Zâmbetul persista; el o privea cu ochi cenuşiu-deschis.

— Există destul de multe nume pentru tine.

— Mda, a spus nepăsătoare Scarlett. Întâmplarea face ca astăzi să fiu Alice Cardew.

— O, într-adevăr? Este uşor să îţi pierzi urma. Atât de multe nume, atât de multe isprăvi. Seifuri deschise, trezorerii jefuite, bănci sparte... Eşti, practic, o celebritate printre unităţile din Lechlade, Miss Cardew. Tânăra liber-profesionistă care face orice dorim noi, doar că mai rapid, mai bine, cu un pic de eleganţă reală.

Ochii s-au îngustat; zâmbetul s-a stins.

— Deşi în ultima vreme se spune că ai fost o fată obraznică. Ai întrecut măsura. Ai ucis oameni pe care nu ar fi trebuit. Acum încerci să plăteşti o datorie de sânge. Asta am auzit eu. Este adevărat?

Scarlett i-a susţinut privirea. A luat o înghiţitură de bere.

— Îmi trebuie o pasăre, a spus ea. Atât.

— Nu, ceea ce *trebuie* să faci, a zis Ives cu blândeţe, este să îmi răspunzi la întrebări. Uite alta. Ieri ai jefuit banca din Cheltenham. Şi această ştire ne-a parvenit printr-un porumbel călător. Toate bune şi frumoase. În această după-amiază trebuia să fii în Stow Town să le predai banii prietenilor noştri de acolo, aşa cum ai promis. Frumos şi uşor. Cu toate acestea, tu apari în schimb aici, în Lechlade. De ce?

— Am avut o serie de probleme. Am fost deturnată.

— Ce fel de probleme?

Ea şi-a ridicat mâna bandajată.

— Circumstanţele mi-au stat în cale.

— Înţeleg. Însă ai banii cu tine, desigur?

— Nu.

Tânărul a rămas nemişcat.

— Nu? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu îi am. I-am pierdut când am sărit în râu.

Ives şi-a trecut o mână subţire şi palidă prin păr, în sus şi spre spate, până la baza gâtului. A fluierat.

— Nu îmi pasă ce nume foloseşti, însă asta nu sună prea bine.

Nu suna bine nici pentru Scarlett, dar ea nu avea de

gând să îl lase să vadă acest lucru. Fata a ridicat din umeri, şi-a păstrat o faţă inexpresivă şi indiferentă.

— Sunt aici, nu-i aşa? Am venit să negociez cu ei. De aceea am nevoie să trimit un mesaj. Voi găsi o modalitate să obţin banii. Nu este nicio problemă.

Tăcerea lui Ives era suficient de elocventă. Pentru un moment, a rămas privind-o.

— Problema este, a spus el, în cele din urmă, că Soames şi Teach sunt bărbaţi nervoşi... Au standarde. Pe ultimul liber-profesionist care nu a respectat o înţelegere l-au aruncat să îl mănânce bufniţele.

— De aceea nu vreau să îi supăr.

— Iar pe cel dinainte l-au îngropat de viu sub crucea din piaţa din Stow.

— Întocmai. Deci...

— Dacă îmi amintesc bine, cel de dinaintea acestuia a fost găsit bucăţi în...

— Uite ce este, ai sau nu o nenorocită de pasăre-mesager?

Calmul lui Scarlett se zdruncinase puţin. Încruntată, a pus un ban în cutia de blesteme şi l-a văzut pe Ives ridicându-se şi făcându-i, zâmbind prietenos, semn să o urmeze. Au traversat hanul şi au ieşit pe o alee laterală umbrită, dincolo de acesta. Aici, o duzină de lăzi de plasă fuseseră stivuite la perete. Forme înaripate ţopăiau şi fluturau din aripi în umbrele închisorii lor, şi

se auzea un gângurit delicat şi constant. O tânără servitoare într-o salopetă gri spăla o ladă goală. La vederea lui Ives, a lăsat peria şi s-a ridicat, cu o privire inteligentă.

— Această doamnă doreşte să trimită un mesaj, a spus Ives. Aranjezi tu, nu-i aşa?

El s-a întors spre Scarlett.

— Te las cu treburile tale, Miss Cardew. Vom vedea ce răspuns va veni. Totuşi, dacă aş fi în locul tău, aş căuta modalităţi inventive de a remedia această situaţie. Între timp, nu părăsi oraşul.

Tânărul s-a îndepărtat lăsând o dâră de violete şi scorţişoară. Scarlett s-a dus la un birou de lângă lăzi, a luat un stilou şi hârtie pentru poşta aeriană şi a scris o notă explicativă anumitor persoane din Stow. Apoi a împăturit scrisoarea, a sigilat-o, după care a rulat-o şi a introdus-o într-un cilindru mic de plastic pe care a scris cu grijă adresa. Între timp, servitoarea îşi pusese o mănuşă de piele şi a extras dintr-o ladă un porumbel enorm şi pocit. Era un Cornish Brawler cu penaj murdar, cu ochi roşii nervoşi şi pinteni, cu dinţi metalici fixaţi pe ciocul lui galben. Purta un coif de fier şi apărători cu ţepi la picioare pentru a fi protejat în zbor. Un lanţ îl fixa de mănuşă. Pasărea a şuierat şi s-a repezit la ele cu ghearele. Fata l-a hrănit cu viermi dintr-o cutie de plastic şi el s-a calmat.

Scarlett i-a dat cilindrul; fata l-a prins cu o clemă de piciorul porumbelului.

— El este Raqi, a spus tânăra. Este crud, are un temperament violent şi este învingător într-o duzină de bătălii aeriene. Reuşeşte întotdeauna. Vrei să îi agăţăm la picior un talisman sfânt pentru a garanta o călătorie sigură?

— Nu.

— A fost binecuvântat de Mentorii oraşului şi scufundat în fântâna Casei Credinţei. Şi este un cost suplimentar neglijabil.

— Nu.

Fata a încuviinţat.

— Bărbaţii fac de obicei acest lucru. Sunt nişte nătărăi. Ca şi cum ar conta pentru Raqi. Gata, dragă, poţi să pleci.

Ea şi-a ridicat mâna înmănuşată, a dezlegat lanţul şi pasărea a decolat lovind zgomotos aerul cu aripile. În timp ce porumbelul trecea chiar deasupra capului ei, Scarlett a simţit forţa bătăilor aripilor. Urcând rapid printre case, porumbelul s-a înclinat spre stânga şi a dispărut printre acoperişuri.

— Cât durează zborul până la Stow? a întrebat Scarlett.

— O oră. Va fi acolo la căderea întunericului.

Scarlett a încuviinţat.

— Bine. Va sosi un răspuns. Mă voi întoarce după el mâine.

A făcut o pauză.

— Cum te numeşti?

Fata a părut surprinsă că i se pune această întrebare.

— Greta.

— Asta este pentru tine, Greta.

Scarlett a desfăcut un dop dintr-un colţ al cutiei de blesteme, a scos un pumn de monede şi i le-a dat fetei.

— Îţi mulţumesc pentru munca depusă.

Lăsând-o pe fata uluită să privească după ea, şi-a ridicat rucsacul şi s-a întors pe străzile din Lechlade.

Aglomeraţia de seară era în toi, oamenii plimbându-se în sus şi în jos pe strada principală în costumele şi jobenele lor de paie, cu bluzele şi pălăriile lor nostime. Pe treptele de marmură ale Casei Credinţei, Mentori radioşi îi priveau pe oameni pe promenadă. Pe pereţi, afişele arătau cupluri zâmbitoare cu bebeluşi perfecţi. Nu se vedea nicio diformitate, niciun cusur. Afişele acţionau atât ca o încurajare pentru părinţii aspiranţi, cât şi ca un memento al standardelor care trebuiau menţinute. Nu existau postere cu soarta care îi aştepta pe bebeluşii care dăduseră greş. Era tot ce detesta Scarlett la oraşe. Ea mergea prin toate afişând un chip prietenos şi calm, şi

cu stomacul strâns de vechea durere surdă.

Înainte de a merge să îl găsească pe Albert, a vizitat un armurier şi, cu unele dintre ultimele sale bancnote, şi-a cumpărat o nouă provizie de cartuşe pentru revolver. De la o fierărie şi-a cumpărat un cuţit nou, ascuţit. Câţiva metri mai încolo, a trecut întâmplător pe lângă banca Lechlade. Aceasta era, în mod clar, o atracţie a oraşului, iar Scarlett, ca turistă, s-a oprit să o inspecteze. Părea o construcţie solidă, cu uşi robuste de fier, un bărbat ridat înarmat de pază ziua, şi grilaje metalice care pivotau peste ferestrele de la parter noaptea. Scarlett a hoinărit pe o alee laterală, uitându-se cu atenţie la ferestrele superioare şi observând zidăria decorativă proeminentă ici şi colo. Revenind la uşile principale, s-a furişat în vestibul răsfoind broşuri şi privind nepăsătoare în jur. Casierii lucrau în spatele unor paravane groase de sticlă, cu uşi solide care împiedicau pătrunderea în interiorul băncii. Dincolo de paravane puteai vedea o scară pe care funcţionarii treceau în sus şi în jos cu cutii metalice, probabil spre un seif aflat la subsol. Această instituţie aparţinea altei categorii faţă de cea din Cheltenham, a lui Mr. Appleby, şi era enervant de sigură. Scarlett a băgat broşurile înapoi în rafturile lor, a dat din cap spre individul cu mustaţă care stătea la intrare şi şi-a continuat drumul adâncită în gânduri.

Camioanele şi ricşele plecaseră când a ajuns în capătul străzii principale. Raza de viraj era goală, porţile închise. Cădea întunericul. Cuşca de pedeapsă atârna tăcută între stâlpii ei de metal, singurul său ocupant fiind la fel de nemişcat ca înainte. Doar un alt biet amărât care devenise victima vreunei legi crude şi arbitrare a Casei Credinţei. Scarlett a ajuns la banca din faţa măcelăriei...

Şi a găsit-o goală. Albert nu era de găsit.

De ce se aşteptase ca el să respecte o întâlnire? Era aşa un idiot! Probabil se rătăcise, sau căzuse în râu, sau găsise un magazin cu lumini drăguţe şi se holba la ele, fascinat. Sau, pur şi simplu, o părăsise şi plecase... Scarlett era vag conştientă de un junghi înăuntrul ei. Nu dezamăgire, desigur! Doar exasperare.

Ei bine, cui îi păsa? Ar fi fost mult mai uşor dacă el, pur şi simplu, dispărea din viaţa ei. Într-adevăr, aceasta era o oportunitate. Cel mai bine era să îl abandoneze şi să plece. Mda, Scarlett era pe cale să facă exact acest lucru. Pleca să facă o baie, să mănânce şi să se bucure de atât de necesarul pui de somn. Nu va mai pierde vremea. Înainte de a pleca totuşi, ea aruncă o ultimă privire de-a lungul trotuarelor...

Şi îl văzu pe Albert Browne stând pe altă bancă, în josul străzii.

Stătea cocoşat, cu mâinile în buzunarele pantalonilor,

cu părul negru căzându-i dezordonat pe frunte. Chipul îi era ciudat de întunecat, astfel că pentru o clipă a părut mai trist, mai aspru decât îşi amintea Scarlett, aproape altă persoană. Apoi Albert a ridicat capul şi lumina a căzut pe el, şi semăna din nou cu el însuşi, cu veselia sa familiară.

— Salut, Scarlett! Ce îţi mai face mâna?

— Doare, dar e cusută. De ce stai pe această bancă? Noi am căzut de acord asupra celei de acolo.

— Ştiu. Nu am vrut să stau lângă măcelărie. Nu îmi place toată carnea aceea.

Vocea îi era obosită, mişcările lente.

— Ai fost destul de punctuală, a continuat el. Eram complet debusolat adineauri.

— Am ajuns aici la amurg, aşa cum am spus. Tu ce ai făcut?

— O, doar am hoinărit pe aici. Am fost la cumpărături şi mi-am luat tort şi dulciuri, şi am văzut un parc drăguţ.

El a bătut din palme.

— Dar ce bucurie să te revăd, Scarlett! Acum ar trebui să mergem la hanul Inima Angliei. Am auzit că este cel mai bun din Lechlade, deşi trebuie să avem grijă de derbedeii care se urcă noaptea pe acoperiş pentru a ne jefui.

Scarlett s-a uitat la el. Nu pentru prima dată cu

Albert, simţea că evenimentele o depăşeau.

— Stai aşa. Nu. Ce-i cu discuţia asta despre hanuri? Vreau de la tine răspunsuri, nu sfaturi despre hoteluri.

— Da, dar cu siguranţă ţi-ar plăcea mai întâi o baie şi să mănânci undeva, să dormi şi să îţi speli hainele.

El i-a zâmbit.

— Şi, la urma urmei, unde vom vorbi? Pe stradă?

Scarlett şi-a masat nesigură ceafa. Era adevărat că nu era indicat să piardă vremea în întuneric. Pe deasupra, auzea un vacarm declanşându-se în celălalt capăt al oraşului. Ţipete şi împuşcături pe strada principală; paşi grăbiţi şi fluierele pătrunzătoare ale miliţiei... Vreo încurcătură. Nu voia să fie implicată în nimic de genul acesta. Fata a ezitat, conştientă de privirea lui Albert aţintită asupra ei în felul acela al lui. Sentimental, cu ochi de căprioară, însă ciudat de precis şi intens. Scarlett a gemut în sinea ei. Ei bine, el avea dreptate în privinţa unui singur lucru. Ea *chiar* avea nevoie să găsească un han. Rămânea problema plăţii, dar se va gândi la ceva.

— OK, a spus ea ursuză. Unde este această Inimă a Angliei?

În acel moment, el părea încântat.

— Mulţumesc, Scarlett. Este exact ce m-am gândit că vei spune.

Inima Angliei s-a dovedit a fi un han întortocheat, vopsit în alb, situat pe o stradă liniştită nu departe de parcul din Lechlade. Era o clădire mult mai salubră decât Broscoiul. Pe o parte, avea o grădină cu iarbă îngrijită, mărginită de meri şi borduri de muşcate. Pe măsură ce cădea noaptea şi porneau generatoarele, o lumină difuză licărea deasupra firmei hanului. Imaginea prezenta o carte de joc cu o singură inimă roşie ca sângele. Scarlett o vedea strălucind de la fereastra ei.

Era o cameră simplă, dar corespundea cerinţelor sale. Erau acolo un pat, un dulap, pereţi de ipsos, lambriuri pe tavan, tapet verde închis de nenumărate generaţii. Pe perete atârnau gravuri de modă veche în rame aurite: Cele Şapte Minuni din Wessex – Drumul Scheletelor, Oraşul îngropat şi celelalte. Avea o cheie de la baia comună. Dacă era nevoie, prin acoperişul verandei de sub geamul său putea fi executată o ieşire precipitată. Era foarte bine să fie pregătită.

Stăpânul hanului acceptase un mic avans pentru două camere, şi nu ceruse dovezi că ei vor putea plăti diferenţa. Acesta era un noroc, deoarece, în momentul acela, Scarlett nu mai avea bani. Apoi hangiul le arătase camerele lor, la primul etaj. Albert, uşor ca un fulg din cauza epuizării, la fel de slăbit ca atunci când îl găsise în autobuz, reuşise cu greu să urce treptele. El fusese de

acord să o întâlnească la bar două ore mai târziu, şi plecase clătinându-se, lăsând-o singură.

Scarlett s-a spălat, şi-a schimbat ce haine a putut, a dus altele pentru a fi spălate de angajaţii hanului. Înţepenită de epuizare, s-a întins pe covoraşul de rugăciune şi a încercat să se concentreze asupra evenimentelor zilei. Mergea greu. Doi sau trei oameni ucişi, banii pierduţi, pledoaria către Fraţi pentru a i se acorda mai mult timp. Nu era cea mai bună treabă a ei. Şi totul din cauza lui Albert. El îi dădea peste cap şi meditaţiile, deoarece ori de câte ori încerca să se concentreze pe soluţii, se pomenea gândindu-se la pericolul şi misterul care îl înconjurau. Gândindu-se, de asemenea, la faţa lui calmă, senină.

Încruntându-se, ea a renunţat să mai mediteze. Prin podele se infiltrau râsetele din camerele publice împreună cu mirosurile de ţigară, bere şi mâncare. Acestea îi distrăgeau atenţia, în special mâncarea. Scarlett a lăsat covoraşul şi s-a întors la chestiunile practice. Şi-a golit conţinutul rucsacului pe pat evaluându-şi pierderile, şi a atârnat la uscat articolele mai umede. Lucrurile pe care le furase din autobuzul zdrobit – conservele, lanterna şi cărţile – erau într-un buzunar impermeabil şi supravieţuiseră nevătămate. Bine. Pe acestea le putea vinde a doua zi.

Apoi era mica servietă încuiată, încă atârnând în

spatele rucsacului. Poate aceasta ar conţine bani, sau ceva de vândut.

Luând din rucsac un şperaclu, Scarlett a rupt încuietoarea şi a forţat geanta să se deschidă. Se aşteptase la hârtii, stilouri, documente de afaceri... Iar conţinutul chiar avea legătură cu munca cuiva. Fata stătea pe pat privind cu mirare colecţia. Erau un set de lanţuri bine încolăcit, o pereche de cătuşe, spirale de sârmă pentru imobilizare. Era un recipient de plastic cu somnifere. Două pachete de cartuşe pentru un pistol. Era, de asemenea, o copie deteriorată a *Programului Complet al autobuzului Tompkins,* al cărui traseu acoperea Wessex, Mercia şi Anglia. Cel mai curios obiect era o bandă subţire, curbată, de fier. Era articulat la jumătate şi avea la fiecare capăt câte un set de încuietori şi cleme, astfel încât putea fi modelat într-un inel oval de mărimea unui cap. Scarlett s-a încruntat nedumerită la bandă. Îi amintea de o cătuşă de picior – prezenţa ei alături de lanţuri şi cătuşe sugera o funcţie coercitivă. Dar era foarte uşoară. Nu-şi putea da seama la ce ar fi putut folosi banda.

Ultimul obiect din servietă era o foaie de hârtie împăturită, pe care Scarlett a privit-o la sfârşit. A scos-o, a deschis-o...

Şi a îngheţat.

Pe hârtie era imprimată o fotografie alb-negru.

Un băiat cu păr negru răvăşit.

Era un prim-plan, un portret, doar umerii şi capul, ca acelea ale rebelilor lipite în faţa secţiilor de miliţie peste tot în Wessex şi Mercia. Şi nu vreun sălbatic păros, nu un hoţ de oi cu gât de găină sau un hoţ la drumul mare cu pantalonii lăsaţi. Un băiat. *Băiatul.* Aceeaşi claie dezordonată, aceeaşi faţă care cerea palme; aceeaşi ochi mari, visători care priveau spre ceva îndepărtat.

Dedesubtul fotografiei erau tipărite şi câteva cuvinte.

CĂUTAT
MORT SAU VIU

ALBERT
BROWNE

Din ordinul înaltului Consiliu,
în concordanţă cu gravitatea crimelor
şi natura ultimelor incidente, tuturor agenţilor
Casei Credinţei li se oferă o RECOMPENSĂ
pentru CAPTURAREA
sau EXECUŢIA fugarului ALBERT BROWNE .
(Această recompensă se plăteşte la primirea
DOVEZII, şi în următoarele condiţii:
VIU: 20 000 £; MORT: 10 000 £.)

Scarlett stătea pe pat, la lumina becului singuratic,

înclinând uşor hârtia în mână. A citit din nou cuvintele, cu grijă, de câteva ori. S-a uitat la pastile şi la banda metalică. S-a gândit la locul unde găsise servieta, în epava însângerată a autobuzului. Şi a continuat să încline hârtia, aşa încât lumina să se joace pe suprafaţa ei. Uneori, faţa băiatului era în umbră şi uneori nu era. Nu părea diferit de chipul pe care îl avusese în preajmă ultimele două zile. Doar că, în fotografie, Albert nu zâmbea. Ochii negri se uitau fix la cameră, iar el nu zâmbea deloc.

12

Amurgul se adâncea şi peste Lechlade se aşternea noaptea. Clopotele bisericii şi chemările la rugăciune răsunau din turlele şi minaretele Casei Credinţei. Lumini calde străluceau la ferestrele Inimii Angliei, unde barul se umpluse cu clientela lui de seară. Un băiat, un servitor foarte mic se agita prin mulţime cu tăvi de bere şi măsline. Din bucătărie se răspândea miros de peşte prăjit.

Scarlett a intrat în bar cu puţin înainte de ora opt şi a ocupat o masă în colţ. Albert nu era încă acolo.

Cu ochi antrenaţi, ea a scanat încăperea de miliţieni sau alte pericole, însă totul părea în regulă. Doar comercianţi şi pescari de la debarcadere bând bere la

mese sau stând în grupuri lângă bar. La o masă aproape de Scarlett, un bătrân şi un copil împărţeau o masă. Alcătuiau un cuplu curios. Bărbatul era foarte întunecat, cu o claie de păr cărunt. Fetiţa avea tenul alb, stomacul rotunjit şi o expresie agresivă. Nu avea o farfurie a ei. După ce termina fiecare înghiţitură, se uita ţintă la bărbat, care tăia friptura cu coatele în afară, având pe chip o expresie de dezinteres total. În cele din urmă, copilul deschidea gura şi făcea semn. La aceasta, bărbatul îi dădea cu furculiţa un cartof sau o bucată de carne, peste masă. Copila o smulgea, o mesteca, şi astfel procesul începea de la capăt. Scarlett i-a privit fascinată până când o mişcare în dreptul uşii i-a distras atenţia. Albert era în încăpere.

Iată-l acolo zâmbindu-i larg, fluturând mâna atât de extravagant încât aproape a răsturnat o halbă de bere din mâna unui negustor corpolent. Înaintând ostentativ şi totuşi lejer, abia a evitat o ciocnire cu servitorul, s-a împiedicat de picioarele unei fete care juca domino, şi, cu o rafală de atenţionări, incidente evitate la limită şi scuze bâlbâite, a ajuns la masa ei într-un zigzag periculos.

Albert s-a trântit vizavi.

— Uf! Am reuşit. Salut, Scarlett. Cum a fost patul tău? Eu am dormit ca un buştean fericit, ciufulit. Apoi am găsit duşul, doar că am uitat să încui şi în timp ce

m-am aplecat să ridic săpunul a intrat o femeie şi s-a speriat puţin, aşa că am urmărit-o pe coridor ca să încerc să o liniştesc, doar că uitasem să îmi pun prosopul, iar ea a început să urle ca o maimuţă şi s-a încuiat în cameră. De atunci am mai bătut la uşa ei, dar nu a ieşit încă. A fost o seară pe cinste. Ei bine, acesta e un loc drăguţ. Puţin aglomerat, dar nu mă deranjează mulţimile când sunt cu tine. Ce avem de mâncare?

Băiatul a respirat, în sfârşit. Scarlett s-a uitat urât la el. Fără niciun cuvânt, a scos din buzunar foaia de hârtie şi a aşezat-o pe masă în faţa lui.

Albert s-a uitat încruntat la hârtie.

— Oh, ăsta sunt eu, a zis el.

Scarlett nu a spus nimic.

— Nu mă avantajează, a adăugat el. De unde o ai?

— O am, a răspuns Scarlett, din mica servietă metalică pe care am găsit-o în autobuz. Ţi-o aminteşti? Cred că ai spus că îi aparţinea unuia dintre ceilalţi pasageri. Ce *nu* mi-ai spus a fost că acest pasager călătorea împreună cu tine.

Ea i-a privit ochii mişcându-se dintr-o parte în alta în timp ce se gândea ce să spună.

— Ei bine, nu erau chiar cu mine, a răspuns el încet. La următoarea staţie după a mea, au urcat în autobuz doi bărbaţi. S-au aşezat aproape şi au început să vorbească cu mine. Să fiu sincer, eu nu eram atât de

interesat de ei. Oricum, acum sunt morţi.

— Da, sunt, nu-i aşa? Şi sunt câteva propoziţii scrise pe hârtia asta, Albert. Le poţi citi sau ai nevoie să fac eu acest lucru pentru tine?

El a ezitat.

— Pot să citesc.

Când a terminat, Albert s-a lăsat pe spate în scaun de parcă îşi folosea pentru prima dată muşchii corpului.

— Ei bine, a spus el.

— Ei bine.

— Ei bine, ştiam că aceşti doi tipi nu mă plăceau. Am observat că, din când în când, îmi aruncau nişte priviri destul de ciudate.

— Aveau de gând să te execute, Albert! Sau să te captureze şi să te trimită înapoi în locul acela numit Stonemoor, sau indiferent de unde eşti tu! Erau agenţi ai Casei Credinţei! Ştii ce duri sunt? Ce naiba le-ai făcut?

El a scuturat din cap.

— Nimic. Nu am făcut nimic.

Scarlett s-a uitat la el.

— Înţeleg.

Ea a întins mâna sub masă.

— OK, să încercăm altă abordare. Poate îmi poţi spune pentru ce este acesta.

Fata a scos inelul metalic, benzile strânse la un loc

pentru a forma un contur oval. Albert s scos un şuierat slab printre dinţi şi s-a înclinat de parcă fusese lovit.

— Nu e frumos, a spus el. Nu e frumos din partea ta să mi-l arăţi. Nu îmi cere să îl port, Scarlett. Mă răneşte. Nu este bun pentru mine.

Scoasă din fire, Scarlett s-a aplecat şi l-a apucat de încheietură.

— Eu nu am spus nimic despre *purtarea* lui, nu-i aşa? Ce este acest obiect, la naiba? Asta vreau să ştiu. Fără miorlăituri, fără minciuni. Acum este momentul să răspunzi, altfel ies pe uşa aceea.

— Foloseşte la imobilizare.

Vocea lui era slabă. Băiatul i-a vorbit la ureche.

— La blocarea minţii.

— Aşa?

Ea l-a tras mai aproape.

— Continuă. Cum funcţionează?

— Salutare!

De nicăieri, servitorul s-a materializat la masa lor.

— Bine aţi venit la Inima Angliei!

Era un individ mic, cu oase înguste, neîngrijit şi de vârstă incertă.

— Pot să vă aduc, îndrăgostiţilor, o sticlă de vin? Dacă vă este foame, pregătim pentru cupluri şi platouri cu anghile proaspete din Tamisa, aranjate în formă de inimi. Plus două furculiţe mici, aşa că vă puteţi lua de

mână şi să vă hrăniţi unul pe celălalt.

El a pocnit de două ori din degete pentru a sublinia cele spuse şi i-a făcut cu ochiul lui Scarlett.

— Este foarte simpatic. Romantic. Deci ce spui, fată frumoasă? Anghilă şi vin pentru doi?

Un muşchi din obrazul lui Scarlett a zvâcnit. Ea şi-a desprins mâna de pe încheietura lui Albert şi şi-a dus-o la brâu. Albert l-a privit fix pe băiat. Apoi a spus, gânditor:

— Crezi că acesta este puştiul care se caţără noaptea pe tavanul oamenilor ca să le fure obiectele de valoare?

— Sper că nu, a răspuns Scarlett. Pentru că am un somn uşor, şi dacă sunt deranjată, am tendinţa să fac acest lucru.

Ea şi-a scos cuţitul de la brâu, l-a aruncat în sus după o traiectorie în spirală, l-a prins în aer şi l-a înfipt, răsunător şi violent, cu lama adânc în masă.

Servitorul s-a uitat fix la mânerul care tremura.

— Vă asigur că nu sunt eu acela.

— Mă bucur să aud acest lucru. Acum, ascultă. Fără vin. Fără ţipari oribili. Vrem cea mai bună cafea pe care o aveţi, chiar acum, cel mai bun peşte şi cartofi prăjiţi. Şi pune nota de plată în contul camerelor noastre.

Puştiul s-a îndepărtat mult mai rapid decât venise. Scarlett şi-a transferat privirea spre Albert. A atins cu mâna cuţitul, într-un mod semnificativ.

— Acum e momentul. Spune-mi cine eşti şi ce poţi să faci. Aştept.

Doar o clipă, ea a crezut că el avea de gând să o amăgească, să o tragă pe sfoară din nou. Privirea lui s-a furişat într-o parte, hipnotizată pentru o clipă, aşa cum fusese şi ea fascinată de bătrân şi de copilă, care încă îşi mai serveau friptura în modul lor distinct. Dar apoi el a suspinat; atenţia i s-a îndreptat din nou spre ea.

— Este aşa cum ţi-am povestit, a spus el. Am fost ţinut mereu la Stonemoor, de când mă ştiu, cu ceilalţi oaspeţi. Sistemele de siguranţă sunt folosite pentru a ne menţine liniştiţi. Noaptea ne dădeau somnifere, dar eu obişnuiam să le ascund în palmă, apoi sub podea, pentru că îmi plăcea să rămân alert. Ei bine, într-o noapte am descoperit o modalitate de a ieşi. Am aşteptat până când ei au crezut că dormeam, apoi am părăsit casa. Am mers două zile căutând un oraş, dar tot ce am văzut au fost păduri şi dealuri. Eram destul de înfometat – aveam doar nişte pâine pe care o luasem de la bucătării –, dar apoi am găsit drumul şi printr-un mare noroc venea un autobuz. Aşa că i-am făcut semn să oprească, am plătit un bilet, şi asta a fost tot, însă...

— Aşteaptă, a spus Scarlett. Cu ce ai plătit? Erai un prizonier. De unde ai avut bani?

A existat o ezitare infimă.

— O, găsisem undeva în casă câteva monede. Nu-mi

amintesc în clipa asta. Deci eram în autobuz şi mă simţeam cu adevărat fericit pentru că acesta mă ducea departe de Stonemoor şi de dr. Calloway, când au urcat aceşti doi bărbaţi. Ei au verificat pasagerii, şi când m-au văzut s-au apropiat alene şi s-au aşezat unul lângă altul. M-au întrebat cine sunt şi dacă am acte. Trebuie să recunosc că m-au făcut să mă simt destul de incomod.

Ca poveste, avea în ea mai multe găuri decât şosetele lui Scarlett. Ea nu putea spune dacă o singură parte din această poveste era adevărată. Fata şi-a pus pe masă mâna bandajată.

— Şi autobuzul? Cum ai provocat accidentul? Şi să nu îndrăzneşti să mă minţi pentru că ştiu că tu ai făcut-o.

— Nu am vrut să se prăbuşească, a spus Albert Browne. Voiam să scap. Însă am început să mă cert cu bărbaţii. Toată lumea s-a implicat. M-am supărat. Atenţia şoferului a fost distrasă. El a pierdut controlul într-un moment crucial. A lovit parapetul şi a căzut în prăpastie. Ştii restul. De ce zâmbeşti în modul acesta oribil?

— Zâmbesc pentru că încă refuzi să îmi spui elementul-cheie. Există un motiv pentru care ai fost închis în locul acela, un motiv pentru care ei te urmăresc. Un motiv pentru care le place să îţi pună

chestia asta de metal pe cap, sau să te drogheze cu medicamente, sau orice ar face. Şi trebuie să spun că sunt foarte încântată că urmează să îmi spui adevărul cu următoarele cuvinte care îţi vor ieşi de pe buze.

Mâna lui Scarlett rătăcea pe mânerul cuţitului.

— Aşa este?

El a ezitat.

— În regulă. Da, pot să fac ceva.

— Despre ce este vorba? Vorbeşte.

— Îţi voi spune, Scarlett, pentru că am încredere în tine şi te respect. De asemenea, cred că este posibil să mă loveşti inutil dacă nu îţi spun.

— Corect până în cele mai mici detalii. Deci?

— Pot citi gândurile oamenilor.

Scarlett s-a holbat la el, propria ei minte golindu-se brusc. Undeva, în celălalt capăt al barului, cineva râdea. Copila de la masa alăturată a primit în gura deschisă un cartof. Toate sunetele din cameră – discuţiile şi râsetele şi clinchetele paharelor şi ale furculiţelor – s-au estompat. Ea a auzit pe cineva vorbind. Era propria sa voce.

— Citeşti gândurile?

— Da.

— Cum, ale oricui? Oricând?

— Aproape ale oricui. Depinde.

— Poţi face acest lucru cu oamenii de aici?

— Ei bine, este un pic cam mult zgomot aici, se întâmplă prea multe. Este greu să separ imaginile. Însă bătrânul de lângă noi... a spus Albert. În acest moment, se gândeşte să găsească pasageri pentru următoarea călătorie cu barca în aval. Copila speră să primească ultima bucată de friptură. Femeia de la masa de alături se gândeşte că urmează să câştige jocul cu micile piese.

El a ridicat puţin din umeri spre Scarlett.

— Înţelegi?

— Se numeşte domino, a spus Scarlett. Şi nu, nu înţeleg. Deloc. Ai putea inventa toate astea.

El a dat din cap cu înţelepciune.

— A, eşti suspicioasă. Pot să îţi spun şi acest lucru.

— Da! Asta pentru că tocmai am spus-o! Şi pentru că îmi poţi vedea buzele curbându-se şi degetele bătând în masă! Va trebui să te descurci mai bine decât atât.

— Serios?

El şi-a scărpinat nasul.

— OK. Pot să îţi spun că îţi este foame. Că eşti obosită. Eşti iritată puţin din cauza mea. E bine?

— Nu.

— De asemenea, nu ai nicio idee cum vei jefui Banca Municipală Lechlade. Probabil că ai putea intra printr-o fereastră de la etaj, însă la subsol trebuie să existe nişte măsuri de securitate la un nivel ridicat, şi te îngrijorează să îţi asumi acest risc, mai ales cu mâna ta

încă rănită. Pe de altă parte, trebuie să obţii banii, altfel bărbaţii neplăcuţi faţă de care ai datorii urmează să fie îngrozitor de furioşi; pe deasupra, nu poţi nici măcar să ne plăteşti camerele.

El s-a lăsat pe spate.

— Acum, practic, eşti doar şocată. O, uite, iată şi mâncarea noastră.

Ca în atât de multe privinţe, Albert avea dreptate. Ducând o tavă, servitorul a ieşit din mulţime ca un tirbuşon. Pe aceasta se aflau un ibric de cafea şi două farfurii cu peşte prăjit, curbat, crocant şi auriu, contrabalansat de cuiburi de felii de cartofi şi mazăre de luncă. El a aşezat farfuriile în faţa lui Scarlett şi Albert cu un gest larg, apoi s-a aplecat pete masa lor. Chipul îi era palid.

— Scuzaţi-mă, domnişoară şi domnule. Pot să spun ceva?

Lui Scarlett i-a luat un moment să se concentreze asupra lui.

— Ei bine?

Servitorul a ezitat.

— Nu vă deranjează dacă vorbesc? Nu vreau să iasă din nou cuţitul acela.

— Nu iese. Peştele arată bine. Ce este? Purtam o conversaţie.

— Tocmai a intrat miliţia, vorbeşte cu Mr. Minting.

Eu trebuie să merg şi să le spun tuturor.

Băiatul şi-a dres vocea.

— Doar că... poate veţi vrea să fiţi prevăzători dacă părăsiţi hanul la noapte. Au avut loc crime.

El i-a privit neajutorat.

— Poate a intrat în oraş o fiară. Poate Pătaţii. Nimeni nu este sigur.

— Crime? În Lechlade?

Scarlett s-a lăsat pe spate şi s-a încruntat la el. La celălalt capăt al mesei, Albert era ocupat să cerceteze mâncarea. A luat o felie de cartof.

— Ar putea fi vorba despre trei oameni, cred ei, a spus servitorul. E greu de ştiut – erau în atât de multe bucăţi. Sclavi, cetăţeni respectaţi, chiar în mijlocul oraşului. Au fost sfâşiaţi. Este îngrozitor. Au izolat centrul, însă nu există niciun indiciu şi, din câte ştim, creatura ar putea fi oriunde. Ar putea fi afară, uitându-se la noi în acest moment.

El a arătat spre grădina întunecată de dincolo de ferestre.

— Dumnezeu ştie cum a trecut de zidurile dinspre uscat... Dar Mr. Minting spune că oricine doreşte îşi poate petrece noaptea aici, în bar. Eu trebuie să răspândesc vestea.

Scarlett a încuviinţat.

— Mulţumesc. Noi avem camere. Dar vom avea grijă.

Băiatul s-a îndepărtat să vorbească cu bătrânul şi copila. Scarlett s-a uitat din nou la Albert, care îşi înţepa cartofii cu o furculiţă.

— Uite ce frumoşi sunt, a zis el. Acum putem să mâncăm?

— Nu. Albert, de unde ştii...

Fata a coborât vocea, aplecându-se mai aproape de el.

— De unde ştii... de bancă? Nici măcar nu mă gândesc la asta.

— Nu acum. Însă te-ai gândit mai devreme, când m-ai văzut stând în parc.

— Şi mi-ai citit gândurile?

— Mai mult le-am văzut doar. Nu sunt precum cuvintele, sau altceva la fel de concret. Văd imagini, simt. Ele zboară repede, aşa că nu le interpretez întotdeauna corect. Dacă sunt obosit, nu văd nimic. Dar dacă cineva este supărat sau obsedat, imaginea este mai puternică. Tu eşti obosită şi ai obsesii adeseori, Scarlett.

El i-a zâmbit.

— Asta mă ajută să te analizez mai uşor.

Ea şi-a şters gura cu mâna.

— Mă analizezi acum?

— Încerc să nu fac asta. Nu pare politicos.

— Doamne. Ce naiba ai mai văzut?

— În tine? Nu prea multe. Nimic rău. Nu trebuie să

îţi faci griji.

— Bine.

— Doar câteva chestii despre jefuirea băncilor, câteva cadavre, ştii tu.

— Da, în regulă. Vrei să vorbeşti mai încet?

— Şi atunci când te-ai gândit să mă vinzi în sclavie, a adăugat Albert. A fost puţin exagerat.

Scarlett a tresărit în scaunul ei.

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la asta!

Ea a simţit că roşeşte; şi-a netezit agitată părul.

— Da, bine. Poate m-am gândit. În treacăt. Dar nu într-un sens negativ. Noi tocmai ne întâlnisem, nu-i aşa? Acum nu mă gândesc să fac acest lucru.

— Ştiu că nu te gândeşti. Deşi te-ai întrebat într-o doară dacă mă poţi vinde lui Calloway pentru a scoate un profit rapid. Nu este o idee bună. Eu nu aş fi foarte fericit, iar acest lucru te-ar întrista. De asemenea, dr. Calloway te-ar ucide. M-ar ucide pe mine, apoi te-ar omorî pe tine, iar asta ar însemna o pierdere a unui bun parteneriat, nu crezi?

Scarlett a avut nevoie de un moment pentru a asimila toate acestea. Apoi indignarea i-a depăşit confuzia.

— Un parteneriat? a spus ea. Aşa îl numeşti tu? Eu ce am obţinut de aici? Mi-ai pierdut banii! Aproape m-ai omorât! Vezi mâna asta? Este greşeala ta, îţi aminteşti?

— Da, este. Şi îmi pare rău.

Ochii mari şi întunecaţi o priveau.

— Ştiu că îţi datorez viaţa, şi Vreau să mă revanşez. Acum, dacă nu te superi, chiar *trebuie* să încerc una dintre aceste bucăţi de cartofi.

Scarlett a rămas tăcută, ţeapănă şi încordată, în timp ce Albert a început să mănânce. Ea l-a privit pescuind o felie de cartof, înmuind-o în maioneză, analizând-o cu atenţia fixă a unui prospector care caută aur. Fata a observat pe chipul lui un zâmbet de plăcere supremă în timp ce îşi punea cartoful în gură. Un băiat slab şi jerpelit într-un pulover prea larg. Un băiat care putea să facă lucruri. Ea şi l-a imaginat deschizându-i mintea şi privind relaxat înăuntru. Îi dădea o senzaţie de frig şi furnicături.

— Da, nu ştiu din ce motiv, acest lucru îi înspăimântă pe oameni, a spus Albert.

El a luat o furculiţă de mazăre.

Scarlett s-a înfiorat.

— Este prea al naibii de adevărat. Nu face asta cu mine.

— Îmi pare rău.

— Ceilalţi oameni de la Stonemoor aveau aceste puteri?

— Da. Sau similare.

El a arătat spre banda pentru imobilizarea capului care zăcea pe marginea mesei.

— Dr. Calloway spunea mereu că eram periculoşi. Ceva din compoziţia metalului mă împiedica să văd imaginile. Le voala, cumva. Ei nu îi plăcea ca eu să văd lucruri. Spunea că era malefic. O supăra.

— Bănuiesc că a făcut toate acele lucruri, dacă lucra pentru Casa Credinţei.

Scarlett a aruncat o privire în jur la mulţimea de femei şi bărbaţi din bar, la gurile deschise în timp ce râdeau, la buzele şi dinţii lor, la feţele înfierbântate sub luminile electrice. Nu existau anomalii, nici deviaţii. Dacă ştiau despre Albert, el nu va părăsi încăperea în viaţă.

— Albert, ascultă-mă, a spus ea. Oamenii care te urmăresc, înaltul Consiliu al Casei Credinţei, vor intra în toate casele din Cele Şapte Regate. Aceştia nu conduc oraşele – acesta este rolul familiilor locale –, însă concep legile referitoare la ce face o persoană sănătoasă. Aşa cum spuneam, semne din naştere, degete în plus... niciuna dintre aceste ciudăţenii genetice nu le surâde. O deviaţie ca a ta... Ei bine, sunt surprinsă că nu te-au ucis cu mult timp în urmă. Nu vreau să te jignesc, fireşte.

— Nicio problemă.

El încerca o bucată de peşte auriu.

— Acum, a spus Scarlett, întâmplarea face să nu iubesc Casa Credinţei. Adevărul este că am motive să îi

urăsc. Aşa că pentru mine oricine îi irită sau îi supără e OK. De aceea nu mă voi grăbi să încasez recompensa chiar acum. Însă asta nu înseamnă că sunt fericită că am fost implicată în problemele tale. M-ai pus şi pe mine în pericol. Şi încă nu cred că eşti pe deplin sincer cu mine, în legătură cu ceea ce eşti cu adevărat.

El a încuviinţat, apoi şi-a împins deoparte farfuria.

— Bine. Atunci îţi voi spune altceva. Vreau să merg la Londra.

— Londra?

— Da, într-adevăr.

Faţa lui era la fel se senină de parcă îi ceruse să îi dea ketchupul.

— Ţi-am spus deja. Londra a dispărut. S-a scufundat cu mult timp în urmă. Nu mai există.

— Există insule...

— Nu. Am fost pe acolo. Am urmat drumurile rutiere spre Anglia şi Mercia. Am fost până la estuar, unde Tamisa pătrunde în lagună. Nu există nimic acolo, doar nişte ruine masive care ies din apă. Mai sunt păsări marine, şi vâltori, şi furtuni, şi peşti mari nenorociţi care îţi vor tăia barca în jumătate şi o vor înfuleca la micul dejun. Nu e cea mai grozavă zonă. Unii ar spune chiar că este „fundul" Angliei. De ce vrei să mergi acolo?

— Pentru că pe acele insule există o comunitate, a

spus Albert. Este un loc unde ar putea merge cineva ca mine. Nu face parte din Wessex, sau, sau... era Anglia, ai spus?

— Anglia, Mercia... însă, Albert, asta este o aiureală. Nu există nicio comunitate acolo. Doar ruine şi câţiva pescari nebuni în colibele din jurul lagunei. Unde ai auzit prostia asta?

— Se numesc Insulele Libere. Nu au nicio restricţie în legătură cu cine eşti sau ce poţi face. Ei primesc oameni care sunt... diferiţi.

Indiferent de modul în care sunt diferiţi. Nu le plac oraşele. Nu le place Stonemoor.

Expresia lui a devenit nostalgică.

— Aş fi în siguranţă. Aş fi departe...

— Ai fi departe, asta este adevărat. Dar treaba aceasta cu Insulele Libere... Nu. Nu am auzit niciodată...

— Ei bine, eu asta îmi doresc, oricum, a zis Albert. Cum rămâne cu tine, Scarlett? Acum ai auzit o mulţime de lucruri despre mine. Care este povestea ta? Ia un cartof şi spune-mi totul.

Fata s-a uitat urât la el.

— Nu am o poveste. Şi nu vreau un cartof.

— Cine sunt aceşti bărbaţi cărora le datorezi bani?

— Ce legătură are asta cu orice altceva? Oameni de afaceri locali.

— Criminali?

— Dacă vrei.

— Dar şi tu eşti o criminală. Aş fi crezut că vă înţelegeţi bine.

— Mărite Siddhartha[8], Albert! Nu aşa merg lucrurile.

Ea şi-a umflat obrajii, apoi a pufnit brusc, lăsându-se pe spate în scaun. La urma urmei, nu ar fi rău să îi spună. Probabil că deja analizase jumătate din povestea sa fără ca ea să îşi fi dat seama.

— Ei sunt Fraţii Mâinii, a spus fata. Un grup cu sediul într-un oraş numit Stow. Organizează... diverse activităţi în Wessex şi Mercia. Nu le plac agenţii liber-profesionişti, ca mine. I-am ofensat puţin – am jefuit un loc pe care ei nu îl doreau jefuit, am omorât câţiva dintre oamenii lor. Nimic important... dar i-a enervat.

Scarlett a luat ibricul de cafea şi şi-a turnat o cană.

— Au cerut compensaţii, altfel se va termina rău pentru mine. Fără îndoială că mă pot descurca singură, dar vreau să le plătesc. Este mai simplu. Asta este tot.

Ea şi-a scuturat capul şi a luat o înghiţitură de cafea.

— Chiar nu ştiu de ce îţi spun toate astea.

— Eu ştiu.

---

[8] Siddhartha - cuvântul este alcătuit din două cuvinte în limba sanscrită, *siddha* (realizat) şi *artha* (ceea ce a fost căutat), care împreună înseamnă „cel care a găsit sensul" (existenţei), sau „cel care şi-a realizat scopurile". (n. tr.)

Dintr-odată, zâmbetul lui radia. Puterea şi siguranţa lui au luat-o prin surprindere.

— Pentru că eu te pot ajuta, Scarlett. Te pot răsplăti înzecit pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit...

Albert s-a aplecat uşor spre fată, expresia lui devenind brusc şireată şi conspirativă.

— Mă refer la... Banca Lechland.

— Pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte mai încet.

Scarlett s-a uitat în jur, dar nu era nimeni în apropiere. Bătrânul îşi terminase masa şi pleca ducând copila de mână.

— Despre ce vorbeşti acolo? a întrebat ea. Nu mă poţi ajuta în această problemă.

Ochii lui întunecaţi străluceau de entuziasm.

— Pot. Te voi ajuta să intri acolo.

Ideea era atât de comică încât Scarlett s-a destins. A izbucnit în râs. Era prima oară când făcea acest lucru, de secole.

— Lasă-mă să îţi explic cum e cu băncile, Albert, a spus ea. Toate băncile mari au măsuri de siguranţă – capcane, sârmă ghimpată, gropi, seifuri false aranjate să explodeze. Pentru a trece de ele, o fată are nevoie de forţă, calităţi fizice şi viclenie.

Ea a luat o felie de cartof, zâmbind.

— Să nu mă înţelegi greşit, dar – lăsându-ţi talentul la o parte – eşti complet nefolositor. Abia ai străbătut

această încăpere fără să fii bătut. În niciun caz nu mă poţi ajuta în timpul unui jaf. Ai putea să cazi şi să declanşezi o alarmă.

Albert a încuviinţat.

— Poate. Ce măsuri de siguranţă şi-a luat Banca Lechlade?

— Aceasta este o parte a problemei mele. Încă nu ştiu.

— Cum vei afla?

— S-ar putea să nu pot să aflu. Acest lucru va face orice expediţie mai periculoasă pentru mine.

— OK. Şi ce ai spune dacă ţi-aş zice că eu cunosc deja măsurile secrete de protecţie ale acestei bănci, în cel mai mic detaliu?

Scarlett s-a uitat la el.

— În ce sens?

— În sensul că am vorbit cu o doamnă care a ocupat acolo un post de casieră. O doamnă drăguţă, cu toate că suferea de probleme digestive. Dar ştia totul despre sistemele lor de siguranţă.

El i-a zâmbit fetei.

— Ştiu unde sunt ascunse cheile bolţilor. Ştiu cum îşi protejează seiful.

— Ea ţi-a zis acest lucru?

— E un fel de a spune. Am văzut suficiente imagini ca să fiu sigur.

Scarlett şi-a umezit buzele cu vârful limbii. În ciuda voinţei sale, îşi simţea inima bătând repede. Şi-a dat seama că strângea în mâini cana cu cafea fierbinte, iar aceasta îi ardea degetele. A aşezat cana pe masă.

— Ce propui?

— Un fel de înţelegere. Te ajut să îţi obţii banii. Poate mai mulţi decât înainte. În schimb, mă laşi pe un vapor care mă va duce în Insulele Libere. Îmi plăteşti călătoria. Nici o altă obligaţie. Aceasta este propunerea mea.

El a început din nou să mănânce. Scarlett l-a privit. Ei bine, prima ei intuiţie în autobuz fusese corectă. În mod limpede, el era nebun. Şi ideea era nebunească. Sigur, ar fi fost corect să plătească pe cineva care să îl ducă pe Albert în josul râului. Un pescar sau vreun negustor. Dar de ce ar alege să ajute un băiat ciudat şi nebun să îşi îndeplinească un vis nechibzuit?

— În primul rând, pentru că nu vei găsi niciodată cheile, a spus Albert.

Scarlett l-a privit chiorâş.

— Nu mai *face* asta.

Ea a sorbit din cafea, privind încruntată prin încăpere. Porumbelul cu armură trebuia să fi ajuns până în momentul acela la Stow. Fraţii ştiau că ea pierduse banii...

— Deci, ce măsuri de siguranţă au? a întrebat ea, în

cele din urmă. Capcane, posturi de pază suplimentare, ceva de genul acesta?

El a scuturat din cap.

— În bancă? Nimic din toate astea. Este mult mai rău.

El s-a întins înainte după ketchup şi a rostit exagerat, ca pentru sine, dar cu voce tare, ceea ce alt moment ar fi făcut-o pe Scarlett să îl pălmuiască:

— Toţi banii sunt în seif, iar seiful se află la subsol. Iar în subsol...

— Ei bine?

Ochii lui scânteiau; vocea abia i se auzea:

— La subsol *este fiara.*

Scarlett a rămas acolo.

— O fiară?

— Cred că înainte să mergem mai departe, a spus Albert Browne, ar trebui să stabilim termenii înţelegerii.

Zâmbetul lui era întrebător şi inocent.

— Avem o înţelegere?

Ea s-a încruntat la el şi şi-a ridicat furculiţa. Dintr-odată, şi-a amintit cât de înfometată era.

— De ce te mai deranjezi să întrebi? a spus ea. Cunoşti deja răspunsul.

Primul jaf bancar al lui Albert nu a început tocmai în modul în care se aştepta el. În fanteziile sale leneşe, sperase la o intrare atletică, chiar temerară, poate tropăind uşor ca o pisică pe acoperişurile din Lechlade înainte de a se strecura prin luminator şi a aluneca uşor, agil, pe o frânghie încolăcită pe pământ, direct în pivniţă.

De fapt, şi-a petrecut primele douăzeci de minute stând într-o băltoacă pe o alee lăturalnică rece şi murdară, ţinând în mână un pachet de carne urât mirositoare.

— Eşti sigură că acest lucru este necesar, Scarlett? a şoptit el. De ce nu ne căţărăm, pur şi simplu, pe fereastră şi terminăm odată?

Partea laterală a feţei lui Scarlett era o semilună albă în întuneric. Fata era lipită de perete lângă el, privind la întinderea de ciment luminat a străzii principale la câţiva metri distanţă.

— Ţi-am spus. Trebuie să aşteptăm să treacă patrula miliţiei. Nu mai vorbi. Şi ţine pachetul acela departe de mine.

— Chiar că pute, nu-i aşa? De ce trebuie să îl ţin?

— Pentru că este treaba ta. Suntem într-un parteneriat, după cum îmi tot spui. Ei bine, avem

fiecare sarcini corespunzătoare abilităţilor noastre, iar sarcina ta, prietene, este să ţii măruntaiele. Taci acum! Uite-i.

Bineînţeles, Albert a văzut trecând pe stradă două siluete cu meloane. Un fascicul de lumină al unei lanterne s-a balansat scurt de-a lungul aleii, însă Scarlett şi Albert erau strânşi într-o nişă a peretelui şi au trecut neobservaţi.

Paşii s-au stins. Scarlett s-a îndreptat încet către lumină şi s-a uitat cu atenţie la ceas.

— Da, conform planului, ca nişte orăşeni proşti şi lipsiţi de imaginaţie cum sunt. Nu se vor mai întoarce timp de o jumătate de oră. Până atunci, noi vom fi plecaţi. Vino, să te ducem la postul tău.

Ea s-a apropiat de colţ cu paşi silenţioşi. Albert a urmat-o mai lent; era împovărat de un rucsac mic, dar greu. Au cercetat strada.

Un şir de lumini sclipeau în ambele direcţii, tremurând fragile la fluctuaţiile îndepărtate ale generatorului. În Primrose Park, felinare cu petrol atârnau în copaci. Miliţienii erau siluete estompate care se îndreptau spre porţile ţinutului; altminteri strada principală era tăcută, iar oraşul din jurul ei, adormit. Iar lângă ei, Banca Municipală Lechlade se înălţa în noapte deasupra porticului cu coloane – austeră, inexpugnabilă, suzeranul decorului oferit de Lechlade.

Chiar lângă colţ era o fereastră ascunsă în spatele setului ei de obloane de noapte din fier. Scarlett s-a oprit lângă aceasta. Fata era îmbrăcată complet în negru, chiar până la pantofii sport de pânză cu talpă de cauciuc pe care îi scosese din adâncurile rucsacului său. Pe o mână avea o mănuşă neagră; pe cealaltă, un bandaj alb. Purta doar o geantă uşoară de pânză pe umeri şi, fixată deasupra centurii sale, altă centură de care atârnau lateral multe cârlige şi săculeţe şi uneltele pentru spargerea seifurilor.

— Ai să aştepţi aici, a spus ea. Totul e pregătit?

— Cred că da...

Acum că sosise momentul, lui Albert nu îi plăcea prea mult ideea de a fi lăsat pe cont propriu. Băiatul s-a uitat la pachetul din mâna lui.

— Carnea asta picură pe mine.

— Nu, nu picură. Dar dacă este aşa, las-o jos.

— Sunt sigur că sunt lupi prin preajmă. Unii sălbatici. Vor fi atraşi de miros. Vei deschide fereastra şi vei vedea că eu am dispărut. Vor rămâne doar pantofii, cu picioarele mele mici înăuntru.

— Nu sunt lupi în Lechlade. Şi dacă sunt, nu te voi uita – îţi voi păstra picioarele ca amintire. O, nu mai fi atât de nefericit. Să mi te alături la acest jaf a fost ideea ta, îţi aminteşti? Tot ce trebuie să faci este să aştepţi. Îmi va lua cinci minute, nu mai mult.

Şi îi era uşor să o creadă stând lângă el astfel – cu părul legat la spate, cu chipul strălucitor, energică, sigură şi încrezătoare. Iar gândurile fetei străluceau deasupra ei, la fel de luminoase şi efervescente cum le văzuse el întotdeauna. Arătând cum va escalada zidul, va intra în sediul băncii, va coborî să îl ia... încrederea lui Scarlett în abilităţile ei era absolută. Îl convingea şi pe Albert să o creadă.

— În regulă, a spus el. Sunt pregătit.

— Bine. Nu e nevoie să fii agitat. Dacă vine cineva, pur şi simplu, întoarce-te pe alee până trec.

— În regulă.

— Este singurul pericol la care poţi fi expus.

— Bun.

— Şi nu lovi rucsacul. Are explozibil înăuntru. Dacă se declanşează, capul tău va ajunge pe acoperişuri şi va şuiera printre hornuri.

Ea a fluturat mâna, degajată.

— Ne vedem în cinci minute.

Albert a înaintat încet, astfel încât rucsacul nu mai atingea peretele.

— Nu sta mult.

El i-ar fi spus mai multe, i-ar fi urat noroc, ar fi zis orice îşi spun prietenii şi partenerii înainte să înceapă împreună o afacere îndrăzneaţă, însă ea se afundase deja în umbrele aleii şi dispăruse. Băiatul s-a mutat la

colţ şi a urmărit pata întunecată în formă de fată care zbura până la burlanul de pe peretele vizavi de bancă. Ea s-a ridicat cât ai clipi. O flexare, o alunecare legănată; fata dispăruse pe acoperişul plat de la primul etaj. El a aşteptat, numărând încet în minte... Apoi – cum i-a crescut inima când a văzut-o! – ea a ţâşnit peste marginea ferestrei şi s-a arcuit peste golul adânc al aleii.

Cu o bufnitură şi o înjurătură înăbuşită, a aterizat pe faţa verticală a peretelui lateral al băncii. *Cu siguranţă* urma să cadă! Nu – a fost OK! Fata estimase corect: a atins prima margine decorativă de piatră. Degetele ei au prins-o; muşchii i s-au încleştat şi s-au blocat rapid, menţinând-o pe poziţie. Pentru o secundă, picioarele i s-au balansat haotic, iar pantofii au zgâriat zidul. Apoi s-a stabilizat. S-a oprit, probabil pentru a-şi trage sufletul, şi a întins mâna spre următorul bloc proeminent. Acum, şi picioarele au găsit un punct de sprijin. Astfel a urcat, mână după mână. El a nădăjduit că fetei nu i se vor desface cusăturile.

La mai puţin de două minute după ce a părăsit latura unde se afla el, Scarlett escalada zidul. Albert a văzut-o ghemuită pe pervazul unei ferestre de la al treilea etaj. Întindea mâna spre brâu – după unealta pentru tăiat sticla, poate. Cum era posibil să se balanseze astfel? A, dar avea unealta! În acel moment, ea s-a aplecat înainte

în decupaj şi nu a mai putut fi văzută.

Fascinat şi plin de admiraţie, Albert s-a întors la locul care îi fusese alocat. Scarlett se mişcase cu atâta forţă, graţie şi siguranţă. Chiar mai formidabil era cât de aproape fuseseră urmate acţiunile fetei de intenţiile din gândurile ei. El asistase la un moment minunat.

Acum, măcar de s-ar grăbi să deschidă fereastra de la parter şi să îl lase înăuntru.

Albert a stat ascultând liniştea străzii. Vizavi, copacii din parcul în care vorbise cu bătrâna erau crestături stilizate moi, luminate de picături de lumină ale lanternelor. Trecuseră trei zile de când conversaţia lor întâmplătoare a declanşat în mintea lui Albert marea idee. Trei zile în care Scarlett ridicase o duzină de obiecţii la participarea lui la raid.

În cele din urmă, circumstanţele îi forţaseră mâna. Ea rămânea fără timp.

Pentru Albert, şederea în Lechlade reprezentase o ocazie de a înţelege viaţa pe care o dusese Scarlett. În prima dimineaţă după ce au căzut de acord, ea ieşise singură şi fusese plecată câteva ore. Când se întorsese la han, era palidă şi tulburată. În mână ţinea o bucăţică de hârtie.

— Uite, a spus ea. Este un mesaj din partea Fraţilor Mâinii.

Biletul fusese scris cu cerneală roşie, cu o scriere caligrafică, îngrijită, foarte înflorită şi cu multe bucle. Fusese ştampilată cu imaginea unei mâini deformate, cu degetul mic smuls prin muşcare de la bază.

Să nu îndrăzneşti să ne îndemni la clemenţă, când ai dat greş în intenţia ta declarată, aceea de a-ţi răscumpăra viaţa amărâtă cu bani gheaţă. Vom fi îngăduitori pentru ultima oară. *A fost stabilit* un nou termen. Dă-i banii lui Yves de la filiala din Lechlade până la miezul nopţii celei de-a patra zi. În caz contrar, cunoşti deznodământul care se impune.

— Şi nu întreba care este „deznodământul care se impune", a adăugat Scarlett cu chipul întunecat. Nu vrei să afli.

— Cu siguranţă nu vreau.

Albert i-a returnat biletul.

— Chiar îi aruncă pe oameni la bufniţe?

Ea s-a strâmbat.

— Vrei să nu îmi mai citeşti gândurile, te rog? Da, de fapt, fac acest lucru.

Fata a mototolit hârtia şi a aruncat-o.

— Ceea ce înseamnă că trebuie să ne apucăm de treabă.

Şi, într-adevăr, ameninţarea cu moartea şi cu dezmembrarea a însufleţit-o pe Scarlett, efect de care

Albert nu putea decât să se minuneze, chiar în timp ce se străduia să ţină pasul cu ea. Departe de a fi descurajată, ea a devenit o furtună de activităţi. Mâna rănită fusese aproape uitată; era plină de energie. Au urmat două zile de pregătiri intense.

Mai întâi, fata a mers în piaţa Lechlade pentru a strânge fonduri urgente. A vândut câteva obiecte din rucsac – două cărţi, patru relicve sfinte – şi chiar lanţurile şi cătuşele din servieta agenţilor Casei Credinţei. În total, pentru acestea a obţinut un preţ foarte bun. Valiza propriu-zisă avea o încuietoare stricată, dar şi aceasta a fost vândută unui proprietar de tarabă pentru câteva monede. Albert a observat că ea nu s-a debarasat de dezgustătorul sistem de blocare a minţii; dar nu a văzut ce a făcut cu acesta.

Apoi Scarlett şi-a efectuat propria sa misiune de recunoaştere la bancă. Lucrând din hol şi dintr-o cafenea de peste drum, a observat poziţia uşilor şi a încuietorilor, rutina casierilor, orele când patrulau agenţii miliţiei.

— Tu ai sursele tale de informare, a spus ea. Eu am nevoie de ale mele. Trebuie să obţin o imagine de ansamblu, să văd cum se integrează banca în oraşul din jur. Nu are rost să execuţi furtul perfect şi apoi să fii arestat de o patrulă în momentul în care ieşi pe stradă, nu-i aşa? Trebuie să înţelegem tiparele.

De asemenea, Scarlett a efectuat explorări amănunţite ale străduţelor şi aleilor din Lechlade, descoperind cele mai rapide şi mai insolite rute prin oraş. Era interesată mai ales de cum să ajungă la debarcader. A urmărit rutina de seară de la poarta râului, a văzut cum cabina de pază era părăsită când asupra docurilor se lăsa liniştea.

Dacă toate mergeau bine, aceasta era destinaţia lor după raid.

— Primul lucru pe care îl fac după ce obţinem banii, a spus Scarlett, este să îi duc Fraţilor şi să îmi şteargă datoria. Al doilea lucru este următorul – părăsim oraşul. Ei vor închide porţile dimineaţă, imediat ce descoperă jaful, şi până atunci vrem să fim plecaţi de mult. Aici intervine planul tău aiurit de a merge la Londra. Angajăm pe cineva cu o barcă rapidă şi plecăm în toiul nopţii. Eu voi veni cu tine până la următorul oraş de lângă râu. După aceea, *baby,* eu am şters-o de aici. Vei fi pe cont propriu.

Gândul că va călători mai departe fără Scarlett l-a întristat pe Albert. Dar nu exista altă cale. Cu cât rămânea mai mult în Lechlade, cu atât de simţea mai încordat. Îl cuprindea o frustrare rece. Dincolo de straturile de flori bine îngrijite şi de vitrinele imaculate, era un loc crud; un oraş în care bărbaţii şi copiii erau ţinuţi în cuşti; un oraş în care sclavii şi criminalii se

plimbau în lumina soarelui, purtându-şi hainele scumpe. Îi făcea rău să se gândească la toate astea. Şi undeva, aproape sau departe, oamenii lui Calloway îl urmăreau. Nu vor renunţa. El era atât de sigur de acest lucru de parcă îi şi băteau la uşă. Vor căuta să îl ducă înapoi, să îl lege de scaunul capitonat, să vină din nou cu firele şi experimentele... Nu va mai scăpa a doua oară. Insulele erau singura lui speranţă, dar inamicii se apropiau. Albert s-a trezit cercetând neliniştit chipurile din mulţime.

— Ei bine, cunosc pe cineva care mă poate duce la Londra, a spus el. Un bătrân cu părul cărunt. Aseară mânca la masa de lângă noi.

Lui Scarlett i-a luat câteva secunde să facă legătura.

— Cine? Tipul acela bătrân, cu copila? Eşti sigur?

— Căuta pasageri pe care să îi ducă în aval. Aparent, este negustor de peşte afumat. În realitate, face şi contrabandă cu ţigări între oraşele de pe malurile Tamisei, însă cererea de tutun a scăzut anul acesta. Are mare nevoie de bani, şi îşi face griji pentru cum se va ocupa de nepoata sa. Cred că el este exact ceea ce căutăm.

Maxilarul lui Scarlett s-a mai muiat.

— Ai aflat toate astea doar stând lângă el? Şi eu care credeam că vorbeai cu mine.

— O, cu tine vorbeam, în marea majoritate a

timpului. Însă gândurile tipului erau zgomotoase.

Ei l-au găsit pe bătrân stând pe debarcader, departe de vacarmul cozilor din jurul cabinei de pază, şi aproape de un depozit cu butoaie preţioase de petrol care erau amplasate în spatele sârmei ghimpate. Acesta repara o gaură dintr-o prelată albă şi sorbea dintr-o ploscă. Noaptea precedentă, în timp de Albert îl observa, era foarte slab, chiar osos, cu pielea maronie întunecată şi o claie de păr cărunt zburlit în jurul craniului îngust precum coama unei pisici sălbatice din Mercia. Mica fată blondă stătea la picioarele lui construind un turn din blocuri de lemn.

Fără ceremonie, Scarlett i-a prezentat cererea lor. Bătrânul a ascultat în tăcere. Faţa îi era arsă de soare, hainele peticite şi rupte, însă Albert a observat în atitudinea lui o anumită demnitate, iar sclipirea din ochi era şireată.

Scarlett a terminat; bătrânul a încuviinţat, a scuipat peste umăr, în râu, şi a vorbit:

— Dacă prin „insulele din Laguna Londrei" înţelegi Marile Ruine, vă pot duce acolo. Dar nu pentru un preţ mic. Tamisa formează frontiera dintre Mercia şi Wessex. Este un ţinut sălbatic şi pustiu, înţesat de bandiţi, vidre roşii şi lupi. Sunt relatări şi despre Pătaţi: cu fiecare an care trece, ei se apropie tot mai mult de civilizaţie, şi se ştie că atacă bărcile fără apărare şi

mănâncă pasagerii. Plus că sunt vârtejuri şi regiuni iradiate, unde oricine se scufundă în apă descoperă că pielea i se jupoaie. Ei îşi ridică privirea şi îşi văd pielea plutind deasupra lor ca un nufăr roz cu picioare.

Bătrânul s-a întrerupt pentru a pufni şi a lua o înghiţitură din ploscă.

— Şi asta înainte să ajungem la pericolele din lagună. Pe scurt, oricine este suficient de prost să călătorească pe râu îşi ia viaţa în propriile mâini. Dar dacă au bani, aceştia sunt amuleta lor. Oricum, ce netot vrea să facă acest lucru?

Albert şi-a dres vocea.

— Eu.

Bătrânul a clipit surprins.

— Am crezut că sunteţi doi sclavi care fac o propunere în numele stăpânului sau stăpânei din centru. În cazul acesta, dragul meu domn, este o călătorie care îţi face cinste. O privelişte fascinantă a pământurilor noastre distruse. Vom trece pe lângă multe ruine de interes istoric, care ne vor transporta înapoi în timp înainte de Cataclism şi de Marea Moarte. Te pot duce acolo în cinci zile relaxante. Te va costa cinci sute de lire şi niciun ban mai puţin. O plecare în timpul nopţii costă în plus. Şi voi avea nevoie de douăzeci şi patru de ore, să o pregătesc pe *Clara.*

Scarlett s-a uitat spre copilă.

— De ce atât de mult? Nu poţi să o pui, pur şi simplu, în barcă?

Bătrânul a râs zgomotos şi batjocoritor.

— Aceasta este Ettie, nepoata mea. *Clara* este ambarcaţiunea mea, ancorată colo. Cel mai rapid şi mai sigur vas de pe râu. Mândria şi bucuria mea.

El a arătat într-o direcţie neclară, undeva în spatele său; Albert s-a uitat şi a văzut un rând de bărci cu motor strălucind magnific în soare.

— Aş fi onorat să navighez cu *Clara,* a spus el. Mulţumesc.

— În acest caz, mă voi pregăti pentru călătoria noastră.

Au fost făcute aranjamentele, deşi Scarlett era cumva sceptică în privinţa bătrânului.

— E cu un picior în groapă, a spus ea în timp ce părăseau debarcaderul. Am văzut schelete în condiţii mai bune. Nu m-ar surprinde dacă îi cade un picior şi el îl foloseşte pentru a cârmi, dar dacă tu eşti mulţumit, eu nu am nimic împotrivă.

Astfel, zilele au trecut şi planurile raidului au fost finalizate. În după-amiaza celei de-a treia zi, ei au achitat factura la Inima Angliei şi au părăsit hanul. În timp ce cădea întunericul, bagajul lui Scarlett a fost lăsat în tufişurile de lângă poarta dinspre râu. S-au îndreptat spre parc pe la periferia oraşului şi de-a

lungul aleii de lângă bancă. La miezul nopţii a început operaţiunea. Albert şi-a ocupat poziţia lângă zid.

Un zgomot metalic aspru l-a făcut să icnească. A tresărit aproape scăpând pachetul, aproape lovindu-şi rucsacul de pietre. Obloanele de metal s-au dat la o parte, dezvăluind o fereastră deschisă, profunzimi necunoscute şi chipul lui Scarlett plutind ca o fantomă iritată înăuntru.

— Cum e posibil să fii surprins? a şuierat ea. Ştiai că urma să deschid această fereastră. Era la fel de previzibil cum poate fi orice în viaţă.

Fata a privit în sus şi în jos pe strada goală.

— Vino. Dacă nu ai murit deja de vreun infarct, vezi dacă îţi poţi coordona membrele suficient timp încât să ajungi înăuntru.

Ea l-a prins de mână şi l-a tras în sus. În opinia lui Albert, procesul a fost destul de lin, cu excepţia unei poticniri pe pervaz. În timp ce el cădea înapoi, Scarlett l-a apucat de spatele puloverului – băiatul a atârnat acolo un moment cu mâinile fluturând frenetic, apoi s-a înclinat în faţă şi, în schimb, a aterizat pe Scarlett. Fata era mai moale decât anticipase; o secundă mai târziu, ea l-a împins deoparte. Albert a rămas lângă ea în întuneric gâfâind, transpirând, ţinând strâns pachetul cu carne.

În interiorul băncii mirosea a lac de mobilă şi a

cerneală. Lui Albert, acest miros îi amintea de biroul doctorului, de pedepsele variate şi de umilinţe, şi inima i-a luat-o la goană. Scarlett era ocupată cu închiderea obloanelor ferestrei. În mână avea o lanternă cu dinam.

— Arăţi mizerabil, a şoptit ea. Ca ceva scos la suprafaţă cu o plasă.

— Ei bine, este prima mea intrare prin efracţie. Sunt doar nervos, asta-i tot.

— Tot ce ai făcut a fost să te caţări pe o fereastră! Ce vei face când ajungem la fiară?

El a înghiţit în sec.

— Speram să las fiara în seama ta.

— Aşa?

Ea i-a aruncat lanterna.

— Mai întâi fă lucrul pentru care ai venit. Găseşte-mi cheile subsolului.

Îndepărtându-şi din ochi părul ud, Albert a luminat în jurul lui. Se aflau în recepţia băncii, dincolo de barierele de securitate. Era o încăpere cu lambriuri; podeaua de marmură era de un alb-lăptos cu striaţii roşii. Acolo erau birouri ale funcţionarilor, fişete, ceşti de ceai şi cuiere. Uşi şi arcade duceau spre următoarele încăperi. Pe o latură era uşa încuiată spre subsol: masivă, ornamentată, o placă de stejar şi fier.

Albert a înaintat lăsând fasciculul lanternei să alunece peste mobilă şi să unduiască pe pereţi şi

colţuri. Putea vizualiza locul unde erau ţinute cheile subsolului în timp ce retransmitea imaginile din mintea bătrânei. După cum văzuse ea, era un compartiment ascuns în unul dintre pereţii lambrisaţi, chiar deasupra colţului unui dulap sau birou mare, întunecat.

— Credeam că ai spus că ştii unde se află!

Scarlett îl urmărea; nu se mişcase.

— Am o imagine, asta-i tot. Nu cunosc locaţia exactă.

Ascunzătoarea nu putea fi văzută din zonele publice – era logic. Pe o uşă, băiatul a trecut într-o cameră din spate. Mai multe birouri – da, şi pereţi cu lambriuri de lemn... Era pe punctul de a găsi locul. Nu era cu adevărat diferit de modul în care spionase treptat mintea gardienilor de la Stonemoor, îşi imaginase amplasarea terenurilor închisorii, pusese cap la cap traseul care îl va duce în lumea exterioară cu minimum de confruntări. Acum, era şi mai simplu. Nu era nevoit să omoare pe nimeni.

— Nu mi-am dat seama că va exista o întârziere, a spus Scarlett.

Ea îl urmase; Albert auzea nerăbdarea din vocea fetei. Ca aproape tot ceea ce nu implica urcarea pe burlane şi sărituri peste alei, aşteptarea îi crea o stare de nervozitate.

— Ce faci? a întrebat ea. De ce stai în scaunul acela?

— Vreau să văd peretele din unghiul corect. În felul

în care l-a văzut bătrâna...

El s-a ridicat brusc.

— Da, funcţionează. Cred că l-am găsit.

Nu era *chiar* imaginea din mintea lui – poate stătuse la biroul greşit –, însă muchia sculptată a bibliotecii era aceeaşi. Zidul din spate era lambrisat; când Albert a apăsat lambriul exact deasupra dulapului, s-a deschis o închizătoare. Un set de chei atârna în interiorul peretelui.

Zâmbind, i le-a oferit lui Scarlett.

— Poftim.

La început, expresia fetei nu s-a schimbat, însă Albert a simţit replicile demonstraţiei talentului lui croindu-şi drum prin ea. Mintea i se învârtea, procesând ce văzuse. Dintr-odată, i-a zâmbit, iar el i-a zâmbit înapoi.

— Ei bine, a spus ea. Pentru tine *este* o rutină. Bine lucrat. Ca recompensă, poţi avea din nou carnea crudă.

Asta a fost tot ce a spus. Scarlett a luat cheile şi lanterna şi le-a dus la uşa de pe peretele cel mai îndepărtat.

Aici, ea a ezitat cercetând încuietoarea, studiind cheile. Acum era rândul lui Albert să aştepte.

El s-a încruntat.

— De ce nu le încerci, pur şi simplu?

— Pentru că uneori, Albert, sunt chei false cu încărcături explozive. Pune-o pe cea greşită, întoarce-o

în direcţia greşită şi chestia îţi va exploda în faţă... Vrei să încerci?

— Ei, nu.

— Aceasta arată la fel de bine ca oricare. Vom vedea.

Ea a introdus o cheie. Şi-a răsucit ferm încheietura. A fost o singură pocnitură, fatidică. Albert a tresărit.

Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Scarlett a deschis uşa.

În spatele acesteia era un tavan jos, curbat, şi un şir de trepte care coborau direct în întuneric. În aer plutea un miros vag, o duhoare de sălbăticiune înfrânată. Lanterna lui Scarlett arăta treptele dispărând în umbre. Tăcere absolută.

Albert a făcut un gest de politeţe.

— După tine.

— Ce amabil.

Scarlett a ţinut lanterna astfel încât să lumineze treptele, a strâns curelele rucsacului de pânză din spatele ei, şi a pornit încet, cu precauţie, păşind încet. Albert a urmat-o îndeaproape.

El a şoptit:

— Nu ai de gând să îţi scoţi arma?

— Nu va fi niciun pericol deocamdată. Funcţionarii coboară aici, nu-i aşa? Creatura trebuie să fie cumva izolată.

Albert nu prea îi împărtăşea încrederea, însă au

continuat să coboare în siguranţă până în locul în care treptele şi-au schimbat direcţia. Mirosul din aer era acum mai puternic: un iz pătrunzător de animal, acru, încărcat de disperare şi furie.

— Femeia nu a coborât niciodată aici, a şoptit Albert. Era dincolo de nivelul ei de securitate, sau era prea înspăimântată să vină. Oricum, nu am nicio imagine a ei. Dar ştia că aici jos era *ceva.*

— Sigur, a spus Scarlett. *Ceva.*

Treptele s-au sfârşit. Ei au intrat într-o cameră mică, zugrăvită, în care se afla doar o uşă consolidată cu o carcasă metalică. Avea un aspect practic şi sumbru. Recepţia de o eleganţă pretenţioasă a băncii era la o lume depărtare.

Albert s-a uitat la uşă fără plăcere.

— Crezi că este sigur să treci şi prin ea?

— Ntz. Nicidecum.

Scarlett a îndreptat lanterna spre o foaie de hârtie lipită pe perete; avea rânduri de semnături, şi un pix lângă ea, atârnând de un şnur.

— Un program prin rotaţie, a spus ea. Uite: „Hrănirea şi împachetarea" a fost executată de Frank azi-dimineaţă devreme, în timp ce Clive a avut sarcina de a „Despacheta" în această seară. Norocosul Clive. Ştii ce înseamnă acest lucru? Orice se află acolo în spate este lăsat liber şi flămând, iar acum ne aşteaptă să

intrăm.

— Ce crezi că este?

— Ar putea fi orice.

El a privit-o.

— Crezi că este un lup.

— Nu face asta. Să vedem ce încearcă să ne mănânce, de acord? Sper că încă mai ai carnea.

Albert o avea. El s-a uitat la Scarlett cum alege a doua cheie de pe inel. Încă o dată, gândurile ei erau reduse, strânse şi precise; încă o dată, acţiunile ei le reflectau, doar cu o foarte mică întârziere. Fata a descuiat uşa cu atenţie deosebită, însă nu a deschis-o. Din camera din subsol nu se auzea niciun sunet. Scarlett şi-a luat arma, a învârtit butoiaşul, a verificat cartuşele şi a pus-o înapoi la brâu. I-a făcut semn. Albert i-a întins pachetul învelit în hârtie cerată. Scarlett a desfăcut hârtia, scoţând la iveală un morman mare de ficat mărunţit. Îl ţinea în mâna ei bună.

— Mă întreb dacă Clive şi-a făcut treaba cum se cuvine? a spus ea încet. Deschide uşa.

Pentru Albert nu era momentul favorit al serii când a întins mâna şi a ridicat zăvorul. Uşa avea balamalele spre interior; când el a împins-o, aceasta s-a deschis aproape cu prea multă uşurinţă.

Beznă. Umbre într-o cameră adâncă şi întunecată.

În momentul acela, lanterna lui Scarlett a pâlpâit şi

s-a descărcat. Fata a blestemat, lovind carcasa. Fasciculul s-a aprins din nou, apoi a trimis o lumină subţire, firavă drept înainte, luminând un seif negru de bancă îndesat stând lângă peretele opus.

Albert a strâmbat din nas. Mirosul acru era acum puternic, purtat de aerul cald, stătut.

Nimic vizibil. Nimic între ei şi seif.

El a aşteptat, uitându-se la Scarlett. Ea stătea acolo, ţinând carnea şi aşteptând.

Tăcere? Nu, nu chiar. Un foarte slab bocănit, ca de gheare pe piatră.

Fata a rotit uşor lanterna spre stânga. Din întuneric s-au ridicat trei contururi albe neregulate, făcându-l pe Albert să tresară. Fasciculul s-a zgâlţâit; chiar mâna lui Scarlett era puţin nesigură.

— Scaune vechi, a murmurat ea, mobilier sub cearşafuri... Mărite unchi al lui Iehova, puteau face ceva mai ciudat?

Ea a îndreptat fasciculul lanternei din nou lângă seif, spre dreapta. Iar în momentul acela, din colţul îndepărtat, altceva le-a sărit în ochi: o ladă de lemn de dimensiuni neaşteptate, cu uşa deschisă şi paie împrăştiate pe dalele de piatră.

Albert a expirat încet.

— Ooh...

— În sfârşit.

Scarlett a ridicat carnea.

— Acum, tot ce ne trebuie...

Cu un ţipăt înfricoşător, o formă neagră s-a aruncat din umbre şi gheare mari ca lama de cuţit au atacat, spre capul fetei.

14

Nu la asta se aştepta Scarlett. Albert avusese dreptate: ea se gândise la un pui de lup. Lupii erau preferaţii băncilor, mai ales în Mercia şi în vest, însă burghezii din Lechlade optaseră pentru ceva mai exotic, şi acest lucru a luat-o prin surprindere. Fata a sărit înapoi prin arcadă scăpând lanterna, în timp ce o imensă greutate s-a ciocnit de tocul uşii. Lângă ea, Albert s-a rostogolit, dispărând din raza sa vizuală. Ghearele se mişcau cu uşurinţă şi viteză, împrăştiind scântei. Lanţurile zăngăneau. Mai exista un alt scrâşnet oribil. Scarlett a rezistat tentaţiei de a trage cu arma. Calculându-şi timpul, a plonjat în faţă, a recuperat lanterna care se rostogolise şi s-a întors din nou chiar când un uriaş cap sferic a lovit violent.

Cu mâinile tremurând, fata l-a prins în raza lanternei în timp ce acesta se retrăgea înapoi în subsol: o pasăre uriaşă incapabilă să zboare, înaltă cât ea, cu un cap foarte musculos la capătul unui gât lung în formă de S.

Picioarele îi erau puternice, acoperite de solzi, penajul verde-auriu, ochii mari nebuni şi holbaţi. Lumina a înfuriat-o; pasărea s-a aruncat din nou către uşă, lanţul biciuind podeaua ca un şarpe. Un cioc asemănător unui cleşte, lung cât antebraţul lui Scarlett, s-a deschis larg... Fata a luat lanterna în dinţi, a pregătit carnea şi a aruncat-o prin uşă, în sus şi departe în încăpere. Pasărea s-a întors rapid să o urmărească. Două plesnituri ale ciocului, şi măruntaiele au dispărut, apoi s-a întors să o caute din nou pe Scarlett, însă aceasta trântise uşa şi învârtise cheia pe partea cealaltă.

Când pasărea a izbit lemnul, fata i-a simţit forţa.

Respirând cu putere printre dinţi, ea a rotit lanterna în jur. Unde era Albert? Pe trepte, întins pe spate cu picioarele fluturând în aer. Era tipic pentru el.

— Ridică-te, s-a răstit ea. Nu eşti rănit. Nu te preface că eşti.

A urmat o mare agitaţie. Era ca şi cum ar fi privit un gândac încercând să se pună pe picioare. În cele din urmă, Albert stătea lângă ea, tresărind şi clipind în timp ce bufniturile în uşă continuau.

Ochii lui o priveau, pe sub buclele încâlcite.

— Ce *a fost* asta?

— O *hornbeak*[9]. Nu ai văzut niciodată una?

— Nu.

— Le procură, în principal, din nordul Angliei. Din turmele mari de acolo.

El a analizat informaţia.

— Crezi că poate sparge uşa?

— Nu. Oricum, este în lanţuri. Trebuie doar să aşteptăm.

Băiatul a încuviinţat.

— Câte somnifere ai pus în carne?

— Douăzeci. M-am gândit că e un număr rotund, drăguţ. Câte te-ar adormi?

— Unu mi-ar da somnolenţă. Două m-ar pune la pământ.

— Atunci, douăzeci ar trebui să meargă.

— Da.

Ea s-a uitat la uşă.

— Dar dacă nu sunt suficiente?

— O împuşcăm.

— O, a spus Albert.

A urmat o pauză.

— Biata pasăre.

— Mda. Altfel nu obţinem banii, Albert, iar *tu* nu

---

[9] *hornbeak* - un prădător aflat într-o stare intermediară aviară şi reptiliană, cu cap de dinozaur, colorit şi picioare de pasăre. (n. tr.)

ajungi la Londra.

— Pur şi simplu, e păcat să o ucizi, a spus el. Pur şi simplu, e păcat, asta-i tot.

Scarlett şi-a privit ceasul. Loviturile în uşă încetaseră. O serie de bufnituri mai slabe, care sugerau că pastilele pe care Scarlett le luase din servieta agenţilor Casei Credinţei îşi făcuseră treaba.

— Ce este cu tine şi cu ideea asta, să ajungi în lagună? a întrebat ea. Îţi tot spun că nu există nimic acolo.

El nu a răspuns; au rămas tăcuţi în întuneric. Scarlett era pe cale să vorbească din nou, când Albert s-a agitat.

— A existat un băiat, a spus el brusc. Un băiat pe care l-au adus la Stonemoor. Avea o creastă de păr alb şi ochi strălucitori şi o jachetă de piele care trosnea când se mişca. Era mai în vârstă decât mine. Pentru o vreme, l-au pus în celula mea, unde îl testau ca să afle ce putea să facă. El mi-a povestit despre Insulele Libere din lagună.

— Şi cum naiba a auzit el de acestea? De la un alt nebun?

— De acolo venea. Le părăsise, a spus el. A fost o greşeală pe care o regreta. Încerca să ajungă înapoi călătorind prin Anglia – însă apoi dr. Calloway l-a prins. Nu i-am aflat niciodată numele. Încerca să se întoarcă. A spus că oricine era binevenit acolo – nu conta dacă erai diferit sau nu. Eu purtam banda

metalică. El a spus că în Insulele Libere nu aş avea nevoie de una. Acolo nu exista nimeni care să te judece; nimeni să te închidă.

Vocea băiatului era atât de scăzută încât abia îl putea auzi.

— Mi s-a părut o idee bună...

Din încăperea de dincolo s-a auzit o lovitură deosebit de puternică. Aceasta a fost urmată de tăcere. Scarlett şi-a ridicat mâna. A ascultat la uşă şi nu a auzit nimic.

— Au talente ca al tău, pe aceste insule? a întrebat ea.

— Cred că da. Poate.

— Ce s-a întâmplat cu puştiul?

A urmat o pauză.

— O, a răspuns Albert, a murit.

În continuare, din interiorul încăperii nu se auzea niciun sunet. Scarlett a apucat mânerul, a împins uşa cu grijă – şi aproape s-a lovit de capul uriaşei păsări, care zăcea întinsă ca o marionetă stricată pe podeaua camerei seifului. Un ochi mare sticlos se uita în sus; un şuierat slab se auzea din nara aflată sus, pe ciocul ca un iatagan. Scarlett a păşit peste gâtul răsucit, traversând rapid încăperea spre seif. După cum se gândise de la prima privire pe care i-o aruncase, acesta era un Lewers Durable, construit departe în cealaltă parte a Wessexului. Acest lucru însemna că era robust şi greu de mişcat, însă nimic din ce o mică bucată de exploziv

nu ar putea rezolva.

— Albert, a spus ea. Ia lanterna. Dă-mi geanta.

El a ascultat-o; în timp ce ea pregătea explozibilul, împingându-l lângă încuietori şi balamale, Albert a rămas uitându-se în jos la pasărea inconştientă. Ea nu îl putea învinui. Era o adevărată privelişte. Se spunea că marile turme de *hornbeak* cutreierau dealurile din Northumbria, hrănindu-se cu oi şi săteni. Scarlett nu călătorise niciodată atât de departe, nu fusese niciodată mai la nord de Mercia. Într-o bună zi, ar trebui să meargă, cu toate că oraşele de acolo nu erau faimoase sau bogate. Însă aceste turme ar merita văzute.

Ea a aprins un chibrit frecându-l rapid de pantoful sport, a dat foc fitilurilor şi a străbătut încăperea pentru a se aşeza lângă Albert.

— Acoperă-ţi urechile, a spus Scarlett. Trei, doi, unu...

Trei pocnete puternice, trei fulgere de foc; penajul păsării s-a ondulat; podeaua subsolului s-a zguduit sub picioarele lor. De pe tavan a căzut puţină tencuială, iar din seif s-au ridicat vârtejuri de fum. Întorcându-se, Scarlett şi-a scos de la brâu şperaclul, l-a învârtit în aer, l-a folosit ca pârghie în găurile negre fumegânde ale uşii seifului pe care a privit-o căzând cu o bufnitură la pământ. Şi-a dat jos de pe umeri rucsacul de pânză, l-a deschis şi l-a pregătit. Aceasta era întotdeauna cea mai

bună parte a operaţiunii: obişnuitele cutii de piele burduşite cu bancnote şi vouchere de tranzacţionare Wessex, o geantă cu bijuterii oarecare şi, chiar mai bine, trei mici lingouri de aur.

Bun. Fraţii vor fi mulţumiţi. Era o pradă respectabilă.

Scarlett le-a aruncat pe toate în rucsac, a lăsat cutiile deschise şi s-a îndreptat spre uşă. L-a găsit pe Albert stând pe podea lângă pasăre. El mângâia magnificul cioc curbat, fineţea granulară a cheratinei galben-maronii. Pasărea era într-o stare deplorabilă. Jumătate din penele de pe piept îi căzuseră; dedesubt era jumulită şi plină de păduchi. Ochii priveau prosteşte în sus, iar pupilele i se dilatau şi se micşorau la trecerea fasciculului lanternei.

Albert a mângâiat penajul moale.

— Ce ţi-au făcut? a întrebat el.

Scarlett a trecut pe lângă băiat cu paşi vioi. Întreaga operaţiune durase puţin mai mult timp decât se aşteptase ea. Era încă rapidă, încă nu era rău, dar fata îşi dorea să plutească departe de Lechland înainte ca noaptea să avanseze.

— Vino, Albert, a spus ea. Am banii. Am terminat aici.

El s-a ridicat pe jumătate, apoi a ezitat.

— Putem să îi scoatem cătuşele, Scarlett? Este atât de crud. Putem să o eliberăm, te rog?

Ea era pe cale să refuze, pe cale să facă haz de sentimentalismul lui ridicol – apoi a cedat impulsului. La urma urmei, de ce nu? Era ceva greşit în imaginea măreţiei păsării reduse la acel tablou. Fata s-a întors, a îngenuncheat şi, cu o singură răsucire a şperaclului, a desfăcut cătuşa de pe piciorul mare şi solzos al păsării, astfel încât aceasta a fost eliberată de greutatea lanţului. Apoi a târât un scaun şi a blocat uşa larg deschisă.

— Doar un mic cadou de bun-venit pentru Frank şi Clive, dimineaţă, a spus ea. Până atunci, pasărea ar trebui să se trezească.

— Mulţumesc, a spus Albert.

El a mângâiat pasărea pentru ultima dată.

Au urcat treptele întorcându-se la etajul cu recepţia. Scarlett a încuiat uşa subsolului şi l-a privit pe Albert punând cheile înapoi în ascunzătoarea lor. Mda, din întreaga operaţiune, acest lucru o zguduise cel mai mult. Să îl urmărească găsind cheile. Aceasta era dovada, chiar acolo – dovada abilităţilor lui. Dacă aveai puterea de a face acest lucru, doar să stai lângă cineva şi să cutreieri cele mai profunde secrete ale minţii lor... Ce ai putea realiza dacă ai fi direcţionat în mod corespunzător?

Cu siguranţă, ai putea face orice.

Desigur, Albert era atât de nepământean încât el nu îşi dădea seama ce avea. Scarlett s-a încruntat în timp

ce stăteau acolo în întuneric. Era aproape păcat că urmau să se despartă curând...

Dar pentru moment trebuiau să îşi termine treaba cu grijă, aşa încât nimeni să nu afle nimic până dimineaţă. Pentru început, asta însemna să îl scoată pe Albert afară. Au traversat încăperea spre fereastra pe care intrase el. Drumul părea liber. Scarlett a deschis canatul şi obloanele ferestrei, a tras acolo un scaun şi l-a ajutat pe băiat să ajungă la pervaz.

El oscila acolo.

— Ştii, nu mă descurc cu înălţimile.

— Sigur. Chiar ştiu. Pe toţi zeii, te cunosc. Ei bine, fie poţi să sari şi să aterizezi pe propriile picioare, fie te voi împinge eu şi vei ateriza în cap. Ce alegi?

— O, bine, atunci.

Cu o bufnitură şi un ţipăt ascuţit, Albert a dispărut; o clipă mai târziu era în poziţie verticală, zâmbea şi îşi ştergea asiduu praful de pe haine.

— Hei, am reuşit. Am reuşit!

— Fantastic. O săritură de la un metru. Un nou record mondial. Acum, fă ce am convenit şi îndreaptă-te spre poarta dinspre râu. Găseşte bagajele şi aşteaptă. Nu te duce la bătrân până nu ajung eu. Nu vrem ca cineva să observe că plecăm din Lechlade.

— Corect. Discret, tăcut şi invizibil – acesta sunt eu!

— Bine.

Ea avea mâna pe oblon; era pregătită să plece. Ochii mari ai băiatului o priveau. Dintr-odată, ea şi-a imaginat ce ar gândi dacă locurile ar fi inversate.

— Nu-ţi face griji, a spus fata. Îmi voi onora partea mea de înţelegere. Voi veni la poartă şi voi aduce suficienţi bani pentru barcă.

El i-a zâmbit.

— O, nu sunt îngrijorat. Ştiu că aşa vei face.

Mda, el ştia. Împotriva voinţei sale, Scarlett a simţit din nou furnicături pe şira spinării.

A apropiat obloanele în faţa lui, a închis fereastra. În momentul acela, când miliţia trecea din nou pe acolo, totul trebuia să fie ca înainte. A dus scaunul înapoi la locul lui, şi-a ridicat rucsacul pe umeri şi s-a îndreptat cu rapiditate spre treptele care duceau la etaj, pe unde intrase. Răsărise luna; cercul de lumină pe care fata îl extrăsese din geam zăcea pe podea, strălucind în lumina lunii. Fără nicio ezitare, Scarlett s-a strecurat afară pe pervaz, s-a răsucit şi a început să coboare, utilizând aceleaşi pietre proeminente pe care le folosise la urcare. Un etaj sau mai jos, s-a furişat spre stânga, către o oportunitate pe care o observase la urcare. În continuarea părţii din spate a băncii era un alt corp de clădire cu acoperişul abrupt, ca o magazie sau ceva similar. Pietrele de deasupra acesteia erau netede, astfel că fuseseră inutile pe traseul de intrare în bancă; însă

era un loc perfect pe unde să cobori. S-a furişat mai aproape, tenişii alunecându-i pe piatră; în cele din urmă, s-a oprit şi şi-a lăsat picioarele să se legene, în timp ce atârna acolo uitându-se în jos.

În astfel de momente – izolate, periculoase, expuse riscului unui dezastru –, Scarlett era mai aproape ca oricând de adevărata fericire. Devenea o creatură guvernată de mişcare, instinct, o sumă de răspunsuri cursive, un comandant în faţa fiecărei noi ameninţări sau provocări.

Era simplitatea care îi plăcea. Să intre prin efracţie într-o clădire. Să fure banii. Să iasă de acolo în viaţă. Orice altceva din existenţa ei se îndepărta: mânia care îi tulbura inima, tristeţea chinuitoare căreia nu voia să îi spună pe nume, vinovăţia care atârna greu la gâtul ei. Le lăsase la poarta dinspre râu împreună cu rucsacul şi cutia pentru blesteme şi covoraşul de rugăciune, şi, temporar, era liberă. Se simţea aproape imponderabilă, existând exclusiv în prezent, şi atâta timp cât dura acel prezent, ea cunoştea doar o bucurie înverşunată.

Fata s-a relaxat şi s-a lăsat să alunece afară, în noapte. A căzut aproape patru metri pe acoperişul negru înclinat, a alunecat pe ţiglă şi peste margine, apoi în jos la nivelul aleii. A aterizat fără sunet, articulaţiile genunchilor s-au flexat, iar muşchii au compensat pentru a absorbi şocul. Lingourile de aur din geantă

s-au izbit de ea; va avea o vânătaie. Altfel era bine. Fata a fugit pe alee până la colţul cu strada principală. Pe cealaltă parte a străzii a văzut lanterne sclipind în copaci. Nu era nimeni în jur. S-a îndepărtat, peste stradă şi în parc, cu rucsacul săltându-i pe umăr şi banca rămasă mult în spate.

Ritmul inimii i-a încetinit, revenind la normal. Scarlett şi-a privit ceasul. Douăzeci şi şase de minute toată operaţiunea. Desfăşurată fără probleme. Ea şi-a permis un mic zâmbet.

Din umbre, de nicăieri, au apărut în lumina felinarelor doi bărbaţi. Unul a ridicat un pistol; celălalt a lovit cu toată forţa cu braţul, lateral, pumnul său scoţând-o pe Scarlett de pe drum, pe iarbă, pentru a se ciocni cu capul înainte de o bancă din apropiere. Impactul aproape a paralizat-o; cu toate acestea, deşi capul i se învârtea şi în faţa ochilor îi scânteiau stele, s-a îndreptat, şi-a scos de la brâu cuţitul şi l-a dus brusc spre spate, atât cât îi permitea lungimea braţului. Anticipând mişcarea, bărbatul păşise deja în lateral, aşa încât cuţitul ei a tăiat aerul aproape de axila lui stângă şi s-a înţepenit tremurând într-un copac din apropiere. El a ridicat o armă, îndreptând-o spre inima ei. Scarlett s-a oprit imediat şi şi-a ridicat mâinile. Felul în care omul se ferise de cuţit îi spunea fetei tot ce trebuia să ştie.

Este corect să spunem că niciunul din bărbaţi nu radia de o bunăvoinţă paşnică. Amândoi erau foarte masivi. Cel care o atacase pe Scarlett era înalt şi semăna cu un taur, cu un trunchi enorm şi partea superioară a braţului de grosimea taliei fetei. Trăsăturile lui erau grosolane şi brutale, ca şi cum ar fi fost trasate cu viteză de un copil netalentat. Sub pălăria lui neagră, părul lung îi atârna murdar în jurul gâtului. Purta un costum negru sobru, cămaşă neagră şi cravată neagră, o ţinută care nu făcea altceva decât să îi accentueze înălţimea şi talia.

Însoţitorul lui era mai scund, însă imens de lat, cu un abdomen umflat care făcea presiuni imediate asupra hainei lui negre de piele, cu fermoar. Picioarele îi erau aproape triunghiulare, îngustându-se cu o viteză indecentă în dreptul a două ghete negre mici. Părul blond-deschis îi era pieptănat pe spate; faţa lui avea fineţea şi delicateţea unei mine de ardezie în aer liber. Ambii bărbaţi stăteau cu pistoalele aţintite asupra lui Scarlett. Fata a rămas nemişcată. Ei îşi aleseseră poziţiile în mod deliberat, având grijă să rămână pe laturi opuse. Scarlett putea să împuşte unul, însă celălalt ar fi băgat uşor un glonţ în ea, înainte să se poată roti.

Bărbatul înalt şi-a ajustat pălăria, care fusese

deplasată de intensitatea loviturii. Pe un deget, în lumina lunii îi scânteia un inel. El a făcut o mişcare uşoară cu ţeava pistolului.

— Scoate-ţi revolverul de la brâu, Miss Cardew. Fă-o încet. Acum, aruncă-l pe iarbă cu o mişcare uşoară şi frumoasă. Nu ne lua prin surprindere. Fără mişcări bruşte. Lee cel de aici este la fel de sperios ca un ponei din Cornwall şi se ştie că arma lui e nărăvaşă.

A urmărit-o cu atenţie în timp ce Scarlett făcea ce i se ceruse.

— Acolo, acum. Aşa e mai bine. Nu crezi, Lee?

— Sigur, a spus Lee.

Ochii lui au privit-o leneş printre gene. Din cei doi, Scarlett şi-a dat seama că el era mai periculos. Mâna cu care trăgea era mai fermă, şi era mai puţin îndrăgostit de propria voce.

Ea s-a uitat urât la amândoi.

— Acesta este un jaf? Dacă da, vă pierdeţi timpul. Nu am nimic care să merite luat.

— Nu?

Afirmaţia ei l-a făcut pe bărbatul înalt să chicotească. Avea dinţi neobişnuiţi, cu incisivi superiori depărtaţi care se înclinau spre exterior ca un „V” răsturnat.

— Ei bine, acum, a spus el, acest lucru mă surprinde. Mie mi s-a părut că te-am văzut sărind dintr-o bancă cu o geantă în spate plină cu bani furaţi, cu nici două

minute în urmă. Nu-i aşa, Lee?

— Îhî, a spus Lee.

Scarlett a ridicat din umeri.

— Se pare că vă lasă vederea. Îmi fac plimbarea de seară, şi nu am sărit de nicăieri. Deşi acum mă gândesc să sar în secţia de miliţie şi să raportez atacul vostru brutal.

Ea a aruncat o privire către bărbatul mai înalt.

— Pe strada principală există şi un dentist, presupunând că eşti în căutarea unuia.

— Oo, obraznico, a spus bărbatul. Nu, noi o căutăm pe Miss Alice Cardew, cunoscută şi ca Jane Oakley, printre alte pseudonime. O ucigaşă. O spărgătoare de bănci. O proscrisă independentă. Ai de gând să mărturiseşti?

— Nu.

— Arată-mi ce ai în rucsac.

— Nu îţi arăt nimic, a spus Scarlett, sau cel puţin nu fără să ştiu cine sunteţi. După calculele mele, voi aveţi două nume pentru mine. Eu nu am niciunul pentru voi.

Bărbatul înalt şi-a înclinat capul.

— Foarte corect şi cinstit. Eu mă numesc Pope. Samuel Pope. Lee şi cu mine lucrăm pentru Fraţii Mâinii aici în Lechlade. Organizăm distribuţia mărfurilor de pe piaţa neagră, asigurăm colectarea plăţilor, chestiuni minore de tranzacţionare... însă asta

nu este tot ce facem. Mai avem şi alte angajamente, alte abilităţi. Nu-i aşa, Lee?

— Îhî, a spus Lee.

Vârful ţevii pistolului i-a rămas nemişcat.

Scarlett s-a încruntat.

— Nu înţeleg. Veniţi din partea Fraţilor?

— Desigur. Are mintea ascuţită fata asta – nu crezi, Lee?

— Ca un brici.

Scarlett a aruncat o privire spre Lee.

— Trei cuvinte? Ai de gând să te întinzi puţin după acest discurs? Ascultaţi, e o greşeală. Am banii pe care îi datorez. Chiar acum sunt în drum spre Ives.

Dinţii lui Pope sclipeau albi în timp ce zâmbea.

— Mda? Te aştepţi să te credem pe cuvânt? Ives ne-a spus să stăm cu ochii pe tine. Crede că plănuieşti să pleci din oraş.

— Nu înainte să plătesc, a spus Scarlett. Aceasta este înţelegerea. Am banii cu douăzeci şi patru de ore înainte de expirarea timpului. Aşa că totul este în regulă. Lăsaţi armele jos şi ne putem întoarce împreună la Broscoiul.

— Nu este necesar, a spus Pope. Dă-mi doar rucsacul. Şi fă-o încet.

— Şi apoi? a întrebat Scarlett. Ce se întâmplă după aceea?

Niciunul din bărbaţi nu a răspuns. Pistolul lui Lee era un şoim planând în mijlocul cerului ca şi cum ar fi fost bătut în cuie în poziţia respectivă. Acolo exista o ameninţare. Buzele lui Scarlett erau strânse, gura subţire ca foaia de hârtie; fata se simţea uşoară ca un fulg, cu muşchii moi şi neputincioşi.

— Putem să ne întoarcem la Broscoiul, a spus ea din nou. Ives vrea banii, nu-i aşa?

— Da, el vrea banii, a fost de acord Pope. Problema e că, de asemenea, te vrea moartă.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Iar acesta este motivul pentru care acum urmează să te împuşcăm.

15

Lui Scarlett nu mai trebuia să i se spună. Ea se balansa deja pe tălpi încercând să îi privească simultan pe ambii bărbaţi, încercând să ghicească ce mişcare să facă. Poate ar putea să se rostogolească şi să se rotească, să treacă printre cele două gloanţe în timp ce acestea îşi tăiau prin aer „X”-ul fulgerător, să ajungă la arma ei înainte ca ei să ţintească...

Mai mult ca sigur că ar zăcea întinsă pe spate, cu ochii întunecându-i-se şi sângele scurgându-se din ea.

Fata şi-a alungat din minte această imagine.

— Eu numesc acest lucru trădare, a spus ea. Fraţii nu au onoare?

— Avem simţ practic, a răspuns Pope. Eşti periculoasă şi imprevizibilă, Miss Cardew. Ne-ai afectat afacerile înainte, şi cu siguranţă o vei face din nou dacă te lăsăm în Viaţă. De aceea îi punem capăt aici.

Scarlett înţelegea logica afirmaţiei. Ea şi-a umezit buzele uscate.

— Voi, băieţi, mă lăsaţi să plec şi putem împărţi de fiecare dată banii.

— Ah, acum m-ai jignit! O bucăţică de fată fără nicio valoare apare din Sălbăticie şi se gândeşte să mituiască doi gentlemeni din Lechlade! Te rog! mai degrabă ţi-aş agăţa pielea pe rama de lângă râu.

— A fost doar o idee.

— Şi nu una foarte bună. Ei bine, a fost plăcut să discutăm, a spus Pope, dar cred că am ajuns la sfârşitul conversaţiei.

Vârful ţevii armei lui s-a mişcat. Scarlett a tresărit...

O voce joasă a vorbit din întuneric.

— Să nu ne pripim.

— Staţi o clipă, camarazi.

Degetele bărbaţilor erau încovoiate aproape de trăgaci. Dacă oricare din ei şi-ar fi intensificat strânsoarea foarte puţin, armele ar fi tras, iar Scarlett

s-ar fi învârtit şi ar fi murit, cu pământul în gură. Pope şi-a întors încet capul.

— Cine strigă? Cine eşti, te rog? Ce vrei?

În apropiere s-a simţit un foşnet abia auzit.

— Doar un domn prietenos cu un interes în această chestiune, a spus vocea.

— Cine vorbeşte noaptea din tufişuri şi pretinde că este interesat de treburile oamenilor cinstiţi? a strigat Pope. E o idee ridicolă. De fapt, mă jigneşte. Retrage-te în tăcere! Am terminat cu tine!

— Nu, nu, vino să ni te alături! a cerut Scarlett. Eşti binevenit, indiferent cine eşti! De fapt, adu pe oricine altcineva ar mai trece!

Pope s-a încruntat.

— Acesta este un incident neplăcut. Lee, stai cu ochii pe fată.

Din tufele de rododendron din apropiere a ieşit o persoană. Era un bărbat de vârstă mijlocie, scund, îndesat, negricios, cu păr scurt negru. Purta un melon negru, un costum maroniu cu cravată galbenă, un pardesiu lung maro care stătea deschis suficient de lejer ca el să ajungă la centură. O pereche de ochelari circulari, fără ramă, erau cocoţaţi pe nasul butucănos, uşor cârn. Cizmele lustruite îi străluceau în lumina felinarelor. Toate hainele sale aveau linii curate, unghiuri ascuţite, margini tăiate clar; bărbatul avea

ceva din aspectul unui Mentor al Casei Credinţei din Lechlade, de parcă ar fi vrut să discute cu tine prin intermediul portofoliului lui de religii. Însă mişcările îi erau precise şi, de asemenea, hotărâte, şi într-un mod foarte obscur Scarlett a ştiut că el nu era de loc din Lechlade. I-a inspirat imediat teamă.

Nu era momentul să zăbovească asupra ideii. Bărbatul împiedicase ca ea să fie împuşcată ca un câine, şi acest lucru era în favoarea lui. A rămas acolo unde se afla, pregătită, şi a aşteptat.

Nou-venitul s-a desprins din tufişuri, a păşit pe alee în faţa lui Scarlett şi la jumătatea distanţei dintre cei doi Fraţi. Şi-a aruncat spre spate una din laturile hainei, dezvăluind mânerul de fildeş al unui pistol, şi-a înfipt degetul mare în curea şi a rămas nemişcat.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu vreau să vă întrerup, prieteni, a spus bărbatul cu vocea lui moale, profundă. Amintiţi-mi unde aţi rămas.

— Erau pe punctul de a mă ucide, a răspuns Scarlett.

— Aşa este, a zis Pope. Pentru că este o proscrisă. O hoaţă.

Atitudinea i se schimbase într-un mod subtil; Scarlett îi vedea încordarea. Ochii îi scânteiau dinspre Scarlett la nou-venit.

— Este permis, sută la sută.

— Nu este necesară îngrijorarea trecătorilor ocazionali.

Bărbatul îndesat a zâmbit slab. Lumina a sclipit la suprafaţa ochelarilor; ochii nu i se vedeau.

— Nu ar trebui să o omorâţi pe fata aceasta, a spus el.

— În sfârşit! a strigat Scarlett. Cineva spune adevărul!

Pope s-a încruntat.

— Păstrează-ţi părerea pentru tine, domnule. Fata asta a lăsat în urma ei un lung şir de seifuri sparte, oameni morţi şi manageri de bancă înlăcrimaţi, ca bălegarul scăpat în urmă de o cireadă. Nu te lăsa înşelat de strălucirea ei tinerească; seamănă cu cel mai rău personaj cu inimă neagră care a intrat vreodată în Lechlade, şi nu merită să plângi după ea. Dar, la naiba, nu trebuie să explic cum stau lucrurile unui dihor pitit prin tufişuri ca tine. De ce te interesează?

— Numele meu este Shilling.

O sclipire a butonilor; bărbatul a făcut o uşoară ajustare a ochelarilor lui simpli, rotunzi.

— Sunt interesat şi de această fată. Însă am nevoie de ea în viaţă.

Scarlett a încuviinţat cu fermitate.

— Bine.

— Deocamdată.

— Oh.

— Lucrezi pentru bancă? a întrebat Pope. Cred că există o recompensă pentru ea.

— E posibil să fie, răspuns bărbatul îndesat. Dar eu nu lucrez pentru bancă.

— Eşti vreun fel de detectiv?

— Nu, nici asta.

Pope a ezitat, procesând informaţia.

— În acest caz, cu tot respectul, poate te vei întoarce în tufişuri şi ne vei permite să ne continuăm afacerile.

O adiere uşoară a răsucit colţul hainei lui Mr. Shilling. Mâna i-a rămas agăţată pe centura cu arma.

— Sunteţi nişte persoane religioase, domnilor? a întrebat el. Credeţi în bine şi în rău?

A urmat un moment de tăcere. Pope s-a încruntat nedumerit. Pentru prima dată, ochii lui Lee au zburat lateral, departe de Scarlett şi înapoi. Scarlett a expirat încet. Nu, el nu era din Lechlade. Nu era miliţian, nici detectiv. Nu lucra pentru bancă. Era un om al Casei Credinţei. Un agent. Iar acest lucru însemna că era rapid.

Ea s-a pregătit să se mişte.

— Văd că acest concept de bine şi rău este poate puţin dificil pentru voi doi, frumoşilor, a spus Mr. Shilling. Acest lucru nu mă surprinde. Recunosc criminalii atunci când îi văd. Dacă aş fi avut timp, v-aş fi dus imediat pe amândoi la secţia de miliţie, să vă

bage în cuşti. Dar urmăresc ceva mai rău decât voi. Ceva viclean şi nelegiuit. Această fată ştie unde se află. Ea a adus stricăciunea în oraşul vostru.

Chiar dacă nu îi vedea ochii, Scarlett ştia că, în timp ce rostea aceste cuvinte, bărbatul se uita la ea. Şi vorbea despre Albert – sărmanul Albert, ciudat şi neajutorat. *Viclean şi nelegiuit...* Mda, acesta era modul în care Mentorii vorbeau întotdeauna despre devianţi, modul în care îşi justificau cruzimea, îndepărtarea persoanelor indezirabile din oraşe. Bebeluşii erau îndepărtaţi în tăcere, copiii lăsaţi în păduri... Furia rece pe care o simţea de obicei când se gândea la Casa Credinţei cristaliza adânc în stomacul ei, întărindu-i voinţa de a-şi atinge scopul şi dorinţa de a supravieţui. Fata a estimat poziţia propriei arme în iarba neagră. Şansa ei se apropia. Muşchii o dureau, fiind încordaţi şi pregătiţi de atâta timp.

— Adevărul este, camarazi, a continuat Mr. Shilling, că ea adăposteşte aici în Lechlade un individ periculos. Nici măcar deviantul vostru comun. Un băiat care poată să vă distrugă pe toţi.

Scarlett a tresărit.

— Vorbeşti despre Albert? Serios? Eşti sigur?

— Angajatorul meu şi cu mine am parcurs un drum lung ca să îl urmărim, a spus bărbatul. Crimele au început deja în Lechlade. De aceea sunt bucuros să vă

las pe voi doi, domnilor, să plecaţi. Fără întrebări, fără probleme. Nu este prea târziu pentru voi. Dar trebuie să plecaţi acum.

Crime? Mintea lui Scarlett se învârtea. Pentru o clipă, şi-a pierdut concentrarea. Furioasă, şi-a stăpânit gândurile, şi-a înăbuşit confuzia. Nu! Nu este timp pentru asta! Relaxează-te. Urmăreşte mâinile bărbaţilor şi rămâi în viaţă. Va fi doar o chestiune de secunde.

Lângă ea, Lee era o statuie mătăhăloasă în întuneric. El nu a oferit niciun răspuns la oferta lui Shilling. Însă de pe buzele lui Pope ieşise un şuierat de indignare.

— Îmi place tupeul tău, stimabile, a spus el. Nu plecăm nicăieri, Nu, uite ce se întâmplă aici: te împuşcăm mortal şi te punem la pământ alături de fata asta. Simplu.

Bărbia îi era împinsă înainte; cuvintele s-au stins în aer.

— Este o declaraţie fermă, a spus încet Shilling.

Pope i-a zâmbit. Shilling i-a zâmbit înapoi. Lee nu a zâmbit nimănui, dar o grimasă i-a străbătut faţa, ca o premoniţie a durerii.

— Bine, atunci, a spus Shilling.

Pistolul lui Pope s-a mişcat.

Ca de nicăieri, în mâna lui Shilling a apărut un pistol. El a tras în Pope şi s-a răsucit lateral, evitând glonţul provenit din arma pivotantă a lui Lee. Pope a scos un

strigăt strident.

Scarlett sărise deja, se rostogolise pe iarbă, vizând zona unde zăcea propria ei armă; a trecut pe lângă umbra lui Pope în timp ce el se răsturna pe spate.

Lee se lăsase într-un genunchi. Cu braţele întinse, cu pistolul în ambele mâini, a mai tras de trei ori, odată spre Scarlett, de două ori spre Shilling.

Un glonţ a şuierat printre ghetele lui Scarlett; ea a încetat să se mai rostogolească şi a început să alerge.

Pope a lovit pământul; membrele îi păreau de cauciuc, iar pălăria i se rotea eliberată.

Şi Shilling a sărit, în sus şi orizontal, cu haina ridicându-se în aer. Unul din gloanţele lui Lee i-a trecut prin haină; celălalt l-a ratat. Shilling a aterizat, s-a rostogolit şi l-a împuşcat pe Lee din îndoitura braţului.

Scarlett şi-a ridicat revolverul, care zăcea dur şi rece pe pământul nopţii. Apoi a continuat să alerge şi s-a ascuns în spatele celui mai apropiat copac.

Pălăria lui Pope a încetat să se mai învârtă şi a rămas nemişcată.

Scarlett şi-a îndepărtat părul din ochi şi s-a uitat înapoi, de lângă trunchiul copacului. Lanternele străluceau încet în copacii din parc. Pope murise. Lee era lovit în piept. Avea sânge în gură. A avut o tentativă de a se ridica, încercând, cu o serie de mişcări scurte, greoaie, să ajungă la revolverul care îi căzuse

din mână. Acesta era la câţiva centimetri distanţă. Nu l-a putut ajunge.

Mr. Shilling era în picioare, aplecat după pălărie şi micii ochelari rotunzi care căzuseră la pământ. Scarlett şi-a ridicat arma. Fără să se uite, Shilling a tras două focuri de avertisment în direcţia ei, făcând-o să se smucească înapoi din raza lui vizuală. Din jurul copacului, fata a ripostat focurilor de armă, ştiind instinctiv că el îşi schimbase deja poziţia.

Ceea ce trebuia să facă şi ea. Porţile parcului erau închise, iar strada principală aştepta dincolo de ele. Înainte de a se mişca, Scarlett a aruncat o ultimă privire. După cum prevăzuse, Shilling era nevătămat. El păşise peste corpul lui Pope şi se îndrepta spre Lee, cu arma pregătită.

Scarlett şi-a lăsat capul în pământ şi a gonit pe iarbă spre intrarea parcului. A frânat brusc pentru a se ghemui în spatele stâlpului de cărămidă al porţii, îndepărtându-şi părul din ochi.

În spatele ei a răsunat în noapte o împuşcătură fără răspuns. Peste parc s-a aşternut tăcerea. Ghemuită lângă stâlp, Scarlett a privit înapoi prin grilajul de fier, uitându-se la interconectarea planurilor de umbră, la suprafeţele subtile ale întunericului.

Bărbatul se apropia. Unde ar trebui să fie?

O umbră îndesată s-a rupt pentru scurt timp de

adăpostul oferit de copaci. Era mult mai aproape decât se aşteptase ea. Scarlett a tras de două ori. Umbra s-a ferit în lateral şi a dispărut.

Scarlett s-a repezit în josul străzii, cu rucsacul de pânză săltându-i pe spate. Ceaţa se ridica. Firmele luminoase ale magazinelor se balansau deasupra ei, reclame la pălării, prăjituri şi cofetării... Nu prea departe, dincolo de bancă era o cutie poştală. În timp ce se ascundea după aceasta, un glonţ a spart fereastra magazinului de feronerie din spatele ei.

Câinii se treziseră; de-a lungul străzii se aprindeau luminile. Stând pe vine, sprijinindu-şi spatele de metal, Scarlett şi-a deschis revolverul şi a introdus în locaşurile goale trei gloanţe din buclele centurii. Şi-a reasamblat arma şi şi-a închis ochii, punându-se în locul lui Shilling. În acel moment, el s-ar fi aflat la poarta parcului privind cutia poştală, aşteptând-o să îşi părăsească adăpostul. Însă ceaţa îi dădea multă bătaie de cap – negura şi nevoia lui de a o captura în viaţă. El ar fi trebuit să ţintească jos, iar picioarele care alergau erau o ţintă dificilă. Putea să rateze cu uşurinţă de la distanţa aceea. Deci trebuia să găsească o poziţie mai apropiată – şi cât mai curând, înainte să sosească altcineva. Se va ţine departe de lumini, va rămâne în umbră, ceea ce însemna că îşi va urma drumul pe cealaltă parte a străzii. Nu prea departe, suficient cât să

se expună...

Fata i-a mai acordat câteva secunde, în eventualitatea că el se oprea să îşi şteargă nasul sau aşa ceva. Apoi a inspirat adânc, cu calm. Ieşind din spatele cutiei poştale, a tras şase focuri oarbe spre un colţ al străzii. Patru gloanţe au lovit piatra şi cimentul; două l-au lovit pe Shilling în timp ce se strecura în întunericul de lângă cofetărie, ridicându-l de pe picioare şi aruncându-l prin sticla geamului din spate. El s-a prăbuşit pe spate într-o ploaie de dulciuri şi sticlă, alviţă şi jeleuri rulate. Gemând, a încercat să se ridice. Scarlett s-a îndreptat către el – şi, în acel moment, s-a deschis uşa unei case din apropiere. S-a auzit o voce aspră şi mânioasă. Scarlett a renunţat la Shilling. Şi-a ascuns din nou arma în centură şi a luat-o la fugă pe stradă.

La poarta dinspre râu, arcada era un cerc negru adânc, tăiat prin zidul înalt de pământ. Poarta era deschisă. În timp ce alerga către ea, Scarlett a întrezărit cheiul de dincolo, firele de ceaţă, lumina lunii dansând pe apă ca nişte mărgele de grăsime. Acesta era locul de întâlnire. Nu era niciun semn din partea lui Albert.

În cele din urmă, s-a oprit şi a rămas cu plămânii în flăcări, cu mâinile încleştate pe abdomenul care se ridica şi cobora ritmic. Părul îi cădea în cascadă peste faţă. Departe în urmă, pe stradă, a auzit strigăte, câini

lătrând, sunete care indicau că oraşul se mobiliza. În cinci minute vor fi acolo.

— Salut, Scarlett. Eşti rapidă!

Din întunericul porţii a păşit afară o persoană. O siluetă uscăţivă, mică, subţire ca o trestie, conturată pe fundalul apei din spate. Braţul unui pulover uriaş s-a balansat în timp ce băiatul îşi flutura mâna.

— Măi să fie, nu m-am gândit niciodată că vei termina treaba atât de curând, a spus Albert. Dar aceasta este Scarlett McCain – liniştită, sigură, profesionistă până la capăt. De ce ai rămas fără suflare?

Scarlett s-a îndreptat.

— Pentru că nu am terminat treaba. Încă mai am banii. Am fost înşelată. Doi Fraţi au încercat să mă ucidă, acum, întregul oraş e pe picior de război, şi dacă nu plecăm acum, vom fi arşi în cuştile de fier înainte de sfârşitul nopţii.

— Oh, deci a fost o încurcătură cumplită?

Albert i-a înmânat bagajul.

— Ah, bine. Uite-ţi cutia pentru blesteme – se pare că ai putea avea nevoie de aşa ceva. Mergem la barcă?

Scarlett a ridicat o mână.

— Aşteaptă. O mică întrebare pentru tine, dacă nu te superi.

— Eşti sigură că avem timp?

— Este doar o întrebare scurtă.

Fata s-a apropiat de el.

— Albert.

— Da?

— Ai ucis pe cineva cât timp am fost aici, în Lechlade?

Forma a rămas, dintr-odată, nemişcată. Chipul îi era în umbră.

— Eu?

— Da.

— Nu.

— Eşti sigur? Pur şi simplu, mă întreb dacă este tipul de lucru pe care l-ai putea uita.

— Da! Sunt sigur!

El s-a întrerupt.

— Ei bine, nimeni important.

— Continuă.

— Se poate să fi fost un cuplu de sclavi...

— Ştiam eu, la naiba.

— Dar încercau să mă lege, Scarlett, să mă pună într-o cuşcă! Şi, oricum, nu am făcut-o neapărat eu. A venit Frica, am ajuns la limită, şi când acest lucru se întâmplă...

Scarlett a scos un răcnet de furie.

— Ştiam eu, la naiba. *Ştiam* că îmi ascunzi ceva. Poate te interesează să ştii, Albert, că mulţumită ţie, prietenii tăi din Stonemoor au revenit pe urmele noastre. Tocmai

am avut un schimb de focuri cu unul dintre ei prin tot oraşul, iar el nu este singura persoană de aici. Sunt destul de sigură de acest lucru...

El nu asculta. Era transfigurat, privind dincolo de ea pe stradă cu o expresie de groază totală pe chip, încât chiar Scarlett, care văzuse Ţinuturile Arse, care străbătuse noaptea locurile de hrănire ale Pătaţilor, nu s-a putut abţine să nu-şi ţină răsuflarea. Ea s-a întors să îi urmărească privirea. Ea nu citea gândurile, ca Albert – totuşi a interpretat corect scena la care asista.

Prin negurile din josul străzii înainta o femeie. Venea rapid şi fără zgomot, cu haina neagră fluturând în spatele ei, cu faţa palidă strălucind, cu părul deschis la culoare aruncat pe spate. Nu ducea nicio armă vizibilă, însă chiar şi de la distanţă se observau la ea o siguranţă şi o vigoare care îţi obliga mintea să se replieze.

— Albert...

În aer se auzea o voce blândă.

— Vino la mine.

Să te apropii de ea înseamnă moarte. Îţi va râde în faţă în timp ce tu te roteşti şi arzi.

Pentru o clipă, Scarlett nu s-a mişcat.

Ceaţa s-a risipit. Acolo, în spatele femeii, şchiopătând extravagant: un bărbat îndesat, cu un melon şi un pardesiu gri lung, cu arma pregătită lângă el.

— Albert, a spus Scarlett. Trebuie să vii cu mine.

Când l-a prins de mânecă, nu a primit niciun răspuns. Era inert, o baterie uzată, un arc rupt. Se uita încă în spate, către femeie, în timp ce Scarlett l-a forţat să se mişte împingându-l spre arcadă, luându-şi rucsacul în timp ce făcea acest lucru.

Sub zidul de pământ, pe debarcader, unde ceaţa se încolăcea în jurul bornelor, iar bărcile acostate pluteau joase şi întunecate, catarge tăiau apa luminată de lună. De-a lungul marginii cheiului atârnau pe stâlpi câteva lămpi cu ulei. Deasupra lor pe patru picioare lungi, se deschidea un turn de control din lemn. Alături de acesta se ridica piramida de butoaie cu petrol, în spatele unui gard din plasă de sârmă.

Pe măsură ce treceau de turnul de control gol, caldarâmul era înlocuit de şipci de lemn. Sub paşii lor, faleza suna a gol, ca o serie de aplauze răzleţe.

Scarlett a cercetat pontoanele din faţă, căutând semne de viaţă.

— Bătrâne! a strigat ea. Bătrâne! Unde eşti?

Nu a răspuns nimeni. Scarlett a blestemat; a încercat din nou.

— Îl vezi, Albert? Unde este barca lui?

Fata l-a privit pe Albert care aluneca pasiv lângă ea cu paşi ţepeni, nesiguri. Ea îl ţinea încă de braţ. Albert Browne, în puloverul lui înfiorător, cu pantalonii şi pantofii lui imenşi. Cu faţa goală şi părul negru

fluturând, arăta la fel de neajutorat, de deznădăjduit, de inofensiv ca întotdeauna.

Sclavi, cetăţeni respectaţi... Trei oameni... Greu de spus, sunt în atât de multe bucăţi...

— Bătrâne!

Poate a intrat o fiară în oraş.

Din ceaţa care se ridica în faţă, o întrebare plângăreaţă:

— Cine strigă?

— Pasagerii tăi! Într-o oarecare primejdie!

— Credeam că nu veţi mai veni. Tocmai făceam cacao, înainte de a merge la culcare.

— Trebuie să plecăm! Trebuie să plecăm acum!

— Mai întâi va trebui să văd culoarea banilor voştri. Îmi vreau avansul.

— Da, într-o clipă! Doar porneşte nenorocitul de motor!

Ei au ajuns la o cotitură a falezei. Scarlett a simţit că femeia şi Mr. Shilling ieşeau pe sub arcadă, în spatele lor. S-a oprit, împingându-l pe Albert în faţa ei. Frustrată, l-a văzut oprindu-se brusc în loc. Băiatul era încă în stare de şoc; toată viaţa se scursese din el.

— Revino-ţi! s-a răstit ea. Treci în barcă!

El nu a răspuns; fata s-a uitat înapoi, dincolo de apă. Femeia venea către ei de-a lungul debarcaderului. Shilling se oprise. Faţa îi era lipsită de expresie, ca un

panou de sticlă spre neant. Pentru o secundă, el şi Scarlett s-au uitat unul la altul peste apă. Apoi bărbatul a dus o mână spre buzunarul pardesiului lui gri, lung şi a scos un cilindru. Înainte ca ea să poată reacţiona, Shilling şi-a îndoit braţul şi l-a aruncat.

În timp ce cilindrul dispărea pe cer, Scarlett a văzut totul ca într-un instantaneu: Shilling, femeia, lumina lunii pătate, zidul de pământ al oraşului Lechlade; stelele înalte dominând totul strălucitoare, clare şi reci...

O pocnitură, un clinchet, un zornăit. Cea mai apropiată corabie a dispărut într-o minge de foc.

Explozia a aruncat-o pe Scarlett spre borna de lângă ea. Fata a căzut şi s-a lovit la cap. Pentru o clipă, nu a mai văzut nimic, apoi a clipit uşor. Pe faţă îi curgea sânge, iar Albert stătea deasupra ei.

— Scarlett!

— Oh, te-ai întors printre noi, nu-i aşa? Sunt bine. Urcă în barcă.

— Te-au omorât!

— Nu, nu au reuşit. Unde este bătrânul? Nu te agita – nu avem timp.

Dar băiatul nu se mai uita la ea; privea, în schimb, prin fum la Shilling, la femeia care se apropia, cu pumnii strânşi, dinţii dezgoliţi, o imagine a unei indignări firave.

Albert era în văzul tuturor, o ţintă sigură. Ar fi putut la fel de bine să aibă îndreptată spre cap o săgeată imensă, strălucitoare. Scarlett l-a apucat cu mâinile de pulover, încercând să îl tragă la picioarele ei.

— Culcat, prostule! a strigat ea. Te va împuşca...

În acel moment, s-a întâmplat ceva.

Departe, dincolo de apă, a existat un şoc imens – o clipire de argint în grămada de butoaie de petrol care au fost, dintr-odată, înghiţite de nenumărate incendii. Pentru o clipă, au izbucnit o duzină de crizanteme de foc: apoi capătul îndepărtat al debarcaderului a fost spulberat. Scarlett a zburat de-a lungul cheiului într-o furtună de ţăndări în flăcări. Proiectile de foc sfâşiau catarge, făcând carenele să se învârtă. Forţa exploziei a îndoit spre spate turnul de control, care s-a cabrat ca un cal. Picioarele i s-au cutremurat; platforma s-a prăbuşit, răsturnându-se într-o parte. Ea s-a zdrobit de zidul de pământ de lângă poarta dinspre râu, unde stăteau Mr. Shilling şi femeia, înghiţindu-i într-o mare de surcele în flăcări.

Scarlett s-a rostogolit şi a sărit pe faleză. A aterizat pe spate. Deasupra ei au căzut în ploaie aşchii de lemn de mărimea degetelor unui copil.

Fata s-a ridicat în picioare. Fum dens, acru, umplea aerul. Bărcile cu pânze ardeau. Peste tot în jur se auzeau un vuiet şi un trosnet şi pocnituri şi şuierături

stridente în timp ce lemnul uscat ardea degajând o căldură extremă.

Capătul debarcaderului era o cupolă de flăcări. Pe fundalul acestora, o siluetă îndesată se ridica, potrivindu-şi pe cap un melon.

Dumnezeule. Unde era Albert? Unde era bătrânul?

O parte a debarcaderului dispăruse. Scarlett aproape şi-a pierdut echilibrul. Simţea că întreaga structură se înclina sub ea. Ferindu-se de proiectilele de lemn carbonizat, propulsată de depozitul de petrol care încă exploda, Scarlett a alergat înapoi pe docul instabil. Iar acolo – conturul lui Albert, arătând negru şi subţire în infern! El era mai jos decât ea, stând într-un fel de ambarcaţiune şi făcând semne. O siluetă osoasă arăta că bătrânul era lângă el.

Scarlett a sărit în barcă alături de ei. În timp ce făcea acest lucru, debarcaderul s-a prăbuşit cu totul, dând naştere unui val înalt, negru. Ambarcaţiunea pe care se aflau s-a ridicat, a coborât şi a fost aruncată în noapte. S-a izbit de ecluzele deschise, apoi a străbătut apele Tamisei.

Picioarele lui Scarlett au cedat; s-a lăsat să cadă pe puntea invizibilă. În apropiere îl auzea pe Albert tuşind. Amorţită, pe jumătate inconştientă, s-a uitat în spate către zidurile de pe mal ale oraşului Lechlade. Debarcaderul era un platou de fum şi foc. Navele

ardeau, catargele erau dărâmate. Flăcări înalte ca brazii dansau şi se roteau pe cer.

Barca plutea mai departe în întuneric.

Fumul s-a rostogolit după ei. Curând a acoperit stelele.

III
Fluviul

În dimineaţa în care el a ajuns la limită, puştiul cu tunsoarea ciudată a fost cel care a deschis fereastra, aruncând astfel în aer încăperea împreună cu o infirmieră, doi paznici şi pe el însuşi. În mod normal, când depăşeai limita, nu aveai nicio zgârietură, însă pentru puşti a fost diferit deoarece tavanul s-a prăbuşit peste el.

Bătrânul Michael i-a spus lui Albert că aceasta era o lecţie pentru ei toţi, să îşi controleze furia, însă, în mod evident, a fost o lecţie şi pentru administraţia de la Stonemoor. După aceea, asupra oricui devenea nervos, asupra oricui trimitea un pahar de lapte învârtindu-se pe masa din cantină săreau şase paznici şi în spate le era înfiptă o seringă cu suficient sedativ să doboare un cal. Aceste seringi erau lungi de un metru şi groase ca degetele lor. Aşteptând pregătite în centurile tocurilor de pistol, seringile aveau asupra emoţiilor un efect

răcoritor. Doar vederea lor te făcea să îţi doreşti să îi pocneşti pe toţi englezii, dar să îţi înfrânezi pornirile.

Timp de o săptămână, ei au lăsat în pace patul puştiului, uşa celulei deschisă, jacheta de piele a băiatului atârnând încă pe scaun – ca şi cum totul era normal, ca şi cum puştiul, pur şi simplu, fusese dus în clădirea spălătoarelor sau aşa ceva, şi nu era ascuns într-o groapă în terenul din spatele clădirii. Albert ştia că aceasta era o altă lecţie. I-a spus acest lucru lui Mo din celula următoare, iar Mo a recunoscut că era posibil, însă el îşi lua la timp pastilele de seară, iar după aceea nu îşi mai amintea conversaţia. Pe atunci, ei îi dădeau lui Mo o mulţime de pastile. Două săptămâni mai târziu, el nu şi-l mai putea aminti pe puşti.

În seara de după ce s-a întâmplat, Albert a sărit peste tocană şi a mers jos în camera de zi să arunce o privire la dezastru.

Proptiseră la intrare o placă, acolo unde fusese uşa, însă el s-a strecurat în spatele acesteia şi a dat o raită pe podeaua neagră şi roasă, pe lângă moloz şi sticlă topită, pe lângă canapelele pe jumătate arse şi toate celelalte. Tavanul prăbuşit fusese curăţat, şi se vedea locul neatins unde stătuse puştiul.

Fereastra dinspre vest fusese, pur şi simplu, în afara zonei de influenţă şi părea neatinsă, cu sticla încă în ramă şi barele întregi. Dar Albert a observat că lumina

de seară a soarelui pătrundea printr-o mică fisură între zidărie şi rama ferestrei, şi când a împins fereastra, întreaga chestie s-a zdruncinat ca un dinte stricat. Dacă stătea aproape, putea să simtă o uşoară adiere venind prin crăpătură, proaspătă şi catifelată ca răsuflarea unui copil.

Merita să ştii acest lucru. I-a făcut inima să îi sară din piept.

Şi-a păzit cu grijă secretul şi nu a povestit nimănui, nici măcar nu îndrăznea să se gândească la el. Însă dr. Calloway nu se lăsa înşelată niciodată, nu în totalitate. Ea sau cineva i-a observat lipsa de concentrare, a văzut modul în care zăbovea în grădină după apelul nominal privind peste ziduri spre dealurile de dincolo de acestea. Şi nu peste mult timp, băiatul a fost chemat în biroul ei.

— Eşti neliniştit, Albert?

— Neliniştit, doamnă?

— Te gândeşti cumva să ne părăseşti?

— Nu.

— Oh, Albert...

Ea şi-a mişcat mâinile pe blatul biroului pentru a atinge bastonul de mesteacăn care zăcea acolo. Barele ferestrei camerei divizau lumina soarelui pe birou în mici pătrate, iar unghiile ei străluceau în timp ce făceau mici ajustări ale poziţiei bastonului.

— Dacă ai de gând să minţi, a spus ea, nu face acest lucru într-un mod care să te înjosească. Inventează ceva magnific – ceva care să ne ofere tuturor bucurie. Te-am văzut privind dincolo de ziduri. Ţi-ar plăcea să mergi acolo?

— Nu ştiu, doamnă.

Simţind o capcană, el nu a vrut să pară prea curios, dar nici să nege. Nu ştia ce ar crede ea.

— Uneori, vreau. Îmi place culoarea copacilor. Însă Matron spune că în păduri sunt chestii periculoase, şi nu îmi place cum sună.

— Nu, pentru tine nu ar fi sigur să ieşi, a zis dr. Calloway. Şi ai copaci în grădina casei.

— Da. Îmi plac merii. Dar mi-aş dori să aibă în ei păsări.

Ea a aruncat o privire spre fereastră, către fragmentele de albastru.

— Nu vezi păsări pe cer, Albert?

El a dat din cap.

— Văd, însă paznicii le omoară dacă vin prea aproape.

Ea a mai spus ceva, însă mintea lui Albert sărise la pasărea cu dinţi pe care o găsise atunci când era mic, la scurt timp după ce venise la Stonemoor. Majoritatea păsărilor pe care le omorau paznicii cădeau în exteriorul zidurilor, dar aceasta căzuse între gardul viu

din dafin şi zid. Era bătrână, avea pielea neagră şi zbârcită, ochii morţi şi penajul – o mâzgă albastră-neagră. Dar micii dinţi zimţaţi din ciocul uşor deschis erau ascuţiţi ca nişte cuţite. El atinsese unul cu un deget şi cursese sânge. Ciocul acela l-a fascinat. Partea inferioară aproape se desprindea, aşa că el îl smulsese şi şi-l pusese în buzunar. Câteva zile mai târziu, se întorsese să vadă pasărea, dar până atunci ei găsiseră stârvul şi îl îndepărtaseră.

Albert şi-a dat seama că femeia aştepta un răspuns.

— Îmi cer scuze, doamnă, nu am fost atent.

Mica gură roşie a devenit o linie.

— Piedica îţi acoperă urechile? A alunecat puţin? Trebuie să o mai strâng, Albert? Pot să strâng şuruburile pentru tine. Să le strâng până îţi sângerează capul.

El s-a cutremurat.

— Nu, vă rog – nu trebuie să faceţi acest lucru.

Părul ei era gălbui ca paiele zdrobite, dar soarele formase pe el un pătrat de lumină, aprinzându-l ca focul. Femeia s-a tras înainte în scaun.

— Întrebam, Albert Browne, dacă eşti fericit aici.

— Da, dr. Calloway.

— Îţi iei pastilele aşa cum spune Matron?

— Da, doamnă. Le iau. În fiecare noapte.

— Asta este bine.

Însă se uita la Albert de parcă nu era tocmai sigură, iar el îşi dădea seama că urma să spună altceva referitor la acelaşi subiect, aşa că a intervenit rapid:

— Pastilele au un gust îngrozitor de amar, a zis el. Mai ales cele albastre. Dar, oricum, le-am sfărâmat pe toate.

El i-a zâmbit, cam firav şi zdrenţuit la margini, atât suferind, cât şi dornic să facă pe plac. Acel zâmbet funcţiona la Old Michael şi la infirmiere, dar dr. Calloway l-a privit, pur şi simplu, cu ochii ei negri şi blânzi, iar Albert a început să creadă că exagerase.

— Nu trebuie să le mesteci, a spus ea. Înghite-le, pur şi simplu, cu lapte. Atunci nu vor mai avea niciun gust. Va trebui să îl trimit pe Matron să te ajute, să mă asigur că le iei corect.

Acum, era rândul ei să zâmbească, însă era un zâmbet aspru. Femeia a însemnat ceva pe o foaie aflată pe birou, stiloul mişcându-se rapid în mâna ei albă şi palidă. Pielea îi era subţire ca hârtia de copt. La suprafaţă îi vedeai venele. La fel ca faţa şi gâtul ei, mâinile îi erau fără cusur, fără niciunul dintre semnele din naştere pe care le aveau atât de mulţi oaspeţi.

Dr. Calloway a pus stiloul deoparte.

— De ce crezi că facem acest lucru? a întrebat ea. Să te ţinem aici?

— Nu ştiu.

— Te protejăm. Te ţinem în siguranţă.

Şi-a rotit scaunul, şi-a netezit rochia.

— De vreme ce îţi plac ferestrele, Albert, te-ai putea uita afară de aici.

De la înălţimea aceea, puteai vedea deasupra zidurilor exterioare, deasupra porţilor, vedeai locul în care drumul pietruit se pierdea printre tufişurile dese de pe coama dealului. Terenul din apropierea zidurilor fusese curăţat din raţiuni de securitate: era negru, întors şi împânzit cu rădăcini de copaci carbonizate. Dincolo creşteau tufe, apoi o pădure de un verde întunecat care dispărea în depărtarea albastră peste valuri succesive de dealuri.

— Matron are dreptate, a spus Calloway. Ţinutul este sălbatic şi straniu. Cu mult timp în urmă, s-a întâmplat un lucru rău, Albert, şi încă ne aflăm sub influenţa lui. Lumea se schimbă. Se schimbă mult mai repede decât ar trebui. Animalele şi oamenii se schimbă, de asemenea. În păduri există lupi şi urşi gigantici, şi desigur sunt şi Pătaţii, care pândesc să îl devoreze pe călător. Adevărata umanitate este în retragere, şi nu ai rezista nici cinci minute dincolo de zidurile noastre...

Chipul palid, în formă de inimă a privit în sus la el.

— Eşti mulţumit de modul în care avem grijă de tine?

— Da, doamnă, a răspuns Albert. Sunt cu adevărat recunoscător.

— Şi nu te-ar ucide doar fiarele şi canibalii, ci şi englezii obişnuiţi, bărbaţi, dar şi femei. Ei sunt ameninţaţi din toate părţile şi nu privesc cu ochi buni la niciun lucru ieşit din comun care trece pe lângă zidurile lor. Boala ta îngrozitoare i-ar incita la violenţă.

— De unde ar şti?

Ea a râs încetişor.

— M-aş putea gândi că piedica metalică de pe capul tău le-ar putea da un indiciu. Şi dacă aceasta ar fi îndepărtată... ei bine, Albert, cunoşti răul pe care l-ai face. Nu ai control, nu ai stăpânire de sine. Stricăciunea din tine va ieşi afară numaidecât, aşa cum a ieşit zilele trecute din băiatul acela prost.

A străbătut-o un spasm, poate de dezgust sau de iritare.

— Ai vorbit cu băiatul acela, Albert?

— O dată sau de două ori, dr. Calloway.

— Nu ar fi trebuit să faci asta. Asemenea lui, şi tu eşti dezgustător şi diform, şi până nu răspunzi la tratament trebuie să rămâi aici la Stonemoor. Mă înţelegi?

— Da, dr. Calloway.

— Cum eşti tu?

— Sunt dezgustător şi diform.

— Exact asta au spus părinţii tăi când mi te-au dat, cu ani în urmă. Nu există loc pentru tine nicăieri, decât aici. Nu vreau să te mai surprind gândindu-te la lumea

exterioară.

Iar el nu a lăsat-o să îl surprindă. Dar câteva săptămâni mai târziu, când au redeschis camera de zi, fisura de lângă fereastră era încă acolo. O rataseră, ceea ce nu era genul lor. În următoarele luni, Albert a fost atent să nu ajungă lângă ea decât ocazional, ca atunci când trăgea draperiile. Când făcea acest lucru, simţea din nou adierea. Dacă îşi punea obrazul aproape de tencuială, briza îi sufla pe piele, şi pentru un moment surprindea mirosul pădurilor de fag de pe dealul de dincolo de casă, tot numai frunze, şi plin de energie, şi cumva verde.

Mai mult decât atât, fereastra încă se mai zgâlţâia când o împingeai.

16

Unele nopţi durau o veşnicie; altele treceau ca apa printre degete. Aceasta a trecut cât ai clipi.

Întins pe puntea mobilă, Albert auzea freamătul râului şi sforăitul ocazional şi aspru al lui Scarlett, aflată în apropiere. Altfel era o tăcere adâncă, umedă. Ochii îi erau deschişi, însă nu vedea nimic. Zorii sosiseră ascunşi în ceaţă măruntă, gri, care îl învăluia ca un giulgiu.

Îşi simţea capul sângerând şi gol, ca întotdeauna

după ce Frica fusese activă. Un rest al acesteia încă îl mai apăsa pe piept. Privind în albul lăptos al ceţii, s-a gândit la femeia cu părul blond în haină lungă, neagră. Aceasta păşea către el, înconjurată de stâlpi de foc. Pentru Albert, ea aproape că părea a fi din foc, ţâşnind astfel, cu viteză inumană, crescând în mărime, ajungând şi mai aproape...

Băiatul şi-a închis ochii. Calloway era pe cale să îl prindă. Pe tot parcursul vieţii sale, ea ştiuse tot ce făcuse el, tot ce dorea să facă. Nu putuse niciodată să îi scape, şi nu reuşea nici în momentul acela.

Cu ce pedeapsă l-ar fi aşteptat femeia la întoarcerea la Stonemoor!

Un val de agitaţie l-a determinat să se mişte. Respirând cu greutate, s-a ridicat şi a privit în jur. Ceaţa devenea tot mai luminoasă. Nu mai era solidă, avea un aspect de fire ţesute şi straturi, care, în acel moment, se retrăseseră suficient astfel încât băiatul să observe pe puntea din spatele său o cutie imensă sau o cuşcă. S-a rezemat de ea şi a aşteptat.

Încetul cu încetul, altă masă întunecată s-a transformat treptat în forma adormită a lui Scarlett.

Fata era ghemuită pe o parte, cu capul sprijinit pe un braţ întins. Gura îi era deschisă. Pe faţă avea răsfirate şuviţe lungi de păr, ca buruienile din fluviu. Corpul şi hainele îi erau gri datorită cenuşii. Bandajul mâinii

rănite era negru. Strângea cu putere la piept rucsacul cu banii băncii.

Năluca lui Calloway i-a ieşit din minte. În schimb, băiatul s-a uitat la Scarlett.

În ultimele zile, Albert îşi văzuse însoţitoarea într-o succesiune de ipostaze diferite. Fusese o călătoare practică şi aspră şi l-a condus prin pădure. Fusese o ascetă morocănoasă meditând pe covoraş. În pădurile de deasupra fluviului, fusese un trăgător de elită cu sânge rece, secerându-i pe oamenii lui Calloway fără să stea pe gânduri. În Lechlade fusese mai întâi un negustor, vânzând artefacte sfinte de provenienţă dubioasă, apoi un spărgător de bănci cu o nemărginită graţie şi îndrăzneală. Şi pe marginea debarcaderului – ce anume? Îl condusese din nou spre siguranţă. Nu fusese *nevoită* să facă acest lucru. S-ar fi putut întoarce să fugă.

Atât de multe Scarlett într-un timp atât de scurt! Abia în acel moment, când ea zăcea inconştientă, aceste schimbări s-au oprit, în sfârşit; abia atunci, Albert şi-a dat seama cât de tânără era fata în realitate. Poate doar cu puţin mai mare decât el.

În jurul capului ei zbura un nimb slab, o coroană de imagini: aleatorii, intermitente, mişcându-se cu viteză uimitoare. Albert nu a încercat să le distingă. Nu a putut obţine niciodată nimic de la cineva care dormea;

totul era prea răvăşit şi confuz. Însă îşi dădea seama când oamenii începeau să se trezească. Băiatul o urmărea relaxat. Şi, bineînţeles, calmul gândurilor nocturne ale lui Scarlett a început să încetinească. S-a înfiripat coerenţa; s-a întors claritatea.

El a văzut un copil stând pe un drum alb, strălucitor. Copilul şi-a ridicat braţele ca şi cum ar fi salutat sau şi-ar fi luat rămas-bun. Imaginea a dispărut; iar atunci în mintea lui Scarlett s-a impus trecutul recent. El a văzut oraşul Lechlade arzând; flăcări, şi explozii, şi focuri de armă; bărbaţi care săreau, strigau, mureau; un bărbat cu baloane de sânge în gură; un personaj demonic cu o pălărie urmărind-o în noapte...

Fata a tuşit, a scuipat şi a deschis ochii.

— Salut, a spus Albert. Ai dormit bine?

Pe măsură ce apăreau, mormăielile erau mai expresive. El a aşteptat în timp ce Scarlett a privit indiferentă în ceaţă, adunându-şi gândurile pentru a-şi consolida realitatea şi a evita ca totul să se prăbuşească, ca o bătrână confuză cu pisicile ei. Ah, acum îşi amintea. Era trează. Fata s-a ridicat, ştergându-şi cenuşa de pe faţă. În orice caz, arăta mult mai răvăşită pe verticală decât atunci când era întinsă.

— Ştiu ce faci şi încetează, a spus ea. Unde suntem?

— În ceaţă.

— *În afară* de ceaţă. Şi unde este bătrânul?

— Bănuiesc că e adormit pe undeva. Se înseninează acum, Scarlett. În curând vom vedea.

Fata a încuviinţat. Acolo, în genunchi pe puntea îmbibată, udă şi murdară, cu o tăietură pe faţă şi hainele negre pline de găuri arse, ea nu arăta prea bine. Însă mintea îi strălucea deja de energie şi hotărâre. Îşi imagina o înaintare accelerată sub cerul albastru, prova ascuţită a bărcii tăind apa într-o spumă rapidă...

— Trebuie să pornim motorul, a spus ea. Acum este lumină, cineva va găsi o barcă ce nu a fost arsă. Vor veni după noi curând.

Albert a simţit un junghi.

— Da.

— Agentul Casei Credinţei, Shilling. El a supravieţuit cu siguranţă exploziei. Este foarte periculos şi foarte bun. A ucis doi Fraţi fără să clipească. Va veni. Nu ştiu ce să spun despre femeie.

— Oh, va veni şi ea, a zis Albert.

— Eşti sigur? Stătea foarte aproape de depozitul de petrol când acesta s-a aprins. Apoi un turn de control a căzut peste ea. Probabil e moartă.

Albert a privit-o, mohorât.

— Aşa ai fi tentată să crezi, nu?

Scarlett a ridicat din umeri.

— Vom afla. Ai văzut pe ce fel de barcă cu motor ne aflăm?

— Nu. La final, totul a fost cam plin de fum acolo.

Scarlett şi-a aruncat ochii spre el.

— Mda... Nu-i aşa? Ei bine, nu contează neapărat ce barcă avem atât timp cât este rapidă.

În timp ce ea vorbea, un vânt lateral care venea dinspre ţărm a suflat peste fluviu şi a dispersat în mod util ceaţa din jurul lor. Scarlett şi Albert s-au ridicat rigizi, gemând din cauza numeroaselor răni, şi au inspectat cum se cuvine vasul.

— Ah, a spus Albert.

Faţa lui Scarlett s-a lungit într-o oarecare măsură; stătea cu mâinile în şolduri, holbându-se, pur şi simplu.

Nu era câtuşi de puţin o barcă cu motor.

Era o plută de lemn şubredă.

Pe de altă parte, nu arăta de parcă ar fi în pericol să se scufunde. Era o construcţie mare, de formă dreptunghiulară, robustă şi stângace, realizată, în principal, din trunchiuri lungi, albe, care fuseseră fixate laolaltă cu sfoară. Însă în marginile necioplite şi în plutitoarele de plastic portocalii, stridente fixate la intervale regulate de-a lungul marginilor, se vedea o calitate artizanală remarcabilă.

Cea mai mare parte a punţii era căptuşită cu scânduri netede de lemn, dintre care doar câteva erau rupte în mijloc. În centru fusese delimitată o suprafaţă pătrată; acolo se clătina o construcţie precară asemănătoare

unui cort – în esenţă, o prelată neagră întinsă pe patru stâlpi fusiformi. Înăuntrul adăpostului erau două scaune, un morman de perne şi o plapumă mare peticită, de sub care abia puteau fi văzute ieşind smocurile cărunte de păr ale bătrânului.

La pupa, din valurile de ceaţă ieşea o cârmă uriaşă, ca un braţ cangrenat, reparată frecvent, fixată pe o timonă simplă din lemn şi cauciuc. Şi acolo se afla o ladă de lemn pe care putea să stea cârmaciul şi, de asemenea, mai multe cutii goale de bere care se rostogoleau şi zornăiau în timp ce pluta aluneca uşor în curentul fluviului. Către partea din faţă a vasului erau un şezlong şi un rând de sticle de plastic. Mai multe lăzi de lemn considerabile ocupau restul spaţiului – de una dintre acestea se sprijinise Albert. Peste tot era împrăştiat un strat subţire de praf de cărbune şi fragmente de lemn înnegrit provenite din incendierea turnului de pază. Era imaginea unei dezolări ponosite.

Albert şi-a dres glasul.

— Ei bine, putea fi mai rău.

— Cum?

— Sincer, nu ştiu.

Priveliştea de dincolo de fluviu abia dacă era mai îmbucurătoare. Pe ambele maluri se întrezăreau prin ceaţă lanuri de grâu umede şi abandonate, sufocate de tufişuri şi lăstari. Aceste maluri fie erau chiar marginea

terenurilor sigure ale oraşului Lechlade, fie proprietatea abandonată a altui oraş. Nu exista niciun semn al vieţii umane. Albert s-a uitat în spate de-a lungul Tamisei, prin atmosfera mohorâtă şi ceaţă. Undeva în spatele lor, dr. Calloway se grăbea pe urmele lui.

— Cel mai rău lucru, a spus el, este că înaintăm atât de încet. Şi bătrânul domn ne-a spus că era rapidă.

Scarlett a încuviinţat înverşunată.

— Ne-a spus acest lucru, nu-i aşa?

Urmând umbra cortului, ea a apucat un picior bătrân care ieşea de sub plapumă şi l-a smucit brusc. S-a auzit un sunet ramolit şi chinuit. Suprafaţa plăpumii s-a deplasat; aceasta a fost aruncată deoparte violent, scoţând la iveală un păr încâlcit dezolant şi membre osoase, care s-au depliat într-un mod complex pentru a se transforma în proprietarul plutei. Încă tuşind, bătrânul s-a ridicat, clipind în lumina înţepătoare.

— Da? Cine este?

— Din nou, pasagerii tăi. Vrem să îţi vorbim.

— Desigur, este puţin cam devreme pentru vorbe. Abia se ridică soarele.

— Este suficient de sus pentru ca noi să vedem realitatea înfiorătoare a acestei plute, pe care ne-ai descris-o ca fiind... Cum a numit-o el, Albert?

— Cel mai rapid şi mai sigur vas de pe râu.

— Este corect. Deci, înainte să se dezintegreze şi să fim nevoiţi să înotăm pentru a ne salva viaţa, am dori să discutăm cu tine despre această mică descriere.

Înainte ca bătrânul să poată răspunde, lângă el s-a produs o mare învălmăşeală. Fetiţa minusculă cu pielea palidă s-a ridicat şi ea, ştergându-şi urmele somnului de pe ochi cu pumni strânşi şi durdulii. I-a privit încruntată pe Albert şi Scarlett, cu o expresie de vag dezgust. Apoi l-a împuns pe bătrân şi şi-a atins nasul cu un deget.

El a încuviinţat.

— Imediat, Ettie. Ştiu, ştiu – şi mie mi-e foame. Însă mai întâi trebuie să mă ocup de aceşti doi idioţi.

El şi-a trecut o mână prin păr, care s-a revărsat înapoi la fel de sălbatic ca înainte.

— Bine, de vreme ce sunteţi clienţii mei apreciaţi, putem să discutăm, deşi nu mă aştept la nicio plângere. La bordul bunei plute *Clara,* eu conduc o afacere clasică şi restrânsă. Acum, întoarceţi-vă cu spatele, dacă doriţi. Sunt în picioare şi nu am pantalonii pe mine. De asemenea, trebuie să mă uşurez în râu.

Bătrânul a făcut o mişcare hotărâtă. S-a zărit o foarte scurtă imagine a unei cămăşi de noapte şi a unui picior sfrijit şi gol. Albert s-a întors în viteză. Cu graţie umilă, glumeaţă, Scarlett a făcut la fel. Ei au aşteptat, umăr lângă umăr, încercând să ignore sunetele vagi care se

auzeau din spate.

Scarlett s-a sprijinit uşor de Albert, vorbind încet astfel ca nimeni altcineva să nu o audă.

— Este greşeala ta. Mai ştii cum i-ai citit gândurile mai de mult, la han? Cum i-ai văzut nevoia de bani, dorinţa de a-şi găsi pasageri şi tot restul? Cum de nu ai observat fragmentul în care el avea o plută nenorocită?

— Nu văd totul, a şoptit Albert. Nu funcţionează astfel. Am văzut că îşi iubea vasul şi avea mare încredere în capacităţile lui, ceea ce cu siguranţă este lucrul principal. S-ar putea să fie un pic morocănos, dar eu cred că este un barcagiu priceput. Şi este tot ce avem. Aşa că, te rog, nu îl bate sau nu îl împuşca sau orice altceva eşti tentată să faci.

A urmat un scurt moment de tăcere. Albert a observat că Scarlett se uita la el cu ochii mijiţi.

— OK, a şoptit ea. Şi dacă tot am ajuns la asta, în timp ce stabilim regulile de bază, asigură-te că nu îl ucizi şi pe el cu brutalitate, aşa cum le-ai făcut celor trei negustori de sclavi din oraş, sau îl arunci în aer, cum ai făcut cu debarcaderul.

Albert s-a micşorat sub intensitatea privirii ei scrutătoare. Era lucrul de care se temuse mereu. Scarlett îl ghicise. Ştia ce era el – o creatură dezgustătoare şi malefică. Băiatul s-a simţit mizerabil.

— Eu... eu nu vreau. Nu aş putea, chiar dacă aş vrea.

Astăzi nu am în mine Frica.

Era adevărat. Întregul corp îl durea. La debarcader depusese prea mult efort. Nu ajunsese la limită, însă fusese aproape, iar Frica îi secătuise puterea. Îi trebuiau zile întregi pentru a se reface.

Albert şi-a dat seama că fata îl studia.

— Îmi pare rău, a spus el.

— Pentru ce îţi pare rău? Pentru negustorii de sclavi? Albert, ei încătuşează copii! Pentru debarcader? Cui îi pasă? Trebuia să scăpăm. Nu... nu ai de ce să îţi faci griji pentru oricare din aceste situaţii. Dar vreau cu adevărat să aflu cum ai făcut acest lucru.

În vocea ei era o particularitate pe care el nu o mai auzise înainte. Părea aproape admiraţie.

— Butoaiele de petrol, a continuat ea. Modul în care le-ai detonat... Nu am mai trăit aşa ceva până acum.

— Nu este ceva ce planific, a zis el. Pur şi simplu, se întâmplă. Ştii, nu vreau să fac aceste lucruri.

— Poate că nu. Dar a fost un lucru uimitor de văzut.

— Este un sentiment îngrozitor. Îmi pierd controlul, şi groaza se acumulează în mine, şi...

El s-a oprit. Scarlett nu îl asculta; vorbea ca şi cum ar fi vorbit cu ea însăşi.

— Nu e de mirare că vor să te omoare, a zis ea. Sau să te închidă din nou. Acum încep să înţeleg acest lucru... Va trebui să îmi spui mai multe despre locul acesta

numit Stonemoor, Albert. Şi, de asemenea, despre dr. Calloway.

Din multe puncte de vedere, Albert considera că adevărata sa viaţă începuse cu cinci zile înainte, într-un vârtej de metal care se rostogolea, în timp ce autobuzul ieşea de pe drumul din pădure. Ca întotdeauna când se gândea la viaţa lui de dinaintea accidentului, a simţit vechea groază înălţându-se în jurul lui ca ceaţa râului. L-au copleşit amintirile, parcă purtate de fantome prin neguri şi apă. Intensitatea interesului manifestat de Scarlett era tulburător. El a privit-o nefericit şi nu a spus nimic.

În spatele lor, cineva a tuşit. Acolo stătea bătrânul. Din fericire, în momentul acela, purta o pereche de pantaloni; avea, de asemenea, o cămaşă de bumbac în carouri, o jachetă de blugi fără mâneci şi o pereche de pantofi de punte albaştri, murdari. Fetiţa era îmbrăcată cu o salopetă murdară de bumbac şi mergea în picioarele goale. Stătea pe una dintre cutiile de plastic aflate în partea din faţă a plutei, înfulecând cu aparentă plăcere un măr zbârcit. Păturile şi pernele de sub cort fuseseră îndepărtate, iar în locul lor se ridicau două şezlonguri şubrede. De asemenea, vântul împrăştiase o parte din cărbune, aşa că pluta nu arăta deloc la fel de ramolită ca înainte.

Toate acestea erau veşti bune. Vestea mai puţin bună

era puşca mare neagră cu o terminaţie în formă de bulb din mâna bătrânului, pe care acesta o aţintea drept spre ei.

Albert s-a încruntat.

— Ce este asta?

— O espingolă[10]. Vă poate arunca în aer pe amândoi odată, aşa că nu încercaţi nimic.

Bătrânul le-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Unde sunt banii pentru călătoria voastră?

Scarlett a arătat rucsacul.

— Îi avem aici. Ce s-a întâmplat cu partea în care noi eram clienţi buni?

Ochii bătrânului s-au mărit; bărbia lui ţepoasă s-a ridicat cu înverşunare în timp ce vorbea.

— Toate la timpul lor, domnişoară. Aceasta este poliţa mea de asigurare împotriva deturnării vasului. Când am făcut înţelegerea, am crezut că eraţi o tânără cinstită şi un tânăr naiv, proaspăt căsătoriţi poate, care planificau o croazieră excentrică. Acum, în lumina clară a zilei, ce văd? Un nerod fandosit şi o femeie-bandit zdrenţăroasă, cu părul neîngrijit, care au părăsit Lechlade în împrejurări dezonorante şi care fac acum comentarii nepoliticoase despre pluta mea. Duhoarea

---

[10] espingolă - puşcă primitivă din bronz, care se folosea în artileria de marină în sec. al XVI-lea (n. tr.)

disperării vă dă târcoale amândurora, iar din discuţia voastră reiese că vă aşteptaţi să fiţi urmăriţi. Sincer să fiu, nu sunteţi pasagerii ideali. Este de mirare că îmi iau măsuri de precauţie?

Albert simţea că Scarlett îşi pierdea răbdarea. El a făcut un gest de reconciliere.

— Domnule, dă-mi voie să te liniştesc. Bineînţeles că intenţionăm să îţi plătim, şi o vom face acum. Va exista o sumă suplimentară pentru neplăcerile create de plecarea noastră precipitată. În al doilea rând, ne cerem scuze că am insultat acest vas onorabil. Însă nu am fost prezentaţi în mod corespunzător. Numele meu este Albert, iar aceasta este...

El a ezitat, şoptind cu voce tare:

— Scarlett – astăzi vrei să fii cunoscută ca Scarlett McCain sau Alice Cardew?

Ea l-a privit.

— Având în vedere ceea ce tocmai ai spus, cred că Scarlett va fi de ajuns.

— Corect! Iar ea este Scarlett. Domnule, este o plăcere să întâlnim pe cineva cu atâta experienţă de viaţă; sunt sigur că eşti posesorul unei imense înţelepciuni, iar noi aşteptăm cu nerăbdare să învăţăm multe de la dumneata cât încă mai eşti cu noi. Oare ai putea să ne spui, de asemenea, numele tău?

Băiatul a zâmbit larg. Era un moment dificil.

Gândurile bătrânului erau un vârtej de indignare, însă el vedea că rezistenţa îi scădea. Menţionarea sumei suplimentare ajutase cu siguranţă lucrurile: Albert a întrezărit imagini neclare ale unei versiuni mai în vârstă a nepoatei dolofane, frumoasă şi înaltă şi îmbrăcată în haine fine neobişnuite.

— Copila ta este foarte frumoasă, a adăugat el. Cred că ai spus că o cheamă Ettie? Va deveni o femeie frumoasă când va creşte.

Bătrânul i-a susţinut privirea pentru o clipă, apoi a pufnit şi a coborât arma.

— Poate. Deocamdată, este o pacoste care îmi devorează mâncarea şi îmi ocupă casa. Foarte bine, haideţi să continuăm cu aranjamentul nostru. Mă numesc Joe. Iar acum poate veţi găsi de cuviinţă să îmi daţi banii mei.

— Desigur, Joe. Numaidecât! Oh, încă ceva. Am putea merge un pic mai repede? Modul în care *Clara* pluteşte leneş este încântător, dar în spate sunt oameni care ar putea... Albert a ezitat... să ne creeze tuturor neplăceri dacă ne ajung din urmă.

Bătrânul a mormăit:

— Să nu mai pomenim că vă spânzură pe amândoi de cel mai apropiat copac. Foarte bine, voi porni motorul.

El s-a târât până la cutia de lemn aflată sub cârmă, i-a

desfăcut capacul şi l-a ridicat pentru a dezvălui un motor metalic şi o încurcătură de cabluri ruginite. A apăsat un buton, a tras de o manetă. S-a simţit un miros de benzină, apoi s-au văzut un jet brusc de abur şi o pulverizare. Pluta nu a lovit din copite ca un catâr şi nu a luat-o la goană nebuneşte mai departe, dar a existat o creştere semnificativă a vitezei. Bătrânul a ajustat cârma şi a mers să se ocupe de nepoata sa. Albert şi Scarlett au rămas singuri.

— A fost foarte bine, a şoptit Scarlett. L-ai dezarmat politicos pe bătrânul nebun. Mult mai bine decât să îl lovesc, ceea ce intenţionam să fac.

Ea a deschis rucsacul şi a scos un teanc de bani, pe care l-a numărat cu viteză experimentată.

— Pentru căpitanul nostru. Poate primi douăzeci de procente acum, restul când ajungem la Londra. Oricum, este mai mult decât suficient pentru o plimbare.

— Îmi pare rău că întâlnirea cu camarazii tăi criminali a mers prost, a spus Albert. Nu am avut timp să spun acest lucru mai devreme. Sunt şocat de lipsa lor de onestitate.

Scarlett a pufnit.

— Fraţii? Nu-ţi face griji pentru asta! Ei sunt cei care au revocat înţelegerea noastră. Este ghinionul lor. Eu am rămas cu banii, şi oamenii lor au fost cei care au

sfârşit morţi.

Fata i-a zâmbit. Dintr-odată, părea foarte binedispusă.

— Dar vor pune un preţ pe capul tău, nu-i aşa? a început Albert. Nu va fi periculos pentru tine... i-a trecut prin minte un gând. Aşteaptă. Tocmai ai spus „când *ajungem* la Londra?"

Scarlett şi-a ridicat braţele şi s-a întins încet, voluptuos, ca un câine în lumina soarelui.

— Ei bine, acum nu pot pierde vremea prin partea aceasta a Wessexului, nu-i aşa? Fraţii mă urmăresc, să nu mai vorbim de oamenii din Lechlade, Cheltenham şi restul. Plus Calloway şi Shilling. La urma urmei, poate că este timpul să pornesc într-o călătorie spre est. Să dispar pentru o vreme. Să văd peisajele de la frontiera sălbatică...

I-a aruncat rapid alt zâmbet, apoi s-a dus să îi dea bătrânului banii. Albert a privit-o plecând. Nu avusese timp să o descifreze cum se cuvine, însă era conştient că ea nu se gândise în mod special la ţinuturile din est, sau chiar la urmăritorii din spatele lor. Scarlett se gândise, în principal, la el.

Albert era obosit. S-a aşezat pe plută uitându-se la râu. Spre est, soarele părea un disc palid de lămâie în spatele negurilor. Ambele maluri erau întinderi mari de noroi purpuriu, mărginite de păduri joase. Nu exista

niciun semn de aşezare umană. O singură căprioară neagră, mai înaltă decât un bărbat, se adăpa stând pe mal. Când a trecut pluta, căprioara şi-a ridicat capul şi coarnele de abanos i-au strălucit, apoi s-a întors sprintenă şi, din două salturi, a dispărut în desişuri.

Undeva în faţă se găseau Insulele Libere, zone de refugiu la marginea Angliei... Erau încă foarte îndepărtate, dar cu Scarlett alături poate era posibil să ajungă la ele. Pentru Albert, spectrele nopţii trecute păreau, dintr-odată, mai puţin ameninţătoare. Pentru prima dată de la Lechlade, a simţit o umbră de speranţă înlăuntrul lui. Tensiunea din corp i-a scăzut. Şi-a permis un zâmbet discret...

— Hei, băiete!

Cel care striga era bătrânul.

— Dacă ai terminat de pierdut vremea, există un pericol în faţa noastră. În câteva minute, trecem pe lângă o ruină ocupată de o colonie de păsări-lance, cu dinţi imenşi. Este sezonul lor de împerechere, ceea ce le face sălbatice. Dacă nu luăm măsurile necesare, ne vor ataca, o vor duce pe Ettie departe şi pe noi ceilalţi ne vor sfâşia în bucăţele de carne însângerată. Sau vrei doar să rămâi în continuare acolo?

Albert a oftat. Având în vedere situaţia, s-a gândit că probabil nu îşi dorea acest lucru.

La marginea ţinuturilor joase ale Oxford sours, marele cataclism din trecut înălţase un pinten de pământ – o creastă de brecie[11], cuarţ de coliziune şi sticlă neagră topită înclinată, curbată şi ascuţită ca o pană. Perseverenta Tamisă îşi croise drumul prin această crevasă, iar acolo, sus pe un promontoriu deasupra defileului, fusese construit din beton, în perioada Războaielor de Frontieră, un turn de pază pentru a supraveghea râul şi a pretinde ambarcaţiunilor taxe de trecere. La rândul său, acest bastion devenise o ruină. Ziduri gri-negre se înclinau deasupra apelor învolburate, iar fire metalice răsucite se ridicau către cer.

În ultimii ani, în turn se stabilise o colonie de păsări-lance carnivore. Cuiburile lor neregulate ieşeau din fiecare crăpătură sau fereastră, astfel încât porţiunile superioare ale turnului erau estompate de parcă ar fi fost învăluite de o perdea de fum.

În timp ce pluta se apropia de defileu, Scarlett supraveghea cu atenţie cuiburile.

Chiar în acel moment, cerul era liber, însă era bine să

---

[11] brecie - rocă în alcătuirea căreia intră fragmente colţuroase de dimensiuni mari şi de natură sedimentară sau eruptivă (n. tr.)

fii pregătit. Ea stătea în partea din faţă a plutei, cu haina şi părul fluturând, şi îşi verifica revolverul cu o viteză experimentată. L-a încărcat, a rotit cilindrul, l-a închis... într-o ladă din apropiere era o cutie cu cartuşe. Pluta a sărit şi a lovit cu partea din faţă apele instabile, însă Scarlett şi-a menţinut echilibrul cu picioarele depărtate, cu spatele drept şi ferm, mestecând calmă o bucată de gumă.

De fapt, fata se simţea mai liniştită decât în orice alt moment de la spargerea băncii din Lechlade. Asta era ceea ce îi plăcea – un obiectiv clar, direct, un simplu pericol căruia să îi facă faţă. Însă mai mult decât atât, avea sentimentul că lucrurile mergeau în favoarea ei. Avea un sac uriaş cu bancnote, un avans în faţa duşmanilor săi, o armă în mână şi sălbăticia în faţă. Viaţa era din nou bună, iar soarele strălucea şi el. Şi – nu prea departe, la cheremul ei şi dependent de ea pentru supravieţuire – îl avea pe remarcabilul Albert Browne.

Privind în spate de-a lungul plutei, a văzut că toată lumea se afla pe poziţii. Bătrânul, Joe, stătea la cârmă cu capul plecat înconjurat de coama lui de păr în vânt ca de o aureolă. Într-o mână ţinea un dop cu amoniac aprins la capătul unui lanţ de fier, iar fumul amărui al acestuia se ondula şi se răsucea deasupra Tamisei. Îşi scosese jacheta de blugi şi îşi suflecase mânecile

cămăşii. Făcea cu mâna mici mişcări sacadate care ţineau pluta departe de stâncile de pe ambele părţi – demonstrând o îndemânare surprinzătoare. Surprinzătoare pentru ea, cel puţin. Nu pentru Albert. Joe era un barcagiu îndemânatic, spusese Albert. Şi avea dreptate. Pentru că Albert ştia aceste lucruri.

Copila, Ettie, stătea în cort, jucându-se mulţumită cu setul ei din lemn. Din vârful cortului fuseseră desfăşurate patru plase de plastic care-l acopereau ca un cort şi se uneau cu aceasta creând un cub închis perfect, cu Ettie în siguranţă înăuntru. Acela era pentru ea era cel mai bun loc, din mai multe puncte de vedere. Scarlett nu avea timp pentru copii mici. Erau plictisitori, distrăgeau atenţia şi nu făceau altceva decât să stea în drum. După cum era de aşteptat, în timp ce ei pregăteau cortul, Albert îi zâmbise şi se hlizise la copilă în cel mai prostesc mod. Scarlett trebuia să recunoască totuşi că prestaţia lui avusese un efect calmant asupra bătrânului morocănos.

Albert însuşi era înţepenit între două lăzi, poticnindu-se şi balansându-se cu fiecare mişcare a plutei. Părul îi atârna peste faţă şi părea destul de străveziu. Joe îi dăduse un cuţit şi un băţ cu sulf cu miros înţepător pentru a ajuta la îndepărtarea păsărilor, însă el ţinea obiectele lejer, uitându-se la ele de parcă nu era sigur cum funcţionau. Fata a strâns din

buze. Realmente, el ar fi trebuit închis în cort cu Ettie, pentru că nu urma să facă prea multe în defileu. În situaţii practice, era complet nefolositor. Şi totuşi...

Scarlett îşi mesteca guma, gândindu-se din nou la debarcader. La Albert stând, pur şi simplu, acolo, deasupra ei. La aprinderea butoaielor cu petrol...

Nu putea trece peste ceea ce văzuse.

Pluta a intrat în defileu, iar umbra stâncilor se închidea peste ei. Apele au devenit încă şi mai tulburi, blocate de plăci de ciment prăbuşite. Iar, în momentul acela, sus de tot, printre cuiburile încâlcite, Scarlett a observat mişcare – forme uriaşe şi boţite s-au desfăşurat, gâturi lungi s-au răsucit, capete ca un glonţ s-au întors să supravegheze Tamisa de dedesubt.

— Ochii în sus! a strigat ea.

Fata a prins revolverul cu ambele mâini. Şase beţe cu sulf ardeau în sfeşnice metalice în jurul cortului, scânteind şi scuipând în aerul rece al defileului. Cu oarecare noroc, sulful şi amoniacul vor alunga toate păsările, în afară de cele mai agresive. Arma ei se va ocupa de restul.

Albert... Femeia îl îngrozise, desigur, nu era nicio îndoială. O mare parte din povestea lui era, evident, adevărată. Doar vederea ei îl paralizase, băiatul devenise, practic, catatonic acolo, pe debarcader. Pentru câteva minute, nu funcţionase deloc. Însă apoi

se trezise – şi puterea îi ieşise la suprafaţă.

Puterea lui.

Câte ai putea face cu ea, dacă ai şti cum să o controlezi...

Scarlett îşi mesteca metodic guma, gândindu-se.

Pluta se învârtea în apele tumultuoase. Stâncile din faţă erau presărate cu fragmente de os albit. Deasupra turnului s-a înălţat un val de forme negre şi răsucite, ca hârtiile contorsionate scuipate în sus de un incendiu. Formele au zburat drept în sus, până la un tavan invizibil, şi s-au împrăştiat încet în lateral, urmând linia defileului. Aripile le erau găurite ca pânzele corăbiilor; gâturile negre le erau îndoite. Lumina soarelui scânteia pe ciocuri şi gheare.

— Uite-le că vin! a strigat bătrânul.

Scarlett a aruncat o privire alături, spre Albert, verificând dacă era pregătit – şi l-a surprins privind-o. Nu a putut descifra expresia de pe faţa lui. Era blândă, preocupată, apreciativă, şi ceva în legătură cu aceasta a făcut-o să roşească. Fata şi-a îndepărtat părul de pe faţă şi i-a aruncat o privire severă.

— Concentrează-te! a strigat ea. Continuă să te uiţi în sus!

Ar fi fost o mare risipă să fie mâncat acum.

Unele dintre formele negre coborau, înclinate către interiorul plutei. Scarlett a văzut ochii roşii, gâturile

ridate. Păsările au ajuns la marginea norului de sulf şi şi-au schimbat brusc direcţia, într-o parte.

Scarlett s-a rotit încet, cu arma pe jumătate ridicată. Deocamdată era bine.

— Cinci minute! a strigat bătrânul. În cinci minute vom trece!

Aerul s-a mişcat. Deasupra capului lui Scarlett a apărut o formă. Aceasta s-a extins rapid de-a lungul punţii. Fata s-a uitat în sus, şi pentru o secundă a văzut frântura unei mantii de aripi care cobora; două picioare întinse, cu nervuri, albe şi puternice; un cioc căscat, zimţat... Gheare lungi au spintecat aerul către faţa ei. Scarlett a tras.

Ghearele s-au răsucit pe lângă ea; pasărea a ocolit deasupra punţii, s-a lovit de o ladă şi s-a îndepărtat de-a lungul defileului.

Scarlett s-a uitat în jurul ei. La timonă, bătrânul cârmea cu o singură mână; cu cealaltă balansa dopul cu amoniac de la capătul lanţului făcând bucle pe verticală pentru a crea o sferă de fum înţepător, asupra căreia se abăteau şi se roteau două forme negre. Albert îşi scutura frenetic băţul spre altă pasăre, care plana deasupra lui cu ciocul clămpănind şi gâtul agitându-se ca un şipar. Scarlett s-a răsucit pe loc, cu părul în vânt, cu haina fluturând, trăgând în timp ce mergea. Cele trei păsări au murit în aer, devenind pietre împănate care

au căzut în apă şi au dispărut.

— Eşti bine, Albert? a întrebat ea.

Băiatul s-a uitat la capătul băţului, în care apăruse o gaură de gheară. Grăsimea de sulf se scurgea pe punte ca ceara.

— Da!

El i-a oferit un zâmbet larg.

— Nu sunt interesante aceste păsări-lance? Ai observat ce lungi le sunt ciocurile? Mă întreb dacă marginile dinţate li s-au dezvoltat pentru a prinde peştii din râu... Nu cred că oamenii reprezintă hrana lor obişnuită.

Numai faptul că următoarea pasăre s-a repezit frontal la el l-a salvat de la a muri în mijlocul acestei observaţii. El s-a ferit în ultimul moment, iar pliscul i s-a agăţat în păr. Arma lui Scarlett a explodat; pasărea a căzut pe punte şi a alunecat către ea, lăsând o urmă însângerată. Gâtul cât o frânghie i se zbătea; ciocul clămpănea fără putere. Scarlett a împins-o cu piciorul peste marginea punţii.

— Albert, ce se întâmplă cu tine?

— Scuze. Pur şi simplu, mă gândeam la structura ciocurilor lor.

— Ştiu. Şi unul dintre aceste pliscuri aproape te-a lăsat fără faţă.

— Ai dreptate, desigur! Ascult şi mă supun! De acum

înainte, mă voi concentra cu vigilenţă maximă!

De fapt, vigilenţa lui Albert nu mai era necesară. Trecuseră de turn. Pe ambele părţi, stâncile se terminau brusc, valurile se micşorau, şi în faţa lor o săgeată aurie de soare se întindea de-a curmezişul văii, ca o perdea printre dealuri. Au ieşit brusc în căldura şi strălucirea acesteia. O mică pasăre-lance cu dinţi care dăduse târcoale cortului încercând să îşi croiască drum cu ciocul prin plasă pentru a ajunge la Ettie a scos un croncănit aspru de frustrare, a bătut o dată din aripi şi s-a înălţat. Pluta aluneca pe apele fluviului. Celelalte păsări s-au învârtit şi au croncănit şi, folosindu-se de curenţii termali, au început să urce înapoi în cuiburile din defileu.

Bătrânul a oprit motorul, astfel că pluteau acum duşi de curent. Brusc, s-a aşternut o linişte uimitoare. În faţa lor, câmpii împădurite se întindeau sub soare.

Odată cu sfârşitul atacului, ocupanţii plutei şi-au analizat daunele. Scarlett şi fetiţa erau nevătămate. Pe Albert îl durea capul acolo unde o parte din păr îi fusese smuls. Doar Joe fusese, într-adevăr, rănit. El sângera abundent dintr-o ureche.

Scarlett şi-a scos din rucsac trusa medicală, a găsit vata de bumbac şi spray-ul antiseptic şi i le-a oferit bătrânului.

El şi-a fluturat mâna.

— Nu am nevoie de nimic din toate astea.

— Nu face pe martirul. Ai fost muşcat. Acestea te vor ajuta.

— Este doar o tăietură.

— Urechea îţi atârnă. Vrei ca fetiţa să fugă de tine urlând? Taci din gură şi fixeaz-o.

— În călătorii se întâmplă mereu cele mai rele lucruri. Încetează cu agitaţia. Rana se va închide. Acum, cine doreşte micul dejun? Lupta aceea mi-a deschis apetitul.

Micul dejun pe pluta *Clara* s-a dovedit a fi compus din cafea neagră şi omletă, pe care Joe le-a preparat pe un grătar ascuns sub o zonă a panoului din mijlocul punţii. Erau surprinzător de bune. Fetiţa a băut lapte şi, cu o uriaşă mustaţă albă deasupra buzei superioare, a năvălit asupra omletei sub supravegherea bunicului ei. Toţi au mâncat tăcuţi din vase metalice uzate. Era o stare generală de epuizare amorţită.

Scarlett a profitat de ocazie pentru a-i studia mai bine pe Joe şi Ettie. O examinare atentă nu i-a îmbunătăţit părerea despre niciunul din ei. Copila avea părut foarte deschis la culoare, drept, atât de blond încât era aproape translucid precum tulpinile de grâu lăsate pe câmp după recoltare. Avea un stomac rotund, un cap voluminos şi se sprijinea pe două picioare stângace,

durdulii. Ochii îi erau mari şi negri, iar obrajii roşii sugerau o mare capacitate emoţională. Gura era mică şi strânsă. O gură capricioasă, s-a gândit Scarlett. De fapt, fetiţa părea deopotrivă complet neajutorată, dar şi posesoarea unei voinţe de fier. Această combinaţie de nevoie şi determinare a făcut ca Scarlett să nu fie atrasă de ea.

Cât despre bătrân, el nu arăta nimic din smerenia sau prudenţa la care te-ai fi aşteptat de la cineva care se înhăitase cu o pereche de rebeli disperaţi. Pentru o persoană săracă, un itinerant care locuia pe o plută, avea o purtare surprinzător de mândră. Ochii săi inteligenţi nu erau niciodată liniştiţi, alergând de la Scarlett la Albert şi înapoi într-o manieră rece şi calculată. Scarlett s-a încruntat. Fără nicio îndoială, va trebui supravegheat îndeaproape pe parcursul călătoriei.

În cele din urmă, Joe şi-a aruncat farfuria deoparte.

— De vreme ce avem un moment de odihnă, haideţi să recapitulăm situaţia în care ne aflăm. Voi sunteţi doi infractori care fug ca doi laşi pentru a scăpa de consecinţele crimelor lor. Mie mi se plăteşte o sumă generoasă să vă ajut să faceţi acest lucru. Vreţi să fiţi lăsaţi la una dintre Marile Ruine, moment în care îmi vor fi predaţi restul banilor. Corect?

Scarlett s-a încruntat.

— Nu în întregime. Ai ratat partea în care suntem forţaţi să convieţuim pe o epavă înclinată cu un senior cu părul ca un ciulin şi o copilă cu şolduri grase. Să fim precişi.

— Eu nu sunt prea sigur nici în ceea ce priveşte partea cu „laşii" a spus Albert. De fapt, eu am o dorinţă constructivă, şi anume aceea de a căuta oamenii liberi din lagună, alături de care aş putea trăi o viaţă de armonie, departe de represiune şi cruzime. Cât despre Scarlett, are de rezolvat nişte afaceri destul de încurcate, plus una sau două neînţelegeri secundare, cauzate de asocierea cu mine. Ea caută, pur şi simplu, un loc unde să facă un bilanţ şi să ia măsurile necesare astfel încât să se poată întoarce la momentul potrivit în mijlocul prietenilor şi camarazilor ei. N-am dreptate, Scarlett?

— Într-un anumit sens.

Bătrânul a luat o înghiţitură de cafea.

— Pe scurt, sunteţi amândoi pe fugă. Limpede ca lumina zilei.

— Ei bine, indiferent ce facem, trebuie să ne mişcăm rapid şi să evităm necazurile. Oraşele Supravieţuitoare nu ne sunt prietene, şi se va duce vorba despre ce s-a întâmplat în Lechlade. Porumbeii vor zbura pretutindeni. Ne poţi duce la lagună în linişte şi în siguranţă? Dacă nu, trebuie să găsim alte variante de

transport.

— Succes cu asta.

Bătrânul şi-a curăţat dinţii cu un deget murdar.

— Nu te teme, Scarlett! a spus Albert. Joe cunoaşte fiecare centimetru al Tamisei! Este un maestru al nenumăratelor rute prin terenurile inundabile ale Oxfordului către lagună. Trasee secrete, pe care puţini alţii le cunosc. Nu-i aşa, Joe?

Bătrânul s-a holbat la el.

— Aşa este, deşi nu înţeleg de unde ştii *tu* acest lucru...

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Ettie şi cu mine călătorim pe marele fluviu de la pescăriile de hering din estuar până la mlaştinile din Cricklade. Ne vindem scrumbiile în Oraşele Supravieţuitoare. Este viaţa noastră. Nu mai e nimic de spus despre acest subiect. Cu toate acestea – el a întins mâna spre buzunarul interior al jachetei asta înseamnă că ştiu râul aşa cum îmi cunosc propriul dos – îndeaproape şi foarte bine, fiecare imperfecţiune, fiecare detaliu neaşteptat. Iată o diagramă de culori.

— A fluviului?

— *Bineînţeles* că a fluviului. Ce altceva ar putea fi?

Joe le-a întins un pergament împăturit. Scarlett a observat că hârtia era îmbătrânită şi pătată, deteriorată şi încleiată, într-o legătură de piele. Se desfăcea ca un

evantai şi arăta aproape tot parcursul Tamisei, de la vest spre est, cu fluviul desenat perfect cu cerneală albastră şi neagră, şi clădiri minuscule înconjurate de ziduri care marcau Oraşele Supravieţuitoare. Era Lechlade stând pe malul râului. Erau Chalgrove, Reading, Marlow şi celelalte... Lunca era un „leagăn al pisicii[12]" de râuri şi canale interconectate. Stăvilarele, cascadele importante şi alte pericole erau marcate cu verde. Ţinuturile din jur erau munţi şi păduri, cu mici fiare desenate în ele, şi, de asemenea, siluete umane slăbănoage stând pe mormane de oase. În estul extrem, fluviul se lărgea în Laguna Londrei, unde ruine înconjurate cu ziduri roşii se ridicau din apele puţin adânci, şi erau acolo schiţe de peşti giganţi şi monştri de apă. Mai departe era marea.

— Pare în regulă, a spus Scarlett. Ei bine, ar trebui să pornim. Nu ştim cine ar putea fi în spatele nostru.

Fata văzut o umbră trecând pe chipul lui Albert.

Urechea rănită îl supăra pe bătrân. Înainte de a porni motorul, s-a retras pentru a se spăla şi a-şi bandaja rana. Fetiţa stătea tolănită pe marginea punţii, băgându-şi degetele în apă. Albert s-a dus să se aşeze lângă ea. După un moment, Scarlett şi-a scos covoraşul

---

[12] leagănul pisicii - sau „jocul cu aţa pe degete", care se regăseşte de sute de ani în multe culturi; dezvoltă coordonarea, motricitatea şi gândirea (n. tr.)

de rugăciune. Nu îl mai folosise din Lechlade, încă dinaintea jafului de la bancă, de mult timp, şi simţea tensiunea brută încolăcindu-i-se în membre.

Chiar şi atingerea pânzei rupte era suficientă pentru a o calma puţin. Fata a derulat-o în partea din faţă a plutei, cât mai departe posibil de ceilalţi. Covoraşul pătat, colorat în roşu şi portocaliu s-a potrivit perfect pe un petic gol al punţii. Scarlett s-a aşezat pe el cu picioarele încrucişate, a luat o gumă de mestecat pentru a-şi uşura meditaţia şi şi-a închis ochii.

Ştia că va fi greu, că va trebui să facă eforturi să se detaşeze. Avea prea multe la care să se gândească, şi nenumărate probleme pe care conştiinţa ei trebuia să le rezolve. Nu a ajutat faptul că Albert a început aproape imediat o conversaţie cu bătrânul, avertizându-l cu voce tare despre ce i s-ar putea întâmpla lui sau copilei dacă tulburau starea de graţie a lui Scarlett. Fata a făcut tot ce a putut pentru a respinge totul. Inima a început să-i bată mai încet; înverşunarea naturală a firii i s-a relaxat. S-a gândit la evenimentele din ultimele câteva zile: perfidia Fraţilor Mâinii, întâlnirea cu Shilling şi femeia cu părul deschis... Şi Albert – întotdeauna Albert. Albert în centrul tuturor acestor întâmplări.

În meditaţia ei s-a strecurat un sunet, un zumzet îndepărtat, ca o muscă furioasă şi captivă. Scarlett s-a încruntat, încercând să se concentreze... Erau atât de

multe lucruri pe care nu le înţelegea despre trecutul lui Albert sau despre oamenii care îl urmăreau. Stonemoor, dr. Calloway, Casa Credinţei... totul era cam neclar. Însă implicaţiile abilităţilor lui erau vaste. Trebuia să le investigheze, dacă putea. Într-un fel sau altul, călătoria de-a lungul Tamisei îi oferea şansa să descopere puţin mai multe.

Bâzâitul ciudat era încă acolo. Scarlett şi-a deschis ochii – pentru a-l vedea pe bătrân stând la niciun metru distanţă, cu o bandană însângerată în jurul urechii şi uitându-se în jos la ea cu o privire intensă. De fapt, el făcea mai multe lucruri deodată, de vreme ce mânca şi un măr şi se scărpina într-o zonă privată. Scarlett a înjurat. Căutându-şi arma, a sărit în picioare aproape împiedicându-se de covoraşul de rugăciune în graba ei.

— Albert! a strigat ea. Uită-te la asta! Cam atât cu starea mea de graţie! L-ai lăsat să se apropie de mine!

Albert Browne şi-a ridicat privirea de pe hartă, de care era absorbit.

— Cred că era, pur şi simplu, interesat de meditaţiile tale. Nu mă surprinde. Eu însumi sunt.

— Ar fi putut să aibă o armă!

— Are un măr.

— Nu contează ce are! Eşti atât de inutil!

Scarlett a gesticulat mânioasă.

— Şi tu – *tu* ce vrei, bătrâne?

— Joe.

— Ce vrei, Joe?

Bătrânul a muşcat din măr şi a mestecat ridicând din umeri.

— Am venit să îţi spun că păsările se înalţă din nou.

— Păsările?

— Păsările din defileu.

Scarlett a asimilat informaţia. Soarele strălucea pe apă, pe mlaştinile de culoare violet-maroniu şi peste dărâmăturile împădurite de pe ambele maluri. Ea s-a uitat înapoi de-a lungul buclelor apei până la culmea dinspre vest. Deasupra ruinelor, forme întunecate se învârteau în faţa soarelui. În timp ce ei priveau, mai întâi o pasăre, apoi alta s-au rotit şi s-au prăbuşit în afara razei lor vizuale.

— Altceva trece prin defileu, a spus Joe.

De undeva departe de ochii lor, purtat vag de aerul nemişcat, s-a auzit un zumzet îndepărtat. Un huruit slab, persistent. Un motor care mergea.

— Mda. Cred că este o barcă cu motor, a zis bătrânul.

18

Un pumn în nas, o lovitură de picior în pantaloni, înşfăcat de gât şi azvârlit în apă – Albert vedea din gândurile lui Scarlett cât de aproape era bătrânul să

ajungă să regrete modul indiferent în care făcuse anunţul. La exterior totuşi, ea s-a controlat.

— Te rog, porneşte motorul, Joe, a spus Scarlett. Trebuie să ne grăbim.

Ea a venit să stea lângă Albert, care privea deasupra fluviului, către defileu. Nu era nimic vizibil în spatele plutei, însă zgomotul asurzitor îşi spunea propria lui poveste. Departe, dar nu prea departe, ceva cu un motor silenţios tăia valurile strălucitoare, iar apa ţâşnea din prora lui ca dintr-o fântână.

— Se apropie repede, a spus Scarlett.

— Crezi că este...

— Mda.

Ea s-a uitat la bătrân, care era aplecat peste cutia motorului, trăgând zadarnic de manetă cu o grimasă pe faţă.

— Avem probleme, Joe?

— Motorul nu porneşte.

— Văd asta. De ce?

— Nu e din cauza uleiului. Am verificat acest lucru aseară. Totul e uns. Mai bine de atât nu se poate.

— Deci nu este uleiul. Ce altceva ar putea fi?

— Cablul de contact mi-a dat mereu bătăi de cap.

El s-a uitat în cutie.

— Sigur... Micul măscărici s-a dezlipit. Are vreunul din voi un tub de lipici sau vreun agent de lipire?

— Nu.

— Nici nu credeam că era genul de lucru pe care îl cară cu ei bandiţii ucigaşi. Desigur, dacă aş fi cerut un cuţit pentru eviscerare sau o menghină de degete, aş fi fost mai încrezător.

Bătrânul a bătut cu degetele pe partea laterală a cutiei.

— Îmi trebuie ceva lipicios. OK, fato – el şi-a ridicat mâna –, dă-mi guma pe care o mesteci.

Scarlett şi-a luat guma din gură şi i-a întins-o. Albert privea înapoi, de-a lungul fluviului. Păsările se întorseseră în cuiburile din turn. Distanţa era prea mare pentru a fi siguri, însă, în acel moment, era ceva pe apă. Un punct, suspendat pe argintiul... Aproape că ar fi putut fi un fir de nisip agăţat de geana lui.

Băiatul ştia ce era. Ea se apropia. Teroarea se răspândea în el ca rugina.

Joe a fixat guma, a întins mâna după manetă. De data aceasta, motorul a pornit cu un vuiet. Pluta s-a zgâlţâit; fetiţa a căzut. Albert aproape s-a răsturnat în apă. Scarlett a rămas perfect echilibrată, cu braţele încrucişate, cu faţa calmă, uitându-se în amonte către barca îndepărtată.

— Bine, a spus ea. Acum vom vedea.

Navigau, iar Tamisa strălucea alb-lăptos în lumina dimineţii. Pluta era surprinzător de rapidă, alunecând

lin pe suprafaţa apei. Pentru barca cu motor părea mai mult decât o întrecere. Aproape imediat, punctul din spate s-a retras şi nu a mai putut fi văzut.

Albert a aşteptat mult timp, cu stomacul strâns de îngrijorare, dar acesta nu a mai reapărut. Elicea plutei vibra încrezătoare, transformând apa în spumă.

Fluviul înainta printre dealurile împădurite în meandre lungi, ample. Dedesubtul lor erau ascunse mici sate, fiecare înconjurat de palisada lui de fier sau lemn, şi având plase agăţate de acoperişuri pentru a ţine departe imensele păsări carnivore. Bărci de pescuit trândăveau în apele mici ale Tamisei, iar de pe câmpuri oamenii urmăreau pluta în timp ce trecea pe lângă ei.

Bătrânul ţinea cârma. Scarlett stătea pe o ladă în soare curăţându-şi arma. Ettie a început să se joace înconjurând cortul din mijlocul plutei, mângâind fiecare stâlp, prin rotaţie. Nu exista nicio logică în ceea ce făcea, dar ideile îi erau identice cu acţiunile, ceea ce sugera că era destul de mulţumită. În timp ce o privea, Albert a simţit că tensiunea îi dispare cumva. Îl distrăgea de la ceea ce îi urmărea.

Scarlett s-a apropiat. Lumina îi strălucea în păr, iar ochii verzi îi sclipeau.

— Eşti îngrijorat? a întrebat ea.

— Da, Scarlett, puţin.

— Ei bine, trebuie să spun că această rablă se

descurcă mai bine decât mă aşteptam. Este cel puţin la fel de rapidă ca orice s-ar afla în spatele nostru. De fapt, am putea să scăpăm...

Ea l-a privit speculativ.

— Desigur, dacă aş putea face ce faci tu, nu aş fi agitată, orice-ar fi. Pur şi simplu, i-aş scufunda pe nemernici când s-ar apropia. Sau i-aş arunca în aer sau ceva de felul acesta.

El a ridicat din umeri.

— Nu pot face asta.

— Aseară ai făcut mult mai mult.

— Nu. Acela a fost doar un butoi cu petrol. Şi m-a epuizat. Nu am putut mişca un deget astăzi. În plus – el şi-a scuturat capul dezgustat chiar dacă am fost puternic, nu am putut gestiona niciodată această abilitate. Uneori, în timpul testelor, nu gestionam nimic, indiferent cât de multă suferinţă îmi provoca ea. Alteori, se instala Frica – şi asta este mai rău.

— Frica?

— Este atunci când îmi pierd controlul. Îi spun astfel deoarece se întâmplă când sunt speriat – şi pentru că sunt îngrozit de ceea ce poate să facă. Mă supăr, Scarlett, şi când mă supăr...

Vocea i s-a stins. Era din nou pe alee, cu negustorii de sclavi. Un moment cu trei oameni, apoi singur. Făcând un efort, el a închis ochii, evitând lumina soarelui.

— Nu ai vrea să vezi acest lucru, a zis Albert. Asta e tot.

Privirea lui Scarlett era aţintită asupra lui.

— Deci această Calloway te testează, nu-i aşa?

El s-a gândit la scaun, la fire, la camera goală vopsită în alb.

— Da...

— Spune de ce face acest lucru.

— Să mă vindece. Să mă înveţe să mă controlez. Nu am niciun control, spune dr. Calloway. Nici în ceea ce priveşte testele, nici altfel. Sunt prea periculos şi imprevizibil. De aceea mi-au pus sistemul de blocare a minţii.

— Ei bine, acum nu porţi această piedică, a spus Scarlett, şi, în ansamblu, părem să fim bine, nu-i aşa?

Ea i-a aruncat rapid o jumătate de zâmbet.

— Şi dacă ajungem la terenurile inundabile, bătrânul spune că acestea au nenumăraţi afluenţi unde să ne ascundem. Aşa că nu începe încă să te frământi.

Pluta continua să gâfâie. Satele de pe maluri au rămas în urmă. Pădurile se întindeau neîntrerupt în depărtare, de-a lungul nenumăratelor dealuri rotunjite. Au trecut de ruine masive care se înălţau deasupra pădurii ca vertebrele unor fiare gigantice. A sosit amiaza; soarele s-a abătut spre vest. Strălucea puternic pe vârfurile copacilor, dar pământul era pătat cu

umbre. De câteva ore nu mai existase niciun semn sau sunet din partea bărcii care îi urmărea – dacă asta era.

Copacii au devenit mai groşi; pe maluri opuse se îngrămădeau stejari extrem de bătrâni cu trunchiuri groase, ramuri enorme se împleteau în înalturi, formând o boltă compactă. Fluviul îşi urma drumul prin tunelul de smarald. Apa era verzuie, întunecată şi pătată, strălucind cu scântei de soare. Aerul era cald şi închis, iar Albert s-a simţit moleşit.

O atmosferă somnolentă a cuprins pluta. Pe jumătate adormit, cu bandana însângerată fixată pieziş pe frunte, bătrânul a rămas la cârmă. Scarlett stătea pe şezlongul din faţă, cu picioarele şi braţele încrucişate, cu părul în ochi. Albert s-a dus să stea lângă Ettie, în cort. Era o fetiţă agitată. În momentul acela, rostogolea pe punte o minge de lemn, încercând să lovească blocurile de lemn colorate. Albert a găsit o piesă galbenă şi i-a întins-o, iar copila a luat-o după doar o foarte mică ezitare. Imediat, el i-a adus alta, i-a întins-o cu mare pompă şi s-a îndepărtat dansând cu cochetărie.

Albert se bucura să fie cu Ettie. Îi făcea plăcere compania ei. Fetiţa îi amintea de unii dintre cei mai mici locatari de la Stonemoor, copiii pe care îi văzuse rătăcind în împrejurimile casei. Cu Scarlett era diferit, a observat el. Ea nu o accepta deloc pe fetiţă, rareori se uita la ea. În atitudinea ei faţă de copilă era o rigiditate

care îl surprindea. În mod normal, era atât de flexibilă.

Dintr-odată, Albert l-a văzut trecând pe bătrân, cu puşca lui primitivă în mâini.

Joe a întins mâna spre Scarlett şi a zgâlţâit-o să se trezească. Ea s-a alertat imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— În faţa noastră.

Ridicându-se în picioare, Albert s-a uitat şi el. Aproape de malul stâng, printre copaci se ridica un firicel de fum gri, învârtindu-se şi răsucindu-se în lumina amiezii. Era foarte subţire şi neclar, aproape imperceptibil pe fundalul verde. Lui Albert nu i se părea prea mult, dar Scarlett şi bătrânul stăteau unul lângă celălalt şi priveau. Albert a devenit conştient de încremenirea lor; de un nou moment de gravitate împărtăşit de cei doi.

— Care-i treaba? a întrebat el. Ce se întâmplă? Nu sunt... duşmanii noştri, desigur? Credeam că i-am pierdut.

Scarlett nu i-a răspuns. Ea i s-a adresat bătrânului:

— Mai ai alte arme?

Bătrânul a făcut un gest spre punte.

— Cutia aceea de la pupa. O puşcă.

Scarlett a mers la cutie, a scos o puşcă cu ţeava lungă şi a început să manevreze cartuşele cu pricepere. Joe s-a grăbit spre Ettie, care îşi urmărea mingea de-a lungul

punţii. Cu o viteză neaşteptată, bătrânul a ridicat-o, a dus-o ca pe un sac până la cea mai apropiată ladă şi, spre surprinderea şi groaza lui Albert, a vârât-o înăuntru. Transpirând tensionat, a închis lada şi a încuiat-o. Ettie nu a scos niciun sunet.

— Pentru ce faci asta? a întrebat Albert. Ai să o superi!

— Taci din gură, a spus Scarlett.

Fata a trecut grăbită pe lângă el şi a mers să stea cu Joe.

— Ţii motorul pornit?

— Nu îmi place să procedez astfel. Dar curentul este diabolic de lent.

— Ţine-l pornit.

Joe a mers la timonă şi a reglat-o astfel că pluta s-a îndepărtat de malul stâng. Aceasta a continuat să înainteze pufăind. Lumina se unduia uşor în verdeaţa de deasupra. Scarlett şi-a ridicat puşca la umăr şi a rămas pe partea stângă a plutei, cu arma aţintită către pădure. Vastele trunchiuri negre se întindeau în semiobscuritate precum coloanele într-o sală subterană. Dune consistente de frunze roşu-maroniu se vărsau în apă. Pe plută a ajuns un miros slab de ars, o aromă stranie dulce-înţepătoare care l-a făcut pe Albert să strâmbe din nas. Dintr-odată, el şi-a dat seama cât de tăcută era pădurea dincolo de pulsaţia motorului, cât

de moartă şi nemişcată.

A trecut un minut. Au ajuns în dreptul firavei coloane de fum. Aceasta se ridica la mică distanţă în spatele malului, iar sursa ei nu putea fi văzută. Bătrânul era doar o formă joasă, cocoşată, la timonă; Scarlett şi puşca sa ar fi putut fi sculptate din piatră.

Inima lui Albert bătea cu putere, un fapt pe care el îl găsea destul de ciudat. Se datora în întregime reacţiei celorlalţi. Voia să o studieze pe Scarlett, să îi înţeleagă temerile, dar ştia că trebuia să se concentreze asupra celor ce se petreceau în jurul lui. Totuşi, era straniu. El nu putea zări nimic...

Puşca lui Scarlett a făcut o mişcare bruscă, o smucitură rapidă în lateral. Albert a tresărit; şi-a întors ochii în aceeaşi direcţie. În depărtare, între copaci, unde lumina se frângea şi devenea o umbră verde, stăteau două siluete. Erau de mărimea unui om, dar foarte subţiri şi de o paloare aproape luminoasă. Nu le-a văzut feţele, hainele sau ce purtau. Ei nu au scos niciun sunet. Albert şi-a imaginat că priveau pluta trecând, însă nu exista nicio dovadă în acest sens, deoarece nu s-au mişcat şi nu au reacţionat în vreun fel. Cu toate acestea, Scarlett şi-a ţinut privirile aţintite asupra lor, întorcându-se încet în timp ce pluta naviga pe cotul râului. Nu a tras. Cele două siluete albe au devenit granulare şi s-au pierdut în semiobscuritatea de

dincolo de copaci. Scarlett a rămas cu puşca îndreptată spre mal. A ţinut-o acolo douăzeci de minute, până când pluta a ieşit din păduri şi lumina soarelui a căzut din nou asupra lor. Apoi fata a coborât puşca cu un oftat.

Joe a turat motorul şi a mers să o elibereze pe Ettie din ladă. Pluta şi-a mărit viteza.

Albert a descoperit că puloverul îi era ud de transpiraţie. În sfârşit, i-a atras atenţia lui Scarlett.

— Pătaţii, a spus ea. Consideră-te norocos. Probabil au mâncat de curând.

Nu foarte mult după aceea, cu o bruscheţe aproape şocantă, pădurile au făcut loc tufişurilor, iar tufişurile mlaştinilor cu stuf şi luncilor joase şi verzi. Pe plută era aproape palpabilă o senzaţie plăcută de uşurare. Albert o împărtăşea, chiar dacă nu înţelegea pe deplin motivul acesteia.

Bătrânul şi-a umezit fruntea cu o batistă galbenă.

— Ei bine, astăzi am evitat dezastrul de două ori, ceea ce este mai mult decât suficient pentru oricine.

El a făcut din cap un semn apreciativ spre Scarlett, care punea puşca deoparte.

— Ţi-am observat priceperea în materie de violenţă. Unde ţi-ai deprins abilităţile?

Scarlett a ridicat din umeri.

— Am fost prin preajmă.

— Înţeleg. Să fii în preajma locurilor morţii şi ale măcelului şi să ieşi cu arcuri la picioare. Este foarte trist pentru cineva atât de tânăr.

— Nu-i aşa?

Chipul lui Scarlett nu arăta nicio emoţie, dar Albert a simţit uşile închizându-se în mintea ei, aşa cum se întâmpla ori de câte ori i se evoca trecutul.

— Sunt în viaţă, ceea ce contează, a spus ea. În viaţă – şi liberă să-mi croiesc propriul drum în lume.

— Da, a ripostat Joe, şi unde te va duce acel drum? Spre mai multe jafuri, ticăloşie tot mai mare şi un sfârşit oribil, mizerabil...

El şi-a frecat palmele jovial.

— Totuşi, destul cu predicţiile mele. Deocamdată, vestea bună este că suntem aproape de câmpiile inundate. Odată ajunşi acolo, ne putem adăposti printre trestii şi ne putem odihni. Curând va trebui să folosim vâslele. Le vei găsi fixate sub copastie. Scoate-le şi vezi să fie pregătite.

Scarlett a mers să găsească vâslele la fel de rece, calmă şi eficientă cum fusese toată ziua. Albert a întârziat în spatele ei privind înapoi la drumul pe care veniseră, conştient din nou de presiunea din burta sa, o agitaţie care îl apăsa ca o stâncă. Avusese senzaţia aceea de la trezire. În pădure se diminuase; acum, îşi adunase din nou forţele. El s-a uitat de-a lungul

pustietăţii râului, al terenurilor lor mlăştinoase curbate... Pe apă nu era nimic. Doar lumina soarelui, crengi plutitoare şi păsări mici şi albe care se bălăceau. Îi era greu să privească în depărtare.

Tamisa intra pe terenurile inundabile. Din nou, pe maluri existau dovezi ale activităţilor oamenilor. Vite negre stăteau ghemuite ca nişte tunuri amplasate pe pajişti, iar capetele li se întorceau încet în timp ce treceau ei. Acum, mici aşezări îmbrăţişau coturile fluviului – în grupuri sau case de lemn cu un singur etaj stând deasupra noroiului pe stâlpi din beton.

Joe le spunea numele pe măsură ce treceau: Witney, Eynsham, Yarnton...

— Oamenii fac comerţ mai ales cu împletituri din nuiele, le-a zis el. În mod obişnuit, acestea sunt locuri bune să opreşti dacă vrei coşuri de stuf, vase din cochilii sau altele cu modele cu măgari echipaţi amuzant. Însă voi nu sunteţi călători obişnuiţi, nu-i aşa? Trebuie să continuăm să ne deplasăm.

În timp ce treceau de ultimul sat, motorul plutei a început să scoată sunete ciudate, parcă dureroase, şi, ocazional, să emită rotocoale de fum. Scarlett şi Albert s-au uitat cu îngrijorare unul la celălalt. Era vizibil că viteza lor nu era la fel de însemnată ca înainte.

Bătrânul a ridicat din umeri.

— Motorul s-a supraîncălzit. Nu este obişnuit să fie

toată ziua în slujba unor aventurieri fugari. Şi probabil rămânem fără benzină. De acum, trebuie să ne încetinim ritmul.

— Dacă este necesar, a spus Scarlett. Suntem aproape de stuf, aşa că probabil nu contează.

Albert a scos un sunet slab, jumătate oftat, jumătate geamăt.

— Ştii, eu cred că ar putea să conteze, a zis el. Priveşte.

El i-a arătat. Cu mult în urma lor: o străfulgerare, o licărire albă strălucitoare. Venea din nou.

Lumina soarelui pe un geam, poate.

Şi, în depărtare, un punct care creştea.

— Scarlett... a spus Albert.

Ea a blestemat, apoi a pus un ban în cutia de piele.

— O văd. Joe...

Bătrânul a accelerat motorul.

— Nu mă bate la cap. Fac ce pot.

Pluta şi-a mărit viteza, apoi a încetinit din nou, motorul având acum toane, uneori accelerând cu vitejie, alteori pierzând energie fără vreun motiv aparent. Punctul a devenit o pată; pata a devenit o barcă, cu prora teşită şi semănând cu un glonţ care grava în urma lui o săgeată de spumă. Albert nu îşi putea lua ochii de la ea.

— Ne ajung din urmă, a spus el. Asta nu e bine. Ne

prind din urmă rapid.

Simţea cum panica îi cuprindea membrele. Lângă el, Scarlett îşi inspecta calmă revolverul, verificând cartuşele în buclele centurii. Erau gesturi pe care le făcea înaintea debutului unei confruntări sângeroase. Ea nu a spus nimic. Îşi mesteca o şuviţă de păr. Era singura concesie pe care o făcea emoţiilor.

Pluta a făcut un cot, ieşind pentru un moment din raza vizuală a bărcii din spate. Pe ambele părţi se zbârlea stufărişul – gros ca blana de vulpe şi brăzdat de apă mâloasă care îl sfâşia în profunzime.

Joe a menţinut cursul pentru încă un minut, poate două – apoi a redus acceleraţia. Motorul a pulsat, a zvâcnit puternic, aproape că s-a oprit. Bătrânul a mişcat cârma astfel încât pluta s-a întors la nouăzeci de grade şi s-a îndreptat spre stufăriş.

— Ridicaţi vâslele! a strigat el. N-avem timp de pierdut.

Albert a luat o vâslă cu mâner lung; urmând exemplul lui Scarlett, s-a aşezat în partea din faţă a plutei, ţinând obstacolele la distanţă. Cu multe ghionturi şi discuţii, s-au apropiat de o breşă între trestii. Joe a cârmit spre aceasta, departe de cursul principal. Bătrânul a oprit complet motorul. Era un loc tăcut şi verde. Vârfurile înaripate ale trestiilor fluturau uşor deasupra capetelor lor. Scarlett şi Albert au

început să vâslească mai puternic printre tulpini. Înaintau încet în zigzag. Fluviul liber era mult în spate, şi încă nu se vedea niciun semn că se apropiau de mal.

Bătrânul a cotrobăit în partea din faţă a cămăşii sale şi a scos un obiect aflat pe un lanţ de argint.

— Care din voi are cei mai puternici plămâni?

— Mai este nevoie să întrebi? a spus Scarlett. Eu.

— Atunci poţi lua acest fluier. Sunetul lui este prea înalt pentru urechile umane, însă alungă vidrele sângeroase, şerpii de apă şi alte creaturi care infestează Tamisa. Mi-a salvat viaţa de o sută de ori, iar dacă îl pierzi mă voi răzbuna cumplit.

Bătrânul i-a aruncat fluierul.

— Începe să sufli. Acesta este ţinutul vidrelor. Am văzut în apele astea masculi suficient de mari să înghită cu totul o fată ca tine.

Pentru un minut sau mai mult, s-au cufundat mai adânc în întunericul verde. Scarlett sufla în mod repetat în fluier, care nu scotea niciun sunet din spectrul audibil.

În cele din urmă, Joe a ridicat o mână.

— Acum trebuie să nu facem zgomot şi să aşteptăm.

Între trestii, Ettie era neliniştită. În mintea ei, perdeaua verde era vie şi avea forme monstruoase care ameninţau să se întindă şi să o prindă. A scâncit, şi ameninţa să facă mai mult. Joe a mers în vârful

picioarelor până la o cutie şi s-a întors cu o bucată de pâine. Copila a luat-o, smiorcăindu-se, şi şi-a îndesat-o în gură.

Au aşteptat. Stuful era nemişcat; ambarcaţiunea plutea uşor şi silenţios în semiobscuritate.

De-a lungul canalului navigabil luminat de razele soarelui se auzea sunetul unui motor electric ce pulsa. Acesta se apropia, crescând în intensitate. Albert s-a uitat prin pădurea de tulpini de trestie. Cea mai mare parte a apei libere era ascunsă vederii, însă el putea vedea un singur petic de lumină presărat cu zone de umbră care se întindea până aproape de cealaltă parte a râului. Presiunea din interiorul său, piatra din stomac a crescut şi mai mult. Sunetul era acum foarte puternic – puternic, dar lipsit de consistenţă, iar barca cu prora albă care a apărut, dintr-odată, părea să se deplaseze independent de el. Aceasta avansa lin, fără efort şi foarte rapid, cu o margine de apă limpede, albă dansând de-a lungul curburii carenei. În câteva secunde, trecuse mai departe, şi, astfel, Albert a avut doar o clipă pentru a cuprinde cu privirea bărbatul îndesat cu un melon şi haină gri lungă care stătea la volan. Şi pe dr. Calloway, ţeapănă şi palidă în locul de lângă el.

Ea nu s-a uitat; nu i-a observat. Albert era îngheţat, la fel de neajutorat ca în trecut când era legat în scaunul

său din sala de testare de la Stonemoor. Barca cu motor a dispărut. Zgomotul motorului s-a estompat. Prin pădurea de stuf a trecut o undă care a lovit marginea plutei, balansând-o uşor în sus şi în jos.

19

Pentru Scarlett, faptul că ajunseseră în sanctuarul stufărişului era apogeul unei zile de mare succes. Scăpaseră de duşmani, supravieţuiseră mai multor înfruntări directe şi înaintaseră o distanţă apreciabilă de-a lungul Tamisei, în aval. Evitaseră o întâlnire de la distanţă cu Pătaţii, ceea ce era, probabil, cea mai mare uşurare dintre toate. Pluta se dovedise a fi uşor de manevrat, bătrânul acceptabil de competent; până şi copila o deranjase mai puţin decât se temuse. Lucrurile chiar nu ar fi putut decurge cu mult mai bine. După ce fuseseră atât de aproape de un dezastru, în Lechlade, aveau multe motive să fie recunoscători.

De asemenea, fusese interesant să îl urmărească pe Albert. Era adevărat că el nu demonstrase nicio putere senzaţională suplimentară, însă tenacitatea urmăririi era încă o dovadă a valorii pe care Shilling şi femeia considerau că o are el. La fel de evidentă era şi groaza totală pe care Albert o simţea faţă de dr. Calloway. Cinci minute mai târziu, când ea era de mult plecată,

băiatul încă tremura ca un iepure. Scarlett aproape că a trebuit să îl silească să ia o vâslă.

Au dus pluta puţin mai departe, până când au ajuns într-un luminiş acvatic, unde trestiile formau în jurul lor un zid compact. Era adăpostul perfect pentru a-şi petrece noaptea. Cerul era o cupolă întunecată; pluta se legăna în centrul cercului. Erau izolaţi de lumea exterioară ca şi cum s-ar fi aflat în burta unei balene.

Bătrânul a coborât o bucată de zidărie la capătul unui lanţ; aceea urma să fie ancora. Curând, el prăjea într-o tigaie peşti afumaţi şi rondele de cartofi: mirosul era atât de delicios încât a făcut-o pe Scarlett să se simtă destul de slăbită. Ea a intrat în cort, unde copila stătea lângă cuburile ei de lemn cu un felinar, apoi a mers spre locul unde stătea Albert, privind în întuneric.

— Voiam să îţi spun, a zis ea, că te-ai descurcat bine astăzi.

— Astăzi?

— Urmărirea. Pătaţii. Toată tărăşenia.

— Oh!

El s-a încruntat.

— Nu-mi amintesc să fi făcut, de fapt, ceva.

— Exact. Nu ai căzut în râu, nu m-ai lovit cu vâsla, sau nu ai scâncit în momentele-cheie... Practic, ai reuşit să eviţi să strici totul.

Un zâmbet slab a luat locul încruntării.

— Mulţumesc, Scarlett.

— Şi Calloway ne-a pierdut acum. Suntem în siguranţă.

— Într-adevăr? Mi-ar plăcea să cred asta.

Scarlett s-a uitat la bătrân.

— Joe! Urmăritorii sunt în faţa noastră acum. Cum îi vom evita mâine?

Joe stătea pe vine lângă tigaie, amestecând mâncarea cu o lingură de lemn.

— Mai mult ca sigur, se vor îndrepta spre Chalgrove – acesta este următorul oraş mare situat pe malul râului. La un moment dat, îşi vor da seama că ne-au pierdut şi vor sta la pândă. Din fericire, aici, în zonele inundabile, există opţiuni. Vă propun să mergem pe alt drum.

— Aha, bun. Ce drum?

— Printre insulele de stuf, fluviul se desparte în multe canale. Cel mai sudic dintre ele trece de Didcot Barrens, care este sinistru, dar nelocuit, şi se alătură arterei principale la Blandon Point, unde există un punct comercial. Am oprit acolo de câteva ori. Un grup de zece sau doisprezece bărbaţi ocupă fortăreaţa. Ei sunt atât soldaţi, cât şi comercianţi; bărbaţi duri, dar cinstiţi în felul lor. Acţionează pe ambele părţi ale dealului. Ne putem aproviziona de acolo cu alimente şi benzină, apoi să ne continuăm drumul spre lagună. Ne

vom lăsa duşmanii mult în spate.

— Vezi?

Scarlett s-a întors din nou spre Albert.

— Rămas-bun şi călătorie sprâncenată, dr. Calloway. Acum, poţi să uiţi totul în legătură cu ea. Propriul destin îţi aparţine din nou.

Ceva din vechiul său optimism a revenit pe chipul lui Albert.

— Sper să ai dreptate, a spus el, şi voi ajunge, în cele din urmă, în Insulele Libere.

— Da, unde te poţi înghesui cu alţi nebuni pe o plajă goală, bătută de vânturi.

Scarlett a simţit un val brusc şi ascuţit de enervare în faţa naivităţii permanente a lui Albert, a devotamentului lui încăpăţânat faţă de propriul plan. Sincer, era aşa o irosire a talentelor sale...

Fata a ridicat din umeri cu indiferenţă.

— Dar este viaţa ta, a adăugat ea. Fă ce îţi place cu ea.

De lângă grătar, bătrânul a râs pe înfundate.

— Înţelepte cuvinte, într-adevăr, din partea unui bandit criminal şi un pierde-vară! Ascult-o cu atenţie, băiete. Şi fii atent la numeroasele petice de pe haina şi pantalonii ei, care arată cât de responsabile au fost alegerile din propria ei viaţă!

Scarlett a pufnit, dar nu a răspuns. Albert a clipit surprins.

— Cred că îi faci o nedreptate lui Scarlett, Joe. Ea este o persoană complexă. E adevărat, e o criminală, o hoinară şi o hoaţă. Dar nu ai văzut-o, de asemenea, meditând pe covoraşul ei sacru?

Bătrânul a strigat:

— Ce dovedeşte acest lucru? Posesia unui covor vechi şi murdar nu înseamnă nimic! O transformă într-o sfântă? Nu. Eu am în chiloţi purici care sunt mai evlavioşi decât fata asta. Tubul acela murdar nu schimbă nimic. Pariez că îi loveşte pe oameni cu el.

El a ridicat o sprânceană stufoasă şi s-a uitat chiorâş la Scarlett.

— Am dreptate, nu-i aşa? Îi loveşti.

Într-adevăr, Scarlett şi-a amintit vag de o luptă de stradă în Swindon, în care fusese forţată să se folosească de cureaua tubului ca de un laţ. Ea s-a încruntat.

— Mda, şi aş fi foarte fericită să o fac din nou în următoarele zece secunde, dacă nu mă insulţi mai puţin şi găteşti mai mult.

Încă chicotind, bătrânul şi-a continuat munca, şi la momentul potrivit masa a fost servită. După cum promisese mirosul, aceasta era delicioasă. Toată lumea a fost mulţumită. Joe şi Ettie s-au retras sub păturile lor. Albert s-a întins la mică distanţă pe punte; destul de curând a adormit şi el.

Scarlett s-a rezemat de o ladă. Prin mlaştini orăcăiau broaşte. Pe cer strălucea un mozaic infinit de stele. A asaltat-o îndată o imagine din trecut, aşa cum i se întâmpla uneori sub întinderea blândă a nopţii. Imaginea s-a plimbat în jurul plutei cu paşi mici, fără să se elibereze niciodată din cercul de stuf, fără să iasă niciodată în lumină. Scarlett a rămas nemişcată în timp ce vinovăţia o rodea pe dinăuntru. Era corect să îi permită să facă acest lucru. Era vremea ei.

În apropiere s-a auzit un sunet acvatic remarcabil şi delicat, ca de ceva mare şi abil care aluneca în adâncuri. Scarlett s-a reîntors brusc în prezent. A simţit că valurile se sparg de partea laterală a plutei şi s-a întins după armă. Zgomotul s-a retras. Stelele străluceau. În momentul acela, stăpânirea de sine a lui Scarlett s-a clătinat: ea nu a mai auzit sau văzut nimic mai mult.

În lumina albastră a zorilor, cu ceaţa groasă deasupra apei, au condus în tăcere pluta afară din stufăriş pentru a ajunge din nou în mijlocul Tamisei. Motorul a fost lăsat oprit. Au trecut printre insulele mici de stuf, şi astfel au ajuns într-un loc unde fluviul se împărţea ferm într-un număr de râuri separate.

— O luăm pe râul din dreapta, a şoptit Joe. Cel din stânga este traseul oamenilor cumsecade. Mergem pe calea rebelilor şi a devianţilor morali. Ettie – fereşte-ţi

ochii!

Din spatele lenjeriilor de pat, fetiţa juca *peepo* cu Albert, scoţând hohote de râs la feţele ciudate pe care le făcea el. Nu părea să îi pese de drum.

După o jumătate de oră, fără niciun semn de primejdie, şi încă cu nimic în afară de ceaţă şi stuf în jurul lor, au pornit motorul. În momentul acela, Scarlett a preluat cârma. Urechea bătrânului se umflase mult în timpul nopţii, iar el dădea semne de febră. A luat o înghiţitură dintr-o tinctură antibiotic din trusa medicală a lui Scarlett şi s-a întors în scaunul lui.

Râul şerpuia; ziua a trecut în linişte. Scarlett şi Albert au condus pe rând pluta. Barca cu motor a lui Calloway nu s-a văzut, şi nici alte ambarcaţiuni. Zonele inundabile erau întinse şi goale, iar pluta era o pată de culoare neverosimilă plutind în negurile lor.

După-amiază, dinspre sud s-au înălţat o serie de dealuri joase. Cel mai apropiat era golaş şi arid, „pătat" cu sticlă neagră şi străbătut de linii de cărbune ca şi cum fusese ars de fulgere cu mult timp în urmă. În timp ce pluta trecea pe lângă acest deal, s-a înclinat şi s-a răsucit în curenţi nevăzuţi, iar bârnele i s-au cutremurat. Scarlett a simţit că îi clănţăne dinţii. Apoi au trecut şi au mers mai departe, unde pe maluri era din nou stufăriş şi râul înainta lin.

— Ai simţit asta? a întrebat Albert. A fost ca şi cum

inima era pe cale să mi se oprească.

Chipul lui Scarlett era cenuşiu. Ea a încuviinţat.

— Este o zonă moartă, rămasă de la Cataclism. Cel mai bine este să ocoleşti astfel de locuri. Nu fac bine nici corpului, nici minţii.

Probabil că aceasta este Didcot Barrens. Ar trebui să ajungem curând la punctul comercial, dacă bătrânul a spus adevărul.

Bătrânul spusese adevărul. După mai puţin de o oră, în lumina aurie a după-amiezii târzii, au văzut în faţa lor o faleză joasă şi stâncoasă conturându-se deasupra râului. Altă panglică a Tamisei, mai groasă, înconjura dealul pe partea cealaltă. Apoi apele convergeau şi coteau departe, spre est. Deasupra falezei era o palisadă, o siluetă mai degrabă tristă pe cerul purpuriu. Exista un turn pătrat cu ferestre în care sticla sclipea, şi mai multe păsări se roteau deasupra lui. Scena emana un iz de dezolare: caracterul modest al fortificaţiei nu făcea decât să sublinieze pustietatea vastă din jur. Scarlett a observat un steag verde şi galben ridicat pe un stâlp mult deasupra palisadei. Altfel nu era niciun semn de viaţă. Dincolo de deal, stuf şi stejari pitici mărgineau malul râului, unde un debarcader de ciment se întindea peste râu.

Scarlett a acostat pluta la debarcader. Bătrânul era inconştient sub pătura lui, aşa cum fusese toată ziua.

Albert şi copila începuseră un joc de-a v-aţi ascunselea printre lăzi, cu multe chicote şi veselie. Scarlett a luat un teanc de bancnote din rucsac.

— Bine, Albert. Suntem la Blandon Point. Avem nevoie de benzină şi de alimente.

El s-a ridicat din spatele unei lăzi, împingându-şi părul de pe faţă.

— O să-l jefuim?

— Este plin de soldaţi. Vom folosi bani cinstiţi. Ei bine, bani cinstiţi pe care i-am furat. Haide.

— Cum rămâne cu Ettie? Joe e bolnav. Nu pot să îl trezesc. Ar trebui să rămân aici cu ea.

— Nu. Am nevoie de tine să ajuţi la transportul lucrurilor. Fata va fi bine.

Scarlett a sărit pe debarcader, simţind pământ solid sub tălpi pentru prima oară după aproape două zile. Albert a urmat-o mai încet, cu fruntea încruntată privind în urma lui. Ettie îi privea plecând cu ochii albaştri larg deschişi şi serioşi. Faţa i s-a destins într-un zâmbet larg. Cu o surprinzătoare agilitate, fetiţa s-a căţărat de pe plută, rostogolindu-se pe debarcader şi s-a ridicat pentru a-i urma.

Scarlett a gemut.

— Albert...

Albert s-a oprit şi şi-a pus mâinile pe buze.

— Ettie, *chiar* trebuie să te întorci.

Copila a zâmbit şi mai larg şi s-a îndreptat către el cu paşi mărunţi şi braţele întinse.

Lui Scarlett i-a trecut prin minte un gând. Nu era imposibil ca porumbeii călători trimişi de Casa Credinţei să fi ajuns până în acel moment la fortăreaţă.

— Oh, las-o să vină, a spus ea brusc. Ar putea fi bine pentru noi să avem un copil. Dacă vestea despre arderea pontonului a ajuns până aici, nu a fost menţionat nimic despre un copil, nu-i aşa? Ea va fi acoperirea noastră. Ce rău îi poate face?

Şovăitor, Albert a privit fetiţa.

— Nu ştiu. Ce va spune Joe?

— Vom fi înapoi înainte să se trezească el. O jumătate de oră, cel mult. Uite, vrea să o iei în braţe...

— În regulă. O voi supraveghea eu.

El a ridicat-o pe fetiţă şi a cuibărit-o la pieptul său. Drumul se afunda între stejarii pitici, o specie pigmee cu ramuri groase şi înclinate care se arcuiau jos deasupra capetelor lor. Frunzele erau galbene şi maro şi în aer se simţea un miros de usturoi sălbatic. Copila şi-a vârât nasul în pieptul lui Albert. Părea să se bucure de plimbare.

— Crezi că este nepoata lui Joe? a întrebat Scarlett. Vreau să spun, în realitate?

— Desigur. De ce nu?

— Pur şi simplu, alcătuiesc un cuplu straniu, asta-i

tot. Oricum, este un copil ciudat. Nu vorbeşte. Nu spune niciodată nimic.

— Nu cred. Este doar mică.

Au continuat să urce printre copaci. La anumite intervale de timp, treceau pe lângă platforme de beton construite lângă cărare, unde fuseseră stivuite grămezi de buşteni, saci de nisip, ciment şi alte materiale extrem de grele. Totul fusese acoperit cu o pătură de frunze galbene. Privind în sus printre crengi, Scarlett a văzut steagul colorat din vârful turnului fluturând pe cer. În după-amiaza aceea nu era nimeni la parapete.

Ettie a devenit somnolentă. Până în momentul în care s-au apropiat de vârful dealului, ochii ei erau închişi. Scarlett l-a privit cu uimire pe Albert.

— Stai puţin, doarme cu adevărat? Da. Nu pot să cred că a adormit în braţele tale.

Albert a mângâiat micul spate curbat, însă nu a spus nimic.

Pentru câteva minute, cărarea urca abrupt în zigzaguri leneşe printre aglomerări de pietre negre. Privind înapoi, străvechiul râu arăta cenuşiu şi întunecat dedesubtul stejarilor. În acel moment, au ieşit pe o pantă înverzită, cu zidurile de ciment ale fortăreţei înclinându-se în spate. De aproape, fortăreaţa era chiar mai mică decât crezuse Scarlett, chiar dacă era bine consolidată. Jos nu erau deloc ferestre, iar la înălţimi

mai mari se vedeau câteva fante pentru tragere. Cărarea se sfârşea în faţa unei uşi montate în zid. În apropierea potecii se tăiaseră de curând lemne. Erau o mulţime de buşteni tăiaţi, o movilă de scoarţă şi ramuri retezate, un trunchi pe jumătate retezat sprijinindu-se pe un suport. O grămadă de criblură albă căzuse într-un oval neuniform la jumătatea dealului. În buştean era înfipt un topor. Nu era nimeni acolo.

— Majoritatea punctelor comerciale sunt atât de tăcute? a întrebat Albert. Nu este tocmai animat.

Scarlett vizitase cimitire cu mai multă acţiune. Ea s-a uitat în sus la zidurile albe, ascultând tăcerea. Păsările pe care le văzuse rotindu-se deasupra fortăreţei dispăruseră. Departe sub ei, dincolo de gulerul de copaci, câmpiile inundate se întindeau în umbre adânci de albastru şi maro, pentru a se contopi cu înserarea. Curând va fi noapte.

— Poate că bărbaţii sunt înăuntru şi îşi iau cina, a spus ea, sau muncesc jos la cheiurile de pe cealaltă parte a dealului. Acesta nu este uşa principală. Probabil este folosită arareori...

Chiar şi pentru urechile lui Scarlett, vocea ei suna neconvingătoare. Lăsându-şi la o parte îndoielile, fata i-a condus spre o poartă şi a bătut elegant la uşa metalică ghintuită.

— Bine, Albert, a spus ea, povestea noastră este:

suntem comercianţi cinstiţi de peşte afumat şi trebuie să cumpărăm provizii. De vreme ce pot formula propoziţii coerente, eu voi fi cea care va vorbi. Cel mai bine este să taci, ca de obicei.

Ei au aşteptat.

— Dacă întreabă cineva, a zis Albert, suntem camarazi sau formăm o familie?

Scarlett şi-a privit ceasul. Apoi a continuat să se uite la uşă.

— Indiferent.

— Bine. OK. Voi spune că formăm o familie. Ettie e copilul nostru?

— Sper că nu! Pur şi simplu, roagă-te ca subiectul să nu apară.

Ea a ciocănit din nou.

— Straniu... Mare păcat că nu există un clopot.

— De ce nu încerci uşa?

— Presupun că aş putea.

Ea a împins fierul rece şi uşa s-a deschis lin spre interior, pe balamale bine unse. Scarlett şi Albert au ezitat, încă aşteptându-se să iasă cu paşi mari un portar robust; când nu s-a întâmplat nimic şi nu a venit nimeni, cei doi au păşit înăuntru.

Interiorul fortăreţei consta dintr-o curte pătrată, sub cerul liber. Solul era din beton gri-albastru, iar zidurile erau şi ele din beton, nevăruite şi pur funcţionale. Pe

trei dintre laturi, tot atâtea arcade duceau spre încăperi situate la parter, în interiorul zidurilor. Vizavi era altă poartă metalică, închisă şi blocată. O scară exterioară urca până la o pasarelă aflată la primul etaj, care se întindea de-a lungul crenelurilor. Aici erau ghemuite trei tunuri ca nişte broaşte arţăgoase care îşi înălţau gurile spre râul de dedesubt. Pe a patra latură era o clădire cu două etaje având deasupra un turn, unde steagul Blandon Point dansa puternic în soarele muribund. Cea mai înaltă cale de acces în turn era brăzdată de lumină roz; în rest, totul era plat, rece şi mohorât. În mijlocul curţii se afla o cişmea din metal negru tern, cu un jgheab de ciment dedesubt. Sub o copertină era scheletul unei bărci pe jumătate construite. Erau grămezi de învelişuri de cauciuc, prelate împăturite şi alte obiecte cu caracter vag nautic. Însă nicăieri niciun om.

— Alo! a strigat Scarlett.

Ecoul a reverberat în spaţiul gol, apoi au fost înghiţiţi de tăcere. Lângă gâtul lui Albert, fetiţa s-a trezit. Şi-a deschis ochii şi a privit în jur.

— Câţi bărbaţi a spus Joe că munceau aici? a întrebat Scarlett.

— Cel puţin zece.

Ea şi-a frecat bărbia, cuprinsă de îndoială.

— Poate au coborât pe mal...

— Putem arunca o privire din turn.

— Nu vreau neapărat să îi găsesc. Le vreau doar proviziile. Dar e straniu. Poate locul a fost abandonat dintr-un anumit motiv.

— Abandonat foarte recent, a zis Albert.

Scarlett a devenit conştientă că o cuprindea o uşoară anxietate, ceva în legătură cu aspectul dezolant al zonei. Ea s-a scuturat, revenind la precizie şi acţiune.

— Nu are importanţă. Putem arunca o privire rapidă în jur. Cu siguranţă, vom găsi aici combustibil şi mâncare.

Apoi a pornit către arcade într-un ritm rapid. Una dintre acestea, amplă, era prevăzută cu o pereche de uşi duble şi părea promiţătoare.

Albert nu a urmat-o imediat. El se lupta cu Ettie care, trează fiind, voia să se dea jos. Fetiţa şi-a întins braţele şi picioarele şi a devenit lungă şi fluidă şi fără putere. Lui Albert îi era greu să o ţină. În cele din urmă, a aşezat-o pe podea.

— Poţi să cobori, i-a spus Albert cu severitate, dar trebuie să stai aproape. Vino cu mine.

Fetiţa a început prin a se supune, însă imediat a observat pompa de apă. Gura i s-a deschis într-un bizar „O” de încântare. S-a îndreptat clătinându-se către cişmea, s-a uitat în jgheab, apoi a încercat să mişte masivul mâner negru.

Albert a ezitat.

— Trebuie să o supraveghem. Nu ar trebui să laşi un copil în apropierea apei.

Scarlett era în dreptul uşilor duble, deschizându-le.

— Albert, ea şi-a petrecut întreaga viaţă pe o plută fără parapet. Se poate descurca cu un jgheab pentru cai. Ah, ia să vedem. Vino şi uită-te. Asta este ceea ce ne doream.

După cum sperase ea, încăperea era o magazie pentru fortăreaţă. Printr-o fantă de tragere situată la mare înălţime pe peretele exterior pătrundea o lumină neclară. În ceaţă, a văzut exact ceea ce căutaseră: rânduri de rafturi metalice umplute cu saci de pânză şi cutii de carton, stive mari de lemne de foc şi cărbune. Şi, da, acolo la capăt – rânduri suprapuse ordonat de canistre de plastic cu benzină, bineînţeles pline.

Scarlett şi Albert s-au grăbit spre rafturi. Spre marea lor satisfacţie, sacii şi cutiile conţineau o gamă largă de produse alimentare – fructe uscate, ovăz, cutii de supă, rafturi cu cârnaţi atârnaţi şi mezeluri. Era treabă de o clipă să strângă un sac plin; cu toate acestea, Scarlett s-a trezit de nenumărate ori privind peste umăr spre uşa deschisă în curte, unde copila atârna fericită de pârghia pompei. Nimeni altcineva nu era acolo. Fortăreaţa era goală. Dar nervii îi erau întinşi. Tăcerea era îngrijorătoare.

În cele din urmă, ea s-a îndreptat.

— Ajunge, a spus Scarlett. Nu putem lua nimic mai mult. Crezi că poţi să cari sacul şi să conduci copilul? Eu voi lua două canistre de combustibil.

Şi Albert se uitase înapoi spre Ettie şi grădină.

— Bine, dar mă simt puţin ciudat în ceea ce priveşte acest lucru.

— Ce lucru?

— Furtul. Nu mă simt bine făcând asta. Ar trebui să plătim cumva.

— Te-ai simţit destul de bine când ai furat de la bancă.

— Da, ştiu, dar acela era oraşul. Iar ei au fost cruzi cu acea sărmană *hornbeak.* Toate acestea sunt aranjate atât de ordonat. Proprietarii se mândresc cu acest lucru. Este important pentru oricine locuieşte aici, se vede.

— Ei bine, ei au plecat acum, nu-i aşa?

Scarlett s-a încruntat.

— Uite ce este, luăm lucrurile. Dacă vine cineva, le plătim. Dacă nu vine nimeni, nu plătim. OK? E frumos şi simplu...

Ea a scrutat magazia, întrebându-se dacă ar trebui să caute alte lucruri utile, însă tăcerea locului îi intrase în oase şi nu se mai simţea în stare să facă acest lucru.

— Frumos şi simplu... a repetat ea. Absolut nimic pentru care să îţi faci griji.

Albert s-a uitat la ea.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

— Nu ştiu. Dar tu?

— Nici eu nu ştiu. Putem să luăm lucrurile şi să mergem?

— Hai să le luăm.

Ea a ridicat cele două canistre. Albert şi-a azvârlit sacul pe umăr, şi au ieşit în curte.

— Unde este Ettie? a întrebat Scarlett.

Ei s-au uitat de-a lungul curţii şi la pompa de apă, spre toate uşile şi scările. Fetiţa nu era acolo.

— Este ciudat, a zis Albert. Cu doar o secundă mai devreme era acolo.

El s-a grăbit spre jgheabul de apă şi s-a uitat în interiorul acestuia.

— Este în regulă – nu-i aici.

— Bine. Şi atunci unde este?

— Nu ştiu. Probabil că a plecat în explorare.

Scarlett a lăsat să îi scape un blestem moale. A pus un ban în cutia din piele.

— Ce fel de copil mic ar face asta, să plece, pur şi simplu, undeva?

— Toţi copiii mici fac acest lucru. Aşa sunt copiii.

— De unde ştii tu asta? Ai fost închis toată viaţa... Fir-ar să fie, Albert, ai spus că ai de gând să stai cu ochii pe ea!

— Nu este doar treaba mea. De ce este treaba mea? Tu eşti cea care a vrut să o aducem aici.

— Nu contează. Trebuie să o găsim. Este pe metereze?

— Nu.

— Atunci trebuie să fi intrat printr-una dintre arcade.

Au abandonat sacul şi canistrele lângă poarta exterioară şi s-au grăbit spre cea mai apropiată arcadă. Dar era doar o altă magazie, în care spânzurau haine impermeabile, cizme şi cârlige de bărci. Ordonată, bine aprovizionată... şi fără nicio fetiţă înăuntru.

Următoarea uşă era încuiată, iar cea de după aceasta s-a dovedit a fi o toaletă. Alte două arcade au fost investigate fără succes. Ettie dispăruse.

Până în acel moment, Albert devenise şi el agitat.

— Oh, ce va spune Joe despre asta? N-o să îi placă! Nu va fi mulţumit de noi dacă i-am pierdut nepoata!

— Taci din gură. Vrei să taci, în legătură cu Joe?

Scarlett a încercat să vorbească calm:

— El nu va afla niciodată despre asta, Albert, pentru că noi o vom găsi. Nu-i aşa?

— Da.

— Concentrează-te. Trebuie să fie acolo.

Fata a arătat spre singura uşă pe care nu o încercaseră. Era în partea de vest a curţii, unde fortăreaţa avea două etaje, sub turn.

Au alergat fără zgomot spre clădire. Sus pe turn, câteva ultime degete de lumină mângâiau steagul în vârful stâlpului său, însă acestea aveau să se retragă curând. La Blandon Point, ziua urma să se estompeze complet foarte curând.

Au ajuns la uşa deschisă. În spatele acesteia era o încăpere spaţioasă.

— Nu pot să cred că a ajuns până aici, a spus Scarlett. Cum poate cineva cu picioare atât de scurte şi de grase să se mişte atât de repede? În regulă, va fi înăuntru. Ia-o şi să mergem.

Dar când au intrat în cameră, aceasta era pustie şi tăcută. O masă lungă de lemn se întindea pe aproape toată lăţimea acesteia, cu scaune de piele galbenă crăpată de jur-împrejur. Era sala de mese a bărbaţilor de la fortăreaţă, şi încă mai erau pe ea farfurii cu sendvişuri pe jumătate mâncate şi căni de ceai rece. Majoritatea scaunelor fuseseră împinse înapoi de la masă, de parcă ocupanţii lor se ridicaseră şi plecaseră în viteză.

În dreapta camerei, un coridor deschis apărea din semiobscuritate. În stânga era o boltă spre o bucătărie, şi o scară de lemn care ducea la etajele superioare. Nu erau lumini aprinse, deşi în tavan se vedeau becuri electrice disponibile. Se auzea un zumzet slab, ca de la un generator în funcţiune. Scarlett s-a concentrat să

audă zgomotele luptei unei persoane mici sau, desigur, orice zgomot, însă nu a auzit nimic.

— Aloo! Ettie!

Albert a strigat cât de tare a putut, făcând-o pe Scarlett să tresară.

Ea şi-a pus mâna pe braţul lui.

— Nu striga atât de tare. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu, nu face acest lucru.

— Ei bine, trebuie să o găsim, Scarlett.

— Ştiu că trebuie.

Ea s-a dus la masă şi a atins extremitatea ondulată a unui sendviş, aspră şi uscată ca botul unei şopârle. Dar nu tare ca piatra şi sfărâmicios, aşa cum sperase ea. Vechi de câteva ore, mai degrabă decât de câteva zile. A bătut uşor cu degetele pe tăblia mesei, gândindu-se.

— Poate fi mâncat vreunul dintre ele? a întrebat Albert. Va vrea mâncare când o vom găsi.

— Va vrea o palmă la fund...

Scarlett se uita în întuneric. Simţea în piept o presiune care se accentua. Îşi dorea din ce în ce mai mult să fi plecat. Însă trebuiau să o găsească pe fetiţă.

Albert o privea.

— Te simţi bine?

Fata ştia că el se uita la gândurile ei – Dumnezeu ştie ce vedea –, dar nu era momentul să îl provoace.

— Da, a răspuns ea. Sunt bine. Trebuie să facem acest

lucru rapid. Verifică la etaj. Eu voi încerca coridorul. Şi, Albert – fă totul *în liniş*te.

El s-a îndreptat rapid spre trepte. Scarlett s-a strecurat pe coridor. Pe acesta se deschideau mai multe uşi, fixate în grosimea zidului fortăreţei. Una era uşor întredeschisă. Dincolo de ea era un spaţiu gol, negru, care mirosea a cerneală şi a hârtie.

— Ettie?

Scarlett a păşit înăuntru. A aprins lumina electrică, descoperind o cameră mică, pătrată, cu pereţi albi şi mochetă, cu fişete, topuri haotice de hârtie stivuite pe rafturi, un birou şi un scaun. Pe birou, o gravură înrămată a unui târg. În perete era înşurubat un coş pentru jocuri cu mingea, iar pe vopseaua din jurul lui se vedeau urme întunecate. Probabil că biroul aparţinea administratorului plictisit al punctului comercial. Niciun semn de Ettie. Scarlett s-a întors să plece.

Doar că... Ea ştia că uneori copiii se ascund din cauza unei dorinţe de distracţie neinspirate. Era posibil ca Ettie să fie ascunsă în spatele pieselor de mobilier, şi, într-adevăr, era ceva mic şi rotunjit abia vizibil dincolo de piciorul din partea stângă a biroului.

Scarlett a făcut un pas în cameră, pentru a verifica. Un singur pas – şi s-a oprit.

Nu era Ettie. Nici nu era o minge, sau o geantă, sau

un coş pentru hârtii, sau oricare dintre celelalte lucruri care s-ar găsi, teoretic, în biroul unui bărbat plictisit în punctele comerciale izolate.

Era uşor înclinat, rezemat şmechereşte de piciorul biroului, însă întors către ea aşa încât Scarlett i-a văzut faţa.

I-a văzut expresia de surpriză.

A văzut balta de sânge de sub el.

Era capul unui om.

20

Doar pentru o clipă, Scarlett şi-a reamintit capul tăiat de iepure care zăcea în iarba de lângă mlaştina din Cheltenham, în zorii unei zile cu aproape o săptămână înainte. Şi aici era o baltă de sânge, ochii care se uitau sticloşi în sus. Însă acesta era capul unui bărbat, cu ochi albaştri şi piele rumenă şi o barbă maro-roşcat. Deasupra, câteva şuviţe de păr nisipos pe cale de dispariţie. Într-un detaliu trist, având în vedere ce altceva îi mai fusese luat în ziua aceea, se putea vedea cum le pieptănase înapoi în dimineaţa aceea, pentru a-şi minimiza sentimentul pierderii. Scarlett s-a uitat la şuviţele de păr fixându-şi la întâmplare privirea pe ele în timp ce o cuprindea panica, pielea îi devenea rece, iar transpiraţia îi umezea palmele şi gâtul. Ştia că

trupul va începe să îi tremure, şi aşa s-a întâmplat. Pulsul îi bătea în tâmplă; semăna cu un ţăruş de cort care era bătut în pământ. Fata a aşteptat să se oprească violenţa iniţială a atacului, iar respiraţia să îi redevină profundă şi sigură, şi, în tot acest timp, nu a încercat să se mişte. Când şi-a recăpătat controlul, a făcut un pas uşor înapoi. Cu foarte mare atenţie, s-a întins după întrerupător şi a stins lumina în birou. Apoi a ieşit cu totul din cameră şi a închis uşa încet.

Scarlett a privit de-a lungul coridorului.

Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să îşi scoată cuţitul său lung.

— Ettie, a spus ea în şoaptă.

Nu a venit niciun răspuns. Ea şi l-a imaginat pe Albert trântind uşi la etaj cu toată îndrăzneala unui bivol de apă, strigând-o pe copilă. Şi-a imaginat cât de gălăgios ar fi şi cât de uşor l-ar găsi ei... Fata şi-a muşcat buzele. Nu era un moment potrivit pentru a-i permite propriei imaginaţii să zburde liberă. S-a mişcat mai departe pe coridor, lăsând tăcerea acestuia să o învăluie. Nu credea că ei erau acolo jos şi nu credea nici că fata era, dar trebuia să verifice. I-a luat mai puţin de un minut. În fiecare cameră a aprins lumina, a rostit numele lui Ettie, a aşteptat, a ascultat şi s-a retras.

Scarlett s-a întors pe coridor şi s-a îndreptat spre sala de mese. Acum că le căuta, vedea petele de sânge din

praful de pe podeaua de beton, pe unde duseseră capul. Nu avea habar de ce căraseră anume acel cap afară din camera de tortură şi îl duseseră în mod special în acel birou. De ce făcuseră totul? Ar fi putut fi un ritual străvechi, s-ar fi putut teme de fantome, s-ar fi putut să fie doar un act lipsit de raţiune, un act de nebunie, sau să nu existe niciun nenorocit de motiv. Adevărul era că, dacă te gândeai prea mult la ceva ce făcuseră Pătaţii, asta te înnebunea şi pe tine.

Înapoi în sala de mese îngheţată cu scaunele ei răsfirate şi sendvişurile pe jumătate mâncate ale sărmanilor oameni osândiţi, Scarlett s-a repezit spre scara de lemn. În timp ce făcea acest lucru, ochii i-au fugit spre uşa deschisă şi spre amurgul din curte, şi doar pentru o clipă s-a imaginat coborând repede şi tăcută dealul, sub stejari, singură şi liberă şi fără să privească o dată înapoi. Iar, în momentul acela, era din nou în autobuzul avariat, chiar înainte să îl descopere pe Albert, în fracţiunea de secundă în care ar fi putut să se caţăre afară şi să îşi vadă de drum, şi să scape de o întreagă grămadă de necazuri. Acela fusese unul dintre punctele centrale ale vieţii, iar acesta era altul, şi ele erau cam la fel. În autobuz trebuise salvat un idiot; acum erau doi. Aceasta era singura diferenţă. Dacă era cinstită, în niciuna din aceste două situaţii ea nu a avut nicio opţiune reală.

A înjurat cu jumătate de gură, dar nu şi-a atins cutia pentru blesteme. Nu avea timp de pierdut cu monedele. Ar fi putut face zgomot.

Mişcându-se ca o umbră neîndurătoare, ca un petic de beznă eliberată, Scarlett a urcat treptele. La prima cotitură, s-a oprit şi şi-a rotit capul, privind după colţ. Mai multe trepte. Un acoperiş înclinat. Casa scării era un tub aplecat, iar lumina se scurgea către ea. Nu auzea niciun sunet. Sprijinindu-se de perete, a urcat treptele rămase. Nu prea încet acum. A rezistat tentaţiei de a trage de timp. Ezitarea generează teamă; nu e bună pentru nervi. Chiar într-o casă de canibali, cel mai bine era să continui să te mişti, pentru a termina treaba cât mai rapid.

Fata a ajuns pe coridorul de deasupra şi a păşit pe el cu cuţitul pregătit. În ceea ce priveşte liniştea, erau atât veşti bune, cât şi veşti proaste, iar acestea se echilibrau cumva. Aproape sigur vestea bună era că ei mâncaseră. Acest lucru avea tendinţa să le distragă atenţia, să îi ţină închişi în camera de tortură; s-ar putea să se îmbuibe ore întregi. Acest lucru îi dădea lui Scarlett spaţiu de manevră. Vestea proastă era că ei i-ar fi putut mânca pe Albert şi Ettie, şi, cu cât mai mult mergea fără să găsească pe niciunul din ei, cu atât mai probabil era acest scenariu.

De-a lungul culoarului pe partea stângă erau uşi, iar

pe partea dreaptă ferestre care dădeau spre curtea interioară. Implacabilul amurg se revărsa asupra tuturor lucrurilor, dens, granular şi gros ca siropul. Era din ce în ce mai greu să vezi, dar Scarlett nu avea nicio intenţie să aprindă o lumină. S-a mişcat către prima uşă – şi, în momentul acela, în sfârşit, a auzit ceva: o bufnitură slabă în faţa ei.

Fata s-a oprit, ascultând...

Zgomotul surd nu s-a mai repetat. Scarlett şi-a încleştat dinţii. S-a furişat mai departe şi a ajuns la uşă, care era larg deschisă, iar încăperea foarte întunecată. De asemenea, era şi ostentativ de liniştită; tăcerea ei avea o particularitate care nu îi plăcea lui Scarlett. Nu a intrat, ci a rămas la uşă, privind cu atenţie înăuntru. Abia vizibil, la marginea razei cenuşii de lumină care pătrundea pe fereastra din spatele său a văzut un cadru de pat din lemn, o saltea sărăcăcioasă cu o crustă de lenjerie mototolită atârnând peste ea şi atingând podeaua. Ar fi fost un loc bun pentru a te ascunde de chestiile rele, dacă Albert sau Ettie fuseseră destul de deştepţi să facă asta, lucru de care se îndoia.

Însă trebuia să verifice.

Scarlett a păşit în cameră.

Imediat, din umbrele din spatele uşii s-a desprins o siluetă. S-a aruncat în spatele ei cu o viteză feroce. Scarlett s-a aplecat; a auzit zgomotul ascuţit produs de

ceva greu şuierând deasupra capului ei. Braţul înarmat cu cuţitul zvâcnise deja spre spate, însă ea a oprit lovitura şi, în schimb, s-a răsucit şi l-a înhăţat de gât pe adversarul său. Acesta a scos un gâlgâit ascuţit şi a scăpat coada de mătură pe care o folosea ca armă.

— Taci din gură, Albert, a şuierat ea. Eu sunt!

— Scarlett!

Ochii lui era mari, vocea abia auzindu-i-se.

— Am crezut că ai fost...

— Da, aproape că am crezut» că şi tu ai fost. De aceea aproape te-am tăiat în jumătate.

Albert a făcut un pas înapoi, masându-şi gâtul.

— De unde ştiai că eram eu?

— Stăteam cu spatele la tine, eram ca o raţă aşezată, iar tu aveai un ciomag enorm. Cu toate acestea, ai reuşit să mă ratezi. Indiciile au fost acolo. Ai găsit-o pe Ettie?

El a privit-o; fata îl vedea tremurând.

— Este ceva teribil în locul acesta, Scarlett...

— Ştiu. Vorbeşte încet. Ai luat-o pe Ettie?

— Nu am luat-o.

— Ai vreo idee unde este?

— Este în capătul holului.

Suferinţa din vocea lui era clară.

— Eram gata să o iau – apoi ceva a ieşit din camera de alături. M-am ascuns de el – dar l-am văzut... Oh, Scarlett – i-am văzut gândurile. Era atât de subţire. S-a

uitat în jur şi s-a întors înăuntru.

— A luat-o pe Ettie?

— Nu...

El i-a apucat braţul.

— Era atât de oribil de subţire. Şi ţinea, ţinea...

El a înghiţit în sec în timp ce corpul îi tremura.

— Încearcă să te calmezi. Te-a văzut?

El a scuturat din cap. Nu îl văzuse, desigur. Faptul că băiatul încă avea un cap îi oferea răspunsul.

— Bine. Şi unde este Ettie? Undeva, dincolo?

— În capătul culoarului. Mai este o cameră acolo. Am văzut-o strecurându-se înăuntru. Cel puţin am crezut că era ea – a fost doar o umbră micuţă. Sper că se ascunde. Dar... va trebui să trecem de uşa...

— Nu „noi”.

Scarlett s-a detaşat clar de el.

— Eu voi face acest lucru.

— Voi merge cu tine. Vei avea nevoie de mine.

— Chiar nu voi avea – doar dacă talentul tău este gata să izbucnească acum.

Ea l-a privit.

— Nu? Atunci, aşteaptă, pur şi simplu, aici. Şi fii pregătit să fugi mâncând pământul.

Fata s-a îndepărtat înainte ca el să poată răspunde, şi înainte ca ea să se gândească prea mult la ceea ce făcea. Coridorul se întindea pe toată partea laterală a

fortăreţei. Nu era foarte lung, dar mai mult decât suficient în acele împrejurări. Scarlett nu îi vedea capătul, dar încă nu era interesată de acest lucru.

Ochii îi erau fixaţi pe a două uşă din faţă.

Tot mai aproape, pas cu pas. Pe scândurile de lemn erau semne întunecate, stropi de sânge şi pete strălucitoare care se curbau spre uşă. Scarlett s-a furişat mai aproape. În mâna sa, cuţitul se simţea umed.

În momentul acela, a început să audă lucruri.

Uşa în cauză era închisă. Nu se vedea nicio lumină pe sub ea, dar Scarlett auzea o mulţime de mişcări slabe înăuntru – lovituri uşoare şi sunete ale unui ospăţ care se desfăşura în întuneric. Se desluşea şi un fel de mormăit scăzut, o reverberaţie care nu era tocmai râs, sau mârâit, sau geamăt, sau orice se apropia de vorbirea reală, dar care deţinea, într-un mod oribil, unele dintre însuşirile tuturor acestor lucruri. Avea un caracter atât de odios, încât firele de păr de pe ceafa lui Scarlett s-au ridicat.

Ea a trecut fără zgomot pe lângă uşă şi, câteva clipe mai târziu, a ajuns la o încăpere din capătul culoarului, probabil o cameră de socializare cu fotolii şi o masă de biliard, şi o mitralieră fixată pe un suport lângă o fereastră îngustă din peretele exterior. Mult îi mai ajutase pe bărbaţii din fortăreaţă. Ea s-a întrebat cum intraseră Pătaţii.

Fereastra dădea spre vest. Prin ea a pătruns înclinat o ultimă săgeată de lumină roz, a lovit partea laterală a unui fotoliu şi, de asemenea, a luminat-o pe fetiţă, care era ghemuită la marginea luminii, foarte mică şi nemişcată, cu un obraz odihnindu-se pe genunchii durdulii şi cu braţele îmbrăţişându-şi strâns picioarele.

— Hei, Ettie, a şoptit Scarlett. Fii cuminte acum. Trebuie să vii cu mine.

Când a început să înainteze, copila s-a smucit deoparte, târându-se pe podea în jurul fotoliului şi pierzându-se în întuneric. Scarlett şi-a strâns buzele.

— Te voi duce înapoi pe plută la bunicul tău, a şoptit ea. Dar acum trebuie să vii în linişte, înţelegi? Există nişte chestii rele în apropiere.

Altă eschivare. I se vedeau obrajii clătinându-se, ochii rotunzi mărindu-se, ca şi cum era gata să plângă.

Singura speranţă a lui Scarlett era în instinctul de conservare al fetiţei. Cu siguranţă, Ettie avea unul: cumva, reuşise să evite să se facă remarcată până în acel moment. Scarlett trebuia să rişte. S-a aplecat aproape de copilă cu ceea ce spera să fie un zâmbet firesc, liniştitor. Fetiţa era sceptică. Scarlett a inspirat adânc şi brusc, pregătindu-se, în mod evident, pentru o explozie de indignare zgomotoasă ca o sirenă de ceaţă.

— Albert este aici! a şuierat ea disperată. Te aşteaptă. Chiar acolo!

Pieptul copilului a rămas umflat. Nici nu a expirat, nici nu a izbucnit. Şi Scarlett era încremenită.

Scarlett a ridicat o mână.

— Te rog, vino cu mine, iubito, a spus ea.

Aproape în aceeaşi mişcare, Scarlett a ridicat copila şi s-a întors pe coridor fără să încerce să o înăbuşe, sperând că afişarea încrederii sale calme şi oneste o va menţine liniştită. Au ajuns la uşa închisă, unde oribilele sunete de mestecat zgomotos continuau. Scarlett a păşit pe petele de pe podea. Mersul îi era rapid, dar nu atât de rapid ca bătăile puternice ale inimii sale. Fetiţa îi stătea adormită în braţe.

S-a strecurat în primul dormitor, unde Albert aştepta aproape de pat. Când a văzut-o pe Ettie, s-a întins să o ia, dar Scarlett nu dorea nici măcar să îşi încetinească ritmul.

— Într-o clipă, a şuierat ea. Aşteaptă până ieşim.

Ea s-a grăbit să meargă mai departe. Ettie şi-a scuturat capul şi s-a repezit să ajungă la Albert. În timp ce Scarlett se străduia să nu o scape, fetiţa a scos un singur strigăt de furie.

Scarlett şi-a azvârlit mâna pe gura deschisă a copilei. Şi-a înfăşurat celălalt braţ strâns în jurul fetiţei şi a ţinut-o în timp ce ea se zvârcolea, privindu-l pe Albert peste capul lui Ettie.

În semiobscuritatea camerei, ei au aşteptat.

Nimic. Doar tăcere.

Scarlett a expirat încet. Umerii lui Albert s-au relaxat. El i-a zâmbit slab.

S-a auzit scârţâitul unei uşi care se deschidea.

A mai trecut o perioadă de timp, foarte scurtă şi totuşi foarte lungă. Faţa lui Albert ardea. El şi-a închis ochii şi i-a ţinut închişi. Scarlett a mers la Albert şi l-a privit peste capul fetiţei care se zbătea, ca şi cum doar făcând acest lucru ar fi putut anula consecinţele zgomotului fatal făcut de copilă.

Dar uşa nu s-a închis din nou.

În acel moment, s-a auzit un zgomot ritmic şi uşor, în timp ce ceva avansa tiptil pe coridor.

Scarlett s-a mişcat. I-a arătat spre pat. Din fericire, Albert a înţeles. S-a aruncat sub el, rostogolindu-se cu greu dedesubt. Era bine că era slab, era bine că acolo nu se mai afla nimic altceva. Imediat ce pantofii lui nu s-au mai văzut, Scarlett era în genunchi şi punea fetiţa în urma lui. A fost nevoită să îşi retragă mâna de la gura copilei; numaidecât, mâna lui Albert i-a înlocuit-o.

Zgomotul sacadat se apropia. Scarlett s-a repezit la pământ şi şi-a făcut loc lângă Albert.

Erau întinşi unul lângă altul în mizerie şi praf, şi întuneric, ţinând copila strâns între ei. Scarlett era cu faţa spre uşa deschisă. Şuviţe de păr îi căzdeau peste ochi, însă tot mai avea o vizibilitate bună asupra

culoarului – sau a locului unde ştia că era culoarul, căci aproape că nu era nicio urmă de lumină dincolo de cadrul uşii.

Sursa zornăitului a apărut în deschizătură. Două picioare care se mişcau – slabe, granuloase şi foarte palide. Erau atât de subţiri încât păreau să fie doar puţin mai mult decât nişte mormane de oase prinse în interiorul unor saci de piele albă, moartă. Degetele picioarelor erau lungi; la capetele lor creşteau unghii ascuţite, curbate. Pielea era crăpată şi aspră. Două brăţări dintr-un material alb săreau şi cântau tremurat deasupra călcâiului stâng, scoţând un clinchet uşor şi zdrăngănind în timp ce piciorul se oprea, întors către camera deschisă.

Piciorul a rămas nemişcat. S-a auzit un zgomot de fălci şi dinţi punându-se în mişcare pentru ceva care nu se vedea. Picături întunecate au căzut şi au pătat podeaua.

Scarlett respira fără zgomot, cu gura deschisă. Auzea lângă ea respiraţia lui Albert, venind repede şi mult mai zgomotoasă decât era necesar.

Nu-ţi puteai da seama cât de inteligentă era creatura. Unele persoane spuneau că Pătaţii erau mai mult animale decât oameni; alţii, că erau o subspecie degradată; alţii spuneau că erau totuşi umani în comportamentul lor, doar că erau înnebuniţi de

canibalism şi de vicii stranii. Un om adevărat ar fi fost suficient de curios încât să intre în cameră să investigheze zgomotul; un om adevărat aproape sigur s-ar fi uitat sub pat. O fiară îşi putea folosi simţurile net superioare – miros, auz – pentru a-i localiza fără să mai facă alt pas.

Scarlett spera că abilităţile creaturii de la uşă se situau undeva între cele două posibilităţi.

Picioarele nu se mişcau. Ea a auzit zgomotul mestecatului; altă pată întunecată de sânge a căzut şi a împroşcat degetele piciorului drept.

Scarlett avea în mână cuţitul, însă, în momentul acela, înţepenită pe burtă, îi era imposibil să îl folosească. Şi-a imaginat momentul descoperirii, patul fiind smuls...

Cu un clinchet de brăţări de os, picioarele au păşit în cameră.

Un fluierat scurt s-a auzit din capătul coridorului; o chemare dogită, fără viaţă. Imediat, picioarele s-au oprit. Ele s-au întors, s-au retras pe culoar şi s-au îndepărtat, ieşind din raza ei vizuală.

Scarlett, Albert şi Ettie au rămas întinşi, tăcuţi: Scarlett şi Albert din teroare absolută, Ettie deoarece era presată fără milă între ei. Probabil Albert era înspăimântat că exageraseră cu protecţia şi ar fi putut asfixia copila. El şi-a slăbit puţin apăsarea pe gura ei;

imediat, fetiţa a început să se zbată, şi a scos un mic zgomot. Albert şi-a apăsat mâna înapoi.

Zdrăngănitul s-a retras spre capătul coridorului. Imediat au auzit uşa închizându-se.

Scarlett a numărat până la trei, încet şi tăcut, calmându-se cât de bine a putut. Apoi s-a forţat să iasă de sub pat. S-a aplecat să îi ajute pe ceilalţi, cu întunericul culoarului învolburându-se în spatele său. Nu a fost uşor să o extragă pe fetiţă; în cele din urmă, Albert a trebuit să iasă primul şi doar el a reuşit să o convingă pe Ettie să se târască afară. A ridicat-o fără vorbe; Scarlett i-a condus afară din cameră şi în jos pe scări fără să meargă prea repede, dar nici prea încet, şi au înaintat cu atenţie prin semiobscuritatea sălii de mese şi afară în curte.

Primele stele străluceau deasupra crenelurilor. Seara era curată şi proaspătă – până în momentul acela, nu îşi dăduseră seama cât de viciat era aerul din interiorul camerelor în care fuseseră. Au respirat adânc şi au alergat de-a lungul spaţiului betonat. În timp ce mergeau, Scarlett şi-a verificat revolverul. A surprins privirea lui Albert şi şi-au zâmbit unul altuia, înlăcrimaţi de uşurare. Şi fetiţa era fericită. Aşezată confortabil pe umărul lui Albert, a râs la vederea stelelor.

Poate că a râs prea tare. Poate doar li se terminase, în

sfârşit, norocul.

Câteva secunde mai târziu, vântul le-a adus un ţipăt, ascuţit şi plin de ură; ecoul l-a preluat şi l-a trimis săltăreţ între ziduri ca să îi lovească în timp ce fugeau.

Scarlett s-a uitat în spate. Ceva cu membre subţiri şi albe se apleca de la o fereastră aflată la etaj. Braţele se agitau în direcţia lor, exagerat, înnebunite, ca ale cuiva care recunoaşte un prieten sau iubit de mult pierdut. Ţipetele s-au intensificat. Urlete de răspuns au venit din adâncurile clădirii.

Ei au alergat la poartă. Creatura zgâria şi forţa fereastra. Scarlett avea impresia că aceasta se va lăsa mai departe ca un păianjen, venind în goană după ei de-a lungul curţii. Nu avea nicio idee dacă creatura ar fi putut supravieţui unei astfel de căderi, şi nu voia să afle. S-a oprit, a făcut în mod intenţionat doi paşi înapoi spre clădire, şi-a ridicat revolverul cu ambele mâini şi l-a golit în formă. Aceasta a zburat nebuneşte prin fereastră, rotindu-se fără oase şi ţipând.

La poartă, Scarlett a înhăţat una din canistrele cu combustibil. Nu sacul. Fără mâncare se puteau descurca.

Sub arcadă şi afară, pe iarba slab luminată a vârfului dealului. La început, poteca era albă şi uşor de urmat; apoi s-a cufundat printre copaci şi nu a mai fost. S-au aruncat pe cărare fără să le pese. Fetiţa sărea şi

gângurea de plăcere de fiecare dată când Albert se împiedica. În spatele lor, urletele Pătaţilor fuseseră pentru câteva momente mai slabe; în clipa aceea au devenit din nou puternice, iar Scarlett a ştiut că aceştia ţâşneau pe poartă după ei.

În vale, sub stejari, printre zigzagurile fără sfârşit ale cărării. Pe măsură ce ochii lui Scarlett s-au obişnuit cu amurgul din pădure, a renunţat la răsuciri şi întoarceri, tăind un traseu abrupt drept în jos. Mărăcinii le tăiau picioarele; crengile încercau să îi decapiteze. Deasupra lor s-a auzit o hărmălaie şi o salvă de fluierături nerăbdătoare.

La baza dealului, pământul s-a îndreptat; au ieşit dintre tufişuri şi au văzut din nou poteca, departe şi în dreapta, şerpuind spre râu printre trestii. Când au ajuns la ea, urletele din spatele lor creşteau progresiv în intensitate. Au alergat pe drumul spre debarcader.

Şi s-au oprit, s-au chircit şi au gemut.

Pluta dispăruse.

Dincolo de debarcader: nimic altceva decât apă întunecată. La pilonul de ancorare: un capăt de frânghie atârnând.

Albert a scos un suspin de disperare.

— Ne-a părăsit! A plecat cu pluta!

— Bineînţeles că nu a făcut acest lucru.

Scarlett şi-a întins gâtul spre stânga, urmând curentul

râului.

— Acolo! Pentru prima dată, prostul bătrân a făcut ceva corect! Haide!

Abia vizibilă dincolo de stuf, la trei sau patru metri în interiorul râului, pluta era o placă neclară la suprafaţa apei. Joe putea fi văzut cu prăjina gesticulând, strigând.

Scarlett a sărit de pe marginea debarcaderului pe prundişul din noroi şi pietre. În spatele lor, forme palide alergau din umbrele pădurii. Ea şi-a făcut loc printre trestii, spre marginea apei.

— Grăbeşte-te, Albert! Trebuie să înotăm până la el.

— Nu!

Era strigătul bătrânului.

— Nu!

Albert dădea din mâini disperat.

— Joe! Apropie-te de mal! Sunt chiar în spatele nostru!

— Nu e timp pentru asta.

Scarlett a păşit în apă; valuri negre se propagau tăcute în întuneric. Ea a ezitat. Bătrânul îşi scutura capul, strigând ceva; făcea gesturi frenetice, arătând spre propria sa gură.

— Ce înseamnă asta?

Albert aproape plângea, uitându-se înapoi. Forme albe rapide înaintau de-a lungul potecii.

— Nu ştiu. Trebuie să mergem spre el.

— Nu!

Bătrânul a ţipat înnebunit. El a arătat spre piept, apoi a mimat actul de a sufla. Vântul le-a adus slab cuvintele:

— Fluierul meu pentru vidre! Suflă! Suflă!

Era acea mişcare de lângă ei, din stuf? Cu ochii mari, cu nările dilatate, Scarlett a dus mâna la buzunar, a tras afară fluierul de argint şi şi l-a înfipt în gură. A suflat şi iar a suflat.

Trestiile au rămas nemişcate. Pe plută, bătrânul dansa ca un nebun.

— Acum veniţi la mine! Repede! Dacă ezitaţi, sunteţi pierduţi!

Încă suflând, Scarlett a înaintat cu greu mai adânc în apă, cu pistolul într-o mână şi canistra în cealaltă. Albert o urma, cu Ettie cuibărită în braţele lui. Apă maronie li se scurgea pe coapse. S-au cufundat, au înaintat împroşcând în apele puţin adânci – şi, dintr-odată, au fost dincolo de adâncul şi zbuciumul acestora.

— Continuă să sufli în fluier! a strigat bătrânul. Suflă pentru viaţa ta!

Din centrul râului, el dirijase pluta către ei. Stătea lângă prăjină, străduindu-se din greu să menţină pluta la nivelul papurei, unde uscatul intra nestingherit în râu. Scarlett a aruncat canistra la bord; apoi l-a tras pe

Albert, ajutându-l să o sprijine pe fetiţă astfel încât capul ei era cu mult deasupra suprafeţei apei. Dincolo de trestii, pe mal, se îngrămădeau siluete subţiri, albe. Urlând şi ţipând, au alergat în salturi peste prundiş, îndreptându-se spre spaţiul liber dintre trestii, unde aveau o vedere perfectă spre plută. Unele au sărit în apele puţin adânci, cu braţele ridicate. O suliţă a tăiat apa aproape de capul lui Scarlett. A prins-o strâns pe Ettie, protejând-o cu propriul corp. Albert a întins mâna şi s-a apucat de marginea plutei. Bătrânul era acolo, întinzându-se după mâna lui. Într-o avalanşă de mişcări neîndemânatice, mai întâi Ettie, apoi Albert şi, în cele din urmă, Scarlett au fost ridicaţi la bord. Albert a grăbit-o pe Ettie spre capătul îndepărtat al plutei. Ea a început să se vaiete.

O suliţă a lovit lemnul.

— Acum poţi să încetezi să mai sufli în fluier, a spus bătrânul.

Joe stătea lângă prăjină, făcând reglaje uşoare pentru a contracara curentul.

Scarlett a scuipat fluierul din gură.

— Ridică prăjina! Suntem prea aproape de mal! Ne vor ajunge!

— Tu – umple rezervorul de combustibil. Băiete – ţine-i lui Ettie capul jos. Nu o lăsa să se uite spre mal.

O sumedenie de forme albe se bălăceau printre

trestii, cu pielea aproape fosforescentă în lumina lunii care răsărea, cu ochii cavităţi negre, capetele lungite, gurile căscate.

Scarlett a lucrat cu viteză febrilă, deşurubând capacul rezervorului de combustibil, turnând benzina înăuntru. Nemişcat, cu mâna pe prăjină, bătrânul încă aştepta. El se afla cu faţa spre siluetele de pe mal, însă nu se uita la acestea. Privea suprafaţa râului.

Pătaţii au văzut pluta imobilă şi au înaintat. Din mai multe gâtlejuri s-a înălţat un strigăt colectiv de triumf.

Pete întunecate sub apă. Au alunecat spre suprafaţă, tulburându-i limpezimea. Un cap maroniu lucios, lung şi conic a erupt într-o ploaie de stropi. A atacat una dintre siluete şi a tras-o deoparte, între trestii. S-a auzit un ţipăt pătrunzător şi o bătaie violentă. Ceilalţi urmăritori s-au oprit – însă înainte de a putea acţiona, un al doilea bloc masiv, maroniu a unduit printre ei despicând apa la fel de sinuos ca un şarpe. Dinţii au pocnit, au sfâşiat şi au scuturat. Un corp alb a fost aruncat spre cer ca o bucată de cârpă şi prins din nou. Marginile râului au spumegat roşii, iar pluta a lovit apa dezlănţuită, legănându-se.

Abia în momentul acela, bătrânul a folosit prăjina împingându-i afară, în curent.

— Ce zici de motor? a întrebat Scarlett. Să îl pornesc?

Nimeni nu i-a răspuns. Albert liniştise copila. A

condus-o la bătrân.

— Uite-ţi nepoata, a spus Albert.

Bătrânul a încuviinţat.

— Poţi să ţii o clipă prăjina?

El i-a trecut-o lui Albert, a ciufulit părul fetiţei şi a mers încet de-a lungul punţii până la locul unde stătea Scarlett, singură şi picurând. Apoi Joe a plesnit-o tare pe obraz.

— Asta este pentru că aţi luat-o pe Ettie, a spus el.

Bătrânul s-a întors. Scarlett a rămas acolo. Nu a spus nimic. Pluta aluneca dedesubtul dealului negru de la Blandon Point şi al fortăreţei ororilor. Ambarcaţiunea a ajuns la confluenţa cu râul nordic al Tamisei şi, după ce s-a alăturat acestuia, a fost purtată cu o forţă mai mare spre est, în noaptea din ce în ce mai adâncă.

21

În următoarele trei zile, au continuat să călătorească în aval pe Tamisa. Zonele inundabile au rămas în urma lor; curând au ajuns în regiunea agricolă cunoscută sub numele de Terenul Celor Trei Fraţi, unde nordul Wessexului întâlnea Mercia şi Anglia. Era o regiune populată. Războaiele de Frontieră se terminaseră de mult; feriboturile Vechii Companii a Marinarilor traversau Tamisa legând importante drumuri din nord

şi din sud. Pe malurile fluviului erau presărate ateliere şi mici fabrici, iar liniştea naturală a Britaniei era întreruptă de zgomotul ciocanelor şi al pistoanelor. În această zonă se vânau vidre, lupi şi vulpi, iar Pătaţii erau, în general, ţinuţi la distanţă. Argumentul lui Joe a fost că scurtătura lor prin Barrens îşi atinsese obiectivul şi că barca în care se aflau dr. Calloway şi Shilling era încă undeva în zonele inundabile. Cu toate acestea, în faţa lor, vestea s-ar fi putut răspândi deja, de aceea au trecut cu prudenţă pe lângă o succesiune de oraşe prospere – Reading, Henley şi Marlow –, unde turlele şi cupolele Caselor Credinţei scânteiau sub cer. Noaptea se strecurau pe sub zidurile dinspre fluviu, navigând în tăcere printre luminile mişcătoare reflectate pe apă. În timpul zilei se ţineau la distanţa. Bătrânul l-a învăţat pe Albert să pescuiască şi să gătească mâncarea pe grătar; Scarlett îşi petrecea timpul reparând daunele pe care intemperiile le produseseră plutei. Ettie, care nu se comporta deloc rău după vizita ei la fortăreaţă, se juca cu Albert, iar uneori chiar stătea lângă Scarlett, privind-o cu ochi mari.

În mod curios, după evadarea din Blandon Point, lucrurile au fost mai uşoare între ei şi Joe. Albert, care avea propriul lui mod de a aduna informaţii, a perceput destul de bine sursa acestei schimbări. În panica şi teroarea acelui efort final disperat, cu Pătaţii şi

vidrele de sânge apropiindu-se, el şi Scarlett o protejaseră pe Ettie şi o duseseră în siguranţă, sub ochii bunicului ei. În exterior, Joe a rămas la fel de brutal ca întotdeauna, însă exista o înţelegere comună care nu fusese prezentă înainte. Alte consecinţe erau mai puţin binevenite pentru Albert. Chiar pentru cineva cu multă experienţă în suprimarea amintirilor neplăcute, el constata că îi era greu să treacă peste întâlnirea cu Pătaţii. Îi era greu mai ales să ignore silueta pe care o văzuse la capătul culoarului din punctul comercial. O creatură subţire ca un băţ, încrâncenată şi cu gura însângerată. O viziune a urii şi a foamei delirante. O monstruozitate, o parodie a unui om...

O fată, cam de vârsta lui.

— Mda, există lucruri cumplite în lume, a spus Scarlett.

Era în dimineaţa de după evadarea lor. Albert stătuse între lăzi ascultând cum curgea apa sub scândurile punţii şi privind în gol. Ea i-a întins o cană de cafea proaspătă şi s-a aşezat cu a ei pe o ladă lângă el.

— Trebuie să îţi bei cafeaua, uită totul despre asta. Eu aşa fac.

În momentul acela, el nu a încercat să se uite la gândurile ei. Chiar s-a îndepărtat. Aşa că nu a văzut decât o mică parte dintr-o imagine a unui deal golaş, un rând de bărbaţi în uniformă care trăgeau focuri de

armă, o mulţime de forme albe micuţe urcând pantele... Alergând cu găuri de gloanţe în ele, călcând pe propriile lor măruntaie, cu intestinele fluturând ca nişte steaguri roşii...

Băiatul a oprit imaginea. Ea avea atât de multe de uitat. Albert i-a studiat chipul, ochii verzi, zâmbetul slab. Părul îi era strâns la spate, iar în jurul ei era o strălucire blândă, rozalie, care sugera că s-ar fi putut să se fi spălat în ziua aceea.

— I-ai mai văzut înainte, a spus el.

— I-am mai văzut.

E a luat pe îndelete o înghiţitură de cafea.

— Însă nu am de gând să vorbesc despre asta, şi dacă încerci să mă analizezi, te voi lovi cu piciorul şi te voi trimite atât de departe încât vei ajunge pe malul celălalt.

— Destul de corect, a răspuns Albert.

— Trebuie să spun, totuşi, a continuat Scarlett, că m-am gândit la noaptea trecută. Noi ascunzându-ne acolo, fugind să ne salvăm viaţa. Acela ar fi fost un moment excelent pentru ca... celălalt talent al tău să apară, aşa cum a făcut pe debarcader. Frica, ai numit-o tu, corect? Ai spus că se întâmplă când eşti panicat şi supărat...

El a încuviinţat.

— Da.

— Da. Şi nu se poate să fi fost încă epuizat de cele întâmplate pe debarcader...

Ochii lui Scarlett erau aţintiţi asupra lui, jumătatea ei de zâmbet lărgindu-se.

— Deci: noaptea trecută. De ce nu? Ce s-a întâmplat?

Nefericirea şi frustrarea pe care le simţea Albert de fiecare dată când se gândea la Frică creşteau în interiorul lui. Băiatul s-a uitat în cana de cafea, la vârtejurile prietenoase, amare ale aburului.

— *Chiar* am simţit-o, a răspuns el, pe coridor, când eram singur. A existat un minut sau două când am început să intru în panică. Am crezut că va lovi cu siguranţă.

— Dar nu a făcut-o.

— Nu.

— Chiar dacă am fost urmăriţi de o haită de canibali, care urmau să ne prindă, să ne omoare şi să ne mănânce cruzi. Nu a „lovit”.

Ea i-a zâmbit.

— Asta este destul de al naibii de inutil, Albert. La ce foloseşte o putere jalnică, incompletă ca aceasta?

Împunsătura ei l-a usturat; şi-a simţit obrajii înroşindu-se.

— Nu am spus niciodată că era bună de ceva. Tu eşti cea care a zis că era uimitoare. Eu o urăsc. Nu o pot controla, ceea ce o înfurie pe dr. Calloway. Uneori, nu o

pot declanşa deloc, iar apoi mă biciuie. Când ajung la limită, se întâmplă lucruri rele, şi nici asta nu e bine. Ar trebui să te consideri norocoasă că nu le-ai văzut. De aceea le place să mă facă să sufăr. De aceea mă închid.

— Să ajungi la limită, a spus Scarlett contemplativ. Ca la debarcader?

— Aceea nu a fost limită.

— Atunci, ca în autobuz?

Dintr-odată, Albert s-a simţit iritat. Era una dintre imperfecţiunile lui Scarlett, să stăruie asupra trecutului lui, în timp ce şi-l ignora cu grijă pe al ei.

— De fapt, nu vreau să vorbesc despre acest lucru, a zis el. La fel ca tine, cu Pătaţii. Poate că voi sfârşi prin a te trimite eu pe celălalt mal al râului.

Ea a râs şi a ridicat leneş din umeri.

— Sunt doar nişte întrebări. Dar, bine, dacă aşa vrei tu. Ştii, fuga în acele Insule Libere ale tale este un lucru foarte bun, dar nu poţi fugi de tine însuţi, Albert. Ar trebui să iei în considerare să te deschizi puţin. Vorbeşte despre puterile tale. Vorbeşte despre Stonemoor. Gândeşte-te la acest lucru. Întrebările nu rănesc pe nimeni, la urma urmei.

Ea s-ar fi ridicat şi s-ar fi îndepărtat, însă Albert era încruntat.

— Ei bine, dacă *aşa* stau lucrurile, a spus el, poate că am şi eu o întrebare şi pentru tine.

— Aşa?

Ea şi-a înghiţit restul cafelei.

— Dă-i drumul, atunci.

— Aseară... ceva ce am văzut în tine...

Precauţia aproape că l-a oprit, însă iritarea l-a împins să meargă mai departe.

— Nu a fost prima dată, nu-i aşa? a zis el.

Ochii ei s-au îngustat.

— Ţi-am spus, nu vreau să vorbesc despre Pătaţi.

— Nu vorbesc despre ei.

El s-a uitat la Scarlett, a surprins o ezitare pe faţa ei.

— Să pierzi un copil, a continuat Albert. Asta ţi s-a întâmplat înainte.

Doar pentru o clipă, ea nu s-a mişcat. Apoi a zâmbit, l-a bătut pe umăr şi s-a ridicat de pe ladă.

— Te voi duce la insule, a spus ea. Te las acolo. Între timp, fă-mi o favoare şi nu îmi mai citi niciodată gândurile. OK? Pentru că încă mai am în rucsac chestia aceea metalică de constrângere şi, crede-mă, aş fi foarte fericită să o folosesc pe tine.

— De fapt, nu ai fi, a zis Albert.

Însă a mormăit aceste cuvinte în cafeaua lui, iar ea plecase deja.

Dincolo de Marlow, aspectul peisajului s-a schimbat din nou. Tamisa a început să se lărgească; pe ambele

maluri, pădurile şi câmpurile au involuat în tufişuri, apoi în mlaştini firave. Mercia a fost ocolită; la nord se întindeau pustiurile Angliei. Ei se deplasau dincolo de regate, în estuarul de la marginea lagunei. Pe insulele mici nu mai existau oraşe, doar sate de pescari cu căsuţe joase, cu terase amplasate sub afumătoare şi nesfârşitele rafturi metalice unde atârnau heringii la uscat ca nişte cuie gigantice. Un vânt fierbinte sufla de la est, dinspre Ţinuturile Arse de peste mare; norii erau aglomerări falnice de culori ciudate, galbene, portocalii şi maronii.

Pluta a alunecat pe lângă toate – parte din ele şi totuşi separat. Stoluri de păsări albe blocau canalele laterale, ţipând şi încăierându-se în apele puţin adânci. Porci acoperiţi cu ţepi cutreierau mlaştinile; canalele principale erau sufocate de bancuri leneşe de peşti argintii atât de aglomerate şi de adânci, încât arătau ca şi cum puteai să cobori pe ele ca pe treptele unei scări, până la bază. Ca întotdeauna, sălbăticia şi pustietatea îi dădeau lui Albert o bucurie ciudată. Deşi Britania era un ţinut al ruinelor, nu existau locuri cu adevărat goale. Oamenii se retrăseseră, însă pământul era viu şi plin de vitalitate. Ţara era mutilată şi distrusă – dar plină de o stranie fertilitate şi putere.

Sub ei acţiona o forţă mareică; Albert o simţea accelerând sub buşteni, îi auzea sunetul în apa

tensionată. Cu fiecare cot al fluviului, ochii lui priveau cu mai multă aviditate spre est. Insulele nu erau departe.

Joe cunoştea bine estuarul, şi avea prieteni pe multe insule; în a cincea noapte de la plecarea din Lechlade, a ancorat pluta lângă o insuliţă în formă de semilună care susţinea doar câteva clădiri înnegrite, şi le-a permis tuturor să coboare pe uscat. În noaptea aceea au mâncat împreună cu trei familii cu părul întunecat în camera comună mirositoare, sumbră de sub afumătoare, al cărei tavan era o boltă de peşte atârnând. Ettie s-a jucat cu alţi doi copii; bătrânul a vorbit încet cu părinţii. Scarlett şi Albert au stat lângă uşă. Nu au fost puse întrebări cu privire la destinaţia lor; au fost întâmpinaţi cu sobrietate şi fără agitaţie. Au mâncat bine, au băut bere de malţ. În noaptea aceea au dormit sub pături, pe pământul solid.

Dimineaţa următoare au plecat la răsărit. Oamenii casei au ieşit să îi vadă plecând. Albert a observat că Scarlett a rămas în spate, la uşă; pentru o clipă, s-a strecurat înăuntru singură. Când a ieşit, fata îşi prindea din nou cutia pentru blesteme de sfoara din jurul gâtului. Aceasta se legăna diferit, ca şi cum ar fi fost goală. În timp ce trecea pe lângă el, Scarlett i-a aruncat lui Albert o privire, dar băiatul a avut grijă să se uite în altă parte.

Pluta şi-a continuat drumul printre insule, îndreptându-se pe cât posibil spre est. Malurile s-au retras şi s-au arcuit treptat în depărtarea albastră. A sosit amiaza. Se aflau la gura lagunei.

De la timonă, de unde stătea, Joe i-a strigat pe Scarlett şi pe Albert.

— Câţiva pescari la undiţă s-au aventurat mai departe să prindă peştii cei mai mari, însă aceasta este zona de unde toţi oamenii raţionali se retrag. În faţă e largul mării şi, la un moment dat, Marile Ruine. Într-o viaţă petrecută la bordul acestei plute, am îndrăgit mereu insulele de coastă şi mi-a displăcut ideea de a risca în marea largă. Albert – intenţia ta a rămas aceea de a ajunge la Ruine?

Ochii lui Albert au strălucit. El a privit cu nerăbdare la orizont, unde lumina soarelui străpungea zidul de nori.

— Dacă vorbeşti despre Insulele Libere, da, aceasta este intenţia mea!

— Foarte bine. Acum, prieteni, spuneţi-mi despre acele ambarcaţiuni ciudate care au fost văzute în ultimele două zile plimbându-se pe lângă satele de pescari fără să oprească. Cu bărbaţi cu meloane printre ei.

— Oamenii Casei Credinţei, a spus Scarlett. Calloway e încă pe urmele noastre.

Joe a încuviinţat.

— Spre norocul nostru, au plecat spre nord, urmând coasta. Iar asta înseamnă – el a accelerat motorul – că acum ar trebui să îi lăsăm în urmă.

Toată după-amiaza şi-au continuat drumul spre est. Ţărmurile s-au retras, au devenit panglici joase, gri, apoi linii de creion neclare care s-au estompat şi au dispărut. Laguna era în întregime plată, o întindere nemăsurată. Ettie părea să o găsească apăsătoare; ea s-a retras sub copertină. Scarlett păstra tăcerea, privind peştii uriaşi cu puşca în mâini. Albert stătea pe şezlongul aflat în partea din faţă a plutei, uitându-se drept înainte. Un bulb de nerăbdare creştea treptat înăuntrul său. Odată i s-a părut că vede în depărtare un grup de clădiri incredibil de înalte, subţiri – linii gri, estompate, care uneau marea cu cerul... Băiatul s-a ridicat din scaun şi şi-a ţinut mâinile deasupra ochilor. Viziunea a dispărut; nu a mai putut distinge nimic care să se înalţe spre nori.

Lumina începea să scadă, strecurându-se spre vest ca laptele supt printre dinţi strânşi. Începea să bată din nou vântul; valuri cu creste albe se loveau de plută, aruncând-o stângaci pe o parte.

— Se apropie o furtună, a spus Joe. Am putea fi inundaţi, sau răsturnaţi, sau făcuţi ţăndări. Dar partea bună este că va ţine rechinii foarte mari departe de

suprafaţă, aşa că cel puţin nu vom fi mâncaţi.

Albert se simţea iritat şi în capul său era o durere surdă, probabil din cauza anticipării.

— Cum rămâne cu Insulele Libere? a întrebat el. Credeam că ajungem acolo astăzi.

— Dimineaţă, dacă vom fi întregi. Ajută-mă să pregătesc prelata.

Era o furtună mare, una dintre cele neobişnuite. Noaptea a căzut devreme. Dinspre nord se mişcau nori ca nişte zdrenţe negre. O rafală de vânt a lovit laguna agitând suprafaţa apei şi făcând lemnăria plutei să suspine şi să geamă. Joe a întins copertina pe frânghii şi s-au adăpostit acolo împreună, uitându-se la cascada de ploaie care cădea de pe marginile prelatei şi se scurgea printre crăpăturile dintre buşteni. Era imposibil să aprinzi un foc. Albert a agăţat lanterna de cadru pentru a vedea prin ploaie. Au mâncat peşte afumat şi pâine de secară. Joe a scos o ploscă cu whisky şi au trecut-o din mână în mână. Ettie s-a ghemuit sub pătură, prinsă între Scarlett şi Albert, şi a adormit imediat.

— Deci, a spus Joe, în timpul unei pauze între rafale, am ajuns la capătul pământului, iar mâine scap, în sfârşit, de voi. Aceasta este ultima noastră noapte împreună şi ar trebui să sărbătorim.

El a luat o înghiţitură din ploscă.

— Bănuiesc că înghesuiţi jalnic unul în poala altuia în timp ce ploaia urinează afară este o modalitate la fel de potrivită ca oricare. Noroc!

Albert a tras plapuma mai mult peste Ettie.

— Nu este chiar capătul pământului, a spus el. În apropiere există o comunitate care...

— ...care te va adăposti, indiferent cât de neobişnuite sunt talentele tale, a spus bătrânul. Da, poate. Ştiu totul despre tine, Albert, şi despre speranţele în legătură cu aceste „Insule Libere" ale tale.

În cort s-a lăsat tăcerea. Afară, vântul turba. Scarlett, care era prinsă strâns între fetiţă şi copertină, şi-a ajustat poziţia pentru a se întoarce cu faţa spre Joe.

— Atunci, ne-ai ascultat când vorbeam, în timpul călătoriei?

El a privit-o întunecat.

— E o plută mică. Am auzit mai mult decât conversaţii.

Scarlett şi-a dres vocea.

— Fie cum zici tu... Asta înseamnă că ştii despre abilităţile lui Albert? Şi nu te-a deranjat?

— De ce m-ar deranja? Eu nu sunt un negustor gras şi evlavios care se ascunde în spatele zidurilor unui Oraş Supravieţuitor. Albert nu a făcut la bord nimic straniu de care eu să fiu conştient. Dacă sunt pregătit să

navighez cu o infractoare arogantă şi sângeroasă ca tine, fato, de ce să nu călătoresc cu un băiat tăcut şi politicos?

Scarlett nu i-a răspuns. Albert a fost cumva luat prin surprindere.

— Mulţumesc, Joe, a spus el, în cele din urmă. Este plăcut să auzi asta. Şi fii sigur că vei fi bine răsplătit pentru bunătatea ta. Mâine vei fi un om bogat!

— Da, presupun că voi avea banii voştri...

Bătrânul şi-a răsucit încet plosca în mâini.

— Albert, de ce crezi că vreau bani din infracţiunile voastre?

— Am presupus că eşti obsedat de bani ca toţi ceilalţi.

Joe a oftat; cu un deget osos, a arătat spre smocurile de păr ale lui Ettie care ieşeau de sub pătură.

— Uită-te la nepoata mea de acolo. Ce vezi?

— O fată drăguţă şi dulce, plină de inocenţă dolofană, care aduce bucurie tuturor celor din jurul ei.

— Da, pentru că eşti un idiot. De fapt, este o obrăznicătură capricioasă, vicleană şi încăpăţânată, şi, cu toate acestea, o iubesc foarte mult. De asemenea, este un copil mort ambulant.

Ochii lui Albert erau rotunzi.

— Moartă? Ettie? Ce urât lucru să gândeşti astfel!

— Şi nimic mai mult decât adevărul, dacă Oraşele

Supravieţuitoare pun mâna pe ea. Nu te-a frapat faptul că este mută? Nu poate să vorbească! Pentru moment, acest lucru este irelevant – are trei ani şi este în grija mea. Când acostăm la cheiuri, nimeni nu îi mai acordă o a doua privire. Însă când va avea şapte, sau şaptesprezece, şi *încă* nu va vorbi – ah, atunci o vor alunga în sălbăticie pentru că nu este perfectă – şi asta dacă are noroc. Iar eu nu voi fi acolo să o protejez...

Ochii bătrânului s-au voalat; cu o mişcare furioasă, a băut din nou din ploscă.

— Dacă voi avea bani, îi voi găsi un loc sigur unde să trăiască... Am auzit că oamenii din Ţara Galilor şi Cornwall sunt mai puţin duri cu copiii lor. Poate că voi călători într-acolo.

— Există mereu Insulele Libere la îndemână, s-a aventurat Albert.

— Am uitat că tu nu ai văzut încă Insulele Libere. Ei bine, într-un fel sau altul, o voi proteja pe Ettie cât timp există viaţă în trupul meu. Asta este tot ce pot spune.

Albert a zâmbit; inima îi era plină de afecţiune.

— Când te-am văzut prima dată, Joe, noi am presupus că eşti cam slab la minte şi decrepit, cu un picior în groapă, totuşi este evident că ai vitalitatea brută a multor oameni mai tineri ca tine. Ettie este pe mâini bune!

Joe a băut din ploscă.

— Cât de amabil! Ei bine, ziua de mâine este, într-adevăr, importantă. Tu, Albert, îţi vei îndeplini dorinţa inimii tale. Desigur, acest lucru va însemna probabil să mori de foame pe o stâncă pustie şi să fii mâncat de pescăruşi, dar este visul tău şi îl vei îmbrăţişa cu nobleţe. Eu şi cu Ettie ne vom primi din nou pluta înapoi, spaţiu ca să ne putem întinde pe seară şi fonduri pentru a ne schimba destinul.

El şi-a întors gâtul deşirat.

— Şi, Scarlett... cum rămâne cu tine? Am observat că nu spui nimic. Cum vei marca această zi specială?

Era adevărat că Scarlett fusese neobişnuit de tăcută în cea mai mare parte a călătoriei prin lagună. În entuziasmul lui, Albert fusese distras; s-a mustrat că nu fusese mai atent la ea. Fata stătea rezemată de unul dintre cele patru suporturi ale cortului, cu părul roşu revărsându-se ca ploaia.

— Voi fi fericită dacă Albert îşi găseşte un adăpost, a spus ea. Fericită pentru tine şi pentru Ettie. Eu? Voi merge spre nord pe un drum vechi, să fac o plimbare cu unul dintre convoaie. Poate mă voi îndrepta spre Northumbria. Am auzit că au bănci acolo.

Auzind-o vorbind astfel, Albert a simţit un junghi, ştiind că nu va mai fi cu ea. Erau atât de înghesuiţi în cort, încât nu putea să îi vadă cu uşurinţă gândurile. Însă o simţea îndepărtată; în mintea ei, era deja pe

drum. El şi-a amintit-o aşa cum o văzuse prima dată în autobuz – şi atunci fusese îndepărtată, dornică să se vadă plecată. Totuşi, între timp...

Dar orice lucru are un început şi un sfârşit.

— Ai de gând să faci măcel în nord, nu-i aşa? a spus Joe. Da, are sens. Spune-mi ceva, fată. Am mai întâlnit rebeli înainte, i-am văzut atârnând în spânzurătorile de la docurile din Windsor. Cei mai mulţi dintre ei erau renegaţi dintr-un motiv: semne din naştere, lipsă de membre, diformităţi de un fel sau altul. De aceea oraşele îi resping din capul locului. Dar tu – tu le urăşti mai mult decât orice, şi nu văd la tine nicio deviaţie.

— Oh, am o deviaţie, a răspuns Scarlett.

Ea s-a bătut pe piept; dincolo de urletul furtunii, a sunat a gol.

— Este aici, înăuntru. Şi este un motiv suficient pentru a trăi viaţa pe care o am. Toţi miliţienii şi agenţii Casei Credinţei care s-au născut vreodată nu mă vor convinge să îmi arunc deoparte armele şi să mă întorc să trăiesc într-un oraş.

Joe a aşteptat, dar ea nu a mai adăugat nimic. El a ridicat din umeri.

— Înţeleg. Ei bine, să ai noroc. O viaţă de singurătate şi violenţă nu e pentru toată lumea, şi nici moartea într-o grindină de gloanţe, dar văd că ştii ce faci. Mai vrei whisky?

— Nu. Mă voi duce la culcare. Mâine avem o mulţime de provocări.

Cu multe mormăieli şi blesteme cu jumătate de gură, Scarlett şi-a găsit o poziţie de dormit. Unul după altul, bătrânul şi Albert s-au întins şi ei. Albert a ridicat privirea la felinarul care se legăna pe scheletul cortului şi a simţit tensiunile şi întinderile la care erau supuse scândurile plutei de sub el.

— Scarlett, a zis el.

— Ce e?

— Mulţumesc că m-ai adus aici.

— Da. Desigur, nu eşti încă aici, la drept vorbind, şi la noapte vom fi probabil înghiţiţi de un peşte.

— Mă aştept la asta.

— Ar fi exact ca norocul nostru.

— Da, nu-i aşa?... Scarlett?

— Ce e?

— Oh, nimic. Ar trebui să stingem felinarul?

De sub pătură s-a auzit un căscat.

— Suntem la kilometri distanţă. Cine să vadă?

Timpul trecea. Ploaia cădea pe toate cele patru laturi ale copertinei. Ei se aflau într-o cutie neagră, cu ziduri de vânt şi apă. Înghesuiţi unul în altul cum erau, lui Albert nu îi era uşor să adoarmă.

Bătrânul sforăia; fetiţa se zvârcolea. În schimb, lângă

el, Scarlett stătea nemişcată: aproape *prea* nemişcată – ar fi putut fi moartă sau sculptată în piatră. Ca întotdeauna, dormea cu ghetele în picioare şi cu centura la brâu. Albert a trebuit să recunoască faptul că apropierea ei era deconcertantă. Poate de aceea nu putea adormi. Dar nu: îşi simţea capul ciudat – nu era tocmai în regulă, şi nu ar fi putut spune dacă datorită whisky-ului lui Joe, sau din cauza furtunii, sau din alte motive. Poate era din cauza a ceea ce urma să se întâmple a doua zi. Despărţirea lui de Scarlett. Pe măsură ce conversaţia lor se stinsese, lăsase în urmă nelinişti, împrăştiate ca nişte pietricele în mintea lui.

Dar era în regulă. În Insulele Libere nu va mai avea nevoie de ea. Acolo, lucrurile vor fi diferite: primitoare, sigure.

Ploaia torenţială s-a mai potolit; zidurile de apă s-au retras, iar ei erau din nou conectaţi cu noaptea. Urechile lui Albert răsunau de ecourile rafalelor. Aerul era rece şi încă ploua, dar a simţit brusc că trebuia să se ridice. Îl durea capul şi nu cunoştea motivul. S-a ridicat încercând să nu îi deranjeze pe Joe sau pe Scarlett, s-a târât în faţă, s-a strecurat pe sub prelată şi a ieşit în ploaie. A fost ud până la piele în câteva clipe, dar acest lucru nu îl îngrijora. Având grijă să nu alunece pe scândurile ude, s-a îndreptat către marginea platformei, a trecut de lăzi şi şezlonguri şi a privit afară,

în întuneric.

Laguna era foarte întunecată. Pluta era suspendată într-un gol. S-a uitat în zona unde bănuia că erau Marile Ruine – şi, departe în ploaie, a văzut un grup de lumini galbene slabe, joase, îngrămădite ca un morman de stele căzute.

În pofida frigului şi a umezelii şi a capului care îi pulsa, Albert Browne a zâmbit în sinea lui.

Insulele Libere! Aproape că era acolo.

Cizme moi călcau pe scândurile punţii. În faţă s-au revărsat pete de întuneric, s-au apropiat de lumina felinarului, s-au transformat în forme grăbite. Zâmbetul lui Albert s-a stins; a încercat să se întoarcă. Nişte braţe l-au cuprins, l-au ridicat de pe picioare. A urmat o lovitură în stomac, o presiune sălbatică a pieptului, alta în jurul gâtului său. A auzit un trosnet produs de piele; a simţit, duri pe gâtul său, ţepi de barbă. A simţit apoi un miros neplăcut, familiar – transpiraţia unui om înspăimântat. Era pentru prima dată când o simţea de la accidentul de autobuz.

Şi-a răsucit capul cu violenţă, dintr-o parte în alta; ştia ce voiau ei să încerce, că aveau de gând să o facă repede, înainte ca puterea să i se elibereze din interior.

Abia avea câteva secunde.

Prima dată, laţul de metal i-a ratat creştetul capului, iar cârligele laterale i-au zgâriat scalpul făcându-l să

strige. Bun. Durerea ajuta. Frica i-a erupt în minte. A auzit un bărbat de lângă el ţipând, a auzit trosnetul oaselor rupte...

Apoi banda a trecut deasupra capului său.

Fără greşeală, a doua oară. Îl prinseseră.

Iar, în momentul acela, Albert însuşi a urlat – şi a continuat să urle. Presiunea încă creştea necontrolat, astfel încât îşi simţea craniul gata să explodeze. Dar banda era fixată, forţa îl ţinea captiv şi nu avea unde să plece.

22

Mârâitul lupilor, pocnetul crenguţelor, clicul slab al unei arme care era armată: în decursul carierei sale, Scarlett dezvoltase obiceiul de a se trezi imediat ori de câte ori auzea în apropierea sa anumite zgomote. Urletele nepământeşti erau şi ele pe listă. Aşa s-a făcut că ea a trecut de la un somn în poziţie orizontală la acţiune în picioare, şi doar faptul că s-a lovit de copertină şi că revolverul i s-a prins într-o frânghie a împiedicat-o să răspundă perfect la un pericol brusc. Dar încă era destul de rapidă pentru a evita bărbatul în haină neagră care s-a repezit la ea în afara cortului. S-a lăsat în jos sub braţul lui care se balansa, s-a răsucit, a lovit în sus cu patul armei care a trosnit puternic de

maxilarul bărbatului. În timp ce acesta se împleticea într-o parte, s-a întors cu spatele şi a lovit înapoi cu călcâiul ghetei, întinzându-şi piciorul astfel încât l-a izbit în piept cu întreaga forţă. Bărbatul s-a răsturnat peste marginea plutei, în afara zonei luminate, şi a dispărut cu o pleoscăitură. Scarlett şi-a întors capul...

...şi s-a trezind uitându-se în gura ţevii unei arme.

— Bună, scumpo, a spus o voce. Ce îţi mai face mâna?

Ea s-a îndreptat cu grijă, cu o şuviţă de păr lipită de buze. Lumina felinarului făcea o spărtură în întuneric; ploaia cădea înclinat lovind-o pe Scarlett pe o parte a feţei. Lângă ea stătea un tânăr bărbos care ţinea un pistol. Dinţi strălucitori, pantaloni roşii, haină lungă în carouri; melonul lui verde era înclinat deasupra unui ochi. Lăsând la o parte efectele ploii, arăta cam la fel cum fusese cu zece zile în urmă, pe stâncă, atunci când îi înfipsese un cuţit în palmă.

Ea i-a zâmbit.

— Mâna mea devine din ce în ce mai puternică. Lasă arma deoparte şi îţi voi arăta.

— Îmi pare rău.

El s-a mişcat; Scarlett şi-a scăpat revolverul pe punte. Tânărul l a aruncat cu piciorul peste bord, apoi s-a retras de-a lungul laturii copertinei, făcându-i semn să îl urmeze. În timp ce ea făcea acest lucru, în cort a

început agitaţia. Fata a auzit-o pe Ettie ţipând ascuţit şi pe Joe strigând de durere. Scarlett a tresărit, dar şi-a păstrat privirea inexpresivă. Nu era momentul să dezvăluie ceva.

Când a ieşit pe puntea descoperită, a văzut un alt bărbat aplecându-se la babord. Acesta avea în mână frânghii care duceau în exterior, în întuneric, şi pe care le lega de bordul plutei. Scarlett era aproape de felinar şi nu a putut să vadă în laguna întunecată, dar ştia că ei aveau probabil acolo mai multe bărci, după ce vâsliseră în tăcere prin ploaie.

Acesta nu era singura persoană de pe punte. Un bărbat zăcea mort pe locul unde ea îşi întinsese adesea covoraşul pe care îl folosea pentru a medita. Membrele îi erau aruncate în unghiuri stranii; un ochi strălucea ca o bucată de sticlă spartă. Nu prea departe stăteau alţi doi bărbaţi cu meloane. Erau rigizi de groază şi cât se poate de vii.

În faţa lor era o formă slabă, nemişcată.

— Albert? a spus Scarlett.

Deodată, a văzut ce îi făcuseră. Albert avea în jurul capului un cerc de metal, o bandă masivă strânsă chiar deasupra ochilor. Era similară piedicii mentale pe care o avea ea în rucsac, dar mai groasă, iar de-a lungul marginilor avea ghimpi ca dinţii de rechin orientaţi spre interior astfel că intrau în pielea lui Albert – şi ar fi

pătruns şi mai adânc dacă el ar fi încercat să o îndepărteze. Deja se scurgea sânge din mai multe răni din tâmple. Banda era fixată cu o tijă metalică verticală care îi atârna pe ceafă şi continua de-a lungul şirei spinării; mâinile lui, trase la spate, fuseseră prinse de această tijă cu două bucăţi separate de lanţ. Albert stătea nefiresc de drept, cu capul, trupul şi mâinile legate împreună în acest fel, cu ploaia şi sângele curgându-i pe faţă. Ochii îi erau larg deschişi şi priveau dincolo de ea, în întuneric. Nu a recunoscut-o, sau nu părea pe deplin conştient de orice ar fi avut legătură cu el însuşi. Buzele i se mişcau, dar ea nu îi auzea cuvintele. Cu răpăitul ploii, era imposibil să ştie dacă el scotea vreun sunet.

— Albert? a spus ea din nou.

El nu a răspuns.

— S-a dus.

O voce blândă a vorbit în spatele ei.

— Este OK, toată lumea. Relaxaţi-vă. L-am prins în siguranţă.

La un anumit nivel, ea ştiuse că afacerea din Lechlade era neterminată, că va exista o confruntare finală cu Shilling. Nu a surprins-o nici faptul că bărbatul era îmbrăcat la fel de îngrijit şi meticulos ca întotdeauna. A văzut sub reverul hainei acestuia o bucăţică de bandaj, marcând locul unde lovise unul

dintre gloanţele ei. Însă nu exista niciun semn al exploziei de pe debarcader. Nicio arsură, nicio vânătaie. El îi urmărise de-a lungul Tamisei fără să îşi şifoneze pantalonii sau să fie nevoie să îşi ajusteze manşetele. Ochelarii rotunzi, îngrijiţi îi ascundeau ochii. Avea aceeaşi înfăţişare blândă ca atunci când vorbea cu Fraţii, Pope şi Lee; aceeaşi ca atunci când îi împuşcase mortal pe amândoi. În acest moment, ducea o umbrelă de epocă cu mânerul de fildeş, neagră ca penele corbului, şi pe pălăria sau haina lui nu era nicio picătură de ploaie.

Cu arma în cealaltă mână, îi împingea înainte pe Joe şi pe Ettie. Joe şchiopăta, având în picioare doar şosete; părea năucit, ţinându-se cu mâinile de cap. Şi Ettie era apatică, pe jumătate adormită. Fetiţei nu îi plăcea răcoarea aerului nopţii. Ea s-a întors şi a încercat să fugă înapoi la siguranţa oferită de cort. Imediat, Shilling a ridicat cizma şi a lovit-o, rostogolind-o pe punte.

Joe a ţipat. Maxilarul lui Scarlett s-a încleştat; făcând un efort, s-a controlat şi nu s-a mişcat. La celălalt capăt al punţii, Albert s-a smucit în faţă, încordându-se în legăturile lui. Bărbaţii de lângă el, masivi şi bărboşi, fiecare având mai mult decât dublul greutăţii lui, au tresărit agitaţi. Transpiraţia le strălucea pe feţe; dinţii le sclipeau, albul ochilor luminau în întuneric.

— Este în regulă, băieţi, a spus Shilling. Nu poate face nimic acum. V-aţi descurcat bine.

Joe s-a aplecat spre nepoata lui şi a ajutat-o să se ridice ţinând-o de mână. Privirea lui a întâlnit-o pe a lui Scarlett. Faţa ei a rămas impasibilă, însă fata a încercat să îi transmită un mesaj, din ochi. *Aşteaptă.*

— Trebuie să spun, fato, că a fost o călătorie pe cinste.

Shilling a trecut pe lângă Scarlett cu paşi vioi.

— Chiar nu credeam că ne vom mai întâlni.

El a dat din cap spre bărbatul care tocmai terminase de legat ambarcaţiunile – o persoană cu oase mici, cu pielea albă, având un melon mare şi ochi nervoşi, scrutători.

— Păzeşte-i pe ăştia doi, Paul. Ţine-i liniştiţi. Şi, George – i s-a adresat bărbosului care o capturase pe Scarlett –, nu este nevoie să îţi spun să o supraveghezi îndeaproape.

Spunând acestea, Shilling şi-a pus din nou arma la brâu şi a scos un tub cu ţeavă scurtă. Dându-şi umbrela deoparte, a ţinut tubul în aer. S-a auzit o bufnitură înfundată, o explozie de fum; ceva s-a înălţat vertiginos spre cer şi a explodat fără niciun zgomot în întinderea limbilor flăcărilor purpurii. Pluta şi ocupanţii săi şi marea din jur au fost luminaţi puternic, coloraţi ca şi cum ar fi fost vopsiţi cu sânge.

— Iar acum am terminat, a spus Shilling. Ea se

apropie.

Bărbatul a aruncat departe pistolul de semnalizare. Păşind peste cadavru, s-a îndreptat spre locul unde stătea Albert, în mijlocul punţii. Shilling şi-a apropiat faţa, contemplându-l pentru un moment. Apoi a ridicat mâna şi l-a bătut uşurel pe obraz de două ori.

— Stai liniştit acolo, prietene, a spus el. Este o doamnă care vrea să te vadă.

Albert şi-a dat ochii peste cap. Buzele i s-au mişcat. Corpul i s-a smucit şi i s-a răsucit puţin. Sângele îi curgea pe partea laterală a obrazului. Picioarele i-au cedat; aproape a căzut.

Shilling i-a întors spatele.

— Ce specimen josnic! E dezgustător de privit.

Şi-a rotit între degete tija umbrelei, astfel că pe punte a zburat un carusel de picături de ploaie.

— Simplul fapt că a fost vreodată în stare să păşească lângă oamenii cinstiţi este o crimă. Este o fiară mai periculoasă decât orice lup, un monstru cu un pulover lălâu şi pantofi mari.

Shilling s-a oprit la Scarlett.

— Dar el nu ştie prea multe. Este doar defect. Tu, din câte am văzut, nu ai această scuză. Cu toate acestea, tu şi aceste două frumuseţi aţi fost complicii lui tot drumul.

— Nu ei, a spus Scarlett.

Ea a aruncat spre bătrân şi copilul care tremura ceea ce spera să fie o privire dispreţuitoare.

— Noi am deturnat această ambarcaţiune şi i-am obligat să ne ducă. Uită-te la ei. Sunt patetici. Nu înseamnă nimic nici pentru Albert, nici pentru mine.

— De aceea stăteaţi cu toţii atât de confortabil în cort?

Shilling şi-a scuturat capul.

— Nu. I-ai plătit. Şobolani de râu ca acesta vor face aproape orice pentru bani. Ceea ce îmi aminteşte...

El i-a făcut semn unuia din oamenii de lângă Albert.

— Matthew, fii atât de bun şi caută pe aici. Orice genţi sau pachete găseşti, pune-le în barca mea. Nu vrem să lăsăm nimic de valoare, nu acolo unde merge pluta aceasta.

Scarlett a văzut uşurarea bărbatului în timp ce se îndepărta de Albert; el a fugit, practic, către cort.

— Nu trebuie să fie aşa, a spus ea. Banii...

— Te gândeşti să negociezi cu mine, după tot ce ai făcut?

Shilling şi-a apăsat o mână pe sub haină.

— Un glonţ în umăr, unul chiar deasupra capului meu. Dacă nu purtam vestă antiglonţ, aş fi murit acolo, în Lechlade. Mulţumită ţie, e dureros să respir.

— Aş putea da o mână de ajutor pentru rezolvarea acestei mici probleme, a spus Scarlett.

Shilling a zâmbit.

— Te-aş ucide eu însumi acum, dar trebuie să o aştept pe angajatoarea mea. Ne-am împrăştiat căutându-vă, dar nu poate fi departe.

Bărbatul care stătea lângă Albert a mormăit:

— Sper ca naiba că nu.

— Ţi-am spus să te relaxezi! Este blocat acum, nu-i aşa?

Propria nelinişte a lui Shilling era evidentă. El s-a încruntat spre Scarlett, învârtind din nou umbrela.

— Ştii ce m-a şocat cu adevărat? Că l-ai lăsat pe Albert Browne să se vânture pe această plută fără o bandă! Pe lângă oraşe şi sate unde oameni cinstiţi, inocenţi, care respectă legea, dormeau în paturile lor, fără să viseze că ceva atât de malefic era la depărtare de o vâslă. Şi nici tu nu ai fi rezistat mult. Mai devreme sau mai târziu, te-ar fi ucis.

— Acum, urmează să facem noi acest lucru în locul lui, a spus tânărul de lângă Scarlett.

Shilling a râs.

Scarlett nu s-a deranjat să dea o replică. Îşi analiza opţiunile. Pata roşie de pe cer atârna acum deasupra lor, degetele ei fosforescente unduindu-se în vânt, ca şi cum s-ar fi agăţat orbeşte de lagună. Era suficientă lumină ca ea să vadă, să îşi fixeze detaliile pentru momentul în care îşi va face mişcarea. Shilling şi alţi patru. Nu era niciun semn din partea celui pe care ea îl

împinsese peste bord – poate îi fracturase coastele iar bărbatul de pe punte era inert. În total, cinci bărbaţi. Tânărul de lângă ea era bun, iar ea cunoştea deja abilităţile lui Shilling.

Nu era uşor.

Un lucru putea fi în avantajul ei. Zona în care stăteau era mică, un pătrat aproximativ: toţi erau orientaţi spre interior, ca şi cum ar fi stat pe marginea covoraşului ei. Schimbul de focuri nu ar fi simplu pentru niciunul dintre ei, fără să rişte să îşi împuşte asociaţii. Ar exista ezitări, şi dacă ea s-ar mişca rapid...

Dar nu, nu ar fi mers. Ea ar fi putut doborî doi, probabil; trei, cel mult. Nu pe toţi cinci. După aceea, ar împuşca-o. I-ar împuşca deja pe bătrân şi pe copilă. Pe Albert îl ţineau deocamdată în viaţă – dar ar fi putut fi prins şi el în schimbul de focuri.

Nu. Ar muri cu toţii. Nu era viabil.

Nu era viabil de una singură.

Ea s-a uitat la Albert.

S-a gândit la debarcaderul din Lechlade izbucnind în flăcări.

Privirea i-a căzut pe bărbatul mort de la picioarele lui. Ceva îl omorâse foarte repede. Individul nu avusese timp să îşi scoată arma, sau cuţitul uriaş de la brâu.

Ea s-a uitat din nou la Albert.

Ochii lui priveau dincolo de ea, în gol. Nu exista nicio îndoială. Piedica îl afecta cumva. Nu în sens fizic. Mâinile legate, dinţii metalici înfipţi în fruntea lui: nu erau nici măcar o jumătate din problemă. El era acolo şi totuşi nu era. Bărbaţii îngroziţi restrângeau şi *altceva.*

Din locul în care stătea, fata vedea doar tija metalică atârnându-i pe spate, unind coroniţa cu cele două bucăţi de lanţ care îi legau mâinile. Nu era foarte groasă. Scarlett a privit-o, fixându-şi în minte poziţia acesteia.

Flacăra de deasupra lor s-a stins; felinarul care atârna de cort şi-a reafirmat autoritatea. Arunca peste Scarlett, Albert, Ettie, Stilling şi oamenii lui o lumină difuză, gălbuie. Cu toţii stăteau ca la o întrunire a fantomelor, tăcuţi şi sobri în largul mării.

— Albert, a spus Scarlett.

Ea a vorbit cât de încet şi clar a putut.

— Vreau să rămâi complet nemişcat.

El nu a dat niciun semn că o auzise. Shilling i-a aruncat o privire, amuzat.

— Aici ai noroc, fato. El nu poate face nimic altceva.

Se auzeau motoare în noapte. Scarlett a văzut în depărtare faruri verzi. Trei bărci apropiindu-se prin întuneric.

— Iată că a venit, a spus Shilling. Nu mai aveţi mult, niciunul dintre voi.

Nu mai aveau mult. Scarlett ştia destule pentru a-şi da seama că, oricât de mici erau şansele în acel moment, urmau să devină şi mai mici când femeia cu păr gălbui păşea la bord.

Este moarte sigură să te apropii de ea.

Aproape ca şi cum ar fi împărtăşit gândurile lui Scarlett, Ettie a început să plângă. Bunicul ei a încercat imediat să o liniştească, să o ridice în braţe, dar fetiţa nu putea fi consolată. Ea a ţipat, a urlat, a început să se zvârcolească în strânsoarea lui.

— Ettie, a spus Joe. Te rog...

Bărbatul care fusese însărcinat să percheziţioneze pluta a trecut pe lângă ei cu rucsacul lui Scarlett şi cu tubul covoraşului în mână.

— Dr. Calloway nu va agrea zgomotul acesta.

Shilling a încuviinţat.

— Paul...

— Acordă-i un moment! a strigat Joe. Are doar trei ani! Te rog, Ettie...

Zgomotul s-a intensificat. Toată lumea se uita la fetiţă. Toată lumea în afară de Scarlett, care verifica distanţele şi unghiurile dintre bărbaţi.

— Ettie...

— Dragi zei de deasupra noastră, a exclamat Shilling. Ce tărăboi! Arunc-o peste bord.

În vremurile în care rătăcea prin Wessex, Scarlett

văzuse de mai multe ori în târguri scamatori care aduceau la viaţă cadavre de broaşte pe care le făceau să se mişte sacadat cu o pereche de electrozi şi o baterie cu oţet. Era ca şi cum Joe primise o sarcină asemănătoare. Bătrânul a scos un ţipăt turbat; cu o putere neaşteptată, şi-a înhăţat nepoata şi a început să se retragă către marginea plutei, unde se aflau bărcile cu vâsle. Bărbatul scund i-a urmat; bărbatul care ţinea rucsacul lui Scarlett l-a aruncat în întuneric şi s-a apropiat să îl intercepteze. Atenţia tuturor a fost abătută.

Era exact ce îşi dorea şi ce aştepta Scarlett.

Patru acţiuni, patru mişcări.

Ea le-a executat în tot atâtea secunde.

La început, a fost un pumn lateral în gâtlejul bărbosului de lângă ea, astfel că ochii i-au ieşit din orbite, limba îi atârna, zâmbetul lui sclipitor s-a deschis ca o pungă de hârtie.

Şi mai bine, el şi-a slăbit strânsoarea asupra armei.

În timp ce degetele lui se relaxau, fata i-a smuls-o cu mâna stângă, a apăsat pe trăgaci şi a tras un singur foc pe diagonală, prin umărul bărbatului de lângă Albert. Aceasta a fost a doua ei acţiune.

În timpul celei de-a treia, Scarlett s-a rostogolit sub un glonţ tras de Shilling, a aterizat lângă bărbatul mort de pe punte, cu mâna dreaptă i-a smuls cuţitul lung de la brâu şi a trecut mai departe.

Apoi a sărit în picioare pe lângă bărbatul care îşi strângea umărul şi a rotit cuţitul complet, lovind cu toată puterea în spatele gâtului lui Albert. Pe parcursul celei de-a patra acţiuni, a avut timp să spere că el făcuse ceea ce îi ceruse şi rămăsese exact în acelaşi loc.

El rămăsese. Vârful cuţitului a tăiat curat tija de metal, rupând-o în două.

Inerţia a dus-o pe Scarlett aproape de marginea plutei, aproape peste vârful cutiei care adăpostea motorul. În următoarele câteva clipe, a fost ocupată să se îndrepte, să se rotească, să tragă două focuri în direcţia formei gonind a lui Shilling pentru a-l ţine la distanţă. Scarlett nu se concentra asupra lui Albert. Ea nu a văzut tija ruptă căzând. Nu a văzut capetele lanţurilor desfăcându-se. Nu l-a văzut pe Albert ridicându-şi mâinile eliberate şi smulgându-şi cercul de pe cap.

Ea a văzut ce s-a întâmplat după aceea.

Shilling a deschis gura pentru a avertiza. Apoi ceva i-a lovit frontal, pe el şi pe ceilalţi.

Oamenii lui au fost aruncaţi deoparte ca nişte popice – ei s-au rotit în sus şi departe, armele s-au învârtit, meloanele învolburându-se în aer. Bărbatul cu oase mici; bărbatul cu umărul rănit; cel care o rănise pe Scarlett pe stâncă; cel care încercase să îi intercepteze pe Joe şi pe copilă – toţi lipseau. Erau aruncaţi departe

ca păpuşile, ţipând din ce în ce mai sus în întuneric.

Shilling însuşi a strigat, îndoindu-se de parcă fusese lovit în stomac, însă nu s-a rotit imediat în aer. El a fost împins mai mulţi metri în spate pe punte, cu haina întinsă în spatele lui şi tocurile cizmelor târându-se pe lemn. S-a lovit de un stâlp din colţul copertinei cortului. Stâlpul a crăpat, dar a rezistat; pentru moment, Shilling era blocat.

Felinarul de pe cort se răsucea nebuneşte, lumina sa trasând pe plută dungi. Albert stătea singur în mijlocul punţii. Capul îi era plecat. Scarlett nu îi vedea faţa.

Ea a început să înainteze, dar era ca şi cum ar fi mers în gura unei furtuni. Fata i-a strigat numele. El s-a întors. Ochii îi erau goi; nu l-a recunoscut. Scarlett s-a împleticit în lateral, mijind ochii în furtună. Unde era Joe? Unde era Ettie? Din înălţimi s-au auzit urlete care s-au înălţat şi s-au extins ca artificiile şi, ca artificiile, au explodat brusc şi s-au stins.

Pălăria lui Shilling dispăruse. Bărbatul era strivit de stâlp. El şi-a forţat arma să se ridice, mârâind.

Albert a ridicat o mână.

Ochelarii lui Shilling s-au înclinat; au fost împinşi, spărgându-se, înapoi, în ochii lui. Shilling a ţipat, apoi a tras de trei ori.

Şi mijlocul plutei s-a rupt în bucăţi.

Scândurile punţii au cedat. Lăzile s-au deplasat pe

punte, s-au legănat în arcuri brutale cu Albert în mijloc. Una s-a izbit de Shilling, l-a împins cu spatele înapoi prin cort, şi l-a sfâşiat atât pe el, cât şi cortul.

Un urlet de lemn care plesneşte; lăzile căzând în spirale, împrăştiindu-se în întuneric. Pluta s-a rupt. Scarlett a încercat să îl strige pe Albert, dar puntea s-a înclinat; el a mers într-o direcţie, ea în alta. Lumea s-a întors cu susul în jos. De deasupra, apa s-a prăbuşit peste ea. Dedesubt era aer, iar Scarlett a căzut în el. Ceva i-a izbit capul. Pentru o clipă s-a gândit că este din nou zi, că stătea pe o stradă luminoasă, cu cineva care o aştepta răbdător acolo. Apoi întunericul a revenit şi împreună cu el au revenit umezeala, durerea şi groaza.

Trupul lui Scarlett mergea într-o direcţie şi mintea ei în alta. Nimic nu umplea spaţiul dintre ele.

IV
Insulele

Un lucru mărunt l-a convins, în cele din urmă, pe Albert că trebuia să evadeze. Nu o bătaie, nu o tortură; nu o rotire a butonului sau o şedinţă cu biciul. Nici măcar moartea sau dispariţia unui alt puşti – patul gol, hainele împachetate, înmormântările care se desfăşurau afară în timp ce restul celor de la Stonemoor îşi luau micul dejun. El obişnuia să îi privească de la

fereastra cantinei în timp ce stătea la coadă pentru a-şi primi ouăle; paznicii în paltoane lungi împingând ceva într-o roabă către terenul nisipos de dincolo de pini.

Nimic din toate acestea. Prin repetiţie, durerea devenea surdă. Paturile erau repopulate. Ouăle erau întotdeauna gustoase.

Doar un lucru minor. Petala unei flori.

— Oh, Albert, a spus dr. Calloway. Foarte bine.

S-a auzit un clic uşor, aşa cum se întâmpla întotdeauna la sfârşitul testării. Ce făcea femeia? Aprindea luminile? Închidea circuitul? Niciodată nu avea energia să îi pese.

Parfumul i-a înţepat nările şi l-a trezit din transă. Corpul i s-a zguduit. Inima îi bătea cu putere. Sub carne, îşi simţea oasele fragile. Transpiraţia îi picura de pe capul căzut pe piept, şi Albert nu a auzit paşii lui Calloway în timp ce aceasta se îndrepta spre scaunul lui. I-a simţit degetele mişcându-se la ceafa lui, lucrând la nod. Masca a fost îndepărtată; el îşi strânsese deja ochii cu putere în faţa strălucirii neonului, dar, chiar şi aşa, acesta l-a orbit.

Dr. Calloway l-a dezlegat, i-a dat cana şi l-a lăsat să bea. Unele lucruri i-au apărut în centrul atenţiei: gresia albă, rochia femeii în timp ce se muta pentru a se aşeza deasupra lui, masa metalică de la jumătatea camerei cu gama ei de articole. Băiatul a reţinut aureola blondă a

părului femeii, semicercul metalic strălucitor, deschis în mâna ei. Întotdeauna îi lua timp să îi pună din nou piedica mentală. Era o modalitate de a sublinia cât de neputincios era el; după experimente, lui nu îi mai rămânea putere să îi facă nimic.

În mod neobişnuit, ea a zăbovit, studiindu-l.

— A fost bine? a şoptit Albert.

— Uită-te la floare.

El a ascultat-o aşa cum făcea întotdeauna, deşi în orbite ochii îi erau sensibili. Era straniu să vadă obiectele de pe masă în adevărata lor consistenţă, după ce se uitase atât de mult la imaginea lor mentală. În timpul testelor, lumânarea aprinsă arsese pe jumătate. Vasul cu orez, oala cu pietre, şoarecele, sticla... toate stăteau ca înainte. Floarea din ziua aceea era o garofiţă roz cu cinci petale, cu tulpina fragilă căzută ca un infirm peste marginea borcanului cu apă. Şi aceasta era identică cu imaginea pe care el şi-o fixase în minte, cu excepţia unei singure petale care lipsea în momentul acela din coroana franj urată ce înconjura inima violet-roz.

— Atunci, am făcut-o? a întrebat el.

— Cu floarea de la picioarele mele.

Albert şi-a întors capul cu grijă; în timpul unuia dintre cele mai puternice şocuri electrice se încordase atât de tare încât un strat de piele se dusese. Dar, da,

acolo – jos, lângă pantofii ei negri lustruiţi, la vreo patru metri distanţă de masă: o pată de roz purpuriu zăcea pe gresie. Albert s-a holbat la floare, neînţelegând, apoi şi-a ridicat privirea spre ea.

— Este... destul de departe, a spus el.

— *Foarte* departe.

În lumina rece a sălii de testare, pielea femeii strălucea palid, subliniindu-i cu acurateţe faţa în formă de inimă şi pometii largi care se îngustau până la bărbia mică, cu gropiţă.

— Ai îndepărtat petala legat la ochi, a spus ea, şi ai purtat-o încet prin cameră. Ai menţinut-o la o înălţime şi viteză constante, în ciuda tuturor diversiunilor create de mine. Atâta delicateţe şi precizie! Un atât de fin control, în ciuda durerii! Nu am asistat niciodată la o performanţă mai bună, Albert Browne. Sunt impresionată. Cine ştie – cu ajutor, ai putea realiza lucruri mari. Este o zi specială. Iar acum este timpul pentru masa de prânz.

Dr. Calloway i-a zâmbit – un zâmbet de o sinceritate şi o limpezime uluitoare, pe care el nu i-l mai văzuse niciodată. Şi în momentul acela, scăldat de strălucirea acelui zâmbet, Albert a cunoscut pentru prima dată adevărata fericire, un sentiment de recunoştinţă înlăcrimată că, în pofida slăbiciunii naturii lui, în pofida diformităţii lui interioare şi a stricăciunii

morale, îşi demonstrase, în cele din urmă, calităţile în faţa ei. Îşi îndeplinise sarcina fără colapsul fizic şi fără ameninţarea atingerii limitei. Făcuse ceva care îl impresionase pe dr. Calloway. Îi răsplătise încrederea pe care o avusese în el.

Descărcarea de mândrie şi plăcere a fost atât de puternică încât el mai ştia un lucru, chiar mai limpede. Dacă rămânea la Stonemoor chiar şi o zi în plus, va fi pierdut. Va înceta să mai lupte; va înceta să mai reziste; nu se va mai uita niciodată cu jind afară, dincolo de zidurile închisorii sale, spre lume. Va deveni al ei. Îşi va pierde visurile de libertate şi, ca un câine servil, va căuta doar bunăvoinţa femeii.

Aceasta a dispărut din raza lui vizuală în spatele scaunului pentru a fixa banda, călcând petala în timp ce făcea acest lucru. Ochii lui Albert au căzut pe pata de roz zdrobită pe gresie.

— Mulţumesc, dr. Calloway, a spus el cu sinceritate. Cred că ai dreptate. Aceasta va fi o zi foarte specială.

23

Nu sunetul clopotului în sine a fost cel care a trezit-o, ci faptul că el reprezenta o scară care ducea înapoi în lumea vie. Fata l-a urmat încet, înălţându-se pe rampa lungă şi abruptă a sunetelor pentru un număr

necunoscut de minute, din cele mai adânci tenebre şi dintr-un du-te-vino de vise până când negrul a devenit gri, griul a devenit alb şi albul s-a despicat în două, iar ea zăcea privind cerul.

Pe cer treceau nori mici – ghemotoace lente, pufoase ca nişte cozi de oi plutind pe o imensitate de albastru. Ştia că acela era cerut; cu toate acestea, din câte şi-a dat seama, ar fi putut fi deasupra lui, cu întregul pământ apăsându-i pe spate, iar ea privind în jos într-un abis.

Stătea întinsă privind drept înainte, fără să se mişte, adunându-şi imaginile cu grijă. Se afla pe o suprafaţă dură sau ceva de genul acesta. Pe faţă simţea o căldură, dar sufla o briză şi, în rest, corpul îi era rece. Avea o durere surdă la o mână şi una pătrunzătoare la cap. În apropiere suna un clopot, un clinchet persistent care nu era nici deosebit de plăcut, nici suficient de aspru pentru a face ceva. Din când în când, auzea pânza care flutura. Se auzea, de asemenea, freamătul mării. O muscă a intrat şi a ieşit din raza ei vizuală. Pentru o lungă perioadă de timp, a zăcut nemişcată fără să simtă nevoia de a şti nimic mai mult. Apoi gândurile s-au prelins ca siropul înapoi în creierul ei. Şi-a amintit cine era. Şi-a amintit propriul său nume.

Scarlett şi-a ridicat capul foarte rigid şi s-a uitat în jos la corpul ei. Stătea întinsă pe o pantă netedă de beton gri, cu capul în jos şi picioarele în sus, printre o

grămadă de pietricele, scoici şi zdrenţe de alge marine. Dincolo de ghetele ei, panta continua roasă, împresurată de valuri, cu orificii mari şi fisuri împrăştiate la întâmplare. Păreau destul de mari să înghită o fată. La o distanţă necunoscută, betonul se spărsese în trei fragmente enorme. Unul se ridica drept, la o înălţime neverosimilă. Celelalte două se proiectau în afară, pe spate, îndoite ca frunzele de narcisă, cu proeminenţe de dimensiuni incomensurabile care puteau în orice clipă să se prăbuşească şi să o spulbere pe Scarlett ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo. Conştientizarea acestei probabilităţi i-a provocat un vertij brusc, care a dus imediat la greaţă; s-a întors pe o parte şi a vomitat o rafală de apă de mare. Acest lucru a ajutat-o să se simtă mult mai bine.

Cu capul astfel înclinat, putea vedea marea largă, gri a lagunei întinzându-se în lumina soarelui pentru a întâlni norii la orizont. Câţiva metri mai departe, valuri înspumate se spărgeau lin de pantă şi peste o bucată de scândură adusă la ţărm. Iar acum gândurile ei ca siropul curgeau mai rapid. Şi-a amintit lupta de pe plută; şi-a adus aminte de Shilling, Joe şi Ettie.

Şi-a amintit de Albert.

Albert. Bărbaţii zburând prin aer într-un mod incredibil.

Pluta sfărâmându-se, prăbuşindu-se.

Albert în centrul tuturor.

— Sfinte Sisoe... a spus Scarlett.

A străbătut-o o senzaţie de frig, care nu avea legătură cu hainele ei îmbibate de apă. Era răceala dezolării. Ea şi-a ridicat degetele amorţite şi şi-a pipăit automat cutia de blesteme, însă aceasta fusese smulsă. Smulsă, ca orice altceva avea. Şi-a închis ochii, adunându-şi energia; apoi Scarlett şi-a revenit din nou.

S-a ridicat nesigură în picioare, împiedicându-se de nisip şi pietriş. I se părea că mişcările ei sunt ale unei alte persoane. Era udă, deşi soarele şi vântul începuseră să o usuce. Părul îi era lipicios, pielea avea granule de sare. În cele din urmă, era în picioare. A respirat profund şi s-a uitat în jur.

Şi a văzut un bărbat extrem de înalt stând chiar în spatele ei.

Scarlett a ţipat, a sărit înapoi căutându-şi arma. Dar o pierduse şi pe aceasta. Ea s-a poticnit şi a rămas la distanţă, cu mâinile ridicate.

Bărbatul a dat calm din cap spre ea.

— 'Neaţa.

Era îmbrăcat cu o haină şi pantaloni din piele de animal, pieile întinzându-se pe el în straturi, ca o carapace de solzi blănoşi. Partea de jos a hainei îi flutura în briză. Avea o căciulă conică din blană şi o pereche antică de cizme de cauciuc. Într-o mână ducea

un par metalic cu un cârlig de oţel sudat la capăt; în cealaltă ţinea un clopot de cupru. Bărbatul avea un chip necizelat, un nas şi o bărbie enorme, şi ochi care străluceau cu inteligenţă hotărâtă, deşi domoală. Chiar şi stând uşor deasupra lui pe pantă, vârful capului lui Scarlett îi ajungea doar până la jumătatea pieptului. Bărbatul era extrem de mare.

Lui Scarlett i-a luat mai multe secunde să se adune, să îşi forţeze pulsul să scadă. În acest timp, bărbatul nu a făcut nimic, doar a privit-o apreciativ.

În cele din urmă, ea a reuşit să vorbească.

— De cât timp erai acolo?

— De ceva timp.

El a vorbit după ce a reflectat puţin.

— Am crezut că erai moartă.

— Da, chiar, când am început să mă mişc? Şi să vomit şi... celelalte?

— Ei bine, e greu de spus, cu lucrurile pe care le aduce apa aici, a spus bărbatul. Primeşti cadavre cu acumulări de gaze înăuntru; ele pot sări şi flutura din aripi pe ţărm ore întregi, pe măsură ce vântul se împrăştie. Cel mai bine este să nu te apropii prea mult de ele, zic eu, mai ales cu un băţ ascuţit... Pe scurt, acum, înclin să las lucrurile să se deruleze, să văd ce se întâmplă.

— Isuse. Chiar aşa? Puteam să fi murit. Ar fi trebuit

să faci ceva.

— Am *făcut* ceva. Am sunat din clopot. Aşteaptă. Mai bine să sun un pic mai mult...

Bărbatul corpolent a scuturat sârguincios de câteva ori clopotul din mâna sa, emiţând un clinchet pătrunzător care s-a repetat deasupra apei şi în afara proeminenţelor de beton.

Pe Scarlett o durea capul.

— Nu mai face asta.

— Acestea sunt regulile. Trebuie să sun alarma dacă există un Eveniment Neprevăzut.

— Ce „eveniment neprevăzut”? Despre ce vorbeşti?

— Oh, fii binecuvântată, am uitat că eşti nouă pe aici. Da, un Eveniment Neprevăzut poate fi unul din următoarele: (a) o balenă moartă; (b) o cantitate de alimente, cărbune sau altă substanţă inflamabilă; (c) observarea unui rechin sau a unui monstru marin; (d) o bucată utilă de obiect plutitor; (e) un atac al duşmanilor Arhipelagurilor.

Bărbatul înalt a pufnit şi şi-a şters nasul printre cutele mânecii sale blănoase.

— Tu te încadrezi în categoria (d).

— Sunt o „bucată utilă de obiect plutitor”?

— Mai bine decât să fii o balenă moartă, iubire.

Bărbatul a mai scuturat o dată clopotul, apoi a încetat.

— Isuse. Şi cui îi trimiţi semnale?

— Lui Bob, în principal, aici, la Postul de Observaţie. De asemenea, oamenilor din Bayswater Isle din direcţia aceea. Ei ar dori să ştie că se întâmplă ceva.

El a făcut un semn în spatele său, şi, pentru prima dată, Scarlett şi-a concentrat atenţia asupra vecinătăţii extinse. Fragmentul mare de beton sfărâmat pe care stăteau era o insulă în lagună. La câţiva metri de ea, acesta se cufunda în apă oblic. Valurile o spălau cu blândeţe; bancuri de midii gigantice gri-maronii îmbrăţişau suprafaţa apei, inelate ca ciuperca de raft şi suficient de mari să păşeşti pe ele. Sub acestea, rampa dispărea în adâncimi neştiute. Însă privirea lui Scarlett a fost atrasă dincolo de apă, spre locul unde se înălţa altă insulă neregulată, mult mai mare şi de o înălţime incredibilă, neagră şi dezolantă în lumina soarelui de dimineaţă. Păsări marine se învârteau la nenumăratele ei ferestre. Lumina soarelui năvălea prin crăpăturile din părţile laterale, care fuseseră erodate şi rotunjite de secole de furtuni pe mare. Evident, era locuită. De cornişele sale atârnau frânghii care uneau secţiuni ale turnului şi şerpuiau departe peste apele mării până la insulele auxiliare din apropiere. Câteva frânghii, subţiri ca borangicul, se întindeau peste golf până la insula unde se afla ea şi dispăreau mult deasupra, în spatele plăcilor înclinate.

Uitându-se către soare, Scarlett a văzut în depărtare alte siluete de turnuri, unele chiar mai înalte decât cel din apropiere, altele prăbuşite, care formau insule lungi, joase, dezordonate. Marea dintre ele era netedă, o oglindă galbenă; insulele erau umbrite, aproape negre. Era o scenă grandioasă şi melancolică.

Marile Ruine.

Scarlett văzuse străvechile turnuri în Oraşele Supravieţuitoare din Mercia şi Wessex, unele dintre ele înalte de cinci sau şase etaje şi funcţionale, însă erau nimic în comparaţie cu acestea. Cu o altă ocazie, poate că ea ar fi continuat să privească insulele cu veneraţie şi uimire, însă ochii i se îndreptau întruna spre pustietatea largului mării.

Niciun semn de plută. Bineînţeles că nu. Era dusă, cu toată lumea la bord.

Albert. Ettie. Joe...

Ochii o usturau.

— Am nevoie de o barcă, a spus ea.

— O barcă?

Bărbatul a privit-o bănuitor.

— Trebuie să ai una. Sunt victima unui naufragiu. Trebuie să merg să îmi caut... să caut alţi supravieţuitori.

Un gând neaşteptat a lovit-o, a sfredelit-o.

— Stai. Ai mai găsit... pe altcineva aruncat la ţărm

azi-dimineaţă?

Fruntea bărbatului s-a încruntat.

— Nu prea cred... Nu aici în North Shard, în orice caz. Îl putem întreba pe Bob.

— Mulţumesc.

Durerea din interiorul ei s-a mai potolit puţin la ideea de acţiune.

— Hai să facem acest lucru acum. Şi vom vorbi şi despre barcă.

Bărbatul înalt nu a răspuns; cu ciudatul lui baston încovoiat, a făcut semn către stâncile din spatele ei. Oricât de blând părea, nu avea încredere; nu voia ca ea să îl urmeze. Ei bine, acest lucru îi convenea lui Scarlett. Însemna că putea păşi înainte cu îndrăzneală, să nu mai piardă timp. Fata a început să urce panta, cu scoicile scârţâindu-i sub ghetele care înaintau cu dificultate prin nisip, ţinându-se la distanţă de fisurile căscate din care răsuna explozia valurilor. Ea nu ştia câte ore trecuseră de la dezastru – şase, zece? Nu îi plăcea să se gândească la implicaţii. Cu toate acestea, pe ea, curenţii o aruncaseră către siguranţă, pe o scândură. Dacă Albert sau Joe sau chiar micuţa Ettie prinsese o stinghie de lemn, sau ajunsese la una dintre bărcile acostate de-a lungul plutei, era posibil să fi supravieţuit. Nu probabil. Dar posibil.

Avea să afle singură.

Nu a durat mult până au ajuns în vârful pantei, un loc uscat şi ferit aflat la adăpostul proeminenţelor. Acolo, unde zidurile de beton se despicau în două, în stâncă se vedea o ruptură verticală. Un set de trepte de lemn ducea în interiorul spărturii, în întuneric.

Scarlett s-a oprit pentru a-i permite bărbatului corpolent să o ajungă din urmă. Fruntea acestuia era încă încruntată; în mod evident, ceva îl punea pe gânduri. Cererea ei referitoare la barcă, poate? În etapa aceea, avea nevoie ca el să fie mulţumit. L-a fulgerat prin minte gândul că nu îi cunoştea numele. Albert l-ar fi aflat imediat, desigur. De fapt, el ar fi fost atât de incredibil de prietenos încât probabil că bărbatul ar fi sfârşit împingându-l cu piciorul în mare. Însă Scarlett trebuia să admită că băiatul obţinea adesea rezultate. Ea şi-a aşternut pe faţă ceea ce spera să fie un zâmbet strălucitor.

— Apropo, eu sunt Scarlett, a spus ea. Tu cum te numeşti?

Trăsăturile lui mari s-au înmuiat de plăcere şi surpriză.

— Eu sunt Clarence, Adjunct al Paznicului din North Shard. E drăguţ din partea ta să întrebi.

— Sigur.

— Dar te simţi bine? Am observat pe faţa ta grimase stranii... Probabil este acumularea aceea de gaze despre

care vorbeam?

— Mda. Poate.

Scarlett şi-a abandonat zâmbetul şi s-a îndreptat spre treptele de lemn.

Scara şerpuia pe o anumită distanţă în interiorul structurii, care era mai adâncă decât bănuise ea. În cele din urmă, au ieşit într-un spaţiu gol, vast, o peşteră în beton cu flori de rugină lipite pe pereţi şi stalactite de fier atârnând deasupra. O parte a spaţiului era deschisă, cu o rampă de alunecare ce ducea în jos, în lagună, şi un parapet pe jumătate umplut cu un ansamblu de roţi dinţate, lanţuri şi scripeţi. Din acestea erau lansate mai multe frânghii care ieşeau prin deschidere şi se arcuiau departe în aer, către insula de peste apă. Un coş cilindric de mărimea unui om se afla în centrul parapetului, legat prin intermediul celei mai groase încrengături de patru lanţuri solide.

Restul încăperii era mobilată puţin, dar confortabil. Erau covoare uzate pe podeaua de ciment, o masă şi scaune, două paturi pliante, un telescop străvechi şi şubred orientat spre mare. Pe masă era un morman de scoici. Într-un raft se vedea o varietate de greble, cârlige şi plase, evident destinate recuperării obiectelor care pluteau pe lângă Postul de Pază din North Shard.

La telescop stătea un bărbat foarte scund, cu pieptul ca un butoi, crăcănat, care purta pantaloni de blană şi o

vestă de piele. Pesemne că acesta era Bob.

Pentru Scarlett, mult mai interesantă decât el sau orice obiect de mobilier era o barcă mică, rotundă, de pânză, acostată la baza rampei de alunecare. O luntre pescărească, abia dacă era destul loc pentru două persoane, însă era completă, cu padele şi motor. Ochii i s-au îngustat. Bun. I-ar prinde bine.

Când au intrat ei, bărbatul scund s-a întors de la telescop. Capul îi era chel, iar pielea sa bătută de vreme avea culoarea cafelei reci. A trecut-o cu vederea pe Scarlett şi şi-a salutat tovarăşul înalt:

— Am auzit din nou clopotul, băiete, a spus el. Ce a fost, de data asta? O balenă?

— Acelaşi obiect plutitor de care ţi-am spus acum o oră. Nu este moartă.

— Nu este moartă?

— S-a trezit. Este aici. Numele ei este Scarlett.

— Salut, a spus Scarlett. Eşti Bob? Mă bucur să te cunosc.

Ea a ezitat, şi-a dres vocea, a încercat din nou chestia cu zâmbetul. Era greu de ştiut cum făcea Albert lucrul acesta. Era atât de fals şi de stânjenitor, de departe mult mai greu decât să îl loveşti pe tip cu genunchiul în vintre şi să pleci cu barca. Cel puţin această modalitate era onestă, fără mănuşi, fără subterfugii linguşitoare.

— Trebuie să vă folosesc luntrea, a continuat ea. A

avut loc un naufragiu în apropiere. Nişte oameni au dispărut. Trebuie să îi caut.

Faţa bărbatului s-a încreţit într-un mod plăcut.

— Încântat, cu siguranţă. Numele meu e Bob Coral. Paznic Şef.

Doreşti să iei loc? Te putem servi cu apă proaspătă şi scoici crude.

— Mulţumesc. Apă, te rog.

Dintr-un rezervor din spatele peşterii a fost umplută o ceaşcă. Scarlett a golit-o recunoscătoare; nu îşi dăduse seama cât de însetată era.

— Gata, a spus Bob Coral. Şi acum ce zici de o scoică?

Clarence a încuviinţat.

— Sunt bune.

Se aruncase pe un scaun, îşi pusese bastonul lângă el şi desfăcea o scoică rozalie cu unghiile lui lungi, curbate.

— Sunteţi foarte amabili. Dar trebuie să îmi caut asociaţii. Pot să folosesc barca?

— Îmi pare rău să aud despre naufragiul vostru, a spus bărbatul cel scund. Unde s-a întâmplat?

— Acolo, undeva. Cred că la vest.

— Ah, da. Din nefericire, nu putem naviga pe acolo. În orice caz, prietenii tăi sunt, fără îndoială, morţi.

Maxilarul lui Scarlett s-a încleştat.

— Nu ştim acest lucru. De ce nu putem naviga

într-acolo?

Omuleţul i-a făcut semn să urce pe parapet. El a arătat dincolo de insula din apropiere până spre orizontul îndepărtat.

— Vezi în direcţia aceea? Acea umflătură fără formă din depărtare? Aceea este Chelsea Atoll, casa rivalilor noştri detestaţi, Insularii din Chelsea. Apele lor se întind spre vest. Noi nu pescuim acolo.

— Nu vreau să pescuiesc. Îţi tot repet. Vreau să îmi caut prietenii.

Chelul a încuviinţat calm.

— Oamenii din Chelsea au tot felul de obiceiuri josnice. De exemplu, mănâncă anghile scârboase, care se zvârcolesc în noroi, în timp ce nobilele scoici pe care noi le venerăm sunt aruncate în mare pentru că nu sunt considerate suficient de curate! De asemenea, nu poartă jambiere din blană de focă cum face orice locuitor cinstit al Arhipelagului – dacă îţi vine să crezi, într-o zi senină, prin telescoape puternice poţi să vezi gleznele femeilor strălucind provocator în soare. Bunul Johnny Fingers îi detestă, şi dacă luntrea noastră ar merge cu bună ştiinţă în apele lor, el ne-ar arunca pe toţi în Fisură.

Scarlett şi-a strâns buzele.

— Johnny Fingers?

— El este stăpânul îndrăgit şi binefăcătorul din

Bayswater Isle.

— Înţeleg...

Ea şi-a aruncat privirea spre rastelul cu unelte din apropiere. Era acolo o greblă pe care o putea folosi ca armă; ah, da, şi un cuţit pe masă. Bob Coral părea să fie neînarmat. Uriaşul, Clarence, sugea mulţumit a doua scoică. Foarte bine. După cum bănuise de multă vreme, politeţea avea limitele ei. Scarlett s-a pregătit să se mişte.

Un clopot a sunat pe parapet; unele dintre roţile mai mici au bâzâit şi s-au învârtit. Una dintre frânghii a zumzăit, zăngănind în suporturile ei. De emoţie, Bob Coral a făcut un mic salt.

— Aha! Avem un răspuns! Acum aproximativ o oră, am trimis un mesaj la Bayswater cum că o bucată ciudată de obiect plutitor – mai exact o fată înecată, cu părul roşu – a fost aruncată pe ţărmul nostru. Lui Johnny îi place întotdeauna să audă de ceva neobişnuit... Vom auzi edictul lui imediat.

O scânteiere în văzduh. Ceva doborât din ceruri răsucindu-se, strălucind, venind de departe. S-a rezolvat de la sine într-un flacon de sticlă legat de frânghie care atârna în deschizătura peşterii şi a fost interceptat de mâna experimentată a lui Bob Coral. El a oprit sticla, a scos a bucată de hârtie şi a citit-o cu grijă, cu degetul mişcându-se de-a lungul liniilor.

În timp ce el făcea acest lucru, Scarlett a profitat de ocazie pentru a se apropia de rampa de alunecare.

— Ei bine, a spus Bob. Asta rezolvă problema. Este un mesaj din partea lui Johnny Fingers însuşi! Îţi solicită prezenţa în Bayswater Isle. Eşti onorată.

— Am crezut că i-ai spus că eram moartă.

— Da. Probabil îţi vrea părut pentru una dintre pernele lui. Dar va fi încântat să te vadă în viaţă şi, de asemenea, atât de fermecătoare şi arătoasă... Eşti sigură că nu vrei să sugi rapid o scoică înainte să sari în coş?

De fiecare dată când Scarlett închidea ochii, vedea corpuri fără vlagă plutind în valuri. Nu avea nicio intenţie să mai piardă timp cu nişte nătărăi în zdrenţe blănoase.

— Poate altă dată. Trebuie să insist, dar vreau să îmi caut prietenii.

Micuţul a privit-o indiferent.

— Dar Johnny Fingers vrea să te vadă. Nu ai de ales.

— Răspunsul este nu.

Bob Coral a făcut o mişcare în direcţia ei. Nervii lui Scarlett, deja întinşi la limită, erau zguduiţi şi vibrau. Fata s-a repezit la rastel, a smuls grebla şi l-a ameninţat cu aceasta pe bărbatul scund, apoi s-a întors şi a fugit pe rampa de alunecare, spre luntre.

— Clarence, a spus Bob Coral, dacă nu te superi?

Într-o clipă, Clarence s-a ridicat din scaun ţinând în

mâini prăjina lui cu cârlig. S-a aplecat pe rampă, a balansat prăjina cu dexteritate, a agăţat-o pe Scarlett de gulerul hainei şi a ridicat-o în aer în timp ce ea dădea din picioare şi blestema. Bărbatul a ridicat-o şi a rotit-o, aruncând-o apoi în coşul de răchită fără menajamente, cu capul înainte şi lovindu-i energic dosul cu băţul pentru a o trimite complet înăuntru. Scarlett şi-a lovit faţa de baza coşului. Simţea un miros înţepător de peşte. În timp ce ea se lupta să revină în picioare, Clarence şi Bob au tras de scripete cu o serie de smucituri puternice. Coşul s-a ridicat legănându-se de la sol şi a zburat afară prin deschizătura din zid.

Scarlett a ieşit la suprafaţă cu faţa roşie şi cu respiraţia tăiată, clipind în lumina soarelui. S-a aplecat peste marginea coşului, sperând să sară din el. Imposibil: deja era groaznic de sus. Mult sub ea, valurile se spărgeau de plăcile de beton prăbuşite. Jos, la gura peşterii, l-a văzut pe bărbatul înalt urcând pe scripete şi pe cel mic sărind pe lângă el.

— Să dispară de aici! mai sus! mai sus! Johnny Fingers aşteaptă!

Scarlett s-a aplecat în afară, şi-a agitat pumnul şi a făcut gesturi insultătoare; mişcarea suplimentară a destabilizat şi mai mult coşul care se balansa, iar acesta s-a înclinat şi s-a răsucit. Ea s-a prins de lanţuri foarte strâns, de teama pericolului.

— Nu te agita! a strigat micuţul. Vei desprinde coşul din cârlige!

Imediat, Scarlett a rămas nemişcată. Chiar şi aşa, coşul a continuat să se balanseze sălbatic la stânga şi la dreapta, înainte şi înapoi cu o libertate înspăimântătoare. Funia scârţâia şi gemea. Fata nu a ridicat privirea pentru a cerceta chinga slabă care ar fi ţinut lanţurile pe poziţie. Întorcându-se precaută pentru a se uita în faţă, a văzut frânghiile urcând încă şi mai sus prin aerul luminos, rarefiat, cu Bayswater Isle întunecată şi neclară în depărtare. Dincolo de aceasta, marea era împânzită de alte ruine. Scarlett atârna într-un abis strălucitor. Să privească în jos nu era o idee mai bună. În lagună străluceau fărâme de lumină care marcau crestele valurilor, iar, ici şi colo, umbre de peşti uriaşi se ondulau în adâncuri. Simţindu-se rău, Scarlett s-a ridicat în genunchi gemând. Legănarea neîncetată şi greaţa care îi fierbea în stomac erau destul de neplăcute, dar erau nimic pe lângă conştientizarea faptului că, în momentul acela, cu adevărat, trebuia să renunţe la a-i mai vedea din nou pe Albert, pe bătrânul Joe şi pe micuţa copilă. Probabil fusese prea târziu încă de când se trezise pe plaja de beton. În acest moment, purtată pe sus spre altă insulă uitată de Dumnezeu, unde probabil va trebui să se ocupe de alţi proşti înrudiţi, nu mai avea nicio şansă să cerceteze prea

curând apele înconjurătoare. Nu, era prea târziu. Ei erau scufundaţi şi înecaţi.

Au asaltat-o imaginile. A văzut-o pe Ettie trecând fericită pe lângă ea într-o uşoară ceaţă de lumină nostalgică, scufundându-şi în apă picioarele dolofane, sau jucând unul dintre jocurile sale stupide. S-a gândit la fetiţa ghemuită în întunericul fortăreţei, la Albert coborând cu ea dealul spre siguranţă... Şi toate acestea pentru ce?

Pentru ca ea să fie înghiţită de o furtună şi să dispară.

Ei bine, ghicise corect talentele lui Albert – şi avusese dreptate să îl elibereze din lanţuri. Însă modul în care el distrusese pluta fusese o manifestare a unei puteri atât de îngrozitoare şi inimaginabile! Fără nicio îndoială, acela fusese punctul lui limită. Ea îi înţelegea acum toate aluziile şi eschivările misterioase; înţelegea de ce fugea, de ce îşi căutase adăpost la capătul lumii. Ce fapte cumplite trebuie să fi făcut în viaţa lui! S-a gândit la haosul şi nenorocirile de care avusese parte ea, personal, cât timp se aflase în compania lui – rănile, incidentele la limita morţii, înecurile de care fuseseră atât de aproape; pierderea mai întâi a unei averi, apoi a alteia; preţul pus pe capul ei din cauza Fraţilor Mâinii; călătoria nebună prin jumătate din Anglia... Iar acum, de asemenea, pierderea lui Joe şi a lui Ettie.

Albert! Fiecare lucru care mersese prost în acele

ultime zece zile – *toate* acele lucruri se întâmplaseră din cauza lui. Ghemuită în coş ca un păianjen într-un borcan, Scarlett a încercat să îşi alimenteze indignarea, dar nu simţea mânia necesară. În schimb, l-a văzut aşa cum fusese în cea mai mare parte a călătoriei lor – zâmbind stângaci, împiedicându-se mereu, punând întrebări stupide, jucându-se cu copila.

L-a văzut stând lângă ea în întunericul fortăreţei, l-a văzut zâmbindu-i în curtea acesteia, l-a văzut alergând cu ea în josul dealului.

L-a văzut purtând cercul crud, ghimpat, sângele care îi curgea pe faţă...

Din adâncurile suferinţei sale, Scarlett şi-a dat ochii peste cap încercând să-şi înlăture propriul sentimentalism. Totul era atât de stupid şi fără rost.

— Oricum, nu contează, a spus ea printre buzele crăpate. Nimic nu mai contează. Idiotul e mort şi îngropat.

Cât de mult i-a luat coşului să îşi termine călătoria până la cealaltă insulă, Scarlett nu a putut spune. O singură dată mişcarea de înaintare s-a oprit – poate deoarece Clarence s-a servit cu o altă scoică. Oprirea a fost aproape mai neplăcută decât mişcarea continuă. Orice simţ al timpului a dispărut. Scarlett atârna în tăcere, ascultând scârţâitul funiei, freamătul vântului în

firele desprinse ale coşului. O spaimă subită a pus stăpânire pe ea, că va fi abandonată în aer. În Northumbria existau oameni care şi-au ridicat morţii pe stâlpi şi i-au lăsat să atârne acolo pentru ca păsările să îi mănânce. Uneori, rămăşiţele fluturau cu anii, uscate de intemperii, devenind tot mai grele şi mai mumificate... Poate aceasta urma să fie şi soarta sa.

Coşul a trepidat şi s-a înclinat; frânghia a început să se mişte din nou.

Ea a simţit o schimbare.

Lumina de deasupra slăbea. Ţinându-se strâns de margine, s-a aşezat în genunchi, apoi s-a ghemuit. Şi-a fixat cu grijă capul deasupra buzei coşului.

Şocul a fost aproape total. Stânci impunătoare peste tot în jurul său – deasupra, dedesubt, pe ambele părţi. Se întindeau până departe; nu li se vedea capătul. Drept în faţă, frânghiile intrau într-o deschidere mare, neagră şi dispăreau. Scarlett abia a avut timp să admire cimentul peretelui exterior acoperit de licheni, ghearele metalice care ieşeau în afară de dedesubt ca nişte colţi, apoi a intrat şi a fost înghiţită de întuneric.

24

Scarlett era moartă.

Acesta era adevărul. Aceasta era realitatea care s-a

revărsat asupra lui, cuprinzându-l. Îi înceţoşa fiecare cuvânt sau gest, îi slăbea văzul, gustul şi auzul. El se afla sub apă, cu ea; era undeva departe; era închis în el însuşi ca într-o cameră încuiată. Nu exista nicio posibilitate de evadare. Stonemoor era nimic în comparaţie cu situaţia aceasta.

Scarlett era moartă şi el o omorâse.

În camera frumoasă cu scoici pe pereţi, Albert se trezise cu sentimentul de vinovăţie şi teroare. Pereţii tencuiţi, vopsiţi în alb erau decoraţi cu o mulţime de scoici aranjate în spirale. Zăbrele de lumină intrau prin obloanele ferestrei, trasând dungi însorite pe scoici, pe patul din lemn şi pătura în dezordine de pe picioarele lui goale. Hainele îi atârnau pe un scaun, lângă uşă. În exteriorul ferestrei, păsările marine ţipau. Albert stătea întins, îngheţat, uitându-se la tavan, înfipt în pat ca şi cum ar fi avut pieptul străpuns de un stâlp de gard. Nu se putea mişca. Ştia ce făcuse, şi că Scarlett se afla pe fundul mării.

Acesta era singurul lucru clar. Orice altceva era vag. De exemplu, avea puţine amintiri despre ultimele momente pe plută. Fusese o furtună de aşchii de lemn şi ape repezi, unde lumina era înghiţită de întuneric, iar violenţa era folosită pentru a îndrepta lucrurile. El era în centru. Nu exista sus, sau jos; vedea oameni în aer, bărci care se scufundau ca pietrele; auzea urletul unui

vânt nefiresc, trosnetul îngrozitor al plutei care se rupea. Şi la baza tuturor acestora, teribilul val de durere şi uşurare care a venit odată cu eliberarea Fricii sale.

Albert îşi amintea puntea cedându-i sub picioare şi scufundându-se rapid; îşi amintea cum şocul instantaneu şi frigul cumplit i-au anulat într-o clipă puterea. Îşi amintea că s-a prăbuşit adânc în tăcerea înspăimântătoare, cu bule nevăzute bolborosind în jurul lui. Apoi ieşirea la suprafaţă, şi un moment de panică idioată, înăbuşitoare, înainte ca o mână să îl lovească de carena unei bărci şi să îl tragă cumva înăuntru.

După asta, din nou fragmente: blestemele bătrânului Joe, în timp ce se lupta cu vâslele. Ettie plângând. El prăbuşit în apă, în interiorul scheletului bărcii, cu corpul moale, cu mintea la fel de fragilă ca o coajă de ou. Cel mai minunat şi straniu lucru, un tipar de lumini galbene în depărtare, înălţându-se până la stele ca un vrej de fasole.

Şi mai târziu, încă în întuneric, trecerea pe sub o arcadă largă, neagră. În acel moment, nu mai erau stele, doar vâltoarea felinarelor şi vocile din apropiere.

În reveriile sale de-a lungul anilor, Albert întrezărise oarecum o sosire triumfală în Insulele Libere. Aceasta implica un soare strălucitor, aplauzele mulţimii şi

insule sclipitoare care se înălţau verzi şi frumoase în timp ce micul lui velier sălta peste valurile din port. În realitate, a fost aruncat, mai mult mort decât viu, într-o grotă de beton care picura; apoi pe jumătate purtat, pe jumătate târât pe nişte trepte nesfârşite, în lumina felinarelor care pâlpâiau. Starea lui de conştienţă pâlpâia împreună cu ele – nu îşi amintea sosirea în cameră. Dar o certitudine îi pătrunsese cumva în minte, şi multe ore mai târziu s-a trezit cu ea sunând ca un clopoţel.

Scarlett nu fusese pe vas.

Pentru Albert, tot ce a urmat s-a văzut ca printr-o ceaţă. Era îmbrăcat. Privea marea pe fereastră. A venit o femeie amabilă îmbrăcată în blănuri şi purtând un colier din scoici colorate. I-a dat apă caldă să îşi spele rănile de pe frunte. L-a condus prin mai multe încăperi, au urcat trepte şi scări, au mers de-a lungul pasarelelor metalice care acopereau podelele sfărâmate, cu laguna mult dedesubt. Au întâlnit alţi bărbaţi şi femei, toţi îmbrăcaţi cu blănuri, cu scoici şi flori de mare prinse în păr. Ei l-au salutat grav şi l-au întrebat cum îl cheamă. Mut de durere, abia fusese capabil să le răspundă. În cele din urmă, a fost condus într-o sală pătrată de beton cu deschideri pe toate cele patru laturi, şi cerul albastru de la capătul lumii arătându-se prin fiecare dintre acestea. În mijlocul încăperii era o masă lungă pe care

erau împrăştiate mâncare şi băutură, iar acolo stătea Joe, cu Ettie în poală, mâncând un mic dejun întârziat.

La apariţia lui Albert, Ettie a scos un ţipăt ascuţit, de încântare. Bătrânul şi-a fluturat în treacăt mâna.

— Era şi cazul! Vino şi aşează-te.

El i-a făcut semn spre un scaun.

— Avem peşte, şi scoici, şi prăjituri din alge, pe care ni le-au oferit oamenii acestor ruine. Ei au coborât la cuiburile lor să aducă prada de dimineaţă, dar se vor întoarce în scurt timp.

Albert s-a îndreptat încet spre ei. Fetiţa mânca o bucată enormă de prăjitură verde-închis.

— Bună, Ettie, a spus el.

I-a ciufulit părul blond-auriu răvăşit. A trecut spre un scaun de vizavi, şi-a luat mâncare fără să-i acorde atenţie şi a început să mănânce. Evenimentele nopţii atârnau între ei ca o stâncă ce se rostogolea încet.

— Scarlett McCain, a spus brusc bătrânul. Vreau să ştii că am căutat-o şi pe ea.

Albert a înghiţit în gol, apoi a dat din cap.

— Mulţumesc, Joe.

— Pentru puţin.

— Da.

— Însă era întuneric şi marea era prea învolburată, şi trebuia să mă gândesc la Ettie. Am fost norocoşi. Când pluta s-a dezmembrat, tocmai când noi ne scufundam,

trecea una dintre bărcile cu vâsle ale acelor bărbaţi vicleni. Era la limită, dar plutea. A trebuit să o folosesc pentru a ne salva.

În umbra răcoroasă a camerei, Joe părea mai bătrân şi mai slab decât de obicei. Pielea lui avea un aspect tern, oasele se conturau ascuţite. În timp ce îi dădea lui Ettie o bucată de carne de crab, mâinile păreau doar degete, articulaţii şi tendoane.

Albert s-a agitat în scaun.

— Mulţumesc, Joe, a spus el din nou. Ştiu că m-ai salvat.

— Te-am salvat, nu-i aşa? A fost un efort necesar, dacă pot spune aşa.

— Au fost... alţi supravieţuitori?

— Nu. Fata a dispărut. Nu e nici urmă de ea. Criminalii sunt toţi morţi.

Dispărută... Ochii lui Albert s-au umplut de lacrimi. El a privit pe lângă Joe, către fereastră şi spre mare. În cele din urmă, când a putut să vorbească din nou, a zis:

— Ce s-a întâmplat cu celelalte bărci care se apropiau când...

— Când a început totul?

Joe a scuturat din cap.

— Tot ce se afla în apropierea noastră a fost distrus, bărcile distruse, oamenii înecaţi. Locuitorii insulei spun că au fost aduse de apă la ţărm o mulţime de resturi. Şi

părţi de trupuri...

El s-a uitat la Albert şi a luat o îmbucătură de peşte.

— Printre aceste resturi era şi o femeie cu părul blond?

— Nu ştiu.

Albert şi-a privit farfuria. Nu avea poftă de nimic.

— Ettie se simte bine?

— Este bine.

— Îmi pare rău pentru pluta ta. Biata *Clara.*

— Da.

— Toată averea ta.

— Este o mare pierdere pentru mine. *Clara* era o ambarcaţiune fără pereche. De asemenea, era sursa mea de venit, teritoriul meu, casa mea...

Bătrânul a oftat, apoi a mâncat o bucată de crab.

— Voi încerca să mă consolez cu marea avere pe care mi-o vei da în curând ca plată pentru serviciile mele.

Umerii lui Albert s-au lăsat. El nu a putut desluşi privirea bătrânului.

— Îmi pare nespus de rău, Joe. Dar banii s-au dus. Geanta lui Scarlett era pe plută. S-a pierdut.

Joe s-a întins pe spate în scaun, trosnindu-şi articulaţiile braţelor, a râgâit mulţumit şi s-a scărpinat în cap.

— De fapt, nu s-a pierdut.

El a ridicat-o pe Ettie de pe genunchii săi.

— Coboară, aşa, eşti o fetiţă bună... Geanta nu era pe plută, băiete. Dacă îţi aminteşti, criminalii ne puseseră toate bunurile în una dintre bărcile lor. Şi s-a întâmplat să fie chiar barca ce plutea în derivă pe lângă mine. Am rucsacul în cameră.

— Adevărat? Ai lucrurile lui Scarlett?

Usturimea din ochi îi revenise. Albert a tuşit, încercând să îşi stăpânească lacrimile.

— Chiar şi covoraşul ei?

— Am şi covorul acela infect. Mă duc să îţi aduc totul, şi eventual poate facem plata. Nu am niciun motiv să rămân pe această insulă, iar aceasta este acum casa ta.

Bătrânul s-a ridicat înţepenit. Trecând pe lângă Albert, a întins o mână şi l-a bătut uşor pe umărul osos.

— Ce a fost a fost, a spus el. Am văzut cum te-au atacat. Carnagiul nu a fost vina ta. Scarlett a făcut ce a spus că va face, şi te-a adus pe insula asta. Am rămas cu toţii fideli unul altuia. Indiferent de pierderile noastre, este indiscutabil că acest lucru nu poate fi luat înapoi. Acum: tu trebuie să mănânci şi să fii puternic. Ai grijă de tine, totuşi. Prăjiturile din alge sunt bune, algele sunt acceptabile, dar este ceva mai degrabă sinistru în legătură cu scoicile.

Joe s-a îndepărtat călcând apăsat, în timp ce nepoata sa tropăia uşor pe lângă el. Albert a rămas în scaunul

lui, singur. A luat o bucată de sparanghel de mare verde-purpuriu, s-a gândit dacă să îl mănânce, apoi l-a pus cu grijă înapoi pe farfurie.

S-a uitat prin cameră. Sala, cu ferestrele ei deschise pe toate cele patru laturi, era, în cea mai mare parte, un loc minunat. Marea strălucea mult mai jos; îngrădituri ghimpate înşurubate în stâlpii străvechi de ciment împiedicau oamenii să cadă prin goluri. Plase cu ţepi împiedicau păsările marine gălăgioase să se rotească în razele soarelui de dincolo de ferestre. Poate că mirosul de guano era puţin mai puternic decât şi-ar fi dorit el; poate rugina care se răspândea pe tavanul înţesat de orificii strălucea puţin prea umed. Dar ce mai conta? Masa era plină de mâncare. Shilling şi dr. Calloway erau morţi. El se afla pe Insulele Libere. Totul era bine. Bine...

Băiatul a privit în gol către mare.

— Şi astfel ni s-a alăturat un nou cetăţean! Bine ai venit în Bayswater Isle!

O voce puternică a răsunat în încăpere. Tacâmurile au zăngănit, cochiliile scoicilor s-au zguduit în bolurile lor. Dincolo de geamuri, păsările de mare au plecat spre cuiburi. Albert a sărit din scaun.

În pragul uşii stătea un domn corpolent şi exuberant care purta cizme de blană, jeanşi peticiţi, o cămaşă albă cu volane şi o pelerină amplă de blană care flutura în

urma lui în timp ce traversa încăperea. Era în floarea vârstei şi ştia acest lucru; un smoc de păr galben a fost măturat înapoi de deasupra ochilor albaştri scânteietori; obraji rumeni străluceau din spatele unei bărbi blonde impresionante. În urma bărbatului tropăiau mai mulţi bărbaţi şi femei mai mici şi mai tăcuţi, ale căror zâmbete şi semne făcute cu ochiul şi clătinări din cap de bun-venit erau copii instantanee, mai palide ale celor împărţite de bărbos cu jovialitate arogantă. Acesta a ajuns la masă şi a făcut o plecăciune cu înfloriturі.

— Din nou, bine ai venit, flăcăule! a spus el. Sper că ţi-ai revenit din numeroasele tale suferinţe. Să fii sigur că te afli printre prieteni. Am auzit de dorinţa ta de a ni te alătura şi te felicităm pentru ea. Administratorii acestei insule fără cusur îţi acordă ospitalitatea lor.

Când a zâmbit, era tot doar barbă şi dinţi; ochii i s-au încreţit aproape de dispariţie. Din obişnuinţă, Albert a încercat să îi studieze gândurile, dar deasupra părului blond, lins nu existau imagini. Acest lucru nu l-a surprins. Îi va lua zile întregi să se refacă după cele întâmplate pe plută; era obosit.

— Mulţumesc, a spus Albert încet. Mă numesc Albert Browne. Am visat de mult să ajung într-un astfel de loc. Am auzit că este un refugiu pentru toată lumea.

Uriaşul a încuviinţat, uitându-se la însoţitorii săi.

— Vedeţi, prieteni? Vestea despre insulele noastre s-a împrăştiat în linişte de-a lungul regatelor, iar suflete înrudite se îndreaptă către noi. Ei abandonează oraşele şi edictele crude ale Caselor Credinţei şi pornesc la drum. Când drumurile se termină, urmează fluviul. Când fluviul se sfârşeşte, ei ajung în estuar, iar din estuar nu ai unde să mergi decât aici. Noi suntem ultima speranţă pentru cei slabi, pentru cei răniţi, pentru cei neobişnuiţi. Iar Bayswater Isle este încununarea întregului arhipelag. Nu-i aşa, prieteni?

Din partea mulţimii adunate s-a auzit un cor general de strigăte aprobatoare şi de aplauze. O femeie într-o rochie tricotată din iarbă de mare, foarte înaltă şi subţire, a spus:

— Bayswater este singura insulă autentică dintre Insulele Libere. Ai procedat bine venind aici. Majoritatea celorlalte sunt decăzute moral într-un fel sau altul. Vezi acolo, departe spre sud? Pe Lambeth Rock, locuitorii aprind semnale luminoase pe turnuri, îşi scot hainele şi zburdă cu neruşinare în jurul flăcărilor. Noi ştim acest lucru. I-am urmărit.

O fată a încuviinţat.

— Locuitorii de pe Chelsea Isle venerează o caracatiţă gigantică într-o peşteră subacvatică.

— Cât despre lunaticii de pe Wandsworth Isle...

— Câte insule sunt aici? a întrebat Albert, de îndată

ce vacarmul s-a mai potolit.

Bărbosul a mormăit şi s-a lăsat într-un scaun capitonat.

— Nimeni nu le-a numărat vreodată. Laguna e mare. Unele insule sunt doar nişte mici bucăţi de beton care abia se ridică deasupra valurilor. Chiar şi acestea au pustnicii lor. Ceilalţi membri ai arhipelagului nu au însemnătate, însă, din când în când, unii ne declară război. Nu te teme – ne păzim cu vigilenţă împotriva atacurilor! Aici, în Bayswater, suntem curajoşi, inventivi şi puternici, mulţumită moralităţii noastre perfecte şi a dietei excelente bazate pe produsele mării. Dar ce spun eu? Tu trebuie să mănânci! Copii, veniţi!

Albert s-a aşezat încă o dată. O mulţime de servitori şi servitoare tăcute care până atunci rămăseseră în umbră s-au grăbit în faţă cu noi farfurii de alge calde. Erau un grup jerpelit, câţiva cu semne din naştere semnificative, unu sau doi cu membre lipsă, toţi aparent mânaţi de o mare veselie. Albert, care şi-a dat seama că era înfometat, a început să mănânce; uriaşul îl urmărea zâmbind.

— Am auzit că nişte duşmani cruzi au încercat să împiedice sosirea ta aici, a spus bărbatul, dar au naufragiat într-o furtună. Acesta a fost un noroc pentru ei! Dacă ar fi îndrăznit să pună piciorul pe această stâncă, noi i-am fi aruncat în mare şi le-am fi ars bărcile

pentru a ne sărbători victoria. Nimănui nu îi este permis să amenințe oamenii din Bayswater, iar tu ești acum sub protecția noastră.

Bărbosul a fluturat binevoitor o mână.

— Nu doar dușmanii mei au dispărut, a spus Albert. Am avut și o însoțitoare. Are pielea albă, părul roșu... Mă întreb dacă...

— Ah!

Ochii cu pleoape grele au devenit melancolici.

— Îmi pare rău să îți spun că am primit de la unul dintre posturile noastre de pază un raport conform căruia trupul unei fete cu părul roșu fusese adus de ape la țărm.

El și-a umflat perna cu seriozitate.

— Nu, nu, acesta nu este un loc pentru lacrimi. Lasă-mă să te înveselesc prezentându-mă. Mă numesc Johnny Fingers; sunt unul dintre Administratorii din Bayswater. Oamenii cumsecade din spatele meu sunt unii dintre ceilalți lideri ai noștri. Acesta este Ahmed, care se ocupă de algele marine și de terenurile cu sparanghel de mare; acesta este Nanna, care păzește porțile dinspre mare; iar acest gentleman splendid, cu brațul lipsă și circumferința generoasă, e cunoscut ca Selwyn Sands, și este stăpânul frânghiilor și al troliilor. Zoe cea de aici conduce cu ferocitate apărarea împotriva raidurilor pe mare dinspre Chelsea Atoll și

Holborn Rock... Dar vei avea destul timp să ajungi să ne cunoşti cum trebuie, Albert, în anii lungi care vor urma. Vino, ai nevoie de ceva care să îţi distragă atenţia! Permite-mi să îţi prezint motivele de mândrie ale acestor insule.

El s-a ridicat cu o uşoară condescendenţă şi a făcut semn anturajului său să se retragă. Albert s-a ridicat şi l-a urmat pe Johnny Fingers pe uşă. Au coborât pe un şir de trepte de ciment şi au ieşit într-un spaţiu întunecat şi deschis. În starea de confuzie şi suferinţă în care era mai devreme, Albert de-abia dacă admirase detaliile împrejurimilor. În momentul acesta însă, cu claritatea precisă a durerii sale, a observat că, într-adevăr, întreaga insulă era un edificiu din vremuri străvechi în interiorul căruia fusese scobit un labirint de trepte şi podele interconectate.

Un hău imens se căsca în mijlocul labirintului, o despicătură diagonală în structura turnului. Un număr necunoscut de săli şi camere la diferite niveluri, unele cu lumânări aprinse, altele cu spirale de lumină electrică se deschideau spre stâncile interioare astfel create. Multe erau întunecate şi goale. Albert a văzut magazii, dormitoare, ateliere de lucru; în alte încăperi se fabricau haine din blănuri de focă. În exteriorul parapetelor erau scripeţi cu frânghii care atârnau peste abis ca lianele; de-a lungul acestora erau ridicate şi

coborâte rapid coşuri. Prăpastia se depărta şi dispărea. Albert s-a uitat în jos, a văzut doar întuneric şi a auzit apa clipocind pe stânci.

Johnny Fingers s-a oprit pe un pod de lemn care se întindea peste prăpastie.

— Aceasta este Marea Fisură – inima pulsând a insulei. Pe cealaltă parte se află scara centrală. Sunt douăzeci şi unu de etaje deasupra nivelului apei, şi cine ştie câte dedesubt. Treptele coboară în întuneric etaj după etaj. Acum zece ani, o fată pe nume Misha – o înotătoare temerară care putea să îşi ţină respiraţia trei minute încontinuu – s-a scufundat cinci etaje sub apă cu o rachetă semnalizatoare aprinsă şi a văzut culoare pline cu peşti albi, iar scările continuau să coboare...

El i-a zâmbit lui Albert.

— Desigur, cel mai uşor mod de a explora este să sari, pur şi simplu, de aici.

Albert nu prea a înţeles umorul din această remarcă; era o cădere înfricoşătoare. El s-a uitat mohorât în beznă. Auzea zumzetul roţilor care se învârteau, murmurul uşor al unor conversaţii serioase.

— Pare un loc foarte agitat.

— Ah, trebuie să muncim cu toţii! Hărnicia discretă este secretul comunităţii noastre! Fiecare dintre noi are locul şi rolul care i-au fost alocate. La momentul potrivit, trebuie să luăm o hotărâre în privinţa rolului

tău.

— Cu siguranţă mi-aş dori să fiu de folos. Mă interesează multe lucruri.

— Da, da, iar aici sunt multe opţiuni. Poate vei fi un culegător de ierburi, să te scufunzi în straturile de alge de sub peretele sudic al insulei. Sau poate vei fi unul dintre cei care folosesc plasele de pescuit, sau un harponier care atârnă de frânghii cu susul în jos deasupra vârtejurilor şi prinde în laţ, din mers, sălbaticul peşte-spadă. Poate vei fi un artist meticulos, iscusit în lucrul cu scoicile şi mâlul, care va munci la terminarea picturilor murale cu care ne decorăm pereţii... Dar, indiferent ce abilităţi alegi să înveţi, există o viaţă întreagă de satisfacţie. Îţi vom aloca ceva la următoarea întrunire a Administratorilor. Vino, haide să mergem mai departe.

Turul a continuat. Albert a aflat că majoritatea oamenilor locuiau în camere mobilate simplu, lângă scara principală. Existau multe camere goale; i s-a sugerat să îşi aleagă una, a mers să vadă cârligele pentru alge ca să obţină alge uscate pentru salteaua sa, a făcut o vizită scurtă la atelierul de ceramică şi a cerut cană şi castron personale. În zori şi în amurg, toată lumea se aduna pentru mesele comune. După cină se rosteau rugăciuni, se cânta şi se dansa...

Albert a început să îşi piardă interesul. Propria sa

tristeţe i-a abătut atenţia. Vocea uriaşului devenea monotonă şi veşnica penumbră a interiorului îl apăsa.

— Şi navigaţi vreodată dincolo de lagună? a întrebat el. Să vizitaţi alte insule sau să pescuiţi?

Johnny Fingers s-a îndreptat cu paşi mari spre o fereastră din apropiere, acoperită de un oblon din lemn adus de apă la ţărm. L-a deschis şi a arătat dincolo de acesta.

— Rareori trebuie să ne urcăm în bărci, a spus el. Priveşte!

Fereastra se deschidea spre o latură abruptă a stâncii. Păsări de mare verde-alb pluteau pe curenţii de aer, iar apele se loveau cu putere de beton, multe niveluri mai jos. După ce trecea de interiorul insulei, lumina soarelui era orbitoare. Nu prea departe, două insule de beton mai mici se ridicau înclinate din lagună – relicve degradate ale altor clădiri. Canalul dintre cele două turnuri era adânc şi îngust; în acesta, apele erau dirijate, albe, înspumate şi învolburate. Deasupra iureşului apei erau spânzurate frânghii, cu plase încărcate care se legănau în mare. Bărbaţi cu beţe şi harpoane atârnau pe scări care se balansau, iar Albert a văzut un grup de femei transportând o plasă umflată pe una dintre platforme. Un şir precar de rampe de lemn lega această zonă de pescuit de insula principală.

— Bancurile trec printre praguri de două ori pe zi, a

spus Johnny Fingers. În plin sezon există şi crustacee, şi blană de foci. De acolo primim tot ce avem nevoie.

El a închis uşor oblonul, încuind afară lumina soarelui.

— Nu trebuie să te temi – probabil nu va mai fi necesar să părăseşti insula până mori. Ah, văd că acest concept te mişcă. Bun. Ei bine, turul s-a încheiat. Să ne întoarcem la prietenii noştri.

Ei s-au întors în sală, de unde mâncarea fusese îndepărtată. Administratorii Insulei stăteau la masă, analizând o planificare uriaşă a activităţilor zilnice alocate fiecărei persoane de pe insulă. Johnny Fingers a mers să li se alăture, cu Albert venind lent în urma sa. Starea sa de spirit era sumbră. Nu neapărat din cauză că era dezamăgit de Insulele Libere. Desigur că nu! Să fie acceptat, să dispară tăcut în societate – era lucrul la care visase întotdeauna. Iar ei l-au întâmpinat cu generozitate. Şi totuşi, când închidea ochii...

Când închidea ochii, o vedea pe Scarlett. Scarlett, aşa cum fusese cu o zi înainte: în largul mării, cu părul fluturând în vânt, înjurând ca un birjar în timp ce naviga către soare...

Ei bine, în timp, durerea se va estompa. Între timp, se afla în noua sa casă, şi trebuia măcar să se străduiască.

I-a trecut prin minte un gând. Ar trebui să stabilească adevărul de la început. Albert s-a apropiat încă o dată

de bărbatul cu barbă.

— Scuză-mă, Mr. Fingers, a spus el. Am auzit că acesta este un adăpost pentru oamenii cu... tot felul de diferenţe. Cele fizice şi... alte tipuri...

Vocea i s-a stins.

— Doar mă întrebam dacă este adevărat.

Bărbatul corpolent a scos un chicot răsunător. I-a zâmbit lui Albert, astfel încât ochii i-au devenit două fante negre.

— Ah, despre asta e vorba. M-am uitat la tine şi m-am întrebat dacă ar fi aşa. Nu ai niciun fel de imperfecţiuni exterioare care ar putea stârni mânia Oraşelor Supravieţuitoare. Ei bine, Albert Browne, fii sigur că nu mai eşti singur. Ba, dimpotrivă! Câţiva oameni de aici au talente neobişnuite – oraşele ar spune *nefireşti.*

— Oh!

Chipul lui Albert s-a luminat pentru prima dată.

— Oh, aceasta este o veste bună.

— Da, Ahmed şi Zoe pot amândoi să facă obiectele să se deplaseze pe o distanţă scurtă. Se ştie chiar că Zoe cea de aici mută un borcan cu scoici dintr-o parte în alta a mesei. Poate ne va arăta într-o seară, după rugăciuni.

Femeia înaltă, îmbrăcată cu rochia din iarbă de mare, s-a încruntat.

— Poate! Nu sunt o maimuţă de circ!

— Selwyn Sands de aici, de asemenea, afirmă că ar fi făcut să leviteze un creion, a spus Johnny Fingers, deşi eu, personal, nu sunt convins...

El i-a făcut cu ochiul şi şi-a fluturat mâna.

— Toate acestea sunt puteri ciudate, însă aici le acceptăm, căci unde este răul din ele? Iar tu, Albert – el şi-a sprijinit mâna sa mare pe umărul lui Albert –, care este povestea ta? Ce talente ai?

Albert şi-a întors privirea. L-a cuprins brusc o slăbiciune.

— Oh, nimic deosebit...

— Într-adevăr? Ai parcurs un drum lung, fugind de prejudecăţi nemiloase, pentru „nimic deosebit”? Povesteşte-ne, prietene, astfel încât viaţa ta alături de noi să înceapă cu adevărat.

Albert a ezitat; a deschis gura...

În acel moment, la o uşă din cealaltă parte a camerei s-a auzit o bătaie.

A fost un dublu ciocănit rapid, hotărât, nici zgomotos, nici uşor. Toată lumea s-a uitat spre uşă. Era făcută din metal gri mohorât şi era sudată în perete; Albert nu o văzuse încă deschisă. Johnny Fingers s-a încruntat absent.

— Acelea sunt scările dinspre apus.

— Sunt distruse şi nefolosite, a spus femeia înaltă. Cine ar putea fi acolo?

— Nimeni. Toţi sunt la locul lor de muncă.

Ciocănitul s-a auzit din nou. Un mâner în formă de inel aflat la jumătatea înălţimii uşii s-a întors puţin, a zăngănit scurt, apoi a rămas nemişcat.

Johnny Fingers a clipit uluit.

— În mod clar, cineva este pe scări. Zoe, cred că tu eşti stăpâna cheilor? Poate vei fi atât de amabilă să deschizi uşa.

— Este o situaţie foarte neobişnuită.

Gura femeii slabe, înalte era strânsă şi dezaprobatoare; ea a scos dintr-un buzunar al rochiei un pistol mic străvechi, iar din altul o legătură de chei. Alegând una, a traversat sala.

În timp ce femeia ajungea la uşă, ciocănitul s-a auzit din nou.

— Bine, bine!

Zoe s-a aplecat spre lacăt. A întors cheia. Toată lumea o privea în timp ce deschidea uşa. De unde stătea Albert, nu vedea scările de dincolo de uşă. Sprâncenele femeii s-au încruntat.

— Ciudat... a spus ea. Nu este nimeni...

Femeia a ridicat pistolul şi a înaintat; uşa aproape s-a trântit în timp ce ea ieşea.

— Într-adevăr, ciudat! a zis Johnny Fingers. Cine să hoinărească pe afară?

De dincolo de uşă s-au auzit diferite sunete. Primul a

fost zgomotul unei întrebări tăioase, întreruptă aproape imediat. Al doilea a fost o lovitură zgomotoasă, neplăcută şi nedefinită, urmată de o bătaie frenetică din aripi, fără putere. Ultima a fost un horcăit prelung, pătrunzător, care s-a stins într-o şoaptă.

Albert a rămas nemişcat. Niciunul dintre Administratorii Insulei Libere nu a schiţat vreun gest.

S-a auzit o bufnitură în uşă. Aceasta s-a deschis brusc. Trupul lui Zoe a căzut înapoi prin uşă, aterizând greoi şi fatal. Zăcea cu rochia în neorânduială, cu picioarele ei slabe într-o poziţie imposibilă, cu capul atârnând într-o parte. Încă mai ţinea în mână pistolul nefolosit.

Albert a scos un şuierat uşor printre dinţi.

Pe uşă a intrat altă femeie. Era mică, cu părul blond şi fără arme. Pantofii săi negri loveau piatra într-un ritm elegant. S-a uitat prin cameră şi a zâmbit.

— Salut, Albert, a spus dr. Calloway.

25

Ea nu se schimbase. Albert o văzuse rareori într-un alt context, darămite la nenumăraţi kilometri de Stonemoor, însă femeia nu permisese călătoriei de-a lungul Angliei să o afecteze în vreun fel. Purta, ca întotdeauna, o rochie neagră până la genunchi,

elegantă şi sobră, şi haina neagră lungă pe care o folosea în plimbările ocazionale pe terenurile închisorii. Pantofii negri lustruiţi erau şi ei aceiaşi, la fel cum aceeaşi era şi geanta de piele care atârna de o curea pe umărul ei. El cunoştea această geantă şi ştia ce conţinea: un sistem de imobilizare, pastile, biciul, ţepuşa.

Albert nu încercase niciodată să îi ghicească vârsta. La Stonemoor, aceasta ar fi fost o impertinenţă – şi, de asemenea, inutil, căci ea exista de când exista însuşi Stonemoor, neputând fi separată de coridoarele şi lanţurile acestuia. Aici, în penumbra camerei, el şi-a dat seama şocat cât de mică era, o femeie îngrijită, compactă, cu pielea albă ca osul. Dorinţa ei de control începea cu propriul său corp. O bandă de catifea întunecată îi trecea prin păr, trăgându-l sever înapoi de pe fruntea lată, netedă. Pielea nu avea riduri, buzele erau roşu-strălucitor; se mişca energic, fără nicio slăbiciune, cu hotărâre şi autoritate.

Albert s-a pregătit. Acesta era sfârşitul. Nu fusese niciodată capabil să îi scape, niciodată nu îi ghicise cu adevărat comportamentul. Iar acum, ca dovadă, ea era aici.

Dr. Calloway a păşit peste femeia pe care o ucisese. S-a oprit, a ridicat o mână. Pe uşa din spatele ei au intrat patru bărbaţi înarmaţi. Spre deosebire de conducătoarea lor, ei aveau aspectul unor oameni care

tocmai străbătuseră laguna şi urcaseră câteva etaje pe nişte trepte distruse şi abandonate. Jachetele de tweed şi meloanele erau roase, cu urme de murdărie şi rugină, şi unul dintre ei şchiopăta. Însă revolverele lor păreau în ordine, iar bărbaţii le ţineau pregătite. Ei s-au poziţionat de fiecare parte a lui Calloway într-un semicerc aproximativ şi au aşteptat ca ea să le vorbească.

Nimeni nu a mişcat.

Albert şi-a amintit vag predicţiile curajoase ale lui Johnny Fingers despre soarta cumplită care îi aştepta pe invadatorii insulei. Fără prea multă speranţă, a privit în jur. După cum se aştepta, uriaşul părea să se fi micşorat. Fanfaronada îi dispăruse; pelerina de blană i se curbase pe umerii lăsaţi; mâinile îi făceau mişcări scurte, spasmodice. Restul însoţitorilor săi erau ca nişte figurine de ceară, micşorându-se vizibil acolo unde se aflau. Albert s-a întors. Nu îi putea învinovăţi. Nu întâlniseră niciodată pe cineva cu ferocitatea hotărâtă a lui Calloway. Şi erau fascinaţi de femeia zdrobită de pe podea.

Nimeni nu-l va ajuta. Era singur.

El a făcut un pas lent în faţă.

— Pleacă, a spus el cu voce îngroşată. Ştii ce voi face.

Albert a avut satisfacţia să îi vadă pe bărbaţi făcând agitaţi un pas înapoi. Bineînţeles, dr. Calloway a vorbit

ca şi cum ar fi stat, pur şi simplu, la biroul ei.

— Ştiu ce ai făcut *deja,* Albert Browne. Ţi-ai consumat puterea noaptea trecută în lagună, iar acum eşti slab. Nu ţi-a rămas nimic în această dimineaţă, altfel ne-ai fi ucis deja pe toţi.

Ei bine, era aproape adevărat. Senzaţiile fizice erau prezente şi corecte; accelerarea inimii, palmele transpirate; felul în care măruntaiele îi deveniseră un cuib de şerpi care i se încolăceau şi se desfăşurau rapid în stomac. Semnele distinctive ale Fricii. Dar nu o putea accesa. După cum spusese femeia, îşi epuizase groaza şi furia asupra lui Shilling, şi nu mai avea acum nicio putere.

Dar chiar folosind puterea pe care o avea, ar fi fost în stare să îi omoare? Văzând-o în faţa sa, el îşi simţea puterea minţii slăbind, în timp ce era înlocuită de vechea neputinţă.

— Am crezut că te-ai înecat, a spus Albert.

— Eu?

Femeia l-a privit cu ochii ei negri catifelaţi.

— Am crezut că barca ta s-a scufundat.

— Oh, dar s-a scufundat.

Dr. Calloway şi-a ascuns o şuviţă de păr blond după ureche.

— A fost aproape ruptă în două, şi oamenii mei au dispărut. Dar prora plutea şi m-am agăţat de ea, şi am

fost dusă de furtuna ta artizanală la jumătatea lagunei. Din fericire, aveam pe apă alte echipe de căutare. La lumina zilei, am luat legătura cu una dintre ele. Iar acum, Albert Browne, m-am întors după tine.

Vocea ei era mai profundă decât a lui Scarlett, mai liniştită şi foarte calmă şi intimă. Chiar şi cea mai elaborată ameninţare părea o confidenţă şoptită. Albert simţea deja reafirmându-se tiparele familiare – rezistenţa lui scădea în timp ce obişnuita ei autoritate îl învăluia... în mod obişnuit, ar fi devenit tăcut, s-ar fi retras înapoi în sine şi ar fi aşteptat verdictul femeii – şi orice pedeapsă ar fi ales ea.

În schimb, el a vorbit:

— Acum sunt un cetăţean al Insulelor Libere, a spus băiatul. Nu ai nicio jurisdicţie asupra mea în acest loc, dr. Calloway. Voi rămâne aici. Promit că nu voi pleca niciodată. Nu voi mai face niciun rău.

— Niciun rău?

Sprânceana ei stângă a zvâcnit în semn de dispreţ şi milă.

— Cine conduce aici?

A urmat un moment de tăcere. Albert a arătat spre Johnny Fingers.

— El.

Uriaşul a tresărit; apoi a tuşit în timp ce ochii îi fugeau dintr-o parte în alta.

— Ei bine, din punct de vedere tehnic, desigur, această comunitate este un colectiv în care până şi cel mai rău este egal cu ceilalţi, şi ne bucurăm cu toţii de aceeaşi libertate. În general, toate chestiunile importante sunt supuse săptămânal votului Administratorilor, care...

— Dacă nu eşti tu responsabilul, a spus dr. Calloway, te voi ucide la finalul frazei.

— ...pe care eu, fiind lider, am, bineînţeles, autoritatea de a le respinge.

Bărbatul a înghiţit cu greutate.

— Da, eu sunt conducătorul.

— Bun. Colega ta, această femeie parazită, grotesc de lungă şi de slabă, a încercat să ne împiedice să intrăm în încăpere.

Ochii negri l-au privit pe Johnny Fingers cu răceală.

— Sper că niciunul dintre voi nu este atât de neprimitor?

— Nu. Deloc. Te rog, intră.

— Mulţumesc. Nu dorim să petrecem mai mult timp decât este necesar în compania voastră. Fă «ce îţi cer şi te vom lăsa să te retragi din nou în crăpăturile acestei stânci împreună cu ceilalţi gândaci. Băiatul acesta – a devenit cetăţean al insulei voastre?

— Ei bine...

Johnny Fingers a ezitat.

— Şi-a făcut turul...

— Încă nu i s-au dat cana şi castronul, a strigat cineva. Niciodată nu este oficial până nu primeşti cana şi castronul.

Albert a ridicat o mână:

— Mr. Fingers – ai spus că mă aflam sub protecţia voastră.

Johnny Fingers s-a scărpinat în barbă.

— Poate că ar ajuta la clarificarea situaţiei dacă am şti cine eşti tu, cine este acest flăcău şi ce rău a făcut...

— Sunt un membru al înaltului Consiliu al Caselor Credinţei, a zis dr. Calloway. Probabil ai auzit cu ce ne ocupăm?

S-a auzit un freamăt de spaimă. Umerii uriaşului s-au lăsat şi mai mult.

— Cu toţii cunoaştem Consiliul, a răspuns el cu o voce mohorâtă. Şi băiatul?

— Este un criminal, un piroman, un hoţ şi un fugar. Asta te ajută?

Albert a simţit toţi ochii asupra lui.

— Neg aceste acuzaţii! a strigat el. Ei bine, în fine, majoritatea lor. Şi aş putea sublinia că *nu* sunt eu cel care tocmai a ucis-o pe această doamnă de pe pe podea?

— E adevărat, a mormăit Johnny Fingers. De asemenea, nu tu eşti cel ai cărui patru pistolari ne

ameninţă cu moartea.

— Foarte corect, a spus dr. Calloway. Ameninţarea pe care o reprezint este reală, depind de ea. Însă este zero în comparaţie cu acest băiat. Aţi observat furtuna ciudată de azi-noapte? Albert a creat-o, cu una dintre puterile lui nefireşti. A făcut acest lucru pentru a-mi omorî oamenii.

Albert s-a uitat în stânga şi în dreapta, la locuitorii insulei. A văzut în minte analiza lor colectivă.

— Puteri nefireşti... a spus o femeie.

— Da, şi le aveţi şi voi! a zis Albert. Cel puţin, unul dintre voi poate ridica un creion într-un mod ciudat. Însă, prieteni, gândiţi-vă – aceasta nu a fost nicio crimă. A fost autoapărare! Uitaţi-vă la rănile de pe fruntea mea – acei bărbaţi m-au atacat! Erau agenţi ai Casei Credinţei. Voi înşivă aţi fugit de asprimea regulilor lor. Voi le cunoaşteţi cruzimea şi duşmănia.

— Ceea ce nu ştiţi, a zis dr. Calloway, este că moartea îl urmăreşte pe Albert oriunde merge. Nu cu mult timp în urmă, a ucis pasagerii unui autobuz public. Oameni cumsecade, obişnuiţi, care înfruntau curajoşi Sălbăticia călătorind la treburile lor zilnice. Cu toate acestea, Albert i-a omorât pe toţi.

Albert a scuturat din cap.

— Doar pentru că oamenii tăi m-au atacat în autobuzul acela! Întâi au încercat să mă adoarmă, apoi

au încercat să mă înjunghie! Acela a fost momentul în care puterile mele...

„Puteri nefireşti...” a şoptit cineva.

— ...s-au manifestat. Nu m-am putut abţine – şi nu este vina mea.

Nu era bine. Cu toţii s-au îndepărtat de el, Johnny Fingers cel mai rapid şi mai agil dintre toţi. Era o deschidere clară a cercului, cu Albert în centru. El s-a uitat la oamenii insulei. Oricât de obosit era, intensitatea gândurilor lor l-a pătruns: a văzut imagini înceţoşate formându-se pe beton şi pe rugina din tavan. Imagini cu un singur punct central. Detaliile erau diferite, dar esenţa era aceeaşi.

O fiară diformă stătea în mijlocul sălii, o creatură ocolită şi neprietenoasă. Era ghemuită şi pregătită să atace, încolţită, dezgustătoare, nu pe deplin umană.

Chiar şi aici. Ei îl vedeau altfel.

— „Nu s-a putut abţine”, a repetat dr. Calloway. Măcar *acum* spune adevărul. Răul se scurge din el precum gazul din pământ în Ţinuturile Arse. El nu îl poate controla. Vă asigur că, în câteva zile, îşi va începe crimele aici.

A urmat o scurtă tăcere.

— Ei bine? a spus ea.

De la distanţă, Johnny Fingers şi-a fluturat mâna categoric.

— Te compătimim şi deplângem metodele tale, şi desconsiderăm crima pe care ai comis-o împotriva sărmanei Zoe. Diseară vom cânta cu tristeţe în timp ce îi vom arunca rămăşiţele în Fisură. Dar cu siguranţă această creatură nu este cetăţean al Bayswater, şi nu are ce căuta printre noi. Omoară-l sau ia-l, după bunul plac. Fă ce doreşti, apoi pleacă şi lasă-ne să ne întoarcem la pacea şi liniştea insulei noastre!

S-a auzit un murmur de aprobare din partea mulţimii. Albert ştia că în ochii lor adevărata lui crimă era aceasta: le-a distrus sacralitatea refugiului, a lăsat moartea şi pericolul să bată la uşa lor. Le-a simţit dispreţul lovindu-l. Era greu să se concentreze – exista prea multă ură. Era din nou ca în autobuz, dar de data aceasta el nu mai avea nicio putere.

— Vezi, Albert? a zis dr. Calloway. Este aşa cum ţi-am spus mereu. Pentru tine nu există în lume niciun loc. Oamenii aceştia sunt ei înşişi outsideri. Ei trăiesc cu defecte care i-ar face pielea de găină oricărei persoane normale. Şi totuşi te privesc de sus.

Da, chiar şi aici. Femeia făcea ceea ce făcuse întotdeauna în biroul ei, în sala de testare, sculptându-şi cu calm sentimentul demnităţii personale. Doar pentru o clipă, ceva s-a strâns ghem în sufletul lui Albert. El *era* cu adevărat o creatură diformă, dezgustătoare...

Băiatul şi-a împins părul de pe faţă. S-a îndreptat.

Scarlett nu s-ar fi lăsat afectată de aceste absurdităţi. Ea nu ar fi stat acolo neputincioasă, ascultând prosteşte. Ar fi rezistat.

A făcut şi el acest lucru.

A privit-o pe femeie în ochi.

— Nu trebuie să fie aşa. Îi minţi, aşa cum m-ai minţit pe mine.

— Albert...

— *Pot* să o controlez. Dacă mă laşi în pace.

Buzele ei s-au strâns devenind o linie strânsă, subţire.

— Nu sunt de aceeaşi părere. De unde ai preluat această idee interesantă?

— De la o prietenă.

— Vrei să spui spărgătoarea de bănci? De unde ştie ea? Şi, de fapt, unde este ea?

Întrebarea a venit cu o forţă neaşteptată. Ochii negri s-au repezit să scaneze camera şi s-au fixat imediat din nou asupra lui. Dr. Calloway a avut întotdeauna un nas de crocodil pentru slăbiciune. Ea s-a uitat la alterarea involuntară a feţei lui.

— Oh, a spus ea. Înţeleg. O victimă a ultimei tale pierderi a controlului. Cât de oportun şi de trist!

Cu aceasta, ea şi-a scos geanta maronie şi i-a desfăcut catarama. Albert a înţepenit. Fusese parte a ritualului de când era foarte tânăr, prea mic pentru a vedea peste

birou. Când discuţia se termina, ea se întindea după geantă, băga mâna înăuntru şi scotea obiectele selectate. Apoi se ridica şi mergea spre el. Ţepuşa, biciul, banda... Multe lucruri fuseseră scoase din geanta aceea, şi niciunul dintre ele nu i-a făcut vreun bine.

Ea şi-a băgat mâna înăuntru, a retras-o şi a întins-o spre el. O bandă metalică îngustă, aurie, cu sistemul de prindere deschis. O piedică mentală.

— Ia-o, a spus ea, şi pune-o.

Inima lui a tresărit. Şi-a încleştat dinţii. S-a gândit la muşchiul care zvâcnea în obrazul lui Scarlett ori de câte ori era supărată.

— Nu, dr. Calloway. Nu am de gând să o pun.

S-a ridicat o sprânceană, o perfectă semilună de dispreţ.

— Ai devenit insolent, Albert Browne? Pune-o şi vino cu mine.

— Unde să vin? Înapoi la Stonemoor? Să fiu ucis?

A fost reproducerea perfectă a zâmbetului pe care i-l oferise acea ultimă oară în sala de testare: limpede şi orbitor şi rece.

— Oh, Albert. Ştii că asta e decizia mea.

El ştia. S-a uitat la banda metalică, la degetele subţiri care o ţineau, la venele albastre de pe dosul mâinii ei. Ar fi fost destul de uşor de făcut. Să nu îşi mai facă griji. Să nu mai lupte. Pur şi simplu, să o ia, să o pună, să

fixeze încuietoarea. Nici măcar nu ar exista vreo durere...

Aceasta va veni mai târziu.

— Nu, a răspuns el.

— Nu?

Ochii negri l-au privit chiorâş.

— Nu am nevoie de piedică. Nu mai am nevoie.

Zâmbetul a dispărut.

— Gândeşte-te bine, Albert. Gândeşte-te la actele cumplite pe care le-ai comis. Autobuzul! Debarcaderul! Pluta! Gândeşte-te la ce se întâmplă când nu mă asculţi şi pleci în lume! Te-am avertizat întotdeauna despre asta! Fără bandă, violenţa creşte în tine şi, inevitabil, izbucneşte.

— Nu este adevărat. Scarlett a spus...

— Fata aceea nu era nimic! Era un nimeni. O proscrisă şi o hoaţă!

Albert s-a uitat afară, către fereastră şi în largul mării.

— Da, presupun că era. Însă cu ea totul era diferit.

— Ei bine, a spus dr. Calloway, poate că ţi-a oferit confort. Dar nu ţi-a schimbat în niciun fel natura. Iar acum este în lagună, sfâşiată de peşti.

Femeia şi-a întins mâna din nou.

— Uit-o, Albert. Pune-ţi piedica.

Albert s-a uitat la ea. Şi-a ridicat degetele într-un gest pe care văzuse că îl folosea Scarlett.

— Nicio amărâtă de şansă.

— Dacă nu...

— Mă vei ucide. Dă-i drumul.

— Nu, dacă nu o pui, a zis dr. Calloway, le voi ordona oamenilor mei să împuşte pe unul dintre acei idioţi de lângă tine. Şi voi continua să repet ordinul până vei face ce ţi-am cerut.

Tăcere.

Apoi zgomotul din sală a erupt. Din punct de vedere fizic, tumultul era maxim, însă lovitura psihică pe care a primit-o Albert în timp ce cetăţenii Insulei Libere îşi exprimau groaza şi consternarea era aproape covârşitoare. Era ca şi cum ar fi fost din nou în autobuz. Era ca şi cum ar fi fost înconjurat de bastoane. S-a schimonosit şi şi-a ridicat braţele deasupra capului.

Femeia a dat din cap.

— Dureros, nu-i aşa? E un huruit în capul tău? Poţi termina cu asta într-o clipă. Pune-o.

El i-a arătat colţii. Mânia îi fierbea în tâmple. Măcar de-ar fi avut acum puterea...

— Nu?

Femeia i-a făcut semn agentului Casei Credinţei care stătea la dreapta ei.

— Ei bine, mă tem că atunci va trebui să împuşcăm prima persoană. Nu conducătorul. El este prea vizibil. Şi stă prea departe. Unul dintre cei mai liniştiţi.

Albert a scos un geamăt. El şi-a întins mâna.

— Bine! Bine! O voi face.

— Ia piedica, atunci. Vino aici şi ia-o.

Dr. Calloway a aruncat o privire în lateral spre bărbat, care a încuviinţat şi şi-a ridicat arma.

— Până număr la trei.

— Nu! a strigat Albert. O voi face! Lasă-mă o clipă...

— Nu e timp de pierdut, Albert. Unu...

El s-a poticnit înainte, întinzând mâna.

— Doi...

El a smuls rapid banda metalică.

A răsunat o împuşcătură.

Zgomotul din capul lui a izbucnit, s-a oprit, a început din nou.

Albert s-a uitat îngrozit la femeie.

— Dar făceam ce mi-ai cerut. Făceam acest lucru...

Faţa ei era albă.

— Nu am dat ordinul. Nu am tras noi.

Bărbatul din dreapta ei şi-a scăpat arma. A căzut în genunchi, prăbuşindu-se pe podea. O săgeată de harpon îi ieşea din piept.

Albert s-a holbat la el.

— Ei bine, *cineva* cu siguranţă a tras.

Din lateral s-a auzit o tuse. Silueta stătea ghemuită pe marginea ferestrei, împotriva sclipirii apelor oceanului şi chipul îi era ascuns, dar lumina strălucea în

încâlceala de păr roşcat.

— Aşa, a spus Scarlett McCain, şi a scuipat o bucată de gumă. Bănuiesc că asta aş fi eu.

26

Doar pentru o clipă, a existat un echilibru. Pe de o parte, trei bărbaţi înarmaţi şi o femeie uimită. De cealaltă parte, o fată cu un harpon şi elementul-surpriză. Niciun sunet, nicio mişcare. Toţi oamenii din încăpere, într-un echilibru perfect, îngheţaţi şi şovăitori.

Ca toate lucrurile perfecte, nici acesta nu putea să dureze. Scarlett socotea că avea poate zece secunde înainte ca balanţa să se încline şi totul să se ducă naibii. Ea a sărit de pe pervaz şi a mers înainte ţinând ultima săgeată a harponului îndreptată direct spre pieptul lui Calloway. Ochii negri s-au înfipt în ai ei; Scarlett a auzit în cap un zgomot slab, aproape un ţiuit, ca şi cum presiunea aerului se schimbase uşor. Apoi buzele femeii s-au deschis, lăsând să iasă un suspin de înţelegere.

— Spărgătoarea de bănci. Speram să te întâlnesc.

— Şi eu sperasem să te întâlnesc. Dar nu mişca altceva decât falca aceea ascuţită, doctore, altfel voi face o gaură mare chiar prin tine. Acelaşi lucru este valabil

şi pentru prietenii tăi. Albert, poate ai dori să ridici arma pe care scăpat-o mortul. El nu va mai avea nevoie de ea.

Scarlett a fost mulţumită să îl vadă clătinându-se şi ridicând arma. Fără întrebări stupide, fără banalităţi joviale. Albert învăţa. Fata îşi putea da seama că era şocat de apariţia ei – avea faţa albă ca varul şi ochii îi erau larg deschişi. Altfel părea întreg. El s-a tras înapoi, către ea.

— Ai grijă la mâinile ei, a spus Albert.

— Am înţeles. E timpul să mergem, Albert. Doar dacă nu doreşti să mai spui ceva.

El se uita fix la armă, ţinând-o stângaci şi legănând-o de parcă era un nou-născut.

— Nu, a răspuns băiatul. Am terminat cu vorbitul.

— Atunci, îndreaptă-te spre scări.

Ei s-au dat înapoi către uşile principale din capătul îndepărtat al sălii, trecând printre bărbaţii şi femeile insulei. Capetele agenţilor Casei Credinţei s-au întors, urmărindu-le înaintarea. Dr. Calloway nu s-a clintit. Scarlett ţinea harponul îndreptat spre ea. Cu fiecare pas nou, retragerea devenea din ce în ce mai dificilă – erau atât de mulţi oameni. Erau suficient de aproape încât să le simtă hainele atingând-o, să le simtă, de asemenea, ostilitatea. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Albert făcându-şi loc prin mulţime în acelaşi mod, cu uşoare

tresăriri de parcă el era cel lovit. Însă nimeni nu s-a mişcat.

Singurul sunet era târşâitul pantofilor sport ai lui Albert. Liniştea se întindea de-a lungul încăperii ca un elastic – tensiunea acesteia îi bâzâia în ureche.

Douăzeci de secunde de când trăsese focul de armă. Şi încă mai exista echilibru.

Erau aproape de uşă. Albert a privit peste umăr să verifice unde era Scarlett. Ea înainta cu greutate în faţa lui.

Ea a dat din cap liniştitor.

Şi elasticul a plesnit.

Cu o mişcare repezită şi neaşteptată, un bărbat masiv cu o barbă blondă a întins o mână şi l-a prins pe Albert de umăr. Albert a icnit şi a lovit lateral cu arma. Scarlett şi-a întors capul o fracţiune de secundă. Din celălalt capăt al sălii, femeia cu părul deschis a dat un ordin. A răsunat o împuşcătură; un glonţ a înfierbântat aerul aproape de gâtul lui Scarlett. Ea s-a ferit şi a tras cu harponul pe toată lungimea sălii. Săgeata a străpuns partea laterală a hainei femeii, smulgând-o de pe picioare şi fixând-o de peretele din spate. Locuitorii insulei s-au împrăştiat. Agenţii Casei Credinţei au prins viaţă şi au început să tragă la întâmplare.

S-a dezlănţuit iadul.

Scarlett a aruncat harponul. Douăzeci şi trei de

secunde – cu treisprezece mai mult decât se aştepta. Nu prea puteai contesta acest lucru. Ea a împins deoparte o femeie corpolentă care încerca să ajungă la scări şi l-a smucit pe Albert de braţ, împingându-l departe de strânsoarea bărbosului. L-a tras lângă ea şi l-a împins în jos. Gloanţe au lovit betonul chiar deasupra, împrăştiindu-le în păr confetti de aşchii.

Au ieşit afară, pe uşă. Au coborât trepte, au alergat pe un culoar, apoi printr-un labirint haotic de camere şi coridoare – Scarlett trăgându-l pe Albert de mână. Au ajuns la o cameră unde lucrau ţesătorii coloniei. Nu era nimeni acolo. Războaie de ţesut din lemn ascuţite ca nişte lilieci târâtori uriaşi stăteau cocoşate sub benzi luminoase. Cel de lângă ei era înşirat cu fire netede, verzi, pe care Scarlett le suspecta că aveau vreo legătură cu algele. Ea a dat drumul mâinii lui Albert.

Băiatul îi zâmbea. Era vechiul său zâmbet şi ceva în plus: bucuria din el lumina camera.

— Bună, Albert, a spus ea.

— Salut, Scarlett.

— Eşti bine?

— Da. Sunt foarte bucuros să te văd. Am crezut...

— Ştiu. Şi eu. Dă-mi arma.

Era mai uşoară în mâinile ei decât se aşteptase, iar mecanismul era diferit de revolverul ei, dar îi trebuiau aceleaşi gloanţe. Ea şi-a împins părul din ochi şi a

ridicat arma rapid, încercând să înţeleagă piedicile şi cilindrii, şi, în tot acest timp, ascultându-i pe urmăritori apropiindu-se. Ţipetele locuitorilor insulei s-au răspândit prin turn şi în exterior. Cu toate ecourile şi larma, era greu de spus dacă venea cineva în urmă.

Ei bine, cineva va sosi curând. Cu arma pregătită, Scarlett s-a poziţionat în uşă, privind înapoi pe coridorul pe care intraseră.

— Mă tem că afacerea asta cu Insula Liberă este un fiasco, a spus ea. Nu poţi rămâne aici.

— Ştiu. Este în regulă. Oricum, toţi locuitorii mă urăsc.

— Deja? Chiar şi pentru tine, s-a întâmplat rapid. Şi mai este şi Calloway. Apropo – frumos gest i-ai adresat acolo, la sfârşit.

— Mulţumesc. Am fost încântat de el.

— Poate că nu ai nevoie să foloseşti trei degete. Două sau unu sunt suficiente de obicei. Dar sentimentul a fost cel care trebuia. Deci: ştii care e cea mai rapidă cale de a coborî? Dedesubt vor fi bărci.

— Trebuie să traversăm Marea Fisură pe un pod, să găsim scările principale... Dar, Scarlett, sunt atât de fericit că ai ajuns în siguranţă aici. Şi... îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat...

— Las-o baltă. Nu acum.

— Dar ai trecut prin atât de multe necazuri.

El o privea cu atenţie, cu ochii strălucitori în penumbră în timp ce făcea lucrul obişnuit. Colţurile gurii lui Scarlett s-au strâns, însă nu s-a plâns. În acele circumstanţe, cu siguranţă economisea timp.

— Mda, a spus ea. M-aş fi descurcat şi fără călătoria cu coşul. Şi fără aproape-înecul. Singurul lucru bun a fost comitetul de primire când am ieşit din coş, în vârf.

Ea nu a mai zis nimic.

Acolo stătuseră şase locuitori ai insulei zâmbitori, servili, toţi îngâmfaţii hotărâţi să o scoată repede, aşteptând să primească atenţiile lui Johnny Fingers. Discuţia rezultată fusese rapidă, decisivă şi extrem de unilaterală, şi eliberase o mare parte din tensiunea acumulată de Scarlett. Îi adusese, de asemenea, un harpon drăguţ.

Albert studiase esenţa acestei întâlniri. Băiatul s-a strâmbat.

— Partea cu manivela era absolut necesară?

— Fii sigur că toţi cei pe care i-am lovit au meritat acest lucru. Şi mi-au mai făcut o favoare. Mi-au spus că erai în viaţă.

— Da, iar vestea cea mare este că Joe şi Ettie sunt şi ei aici! Ei...

— ŞŞŞt!

Ea a ridicat o mână, ascultând. Sigur, zgomote pe coridor – cizme pe ciment, uşoare şi precaute,

apropiindu-se. Scarlett s-a încruntat; ei îi luase aproape o oră să găsească drumul spre sală, din încăperea scripetelui. Văzuse Fisura, însă nu ştia nimic despre zonele inferioare, ceea ce însemna că trebuia să se bazeze acum pe Albert.

— Trebuie să mergem, a spus ea. Du-ne la scări.

Ei au alergat pe lângă războaiele de ţesut, apoi afară printr-o deschidere pătrată. Dincolo era un coridor slab luminat, uşi către camere de depozitare, alte încăperi goale... O crăpătură într-un perete permitea unei săgeţi de lumină naturală să pătrundă în încăpere, şi au auzit păsările marine ţipând afară. Era un miros de rugină şi sare de mare, un iz puternic de paraginã. Un set de trepte prăfuite duceau în sus, unde dispăreau din vedere.

Scarlett a strâmbat din nas. Fata s-a rotit, apoi a mers cu paşi mărunţi înapoi, supraveghind uşa din spate.

— Aceasta nu *pare* calea spre scările principale.

Albert şi-a scărpinat bărbia.

— Ar fi trebuit să ajungem până acum la Marea Fisură. Poate am pornit greşit de la început. Poate ar fi trebuit să o luăm la stânga când am ieşit din sală...

— Genial. Ei bine, nu ne putem întoarce.

— Nu putem?

O salvă de focuri de armă a făcut bucăţi partea laterală a uşii. Din tavan au căzut bucăţi de ciment.

— Nu.

Scarlett a răspuns cu foc. În spaţiul restrâns, zgomotul a fost asurzitor. Ea s-a retras, masându-şi continuu urechea amorţită cu vârful unui deget. Fumul a umplut camera. Albert era o fantomă la baza treptelor, cu mâinile în şolduri, uitându-se în sus în întuneric.

— Am putea încerca treptele acestea...

— Inutil. Trebuie să coborâm, nu să urcăm.

Ceva s-a rostogolit pe podeaua coridorului. Era un cartuş de exploziv scoţând fum şi scântei. Scarlett a renunţat la rezervele ei. Un pas, o săritură; a ajuns lângă Albert. Ei s-au aruncat pe trepte unul lângă altul.

Din nou, în limitele strâmte ale scărilor de ciment, sunetul exploziei a fost amplificat. S-a simţit ca şi cum se aflau în mijlocul exploziei, în loc de zece trepte mai sus. Căldura a fost canalizată pe lângă ei, cuprinzându-i. Părul lui Scarlett a ţâşnit în sus şi peste frunte, imitând flăcările. Au ajuns la un palier, au făcut o întoarcere completă, au continuat să urce cu capetele ţiuindu-le şi ochii usturându-i din cauza temperaturii excesive. Pe următorul palier, pereţii erau decoraţi cu picturi murale pe jumătate terminate de scoici destul de intens colorate. Uşile erau zidite; singura opţiune era să continue.

Scarlett a blestemat.

— Asta nu e bine. Ce e deasupra noastră? Haide, Albert, tu eşti expertul în acest loc.

El respira greoi, cu mâinile pe genunchi. Părul îi atârna peste faţă.

— Eu? Eram aici doar de cinci minute. Am aflat unde sunt toaletele şi cam atât.

De la nivelul de dedesubt, împreună cu fumul s-a ridicat şi un sunet. Vocea ridicată a unei femei cu părul deschis în timp ce dădea un ordin tăios. Cizme au tropăit pe trepte.

Ei s-au grăbit să urce.

— Câţi oameni crezi că are? a întrebat Scarlett.

— Trei. Tu l-ai omorât pe celălalt.

— Da. Pur şi simplu, sper să nu fie mai mulţi. Cum rămâne cu Calloway? Este înarmată?

— Ea nu foloseşte arme.

Au urcat scara până la etajul următor, apoi până la următorul. Unele uşi erau baricadate împotriva lor; altele dădeau în fundături. Zgomotul cizmelor se apropia acum în mod constant; urmăritorii lor erau aproape. Albert a început să obosească; s-a împiedicat de un palier şi a căzut în genunchi. Scarlett l-a tras cu totul după un colţ. Gloanţe au „greblat" peretele; fragmente de scoică li s-au împrăştiat pe spate. Se aflau pe un palier. Scările continuau, însă se vedeau două uşi, amândouă uşor întredeschise, cu camere în spate.

Uşa din stânga avea o cheie ieşită în afara încuietoarei.

— Nu vreau să mai urcăm, a spus Scarlett. Stânga sau dreapta?

— Aş spune „stânga”. Am un presentiment bun.

Scarlett a deschis uşa cu piciorul şi i-a făcut semn să intre. Ea s-a lipit de perete, cu revolverul aţintit asupra scărilor.

— Cum ţi se pare, Albert? Spune ceva.

— Ei bine...

Pe scară a apărut vârful unui melon. Scarlett a tras un singur foc de armă; pălăria a dispărut învârtindu-se. Fata a intrat înapoi în cameră, smulgând cheia. A trântit uşa, a încuiat-o şi a făcut un pas înapoi. Focuri de armă au lovit ca grindina cealaltă parte a lemnului.

Albert stătea în mijlocul camerei. Scarlett şi-a pus arma în centură şi a mers lângă el.

Ea a dat încet din cap.

— Mda, a spus ea. Bună alegere.

Ca rută de evacuare, camera avea două probleme majore. Prima era aceea că nu mai existau alte uşi. Pereţii laterali erau burduşiţi cu rânduri ordonate de coşuri. Unele coşuri erau goale, altele pline cu sparanghel de mare uscat şi varză de mare, borcane cu peşte şi scoici murate. Toate erau fixate cu zale de lanţ.

A doua problemă era zidul de la capătul încăperii. Acesta nu exista. Camera se deschidea direct spre

largul golf al fisurii centrale. Prin spaţiul gol al spărturii, lumina difuză cădea înclinat pe acoperişul de deasupra, expunând contururile întunecate ale încăperilor şi alveolelor din partea opusă.

Scarlett a mers până la margine. Erau trei rame înalte înşurubate în ciment, fiecare dintre ele prevăzută cu roţi şi manivele, fiecare cu câte o frânghie care cădea în abis. Ea s-a apropiat de cea mai mare.

— Iarăşi nenorocitele de coşuri, a spus fata.

Rafalele de gloanţe de dincolo au devenit neregulate, apoi s-au oprit cu totul. În tăcerea care a urmat se auzeau zgomotele specifice turnului: scârţâielile, bubuiturile şi reverberaţiile care îi marcau agonia seculară, pe măsură ce acesta ceda loviturilor valurilor.

— Priveşte partea bună, a spus Albert, am putea rezista aici o vreme. Avem o mulţime de provizii. Vezi, există scoici murate şi de toate.

— Bună idee, dar probabil că aduc explozibil să arunce uşa în aer.

Scarlett şi-a întins capul peste margine. Mult sub ei, podul spre care ţintiseră era o fâşie îngustă şi neclară peste o fântână de neguri. Din întuneric se ridica un curent slab de aer, răcorindu-i obrajii îmbujoraţi. Vârfurile părului, prinse de o adiere, îi fluturau în jurul feţei. Funiile dispăreau într-o mulţime de direcţii. Cea din centru cobora cel mai abrupt şi ajungea cel mai jos.

Fata s-a îndreptat şi s-a uitat la Albert. În ciuda a tot ce se întâmplase, a observat la el o urmă din vechea seninătate, din calmul pe care îl emana constant.

— Speranţele mele nu sunt prea mari, a spus ea, dar ar fi frumos dacă ai putea să încropeşti un spectacol precum cel de azi-noapte. Vreun fel de vârtej, explozii haotice – orice cu adevărat violent. Nu sunt pretenţioasă.

Zâmbetul lui era trist.

— Nu pot, Scarlett.

— Sigur nu o poţi trimite pe Calloway în zbor prin Fisură? Este doar o persoană măruntă.

El a tresărit.

— Oh, n-aş putea îndrăzni niciodată... Nu, nu e bine, Scarlett. Am consumat prea multă energie pe plută. Ea, de asemenea, ştie acest lucru. Eu nu însemn nimic.

— Ea nu este atât de sigură în legătură cu acest lucru, altfel şi-ar fi pus oamenii să te înhaţe. Nu ai văzut cum au păstrat cu toţii distanţa?

El s-a gândit la toate acestea, apoi şi-a scuturat capul.

— Oricum, nu pot. Energia a...

— Dispărut. Mda, ştiu. Nu mă surprinde, după noaptea trecută. Ce ai făcut acolo...

Scarlett a expirat brusc. Nu era momentul. Niciodată nu era momentul.

— OK, în cazul acesta, adu-mi cel mai mare coş pe

care îl găseşti. Coşul cu cele mai groase lanţuri.

Asta l-a înviorat; a fost încântat să schimbe subiectul. Scarlett l-a urmărit în timp ce îşi vedea de sarcina lui; îndeplinind-o fără vreo nelinişte aparentă, scormonind fericit printre provizii. Seninătatea pe care el o emana o calma şi o irita în egală măsură. Ce era cu Albert? Părea că trăia aproape în întregime în prezent, capabil să se detaşeze de neplăcerile trecutului şi de pericolele chiar şi ale celui mai iminent viitor. Desigur, acest lucru îl menţinea într-un pericol de moarte mai mult sau mai puţin constant, dar acesta nu era cel mai mic dintre talentele lui. Scarlett, pentru care anumite aspecte ale trecutului cântăreau foarte mult, a constatat că îl invidia nespus.

El a ridicat un coş şi l-a târât până la ea.

— Poftim.

— Asta e tot ce ai putut obţine? E, practic, o cutie.

Ea l-a inspectat întunecată. Coşul era uşor, realizat probabil din alge marine uscate, sau ceva asemănător, poate doar de şaizeci de centimetri lăţime. Lanţurile nu erau deosebit de groase. Erau legate la vârf de un mic ham cu roţi, care putea fi ataşat la o frânghie. Fata a desfăcut rapid hamul şi a încercat să îl fixeze pe frânghia care atârna de roata centrală a scripetelui.

— Doamne, nu ştiu cum se blochează chestia asta, a mârâit ea. Unde intră bucăţica asta?

Albert o urmărea cu un interes politicos.

— Pare mai degrabă şubred.

— Mda. Vorbeşte-mi despre asta. Această clemă... Faci, pur şi simplu, o buclă în jurul ei şi o laşi să atârne, sau ce?

— Scarlett, tocmai am auzit o bufnitură în uşă. Lasă-te jos.

— Ce fel de bufnitură?

— De rău augur. Şi s-au auzit nişte râcâieli şi şoapte.

— A sosit explozibilul. Nu, nu e bine; iată ce vom face. Vino aici.

— Desigur, Scarlett.

— Intră în coş.

Abia în momentul acela, el a făcut legătura cu implicaţia. S-a uitat la ea.

— Nu vrei să spui că...

— Ai ghicit, nu asta vreau să spun. Pentru că nu avem timp. Rămâi în el, vizavi de mine. Ţine lanţurile şi încordează-te. Doar să îţi ţii capul departe de frânghie sau îţi va fi tăiat la coborâre.

— Ah, nu... Nu cred că pot să fac asta. Unde duce frânghia?

— Nu am nicio idee. Face parte din aspectele interesante ale acestei situaţii. Apucă-te de mine, haide.

— Nu este suficient spaţiu. Ghetele tale sunt aşa de mari! Abia pot să îmi bag picioarele înăuntru!

— Fă-o odată!

El a urcat în coş şi a apucat-o de talie. Scarlett a cuprins lanţurile. Ea a întins un picior şi a împins zidăria. Coşul s-a târât cu câţiva centimetri mai aproape de margine. Sub ei era întuneric şi un spaţiu nesfârşit. Fata a auzit o împuşcătură dincolo de uşă. A împins din nou. Pe măsură ce lanţul prelua greutatea coşului, frânghia s-a încordat brusc. Piedica roţii s-a smucit. S-a eliberat un şurub. Albert gemut. Coşul se smucea înainte şi înapoi, basculându-se deasupra Marii Fisuri – şi s-a oprit.

Scrâşnind din dinţi, Scarlett a dat marginii pietrei o ultimă şi frenetică lovitură cu piciorul.

Roata a început să descolăcească frânghia.

Uşa a explodat în ţăndări. O minge de foc a cuprins camera. Un nor roşu a trecut peste parapet pârjolind aerul şi umflându-se deasupra capetelor lor.

Ei erau deja dedesubtul acestuia, căzând.

27

Scarlett nu ar fi putut spune dacă prima parte a căderii a fost sau nu verticală. Însă cu siguranţă fusese atât de aproape încât nici nu mai conta. Fata era prea ocupată să îşi menţină poziţia, ca să arunce o privire, prea preocupată auzindu-l pe Albert ţipând în urechea

ei, auzind scârţâitul roţilor pe funie, simţindu-şi stomacul chircindu-se ca o armonică, pentru a deveni ca o lipie. Părul lui Albert era răsfirat pe faţa ei; căldura îi dogorea obrazul. Scarlett ştia că din ham săreau scântei pe măsură ce roţile se tensionau datorită încărcăturii suplimentare, ştia că vidul de dedesubt îşi înălţa tentaculele, revendicând-o...

Nu s-a putut gândi decât să se agaţe de Albert şi de lanţuri.

S-a produs o coliziune, un scrâşnet de metal care se rupe. Corpul lui Scarlett a fost aruncat în sus şi lateral, uşor ca un fulg şi liber...

O trepidaţie, un impact, o întoarcere bruscă. Apoi nimic.

Stomacul i-a făcut o rotaţie completă, apoi a căzut înapoi pentru a i se alătura.

Ea a încetat să se mai mişte.

Şi-a deschis ochii, clipind. Era blocată într-o cameră, de cealaltă parte a Marii Fisuri, la patruzeci şi cinci de grade de mecanismul ciopârţit al unui scripete. Coşul fusese pe jumătate despicat; valuri de fum se ridicau din ham. Albert era deasupra ei, greutatea lui apăsând-o delicat, ca o pătură ciolănoasă. El încă îi mai urla umed în ureche.

Scarlett i-a acoperit gura cu mâna. A aşteptat puţin, apoi şi-a retras-o. Urletul s-a reluat exact la acelaşi

volum.

— Vrei să încetezi cu asta?

El s-a oprit brusc.

— Sunt mort?

— Încă nu. Dar încă mai există această posibilitate, dacă mă asurzeşti.

Câteva gloanţe au şuierat şi s-au lovit de pereţii de deasupra lor. Scarlett s-a rostogolit de sub Albert şi şi-a scos revolverul din centură. L-a deschis, l-a verificat şi l-a încărcat cu ultimele cartuşe. Apoi a păşit spre margine şi şi-a ridicat privirea spre curbura frânghiei. Un strat îndepărtat de fum atârna peste întreaga porţiune goală a parapetului pe care îl părăsiseră. Pe margine stăteau doi bărbaţi care trăgeau cu frenezie în jos. Scarlett a ridicat arma şi i-a ucis cu tot atâtea focuri de armă; unul s-a prăbuşit înainte în Fisură, a zburat pe lângă ea şi a dispărut. Fata a mers apăsat înapoi la locul unde Albert se lupta să se extragă de sub resturile scripetelui.

— Ce s-a întâmplat cu pantalonii tăi?

— Nu ştiu. Cred că viteza colosală a fost motivul.

— Ridică-i şi haide să găsim bărcile. Acum avem o şansă. M-am ocupat de toţi agenţii, şi trebuie să fim cu kilometri înaintea ei.

În timpul acestei aventuri, ei căzuseră prin turn chiar

mai departe decât bănuia Scarlett. Au avut nevoie să mai coboare doar patru rânduri de trepte pentru a ajunge la nivelul mării.

Au ieşit într-o sală care părea mai mult o grotă. Pereţii originali se pierduseră de mult în spatele unei acumulări de rugină, alge şi depuneri de substanţe chimice, conferindu-le o calitate organică fină. Benzi luminoase atârnau din tavan, între rânduri de stalactite alb-maronii. Locuitorii insulei fugiseră, dar sala era plină de mese de eviscerare şi coşuri cu peşte suprapuse.

În partea stângă era o pereche de uşi deschise, prin care se revărsa lumina soarelui. Privind afară, Scarlett a văzut un pod înclinat întinzându-se peste apa din lagună.

— Să mergem pe acolo? a întrebat ea.

Albert s-a oprit.

— Nu cred. Podul duce spre zonele lor de pescuit. Este o fundătură.

— În acest caz, bărcile trebuie să fie ancorate – vocea ei s-a pierdut – într-acolo...

În cealaltă parte a sălii, podeaua se înclina în apa de mică adâncime. Un ponton susţinut de flotoare galbene ducea la două uşi metalice închise fixate într-un perete de fier sudat, care tăiau spaţiul în două. Dincolo de zid, Scarlett auzea vuietul valurilor: probabil acesta era

debarcaderul.

Dacă era aşa, nu puteau să ajungă acolo. Dr. Calloway stătea în picioare în dreptul uşilor.

O latură a hainei negre îi atârna, ca o lacrimă zimţată acolo unde lovise harponul. Aceea era singura concesie făcută evenimentelor recente; altminteri, arăta ca înainte. Geanta de pe umăr, banda de catifea din păr, faţa palidă, rece – toate erau prezente şi exacte. Braţele îi atârnau liber în lateral. Părea complet relaxată, şi respirând calm.

Scarlett l-a auzit pe Albert scoţând un oftat uşor, trist. Era o reacţie autentică, însă nu cea pe care ar prefera-o. Ea şi-a ridicat arma şi a tras de patru ori în femeie, în cap. De data aceasta, nu s-a lăsat distrasă; de data aceasta, nu i-a mai avut pe insulari blocându-i bătaia puştii.

Scarlett nu a ratat. Însă nici gloanţele nu au atins-o pe dr. Calloway. Acestea au lovit un obstacol invizibil aflat în faţa ei şi au ricoşat departe.

Scarlett a rămas uluită, cu gura căscată.

— Nu e bine, a spus Albert.

Vocea i s-a stins.

— Nu are rost...

Să te apropii de ea înseamnă moarte. Îţi va râde în faţă în timp ce te va învârti şi te va arde.

Mâinile lui Calloway s-au mişcat. Ceva a lovit-o pe

Scarlett în piept ca un baros. Forţa a fost atât de mare încât a ridicat-o de pe picioare şi a aruncat-o violent departe, de-a lungul sălii. Durerea o străbătea în timp ce zbura; ochii ei vedeau doar lumină. Îşi pierduse deja cunoştinţa înainte de a se lovi de ceva dur şi de a ateriza pe spate.

Durere. Lumină albă. Neant pentru o perioadă necunoscută de timp...

O atingere. O prezenţă. O mână mică aşezată în mâinile ei.

Cineva aşteptând în lumină.

— Thomas? a spus ea.

Fata s-a trezit cu o tresărire. Vederea i-a revenit. O fetiţă dolofană cu părul bălai se uita în jos spre ea. Părea foarte aproape, toată numai respiraţie şi ochi şi obraji mari roz, mestecând metodic o bucată de pâine şi privind-o.

— Ettie? a murmurat Scarlett. Ettie...

Mâna a fost retrasă; fetiţa a zâmbit băţoasă, s-a ridicat şi s-a îndepărtat, dezvăluindu-l pe bunicul ei ghemuit dincolo.

— Dă din picioare, a spus Joe. Nu este momentul să tragi un pui de somn.

Scarlett s-a uitat chiorâş la el şi a încercat să se ridice. Simţea în piept o durere ascuţită. Da, forţa acelui impact: cu siguranţă îi rupsese câteva coaste. Iar

Calloway nu făcuse decât...

— S-ar putea să vrei să te grăbeşti puţin, a remarcat bătrânul. Cineva trebuie să meargă după ei, şi mai mult ca sigur nu voi fi eu acela.

Ridicându-se nesigură pe picioare, Scarlett a descoperit că zăcuse pe resturile unei mese, în mijlocul unui morman de lemn sfărâmat şi peşte. Joe şi Ettie stăteau lângă ea. Altminteri, în sală era pustiu. Era tăcere. Pontonul era gol. Uşile spre debarcader erau ca înainte. Nu prea departe, revolverul ei zăcea sfărâmat pe podea.

Scarlett s-a uitat către cealaltă ieşire, spre conul de lumină al acesteia. Spre pod.

Da. Albert ar fi vrut să se întâmple afară. Ar fi luat-o pe acolo.

— Se întâmplă să am rucsacul tău. Nu ştiu dacă ai ceva folositor şi letal ascuns în el. Bombe? Sârmă pentru strangulare? Mă aştept ca o fată ca tine să aibă câte un pic din toate.

Scarlett s-a scărpinat la baza gâtului. Tot corpul o durea; se simţea ca şi cum fiecare os îi fusese împins dincolo de poziţia lui firească.

— Ştii, cred că, pur şi simplu, am rămas fără toate astea, a spus ea.

Fata a aruncat o privire alături, la arma ei zdrobită.

— Oricum, nu sunt sigură că ar ajuta prea mult.

Scarlett l-a privit pe Joe, apoi pe fetiţă.

— Aşteptaţi-mă aici, a spus ea. Nu va dura mult.

A şchiopătat pe uşă, într-o explozie de lumină şi aer curat. În faţa ei, o pasarelă de lemn se întindea peste lagună, către două turnuri înclinate de beton.

Aşa, deci: unde era Albert?

Acolo. La celălalt capăt al podului, o înşiruire de trepte se încolăcea în jurul celui mai apropiat turn. O formă subţire cu părul întunecat urca poticnindu-se, urmărit îndeaproape de o siluetă în negru care se mişca rapid.

Scarlett a blestemat şi a şchiopătat pe pod forţându-se să alerge.

Turnurile erau înclinate unul spre celălalt ca o pereche de giganţi beţi. Albert avusese dreptate: erau zonele de pescuit ale locuitorilor insulei. În timp ce se apropia, fata auzea apa tunând şi vuind în golul dintre stâncile de beton. În zona aceea, marea era o spumă albă ca laptele, o frenezie de ape învolburate care dădeau năvală. Plase zdrenţuite se arcuiau ca nişte curcubeie răsturnate în nori de stropi. Păsările de mare erau doar nişte particule fine în ceaţă.

Podul se termina în dreptul scării, iar treptele se terminau în vârful turnului. Era o fundătură, după cum spusese Albert. El va rămâne blocat acolo sus.

Scarlett escalada treptele câte trei deodată.

Vârful era un spaţiu larg, dreptunghiular şi înclinat. De-a lungul perimetrului fusese fixat un set de balustrade joase, nu mai sus de înălţimea taliei. Pe o parte erau coşuri cu homari şi cuiere cu plase atârnate ordonat care se uscau în vânturile marine. Pe cealaltă, balustradele se terminau şi exista un spaţiu gol în faţa turnului geamăn, peste canal. Un mare număr de frânghii se întindea deasupra golfului, iar trolii şi mecanisme de blocare le menţineau pe poziţie.

Scarlett l-a văzut pe Albert. El alergase direct în breşa dintre balustradele din celălalt capăt. L-a văzut aplecându-se în exterior, uitându-se în jos la apă, măsurând distanţa.

Apoi băiatul s-a îndreptat şi s-a întors încet.

Femeia înainta către el, făcând paşi mici şi eleganţi în pantofii ei negri, curaţi.

Scarlett a deschis gura, dar nu a ieşit niciun cuvânt. Efortul de a respira i-a tăiat plămânii. O durea tot corpul. A început să alerge spre vârful turnului.

Nu ajunsese încă la jumătatea drumului când a văzut-o pe femeie ridicând mâna. O forţă invizibilă l-a smuls de la pământ pe Albert, ridicându-l deasupra turnului. Corpul i s-a arcuit, bărbia i s-a întors spre cer, pantofii sport se agitau cu frenezie de colo-colo. El a atârnat o clipă în aer transfigurat, tremurând violent. Forţa l-a scuturat dintr-o parte în alta ca un băţ

zdrenţuit înşfăcat cu dinţii de un câine.

Forţa a încetinit. Albert atârna nemişcat. Femeia şi-a coborât mâna. Băiatul a căzut din nou la pământ.

Dr. Calloway se oprise la o mică distanţă de el. Uitându-se înapoi, a văzut-o pe Scarlett venind. O mână s-a ridicat; Scarlett a fost lovită într-o parte şi s-a rostogolit de-a lungul turnului. Când mişcarea a încetat, a rămas nemişcată, pe jumătate năucită şi fără suflare. Femeia nu se mai uita la ea. Luase din geantă piedica mentală şi îl privea pe Albert ridicându-se încet în picioare.

— Viu sau mort, a spus dr. Calloway. În ambele situaţii, acesta este sfârşitul. Poţi să vii înapoi sau te pot ucide aici. Două opţiuni. Îţi voi da zece secunde să alegi.

Nu era ca şi cum Scarlett îl vedea pentru prima dată pe Albert stând pe marginea unei prăpastii. Pe stânca de lângă râu, el fusese detaşat, apoi îngrozit. De data aceasta, părea doar calm şi puţin trist. Stătea pe marginea lespezii, drept şi liniştit, luminat de soarele amiezii. Era pe jumătate întors spre femeie. Părul negru îi flutura peste faţă. Mânecile puloverului fără formă fluturau şi ele cu frenezie, însă, în afară de asta, arăta destul de bine.

Ochii lui i-au întâlnit pe ai fetei. Dintr-odată, inima ei s-a strâns.

— Ei bine?

Dr. Calloway îi întindea banda metalică.

— Ce să fie?

Albert a zâmbit.

— Există o altă opţiune.

Şi s-a aruncat peste margine.

28

Timp de câteva bătăi de inimă, pe turn a existat doar lumina soarelui. Lumina soarelui, betonul gol, vuietul apelor năpustindu-se dedesubt. Şi două femei care priveau la ceva ce nu mai era acolo.

Deasupra lor a trecut o pasăre de mare, înclinându-se spre soarele vestic. Umbra acesteia s-a întins pe piatră, între ele. Dr. Calloway s-a mişcat.

— Ei bine, a spus ea, aceasta a fost o pierdere. Dar poate, la urma urmelor, aşa e cel mai bine.

Ea şi-a deschis geanta de umăr şi, după ce l-a închis cu atenţie, a pus înăuntru inelul metalic. Apoi a ajustat poziţia genţii, netezindu-şi haina în locul în care aceasta se încreţise puţin. Şi-a împins o şuviţă de păr după o ureche şi s-a întors spre Scarlett.

— Acum, a spus ea. Ai mai rămas tu.

Şi Scarlett se mişcase. Ea se repezise şi ridicase un fragment de balustradă ruginită care era aşezată lângă

parapet. Grilajul de lângă acesta era deteriorat, îndoit în şuruburile lui. Fata a luat o bucată care era suficient de lungă pentru a fi folosită ca o bâtă, s-a îndreptat rigidă şi a rămas acolo aşteptând.

Fără să se grăbească, dr. Calloway s-a îndreptat spre Scarlett, în timp ce geanta i se legăna în lateral. Rochia neagră îi licărea ca pielea fără blană a animalelor. Banda de pânză îi ţinea părut strâns şi dat pe spate, iar pe frunte avea o singură linie verticală care sugera o uşoară iritare. Ochii ei nu clipeau. Buzele îi erau puţin prea strânse, ca gura unei genţi cu şnur.

Scarlett a rămas acolo unde era, cu o mână ţinând lejer bucata de balustradă. Nu îşi făcea nicio iluzie cu privire la modul în care arăta. Trasă la faţă, cu tenul verzui şi hainele zdrenţuite, rigide şi pline de sare. Părul îi era prăfuit şi îi atârna în şuviţe încâlcite. Dacă nu mai mergea împiedicat, acest lucru se datora probabil faptului că şchiopătatul fiecărui picior se neutralizase unul pe celălalt. Din punct de vedere fizic, se prăbuşea. Însă gândurile îi scânteiau de viaţă.

Femeia s-a oprit. Ele s-au privit una pe cealaltă peste fâşia de ciment care le separa.

— O bucată de ţeavă, a spus dr. Calloway. Asta e tot ce poţi face? Scarlett s-a uitat la obiect.

— Improvizez. Dă-mi credit pentru perseverenţă, cel puţin.

— Shilling a spus că erai, practic, un copil, dar eşti şi mai tânără decât m-am aşteptat. Ce vârstă ai, Jefuitoare de Bănci? Optsprezece?

— Cu toată sinceritatea, a răspuns Scarlett, nu ştiu. Contează?

— Deloc. Cât despre numele tău... Albert Browne chiar l-a menţionat, dar în toiul acţiunii...

Calloway a ridicat din umeri abia perceptibil.

— Eşti o proscrisă. Mă aştept să ai un pachet de nume de împrumut, fiecare la fel de lipsit de valoare ca restul.

Scarlett a zâmbit, luând poziţia de drepţi.

— Am, desigur. Dar numele meu adevărat este Scarlett Josephine McCain. Sunt căutată de miliţiile din douăzeci de Oraşe Supravieţuitoare. Am jefuit bănci din Wessex, Mercia şi Ţara Galilor. Am traversat de una singură mlaştinile Ţinuturilor Arse. Am fost o sclavă. Am fost mentor al Casei Credinţei, chiar dacă doar pentru o zi, şi asta prin înşelăciune. Am căutat aur în Menai Hills; l-am ucis pe proscrisul Clack Carl Nemaides şi am tăiat şi capul vulpii lui cumplite. Pe scurt, doctore, m-am învârtit pe aici. Şi încă un lucru pe care l-am făcut: am fost partenera şi ghidul de călătorie al lui Albert Browne în ultimele zece zile. Şi lasă-mă să îţi spun un lucru: nu m-am dat peste cap să îl aduc aici, suportându-l turuind întruna doar ca să îl omori tu în momentul în care a ajuns. De aici această bucată de

ţeavă ruptă. M-am făcut înţeleasă?

Linia de pe frunte s-a adâncit, apoi femeia cu părul spălăcit a zâmbit, arătând un rând de dinţi perfecţi.

— Încântător! Cât de pitorească eşti! Scarlett McCain, ai spus? Foarte bine. Şi cu atât de multe talente sângeroase, la o vârstă atât de tânără! Trebuie să ai o poveste cu adevărat extraordinară.

Zâmbetul s-a lărgit.

— Ce păcat că nimeni nu dă doi bani pe ea.

— Albert dădea, a spus Scarlett.

Pantofii negri comozi s-au mişcat puţin mai aproape. Scarlett şi-a simţit părul ridicându-se pe braţ.

— Pot crede acest lucru, a spus dr. Calloway. Era un prostuţ impresionabil. Ei bine, nu ştiu cât de mult din această fanfaronadă era adevăr. Dar referitor la ultima ta idee, ai înţeles pe dos. Nu *eu* l-am ucis. Dacă cineva a făcut acest lucru, atunci *tu* ai fost aceea.

Ea a ridicat o mână. Aerul a plesnit cu putere bărbia lui Scarlett smucindu-i capul în sus, făcându-i fălcile să trosnească. Ea a scăpat ţeava şi s-a împleticit în spate, sprijinindu-se de parapetul ruginit care a cedat sub greutatea sa. Câteva fragmente s-au rupt şi au căzut. Scarlett a încercat cu disperare să se agaţe de elementele metalice rămase, s-a apucat de acestea şi s-a stabilizat, cu călcâiele ieşite peste marginea de piatră. Ceţurile se ridicau în spatele ei, umezindu-i gâtul;

vuietul goanei apei îi lovea cu putere urechile.

Calloway a înaintat.

— Dumnezeule. Chiar suntem foarte sus.

— Un pic cam zgomotos, a gemut Scarlett. Va trebui să strigăm. Ne-am putea îndepărta de margine.

— Oh, dar cred că este perfect, a spus femeia. Aici, bătrâna Tamisă întâlneşte marea. Ştiai că o jumătate din timp apa din lagună este sărată, iar cealaltă jumătate este dulce, şi se schimbă de două ori pe zi odată cu mişcarea mareelor? Acum, auzi aspiraţia şi forţa de tracţiune exercitată asupra apei, mult dedesubt. Ai străbătut toată lungimea fluviului, Miss McCain, iar acum eşti la capătul lui. Iar aceasta este, de asemenea, ultima oprire a călătoriei tale.

Picioarele lui Scarlett bâjbâiau pe cimentul sfărâmat. Fata simţea vibraţiile turnului blestemat, valurile lovindu-l la bază. Curând, nu peste mult timp, acesta se va prăbuşi, se va răsturna peste geamănul lui de pe cealaltă parte. Canalul va dispărea, împreună cu sursa de peşte a locuitorilor insulei. Iar aceştia le vor urma o zi după aceea când Bayswater Isle, care se înălţa întunecată în spatele lui Calloway ca un dinte rupt, se va afunda ea însăşi în mare.

Femeia s-a oprit foarte aproape.

— Sărmană fată jerpelită şi proastă! Ce ai crezut că se va întâmpla când te-ai alăturat lui Albert? Nu asta, cu

siguranţă. Nu să fii hăituită până la capătul lumii.

— Nu, nu prea am anticipat acest lucru.

Scarlett şi-a şters de la gură o urmă de sânge.

— Trebuie să recunosc, sunt impresionată de ipocrizia ta. Ai aceeaşi putere ca a lui Albert.

Ea i-a oferit femeii un zâmbet strâmb, obosit.

— Eşti un alt deviant. Cum corespunde acest lucru cu munca pentru înaltul Consiliu al Caselor Credinţei?

— Corespunde foarte bine, deoarece îmi folosesc puterea pentru binele lor. Albert ar fi putut să facă acelaşi lucru.

— Şi tu citeşti gândurile?

— În acest sens, Albert era aproape unic.

Ea şi-a ridicat degetele spre banda din păr şi a mutat-o într-o parte astfel încât Scarlett a văzut cercul metalic ascuns dedesubt.

— Fierul acţionează ca o barieră atât la interior, cât şi la exterior, a spus ea. Aceasta a fost o măsură de precauţie împotriva ochilor lui iscoditori...

Femeia şi-a lăsat mâna să cadă.

— Nu, telepatia era talentul lui. Eu am alte abilităţi.

— Ei bine, modul în care ai deviat gloanţele, a zis Scarlett, a fost cu siguranţă foarte inteligent. Şi ai darul de a muta lucruri, cum avea şi Albert. De asemenea, eşti mult mai controlată decât era el. Dar ştii ce cred eu? Nu eşti puternică la fel ca el, altfel ne-ai fi omorât la

debarcader, ori te-ai fi dezlănţuit chiar acum, când ne aflam amândoi sus.

Ochii negri au devenit duri. Pentru o clipă, ura care zăcea sub automulţumirea dichisită a lui Calloway a fost expusă, ca luciul unei bălţi lovit de o piatră care cade. Suprafaţa s-a închis. În privirea ei strălucea acum un amuzament rece.

— Controlul este cheia, a spus ea. Eu îl am; Albert nu îl avea, după cum ai aflat noaptea trecută. Am crezut că era pe punctul de a învăţa, dar apoi a fugit. Iar acum, mulţumită ţie, este prea târziu...

Ea a privit dincolo de parapet, la ceaţa care se înălţa din apa învolburată.

— Desigur, ai dreptate, a zis ea. Eu nu sunt atât de puternică aşa cum era Albert, dar totuşi pot să te ridic acolo în afară ţipând, implorând, înainte să te las să cazi...

Ea s-a mişcat mai aproape de Scarlett, care a simţit o apăsare uşoară, lentă amplificându-i-se pe piept, împingând-o încet spre margine...

Scarlett a scos un ţipăt de durere. Mai avea câteva secunde să o ţină pe femeie de vorbă.

— Ştiu despre Stonemoor, a gâfâit ea.

Presiunea s-a redus brusc.

— Ei bine, acest lucru mă surprinde, a spus dr. Calloway. Lui Albert nu îi plăcea să insiste asupra

adevărurilor neplăcute. Ce ţi-a spus?

— Destule. Ştiu că este plin de nişte bieţi copii în lanţuri, drogaţi cu pastile.

Calloway a râs.

— Nici pe departe! Acei „bieţi copii în lanţuri, drogaţi cu pastile" sunt la fel de periculoşi cum era Albert! Mă întreb dacă ţi-a spus cum a plecat, cum a evadat? Care a fost povestea lui? Că l-am lăsat afară într-o zi liberă, că a plecat într-o mică vacanţă?

Scarlett a părut să îşi amintească faptul că Albert îi spusese, mai mult sau mai puţin, exact acelaşi lucru.

— Nicidecum.

— Deci nu ai auzit detaliile, atunci? La Stonemoor avem un grad sporit de securitate – înaltul Consiliu insistă asupra acestui lucru, căci toţi oaspeţii noştri sunt periculoşi. Există o serie de curţi legate între ele prin posturi de pază. În zori, Albert a forţat o fereastră şi a traversat curţile una câte una. La primul post de pază am găsit patru morţi; la al doilea, doi. La ultimele porţi l-a întâlnit pe paznicul Michael, îngrijitorul lui principal, care venea la muncă. A existat o altercaţie, în urma căreia porţile au fost spulberate şi Michael sfâşiat în bucăţi. Buzunarele i-au fost scotocite, banii i-au fost luaţi... Aceştia erau bărbaţi care aveau familii, Miss McCain, oameni dedicaţi serviciului de mult timp. Bărbaţi care au sacrificat totul pentru a apăra regatele

de prietenul tău, Albert Browne.

Scarlett a pufnit.

— Ce, te aştepţi să plâng? Poate că ar fi mers mai bine dacă nu l-ai fi torturat ani de zile. Am auzit de „experimentele" tale, doctore, şi nu îmi pot da seama în ruptul capului dacă încercai să îl antrenezi sau, pur şi simplu, îi făceai rău pentru propria ta plăcere.

Ea a rânjit scurt, arătându-şi dinţii.

— Mă întreb dacă nu a fost, poate, câte puţin din amândouă?

Chipul lui Calloway era la fel de palid ca cerut din spatele ei, gura îi era o grimasă aberantă de roşu.

— Proastă mică – nu ai nicio idee despre ce vorbeşti! I-am acordat timpul meu, cunoştinţele mele, protecţia mea! Întotdeauna am avut speranţe pentru cei speciali. Iar Albert *era* special. Însă fără disciplină, fără control, nu era cu nimic mai bun decât o fiară.

Scarlett a strâns mai bine balustrada cu mâna dreaptă. Era prost fixată; simţea asta – dacă trăgeai cu putere, s-ar fi desprins.

— Aşa? Dar ştii ce îmi tot revine în minte? a spus ea. Ipocrizia tuturor. Fiecare Oraş Supravieţuitor din regate are Casa Credinţei, care reprimă variaţia genetică. Orice abateri, orice anomalii – bang, eşti lăsat afară în păduri să te mănânce lupii. Cu toate acestea, se pare că înaltul Consiliu a ascuns undeva Stonemoor –

un spital secret, un laborator unde sfârşesc diformităţile cu adevărat ciudate. Cele fascinante. Cele care ar putea fi utile. Excepţiile – ca tine.

— Stonemoor este, în esenţă, o închisoare, a zis dr. Calloway. Aceasta este funcţia sa principală.

— Nu, tu vrei ceva de la deţinuţi, altfel, pur şi simplu, i-ai împuşca şi ai termina. M-am tot gândit la asta, a spus Scarlett. M-am gândit tot timpul cât am fost împreună cu Albert. Am văzut afişul de recompensă pe care l-ai dat agenţilor. Douăzeci de mii de lire viu, zece mii mort. Onorariu dublu pentru aducerea lui înapoi întreg. Am văzut somniferele cu care au încercat să îl forţeze agenţii în autobuz. Chiar Shilling, care, în mod clar, se temea şi îl ura, a făcut tot posibilul să îl ţină în viaţă... Aceasta a fost întotdeauna opţiunea ta preferată. Ceea ce nu prea pot încă să înţeleg este de ce.

Ea şi-a ajustat strânsoarea pe balustradă. Calloway nu era încă suficient de aproape ca să rişte o lovitură, însă nici prea departe. Dă-i înainte, continuă să vorbeşti, atrage femeia...

Însă dr. Calloway se oprise unde era. Doar ochii i se mişcau, studiind-o cu atenţie pe Scarlett în timp ce vorbea şi mişcându-se dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi răsfoit o carte. Chiar şi după ce Scarlett a terminat, femeia şi-a continuat examinarea uitându-se, încruntându-se... Dintr-odată, expresia de pe faţă i s-a

limpezit.

— I-ai întâlnit pe antropofagi, a zis ea.

Scarlett s-a uitat urât la ea. Mintea îi era goală.

— Poate. Indiferent ce naiba o fi însemnând asta.

— Mă refer la Pătaţi! Canibalii, devoratorii de oameni! Ei îţi lasă pe faţă o amprentă care nu se estompează niciodată. Te bântuie, nu-i aşa, Miss McCain? Te urmăresc în întuneric.

— Nu, a răspuns Scarlett.

Apoi şi-a întors privirea.

Calloway a zâmbit.

— Da. Aşadar, ştii ce pericol reprezintă pentru noi. De asemenea, ai observat că, odată, ei erau ca noi. Şi nu sunt atât de diferiţi nici acum, ceea ce este terifiant... Iar ei nu sunt decât începutul. Spune-mi – ştii cum merg lucrurile pe aici; ai călătorit prin regate, ai văzut câte ceva, ai făcut nişte lucruri. Dar ai observat restul? Ai văzut cum mor oraşele, cum ţinuturile sigure se împuţinează din nou, în timp ce sălbăticia se insinuează din toate părţile? Ai văzut monştrii din codri şi din râuri? Umbrele din păduri? Formele nefireşti care au trecut pe sub pluta voastră? Ai văzut pământul negru, peisajele răscolite, furtunile roşii care se rostogolesc în interior dinspre est?

Scarlett a ridicat din umeri.

— În majoritatea timpului încercam, practic, să evit

să fiu împuşcată.

— Asta pot să cred. Însă înţelegi, nu-i aşa, că lumea se schimbă? Se schimbă din ce în ce mai repede? Anotimpurile, peisajele, fauna sălbatică – de la Cataclism, totul evoluează cu o viteză ameţitoare. Şi evoluează prea repede! Şi oamenii se schimbă, în moduri groteşti. Deviem; şovăim; ne naştem cu deficienţe şi slăbiciuni care ne ameninţă supravieţuirea. Efectivul nostru scade. Pătaţii devin din ce în ce mai puternici; efectivul lor este în creştere. Într-o bună zi, poate, dispozitivele noastre de apărare vor da greş, iar ei ne vor învinge. Deja, cu coşmaruri evocate peste tot în jurul nostru, ne ascundem în oraşele noastre.

— Vorbeşte pentru tine însăţi, a spus Scarlett.

Ea şi-a modificat uşor poziţia. Problema era că la orice mişcare bruscă putea să îşi piardă echilibrul şi să se prăbuşească în gol. Totuşi, nu exista niciun ajutor pentru ea. Era tot ce putea face.

Dar avea nevoie ca femeia să mai facă un pas.

— Oraşele sunt slabe, a continuat dr. Calloway. Familiile conducătoare se ceartă; între ele există rivalitate şi vrajbă. Doar înaltul Consiliu este cel care asigură siguranţa morală şi îndrumarea de care au nevoie regatele. Avem agenţi; avem Mentori care oferă o varietate consolatoare de religii. Dar nu avem cunoştinţele şi puterea necesare pentru a uni oraşele

aşa cum ar trebui să fie ele unite – pentru a stopa aceste schimbări, pentru a ne opri declinul şi a ne apăra de haosul care ne bate la uşă.

— Şi crezi că experimentele tale de la Stonemoor îţi vor oferi aceste cunoştinţe şi această putere? a întrebat Scarlett. Cum vine asta, mai exact?

— Le poţi numi un proiect secundar, a zis Calloway. O lucrare în desfăşurare... Avem planuri, iar Albert s-ar fi potrivit foarte bine în ele. Acesta este motivul pentru care am făcut toate aceste eforturi să îl aduc înapoi...

Chipul i s-a înăsprit.

— Doar pentru ca tu să îl omori.

Articulaţiile degetelor lui Scarlett s-au albit pe bara care abia se mai ţinea.

— Aşadar, continui să repeţi. Nu eu am fost cea care l-a împins să sară peste parapet.

— Dar tu ai fost. Albert era inocent şi temător. A fost prima dată când a ieşit în lumea ostilă. Fără tine, l-aş fi prins destul de repede – tremurând, neputincios, gata să se întoarcă acasă. În schimb, ce s-a întâmplat? S-a îndrăgostit de o ţărancă jefuitoare de bănci, care l-a dus în goană prin regate, l-a influenţat, l-a făcut să creadă că şi-ar putea urma cu adevărat visurile sale stupide! Astăzi, când am încercat să mă înţeleg cu el, a vorbit cu vocea ta. Ultimul lui gest a fost să se uite la tine cu o adoraţie deznădăjduită... Nu, Miss McCain, a spus dr.

Calloway, cu siguranţă *pe tine* te învinovăţesc.

Femeia s-a apropiat cu un pas. În jurul lui Scarlett, aerul s-a schimbat; l-a simţit pregătindu-se să o ridice, să o rotească departe deasupra golfului.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu sunt prea sigură de partea cu adoraţia, a zis Scarlett. Dar ai dreptate cu celelalte.

Ele şi-au zâmbit, amândouă odată. Apoi două braţe s-au mişcat. Mâna lui Calloway a fulgerat. Scarlett a smuls balustrada, a rotit-o cu brutalitate încât aceasta a luat contact cu degetele întinse. S-a auzit o trăsnitură, un ţipăt al lui Calloway. Scarlett a scos un strigăt de triumf, a continuat să se învârtă şi şi-a pierdut echilibrul. Pentru un moment, s-a legănat pe marginea turnului, cu mâinile agăţându-se disperate de nimic, apoi s-a răsturnat pe spate şi într-o parte şi a dispărut.

A căzut prin aer, prin sforile plaselor străvechi care s-au destrămat şi au plesnit şi s-au rupt. Gheata i s-a prins într-o buclă; braţul i s-a agăţat în alta. Căderea i-a fost frânată – o dată, apoi de două ori, de fiecare dată luând-o de la capăt, pe măsură ce firele putrezite ale funiilor cedau.

O smucitură bruscă, decisivă. Scarlett s-a oprit cu piciorul prins într-o spirală de plasă, cu braţele şi capul atârnându-i liber. Se legăna suspendată, cu susul în jos. Canalul maritim era o fâşie îngustă de gri şi alb. Fata a

simţit frânghiile curbându-se, rupându-se... în câteva momente urma să îşi finalizeze căderea.

Scarlett atârna acolo aşteptând, legănată uşor în vuietul apei învolburate. Privind în jos în ceaţa şi furia torentului format la mare distanţă sub ea, a văzut trecând resturi ale unor obiecte plutitoare: o scândură, un bidon de ulei, o creangă cu frunze verzi, strălucitoare... Dintr-odată, disperarea i-a dispărut. S-a simţit calmă, ca şi cum s-ar fi aflat din nou pe covoraşul de rugăciune.

Mintea i s-a limpezit. Perspectiva i s-a lărgit. S-a gândit la Clarence şi Bob Coral pe insula lor din lagună, uitându-se după obiecte plutitoare, străduindu-se să scruteze marea... Şi-a imaginat apele Tamisei supuse acţiunii mareelor aducând în lagună lucruri noi – scânduri, buşteni, frânghii şi plastic, sticle, cadavre, resturi şi fragmente –, transportându-le în ţinut ca un plămân care respiră în aerul proaspăt...

Şi, zăcând în reţeaua de frânghii, cu susul în jos, Scarlett a ştiut cu certitudine că aşteptările lui Calloway şi ale înaltului Consiliu erau zadarnice. Schimbările nu puteau fi oprite; nu puteau fi controlate. La fel de sigure ca resturile aduse în golf de mareele neîncetate, ele vor continua la nesfârşit, în bine sau în rău. Albert nu mai era, iar acum se va duce şi ea; dar Britania şi locuitorii ei vor continua să se transforme. Cumva,

cunoaşterea acestui adevăr îi oferea linişte. Şi indiferent dacă oasele ei vor pluti în larg pe culoarele maritime cenuşii şi se vor pierde sau dacă urmau să fie aduse la ţărm de apele mării pentru acest semănat perpetuu, nu mai conta.

Împăcată, Scarlett a aşteptat ca plasa să cedeze.

Când plasa nu s-a rupt, vechea tenacitate i s-a trezit la viaţă. Cu o serie de zvârcoliri, răsuciri şi smucituri, s-a aşezat cu greu într-o poziţie orizontală, blestemând din cauza durerii pe care o simţea într-o parte. Chinuindu-se să ajungă în picioare, s-a târât, agăţându-se cu o mână, apoi cu cealaltă în sus printre frânghiile lăsate, luptându-se pentru a se întoarce încet în vârful turnului...

Pentru a o găsi pe femeie aşteptând, cu fragmentul de balustradă al lui Scarlett într-o mână.

— O bucată de ţeavă, a spus Scarlett. Asta e tot ce poţi face?

— Mi-ai rupt degetele, animal mic, a zis dr. Calloway. Acesta este alt lucru pentru care trebuie să îţi mulţumesc. Din cauza durerii, nu mă pot concentra pentru a-mi folosi puterea. Însă, la fel ca tine, sunt fericită să improvizez. Aşa că, pur şi simplu, îţi voi lovi creierii cu această bâtă.

Ea a ridicat bara.

Scarlett s-a tras înapoi. Se încurcase în frânghii; nu se putea mişca.

Lovitura a căzut. Fata şi-a închis ochii.

După cum anticipase, sunetul impactului a fost dezgustător de expresiv, marcând contactul oţelului cu osul, la viteză mare. După cum *nu* anticipase, nu a durut deloc. Şi-a deschis un ochi, apoi pe celălalt. Dr. Calloway stătea încă deasupra ei cu bara ţinută mai puţin ferm în mână, şi tot dispreţul rece de pe chipul ei s-a înmuiat şi s-a transformat de parcă ar fi fost mutată mai aproape de un foc. Mânia s-a topit, detaşarea îngheţată a dispărut. Ochii s-au mărit, gura s-a deschis; lui Scarlett i s-a părut că femeia trăia o revelaţie de vreun fel, poate de durere, remuşcare sau altă emoţie secretă, şi că, dacă ar mai fi avut câteva secunde, i le-ar fi comunicat.

Nu a avut acele secunde. Dr. Calloway s-a apucat strâns de piept cu mâna stângă, ochii i s-au dat peste cap, acesta i-a zvâcnit în sus, apoi s-a prăvălit în exterior, peste Scarlett şi în jos, atingând-o în cădere astfel încât Scarlett aproape că s-a prăbuşit împreună cu femeia în abis. Valurile continuau să tune. Într-un moment, ea era acolo; în următorul, a dispărut, şi nimic altceva nu s-a schimbat în univers.

Scarlett încă atârna în plasa distrusă, şi nicio siluetă nu se mai uita în jos la ea, cu o bară de oţel în mână.

Băiatul care îl lovise pe dr. Calloway în cap cu cealaltă jumătate de ţeavă s-a aplecat aproape de margine. A prins mâna lui Scarlett şi a început să o tragă în sus. El nu s-a descurcat nici de această dată cum ar fi trebuit, pufăind şi respirând greoi, palmele alunecându-i şi abia având puterea de a prelua greutatea fetei, aşa încât ea a sfârşit prin a fi nevoită să facă singură cam toată treaba. Sincer vorbind, un şoricel ar fi fost mai eficient. Scarlett ar fi putut să sublinieze acest lucru sau să întrebe de ce îi luase atât de mult timp să ajungă acolo; şi mai erau o duzină de alte plângeri care i-au trecut rapid prin minte. Însă nu a exprimat niciuna dintre ele.

— Mulţumesc, Albert, a fost tot ce a spus.

29

Au rămas pe buza platformei cu picioarele atârnând, privind către largul mării. În spatele lor, soarele cobora. În est se lăsa noaptea; Insulele Libere ale arhipelagului erau cioburi alb-rozalii care sclipeau pe un cer negru, adânc.

Păsările de mare ţipau; valurile se încleştau între turnuri. Din înălţimile Bayswater Isle se auzea estompat un scurt fragment dintr-o melodie: o vioară începuse să interpreteze un cântec voios. Însă între

Albert şi Scarlett se lăsase o tăcere frământată de gânduri. Ei îşi priveau umbrele mişcându-se constant în sus pe zidul de beton al turnului de dincolo de canal.

Datorită evenimentelor şi emoţiilor ultimei ore, Albert se simţea aproape la fel de alungit şi de imaterial ca propria lui umbră. El cunoscuse, într-o succesiune rapidă, bucurie, groază, disperare, provocare şi şocul unui lucru care se apropia de sfârşit. Crezuse că Scarlett a dispărut – iar ea apăruse din nou, în viaţă. Crezuse că dr. Calloway se înecase – aceasta se întorsese şi ea. Dacă urmărirea din vârful turnului îl epuizase, actul său de rezistenţă de pe marginea platformei aproape îl terminase. Valul final de energie nervoasă se scursese departe, lăsându-l complet epuizat. Cumva, supravieţuise. Asta era tot ce ştia. Iar acum...

— Probabil că poţi să renunţi la bară, a spus Scarlett.

Lui i-a luat un moment să răspundă. Uitându-se în jos, în poală, Albert a fost surprins să vadă bara de fier pe care o ţinea strâns cu ambele mâini.

— Aşa crezi...?

Degetele îi erau blocate pe poziţie; de fapt, îl durea să le desprindă.

— I-ai zdrobit craniul şi ai aruncat-o într-o mare dezlănţuită. Aproape ar trebui să recunosc că e moartă, de data asta.

— Moartă... a spus el.

— Mda. Adio, Stonemoor!

Ea a ridicat o mână înţepenită şi s-a ciufulit în părul încâlcit.

Albert a respirat adânc. Ei bine, Scarlett ştia despre toate aceste lucruri. Băiatul a aşezat cu grijă bara lângă el. Era greu să îţi imaginezi că dr. Calloway nu era acolo, greu de crezut că ea nu se va ridica din abis cu mâinile ca nişte gheare întinse, ca să îl urmărească precum o fantomă udă şi însângerată... O constantă întunecată din viaţa lui dispăruse. Acest gând l-a făcut să se simtă ciudat de dezorientat, uşor ca un fulg şi gol. Era ca senzaţia pe care o ai după boală, când febra cedează şi corpul începe să se refacă.

Scarlett şi-a atins buzunarul hainei.

— Vrei o bucată de gumă?

— Mulţumesc.

— Nu pot garanta calitatea. În cea mai mare parte, are gust de transpiraţie şi de apă de mare. Dar...

— Sunt pregătit pentru provocare, Scarlett. Voi încerca.

El a desfăcut o bucată şi a mestecat-o contemplativ. Valurile se zdrobeau mult dedesubt.

Adio, Stonemoor... Era adevărat. Nu mai exista nimic care să îl tragă înapoi acolo.

— Nu ai de gând să îmi spui, atunci? a întrebat

Scarlett.

— Să îţi spun?

El a clipit spre ea.

— Este un pic sărată, dar sunt sigur că e mai degrabă marea decât...

— Nu guma, idiotule. Cum ai făcut asta! Să te arunci, vreau să spun. Fata s-a uitat urât la el.

— Mi-ai provocat un nenorocit de şoc.

El s-a uitat la ea. Încă mai avea amintirea a ceva ce prinsese pe faţa fetei în ultima clipă înainte să sară. Erupsese minunat în jurul ei în timp ce îi întâlnise privirea...

În ciuda încruntării ei actuale, încă mai zăbovea în jurul ei.

— Îmi pare atât de rău, Scarlett, a spus el.

Ea şi-a îndepărtat părul care îi acoperea ochii şi a ridicat cu nepăsare din umerii săi subţiri.

— Oh, nu a fost mare lucru. Dar când ţi-a oferit acea alegere finală, a fost doar – am crezut că ai ales celălalt lucru.

Albert i-a zâmbit.

— Nu aş face niciodată asta. Ce am ales a fost să cad pe un mic parapet aflat chiar sub margine. Îl poţi vedea acum dacă te întinzi în afară şi te uiţi în jos. Înţelegi? Cred că locuitorii insulei îl folosesc pentru a-şi prinde plasele, deoarece pe parapet sunt cârlige şi elemente de

fixare. Nu este foarte lat. Aproape am căzut de acolo, însă am reuşit să îmi croiesc drum de-a lungul acestuia ţinându-mă de cârlige pentru a-mi menţine echilibrul. Am găsit o porţiune ruptă şi m-am putut căţăra, apoi am trecut repede peste el şi am luat bara de fier. După care am făcut ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă. Cu propriile mele mâini.

— Mda. Te-ai descurcat surprinzător de bine.

— A fost de aproape. Ea era cu spatele la mine.

— Tocmai. Şansele erau împotriva ta.

Ei au rămas acolo un timp. Indiferent dacă a fost guma sau complimentul, sau lumina soarelui pe spatele lui, Albert a simţit un sentiment tot mai mare de mulţumire ridicându-se prin epuizarea sa.

— Ei bine, am terminat treaba, a spus el.

Ea a încuviinţat.

— Sigur.

— Am terminat-o împreună.

— Mda.

Sus în turn, vioara îndepărtată a început din nou. O tobă i s-a alăturat. Strigăte şi fluierături vesele au plutit în jos, peste apă.

Scarlett a aruncat ţeapănă o privire înapoi la Bayswater.

— Ce fac nebunii aceia?

— Probabil dansează, a răspuns Albert. Johnny

Fingers mi-a spus că fac o mulţime de lucruri din astea. După cina din fiecare seară, pentru a celebra răsăritul, fazele lunii, ciclurile lor lunare, recoltarea câmpurilor de alge... Cu fiecare ocazie, într-adevăr.

— Presupun că eliberarea de o bandă de invadatori violenţi e un prilej la fel de bun, a spus Scarlett. Poţi merge să li te alături.

— Nu, mulţumesc.

— Nu ţi-ar plăcea să zvârli din picioare?

— Nu chiar acum.

Ea i-a zâmbit.

— Lăsând la o parte dansatorii din Berkshire[13], ai ajuns în Insulele Libere, Albert. Ai primit ce ţi-ai dorit. La urma urmei, nu trebuie să fie Bayswater şi Johnny Fingers.

Ea a arătat spre mare.

— Uite, acolo sunt toate: o poţi alege pe oricare dintre ele.

Albert a privit spre orizont, la celelalte clădiri distruse împrăştiate în mare. În timp ce făcea acest lucru, s-a gândit la băiatul cu smocul de păr, la poveştile pe care le spusese acesta în camera aceea de zi de la Stonemoor. La visurile care îl susţinuseră în tot acest timp. În mod curios, i-a fost puţin mai greu decât

---

[13] Berkshire - comitat în Anglia (n. tr.)

înainte să îl vizualizeze pe băiat. Vechile lui viziuni ale insulelor se dispersau şi ele, ca urmele de cerneală în apă...

— Da, a spus el. Aş putea alege altă insulă, presupun.

— Movila aceea butucănoasă de acolo pare locuită, a zis Scarlett. Nu pare să se scufunde complet în timpul fluxului... Sau ce spui de cea cu ciorchinele de colibe din alge în vârf?

— Ei bine...

— Nu ştiu de ce eziţi. Ai reuşit. Calloway e moartă. Prietenii ei din înaltul Consiliu nu te vor găsi niciodată, chiar dacă vor încerca să te caute, ceea ce nu vor face. Eşti la mai bine de optzeci de kilometri de cea mai apropiată Casă a Credinţei. Nu sunt sclavi... Nu sunt Pătaţi...

Ea a privit dincolo de el, zâmbind.

— Ce să nu îi placă unui băiat care fuge de lume? Aş spune că acum eşti aranjat de minune.

Albert şi-a lovit călcâiele de platformă, privind departe, peste mare. A oftat.

— Ei bine, asta e problema, a spus el. Insulele *sunt* sigure...

— Bineînţeles că sunt.

— Vreau să spun, în afară de rechini, evident, şi de prăbuşirea ruinelor, şi de tsunami. Şi de ciumă... Ţi-am spus că acolo, spre est, există o insulă a ciumaţilor

numită Camberwell? Şi de furtunile cu fulgere. Şi poţi ajunge într-un loc numit Chelsea Clap[14], care nu sună prea bine; dar în afară de toate astea...

— În afară de toate acestea, l-a întrerupt Scarlett, Insulele Libere sunt cam tot atât de sigure cum este posibilitatea de a ajunge în Cele Şapte Regate! Nu mai spune nimic, Albert. Ai un refugiu mic şi drăguţ aici. Presupunând că vrei să te ascunzi.

Un refugiu mic şi drăguţ... Ei bine, era destul de adevărat. Dacă rămânea în insule, ar fi fost în mare parte la adăpost de orice.

Orice...

El s-a uitat la Scarlett, care fredona uşor pentru sine. Ultimele douăzeci şi patru de ore îşi lăsaseră amprenta asupra ei, însă sub vânătăi şi zgârieturi, sub hainele pătate şi zdrenţuite, sub rigiditatea mişcărilor sale, fata era la fel de alertă şi nonşalantă ca întotdeauna. O urmă de lumină de seară care s-a arătat în jurul marginii Bayswater Isle a zăbovit asupra siluetei ei zvelte, firave. Părul îi strălucea roşu şi auriu. Acest lucru i-a amintit lui Albert de momentul în care o văzuse pentru prima dată, lângă râul din mica vale, atunci când îl trăsese din autobuz.

L-a străbătut o durere plăcută. Dintr-odată, a simţit

---

[14] *clap* - gonoree (n. tr.)

nevoia să vorbească.

— Îţi mulţumesc că te-ai întors pentru mine, Scarlett, a spus el. În Bayswater, vreau să zic. Că m-ai salvat astăzi. Ştiu cât de greu ţi-a fost. Şi nu meritam. După ce s-a întâmplat pe plută...

— OK, opreşte-te chiar aici!

Ea a ridicat o mână; bandajul de pe aceasta era negru şi sfâşiat.

— Uită de noaptea trecută. Nu a fost vina ta.

— Dar sigur că a fost! Eu am distrus pluta!

— Am fost atacaţi. Tu ne-ai salvat. Asta e tot ce trebuie spus.

— Aş vrea să fie aşa, dar nu este, Scarlett! Este aşa cum ţi-am spus mereu. Frica este mereu în mine. Nu o pot controla; nu o pot anticipa. Când vine, distrug totul – iar oamenii de lângă mine vor avea întotdeauna cel mai mult de suferit.

S-a auzit unul dintre cele mai zgomotoase pufnete ale lui Scarlett, intens, prelungit, amuzat într-un mod dispreţuitor.

— Prostii. I-ai omorât pe Joe, Ettie, m-ai ucis pe mine? Nu. I-ai omorât pe duşmanii noştri? Da. Iată dovada. Cred că ai control, Albert, doar că nu în felul în care îţi doreşti.

El a ezitat.

— Eşti foarte amabilă, a răspuns într-un târziu. Însă

nu sunt sigur că acesta este adevărul. M-am gândit, Scarlett – poate ar trebui să plec departe, chiar şi de aici. Aş putea înota până la o stâncă izolată, departe în est, unde să devin un pustnic, fără alţi prieteni în afară de melci şi scoici. Vor trece anii. Eu voi sta cu picioarele osoase încrucişate goale şi arse de soare, meditând la singurătatea mea şi la cruzimea...

— Albert.

— Ce este?

— Taci din gură.

— Serios? Încercam să vorbesc despre puterile mele, aşa cum ai spus că ar trebui.

— Nu, vorbeai despre goliciune şi m-ai lăsat cu o imagine pe care o voi lua cu mine în mormânt. Destul! Las-o baltă acum. Este puterea ta. La bine sau la rău, este parte din tine. Accept-o, pur şi simplu, şi nu te mai îngrijora.

Pentru un moment, el a rămas tăcut.

— Dar nu cred că voi învăţa vreodată...

— Ghinionul tău! Eu însămi sunt cam prost dispusă! Probabil am împuşcat mai mulţi oameni decât era absolut necesar. Ei bine, va trebui să trăiesc cu asta. Este valabil şi pentru tine. Cumpără o cutie pentru blesteme. Ia-ţi un covoraş de rugăciune. Mergi mai departe.

— Dar...

— Şi nici nu îi mai spune „Frica”. Sună de parcă Calloway i-ar fi pus acest nume. Ea este cea care era înspăimântată. Tu nu trebuie să fii. Numeşte-o altfel.

Albert şi-a deschis gura pentru a protesta, apoi a închis-o din nou.

— Bine, a zis el. Voi încerca.

— Bun.

Lumina se retrăgea din canal, iar zidurile de dedesubt erau întunecate. Spre est, în celelalte Insule Libere, se aprindeau felinarele. Scarlett şi-a întins braţele subţiri şi a căscat.

— Trebuie să ajung înapoi pe ţărm, a spus ea. Dacă nu sunt atentă, Joe va lua ultima barcă. Cred că are rucsacul meu – ceea ce înseamnă că are covoraşul meu de rugăciune şi toţi banii rămaşi. Ar cam trebui să o iau din loc înainte ca el să şterpelească lucrurile.

— I-am spus că poate să îşi ia comisionul, a spus Albert.

El şi-a dres glasul.

— Deci... care sunt planurile tale, Scarlett? Cred că ai spus că te îndrepţi spre nord.

Ea se ridica acum, mişcându-se încet şi ţeapăn, înjurând încetişor, aproape imperceptibil.

— Da, a răspuns fata. Mercia, Northumbria, poate. Am de gând să stau departe de Wessex pentru o vreme, până când Fraţii Mâinii uită de mine. Dar nu te

îngrijora – am câteva idei care să mă ţină ocupată.

Albert s-a ridicat şi el în picioare. Deasupra mării, noaptea se rostogolea către ei. O lumină intermitentă la orizont marca probabil Ţinuturile Arse, la mare distanţă.

— Aceste idei, a zis el nepăsător. Mai multe seifuri de bănci, presupun?

Scarlett era în picioare acum, la fel de dreaptă şi de sigură ca întotdeauna, cu haina fluturând şi vântul jucându-i-se în păr.

— Ei bine, trebuie să fie o bancă sau două – am nevoie de bani pentru a cumpăra arme, toate lucrurile astea. Dar după aceea este ceva ce vreau să investighez. O Casă a Credinţei din străvechiul oraş Warwick, considerat a fi cel mai mare şi mai bogat din Mercia. Se spune că are seifuri care se întind pe kilometri – toate soiurile de comori, bogăţii legendare, relicve din Antichitate, încăperi umplute cu mai mult aur şi monede decât ştiu amicii lui Calloway ce să facă cu ele... Sigur, m-am gândit că aş putea să ajung pe acolo, doar să arunc o privire în trecere...

— Sună interesant, a spus Albert.

— Aşa zic şi eu.

— Şi periculos, desigur.

— Foarte. Vreau să spun, nu se compară cu banca aceea din Lechlade pe care am spart-o împreună.

— Nu. Deşi am făcut treabă bună cu aceea, nu-i aşa?

— Am făcut. Iar acum voi fi pe cont propriu, iar tu vei fi un fericit cultivator de alge, sau orice mai fac ei pe aici. Ai văzut că, de fapt, îşi ţes hainele din alge marine? a întrebat Scarlett. Aş fi crezut că sunt lipicioase în toate locurile nepotrivite, însă par să le poarte cu plăcere.

Albert s-a întors să se uite în spate, către meleagurile întunecate ale Britaniei. Cerul de deasupra Angliei era dungat în galben şi roz. Câteva lumini slabe şi focuri marcau mahalalele estuarului. El şi-a imaginat Cele Şapte Regate întinzându-se sub stele în toată frumuseţea şi stranietatea, sălbăticia şi varietatea lor. Aşteptând să fie explorate de oricine îndrăznea...

— Priveşte apusul soarelui, a zis el. Este atât de frumos.

— Mda, a spus Scarlett. Drăguţ. Dar nu te uiţi în direcţia greşită? Insulele Libere sunt undeva acolo.

— Oh, da. Ai dreptate.

Ea şi-a îndreptat haina şi i-a zâmbit.

— Ei bine, mă duc să caut o barcă.

— Vin cu tine, a spus Albert. La debarcader, vreau să spun. Te însoţesc. Mă asigur că îţi găseşti drumul... în plus, vreau să îi văd pe Joe şi pe Ettie.

— Da.

Scarlett McCain a vorbit ca şi cum această afirmaţie a surprins-o.

— Şi eu.

Albert a mers lângă ea pe platformă, cu noaptea în spate şi dungile roz de pe cerul de deasupra lor micşorându-se până deveneau doar un firicel. Băiatul s-a oprit în capul scărilor.

— Deci la ce fel de pericole te aşteptţi la această sinistră Casă a Credinţei din Mercia? a întrebat el. Doar din simplă curiozitate. Crezi că va fi din nou o *hornbeak*? Lupi?

— Ei bine, a răspuns Scarlett, vor fi fiare sau ceva asemănător, asta este sigur. Şi se zvoneşte că au tot soiul de mijloace de apărare neplăcute – laţuri, gropi, capcane cu gaz ascunse... Oh, şi bolovani care pendulează şi te aruncă în burţile unor broaşte uriaşe, deşi nu prea dau crezare acelei poveşti. Ştiu sigur că Fraţii au încercat să o jefuiască, şi niciuna dintre echipele lor nu a mai apărut vreodată... Dar totul este doar un zvon. Fără îndoială că nu pot fi sigură până nu intru acolo.

— Pare riscant, a spus Albert, mergi pe bâjbâite.

— Este. Foarte.

— Dacă măcar ar exista o altă cale.

— Mentorii Casei Credinţei cunosc toate secretele, desigur. Dar ce să fac – să le citesc gândurile?

Ea i-a zâmbit. El s-a uitat la ea. Pentru un moment, în ultima lumină a zilei, ei şi-au susţinut unul altuia

privirea. Apoi au mers mai departe. În timp ce coborau scările cu paşi mărunţi, întunericul care îi urmărea învăluia turnul, însă o panglică de lumânări dansa la capătul podului, unde aşteptau un bătrân şi un copil.

„Scrisul lui Stroud este un răsfăţ: construcţia lumii este strălucită, scenele de acţiune sunt încordate, răufăcătorii sunt fabuloşi, iar dialogurile, pline de spirit. O plimbare într-adevăr extraordinară."
The Observer

„Incomparabilul Jonathan Stroud revine cu un roman proaspăt şi surprinzător. Ca întotdeauna la Stroud, tonul narativ este sofisticat şi sarcastic."
Financial Times

ISBN: 978-606-006-763-4

9 786060 067634
www.raobooks.com